

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAGLILIK SERİSİ 1. KİTAP

JOHN SCALZI

İMPARATORLUĞUN ÇÖKÜŞÜ

LOCUS EN İYİ ROMAN ÖDÜLÜ
HUGO EN İYİ ROMAN ÖDÜLÜ ADAYI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://trantey.org>

BRO-SIS

"Taht Oyunları ve Dune hayranları bu müstehcen, acımasız ve zekâ dolu romana bayılacaklar."

—BOOKLIST

"Scalzi, kendi tarzı olan güldürürken düşündüren bilimkurgu aksiyonunu yazmakta karşı konulamayacak kadar iyi olmaya devam ediyor."

—KIRKUS

Yaşlı Adamın Savaşı ve Kırmızı Üniformalılar kitaplarının ödüllü yazarı John Scalzi'den soluk soluğa, yepyeni bir uzay macerası!

Akım keşfedilene kadar ışık hızından daha hızlı yolculuk etmek, fizik kurallarına göre mümkün değildi. Akım'dan sonra ise insanlık onu kullanarak birbirlerine milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki farklı yıldız sistemlerine yerleşmeye başladı ve artık bin yıllık olan imparatorlukları Bağlılık'ı kurdu. İmparatorluğun ayakta kalabilmesi için de bağlantıyı sağlayan Akım nehirleri şarttı; bu sayede hem birbirlerine ihtiyaç duyuyor hem sistemler arası savaş engelleniyor hem de imparatorun tek güç sahibi olarak kalması sağlanıyordu.

Akım nehirlerinin sebebi tam olarak anlaşılamamış yok olma süreci başladığında ise İmparatorluk ve bütün sistemleri risk altına girdi. Bu durumu fark eden bir Akım fizikçisi, bir uzay gemisi kaptanı ve Bağlılık İmparatoru, çöküşünün eşiğinde olan imparatorluğu, daha da önemlisi soyutlanacak olan sistemlerdeki insanları kurtarmak için ellerinden geleni yapacaklardı.

"İnanılmaz eğlenceli bir roman. Bitti diye çok üzüldüm."

—ROXANE GAY

"İmparatorluğun Çöküşü muazzam bir bilimkurgu macerası."

—WILL WHEATON

"John Scalzi çağımızın en çok eğlendiren bilimkurgu yazarı."

—JOE HILL

PRO-SIS

Çeviren: Sevda Deniz Karalı

32 TL

www.ithaki.com.tr

9 786053 758334

9 786053 758334 /ithakiyayinlari

John Scalzi, 1969'da California'da doğdu. Chicago Üniversitesi'ni bitirdikten sonra *Fresno Bee* gazetesinde film eleştirmeni olarak çalışmaya başladı. Amerikan Bilimkurgu ve Fantastik Kurgu Yazarları Derneği'nin eski başkanı olan Scalzi, *Yaşlı Adamın Savaşı* serisi ve diğer pek çok bilimkurgu romanıyla tanınmaktadır.

İmparatorluğun Çöküşü

John Scalzi

Orijinal Adı: *The Collapsing Empire*

İthaki Yayınları - 1387

Yayın Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*

Editör: *Alican Saygı Ortanca*

Yayın Hazırlayan: *Düşce Özbeğ*

Düzeltili: *Ömer Ezer*

Kapak İllüstrasyonu: *Sparth*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Ağustos 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-375-833-4

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © *Sevda Deniz Karali*, 2018

© *John Scalzi*, 2017

© *İthaki*, 2018

Bu eserin tüm hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: *Deniz Ofset Matbaacılık*

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 Faks: (0212) 613 31 97 <https://rantey.org>

Sertifika No: 40200

John Scalzi

İMPARATORLUĞUN ÇÖKÜŞÜ

BAĞLILIK SERİSİ 1

Çeviren
Sevda Deniz Karali

*Özellikle Tom Doherty'ye ve Tor'daki diğer herkese.
Bana inandığınız için teşekkürler.
Önümüzdeki on yılın şerefine!
(En az on yıl.)*

GİRİŞ

Üstelik bu, isyancıların yanına kâr kalacaktı, tabii Akım çökmeseydi.

Elbette birliklerde mürettebatın bu gibi isyanlar için başvurabileceği yasal ve standart yollar da vardır; yüz-yıllardır süregelen bir protokoldür bu. Kıdemli bir mürettebat üyesi, tercihen ikinci kaptan veya onun yerine başmühendis, başteknisyen, başhekim ya da gerçekten olağanüstü bir durum söz konusuysa mal sahibinin temsilcisi, geminin imparatorluk muavinine birlik protokolüyle tutarlı, resmî bir İsyân Sebepli Şikâyet Tasarısı sunar. İmparatorluk muavini de geminin başvaizine danışır ve ikisi, gerekli görülmesi durumunda tanık ve kanıt talebinde bulunarak bir ay kadar bir süre içerisinde ya İsyân Bulgu'sunu ya da İsyân İnkârı'nı bildirirler.

Birinci ihtimalin gerçekleşmesi durumunda güvenlik

amiri geminin kaptanını resmî olarak görevinden alarak mürettebattan ayırır ve kaptan, geminin bir sonraki limanında resmî bir birlik duruşmasına çıkartılır. Duruşmanın vereceği cezalar gemi, rütbe ve uzay ayrıcalıklarının elinden alınmasından hapis yatma ya da çok ciddi vakalarda idam kararı gibi sivil ve kriminal suçlamalar arasında değişir. İkinci ihtimâlde ise güvenlik amiri tarafından tutuklanan kişi, isyan şikayetinde bulunan mürettebat üyesi olur, birlik duruşmalarına da o çıkar vs. vs.

Tabii kimsenin bunlarla uğraştığı falan yok.

Bir de isyan dediğiniz şeyin asıl gerçekleşme şekli vardır; silahlar, şiddet ve ani ölümler sahnedeki yerini alır, farklı rütbelerden subaylar hayvanlar gibi birbirlerine sırt çevirir, bu sırada mürettebat da ne bok döndüğünü anlamaya çalışır. Sonra olayların gidişatına göre kaptan öldürülerek uzay boşluğuna atılır, olay bittikten sonra da her şey yasal ve normal gözüksün diye olayların tarihi öne çekilir, ya da isyan çıkaran bütün subaylara ve mürettebata hava kilidinin öteki yüzü gösterilir, kaptana da isyancıların dul ve yetim yardımını ve maaşını iptal eden bir Kanunsuz Başkaldırı Bildirisi imzalatılır. Bu, oybirliğiyle isyancıların eşlerinin ve çocuklarının aç kalması ve birliklerde görevlendirilmekten iki nesil boyunca mahrum bırakılması anlamına gelir, çünkü derler ki isyan da tıpkı göz rengi ya da huzursuz bağırsak sendromuna yatkınlık gibi insanın DNA'sında olan bir şeydir.

Başka Bir Tane Daha Anlatsana'nın köprü bölümünde duran Kaptan Arullos Gineos, kâğıt üzerindekiler gibi değil gerçek bir başkaldırıyla meşguldü ve gerçekten dürüst olması gerekirse şu an gidişatın kendisi için hiç de iyi görünmediğinin farkındaydı. Daha da önemlisi, İkinci Kaptanı ve mürettebatı gemi gövdesine kaynak yapmak için kullandıkları aletlerle gemi bölmelerini yakıp geçtikleri

sırada Gineos ve köprü mürettebatı, daha sonra “kaza” olarak isimlendirilecek bir olaya kurban gitmek üzereydiler.

“Silah dolabı bomboş,” dedi Dördüncü Kaptan Nevin Bernus dolabı kontrol ettikten sonra. Gineos onaylar gibi başını salladı; tabii ki boş olacaktı. Dolap yalnızca beş kişi için açılmak üzere kodlanmıştı; kaptan, nöbet subayları ve Güvenlik Amiri Bremman. Bu beş kişiden birisi önceki nöbette silahları boşaltmış olmalıydı; mantıken bu kişi, şu an arkadaşlarıyla birlikte önüne gelen her duvarı yıkarak ilerleyen İkinci Kaptan Ollie Inverr’di.

Gineos tam olarak savunmasız sayılmazdı. Botunun içinde sakladığı düşük hızlı bir dart tabancası vardı; genç bir kızken Grussgott mahallelerinde Süratli Köpekler tayfasıyla takıldığı zamanlardan kalma bir alışkanlıktı bu. Tek bir dart fırlatan bu tabanca yakın mesafe çarpışmaları içindi; bir metreden daha uzaktan kullanırsanız tek etkisi, vurduğu kişiyi sinirlendirmek olurdu o kadar. Elbette Gineos dart tabancasının kendisini ya da emrindekileri kurtarabileceği yanılgısına düşmüş falan değildi.

“Vaziyet nedir?” diye sordu Gineos, *Anlatsana*’daki diğer subaylarla irtibat kurmaya çalışan Lika Dunn’a.

“Amir Fanochi aradığından beri Mühendislik’ten ses yok,” dedi Dunn. Departmanının İkinci Kaptan önderliğinde silahlı mürettebat tarafından ele geçirildiğini bildirip tehlikeye ilk dikkat çeken kişiydi Eva Fanochi. Gineos bu sayede köprüyü kilit altına almayı başarmış, gemiyi alarma geçirmişti. “Başteknisyen Vossni cevap vermiyor. Doktor Jutmen de. Bremman da kendi bölgesinde kilit altında.” Bu *Anlatsana*’nın güvenlik amiri Piter Bremman’dı.

“Ya Egerti?” Lup Egerti mal sahibinin temsilcisiydi; bu temsilciler çoğu zaman erkek domuzların memeleri kadar işe yaramaz olurlardı ama adam muhtemelen isya-

na katılmamıştı, sonuçta isyan dediğin şey ticareti kötü etkilerdi.

“Ses yok. Slavin ve Preen’den de.” Son iki isim sırasıyla imparatorluk muavini ve vaizdi. “Üçüncü Kaptan Niin de henüz durumunu bildirmedi.”

“Gelmek üzereler,” dedi Bernuz gemi bölmesine işaret ederek.

Gineos yüzünü ekşitti. İkinci Kaptan’ından hiçbir zaman memnun değildi zaten ama adam *Anlatsana*’nın sahibi Tois Hanedanlığı’nın onayıyla birlik tarafından yanına verilmişti. Gineos’un seçimiyle göreve gelen Üçüncü Kaptan Niin’di. Gineos onun için daha fazla mücadele etmeliydi aslında. Neyse, bir dahaki sefere artık.

Artık bir dahaki sefer diye bir şey olacağı da meçhul gerçi, diye düşündü Gineos. Kendisi de ölecekti sadık subayları da, tabii çoktan ölmemişlerse. *Anlatsana* Akım’da olduğundan ve bir ay kadar daha orada kalacağından geminin kara kutusunu gönderip olup bitenden birilerini haberdar etmesi de mümkün değildi. *Anlatsana* Son’a varıp Akım’dan çıkana kadar alt üst edilen her yer temizlenmiş, kanıtlar yeniden düzenlenmiş ve herkes ezberini yapmış olacaktı. *Gineos’un başına gelenler ne trajik, diyecekti herkes. Bir patlama olmuş. Çok fazla ölü varmış. Cesur kadın olay yerine dönüp mürettebatını kurtarmaya çalışmış.*

Ya da bunun gibi bir şey işte.

Gemi bölmesinden bir kesit yakılarak oyulmuş, bir an sonra metal levha güverte zeminine yığılmıştı. Şimşekatarla silahlanmış üç mürettebat üyesi içeri girdi; köprü mürettebatının hareketlerini izlemek üzere dönüp duruyorlardı. Ama zaten köprü mürettebatından kimse hareket etmedi; ne manası vardı ki? Silahlı mürettebattan biri “temiz” işareti verdi ve İkinci Kapran Ollie Inverr, gemi bölmesindeki oyuktan eğilerek geçip güverteye girdi.

Gözleriyle etrafta Gineos'u aradı, ardından kadının yanına gitti. Silahlı mürettebattan birisi şimşekatarını özellikle kadına doğrulttu.

"Kaptan Gineos," dedi Inverr kadını selamlar gibi.

"Ollie," diye karşılık verdi Gineos bu selama.

"Kaptan Arullos Gineos, Ticari Sevkiyat Birlikleri Kanunu'nun 7. Bölümünde yer alan 38. Madde uyarınca bu—"

"Kes şu saçmalığı, Ollie," diye araya girdi Gineos.

Inverr gülümsedi. "Öyle olsun."

"Bu isyanı iyi kotardığını itiraf etmeliyim. Önce Mühendislik bölümünü ele geçirmişsin ki bir yerlerde işler yolunda gitmezse motorları patlatmakla tehdit edebilesin."

"Teşekkürler, Kaptan. Bu dönüşümden en az hasarı alarak sağ çıkmamızı sağlamaya çalıştım gerçekten."

"Bu Fanochi'nin hâlâ hayatta olduğu anlamına mı geliyor?"

"'En az' dedim Kaptan. Üzülerek belirtiyorum ki Amir Fanochi pek yardımsever davranmadı. Amir Yardımcısı Hybern terfi etmiş bulunuyor bu durumda."

"Diğer subaylardan kaç kişi var elinde?"

"Bu konuda endişelenmeniz gerektiğini düşünmüyorum, Kaptan."

"Eh, en azından beni öldürmeyecekmişsin gibi davranmıyorsun."

"Bilmenizi isterim, olaylar bu noktaya geldiği için çok üzgünüm, Kaptan. Size gerçekten hayranlık duyuyorum."

"Saçmalamayı kesmeni söylemiştim, Ollie."

Bunun üzerine Inverr yeniden gülümsedi. "Övülmeye hiç gelemezsiniz zaten."

"Bu ayaklanmayı neden planladığını söyleyecek misin artık?"

“Aslına bakarsanız hayır, söylemeyeceğim.”

“Hadi ama, şımart beni. Ne için ölmek üzere olduğumu bilmek isterim.”

Inverr omuzlarını silkti. “Para için tabii ki. Son’daki askeriye teslim etmek üzere, şu an savaşmakta oldukları isyanda kullanacakları büyük bir silah kargosu taşıyoruz. Tüfekler, şimşekatarlar, roketatarlar... Biliyorsunuz gerçi, gümrük manifestosunda sizin de imzanız var. Alpine’deyken birileri benimle irtibata geçip kargoyu askeriye yerine isyancılara satmamı istedi. En az yüzde otuz kâr payıyla hem de. İyi bir fikir gibi göründü gözüme, ben de kabul ettim.”

“Silahları onlara nasıl ulaştırmayı planlıyorsun acaba? Son’un uzay üssü hükümet tarafından kontrol ediliyor.”

“Kargo oraya asla varmayacak ki. Akım’dan çıkınca ‘korsanlar’ tarafından saldırıya uğrayacağız, kargoyu boşaltıp kaçacaklar. Siz ve diğer mürettebat gibi plana katılmayanlar da saldırı esnasında hayatını kaybedecek. Son derece basit, geri kalan herkesin servete konup mutlu olacağı bir plan.”

“Tois Hanedanlığı’nın mutlu olacağını sanmıyorum,” dedi Gineos Anlatsana’nın mal sahibini araya sokarak.

“Geminin de kargonun da sigortası var. Bir şey olmaz onlara.”

“Hanedanlık Egerti konusundan hoşnut kalmayacaktır. Onu da öldürmek zorunda kalacaksınız çünkü. Egerti, Yanner Tois’in damadı biliyorsunuz ki.”

Inverr, Tois Hanedanlığı’nın reisinin adını duyunca gülümsedi. “Güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgilere göre Tois, en sevdiği oğlunun dul kalmasına çok da üzülmemiş. Bir evliliğin iyice kuvvetlendirebileceği başka ittifaklar varmış kafasında.”

“Her şeyi düşündün demek.”

“Kişisel algılama, Kaptan.”

“Para için öldürölmek son derece kişisel geliyor, Ollie.”

Inverr cevap vermek için ağzını açmıştı ki *Başka Bir Tane Daha Anlatsana* birdenbire Akım’dan düştü ve Gineos ile Inverr de dahil *Anlatsana*’daki hiç kimsenin akademisi simölasyonları dışında duymadığı bir alarm harekete geçti.

Gineos ve Inverr birkaç saniye oldukları yerde, alarmlara bakakalmış hâlde durdu. Ardından ikisi de kendi üslerine koşup çalışmaya koyuldu, çünkü *Anlatsana* beklenmedik bir şekilde Akım’dan çıkmıştı ve eğer Akım’a nasıl geri döneceklerini çözemezlerse hepsi şüphesiz ve geri dönölmez bir şekilde siki tutacaktı.

Şimdi şunları bir bağlama oturtalım.

Bu evrende “ışıktan daha hızlı” yolculuk gibi şeyler yok. Burada ışık hızı iyi bir fikir olarak göröldüğü gibi aynı zamanda bir kanun da. Ona ulaşamazsınız; ona yaklaşabilmek için hızlandıkça ileri gidebilmek için daha fazla enerji harcamanız gerekir, kaldı ki öyle bir hızda gitmek zaten kötü bir fikirdir çünkü uzay tamamıyla boş *olmadığından* ışık hızının kayda değer bir yüzdesiyle giderken çarpacağınız herhangi bir şey hassas uzay geminizi patlamaya hazır bir metal yığınınna dönüştürecektir. Ondan sonra da uzay geminizden arta kalan enkazın bile varmayı planladığınız noktaya varması onlarca hatta yüzlerce yıl sürer.

ışıktan daha hızlı yolculuk etmek diye bir şey yok, dedik. Ama Akım diye bir şey var.

Akım sıradan insanlara genellikle, kısaca “Bağlılık” olarak bilinen Bağlı Eyaletler ve Ticaret Birlikleri’nden oluşan Kutsal İmparatorluk genelinde ışıktan hızlı yolculuğu mümkün kılan alternatif uzay-zaman nehri olarak

tanımlanır. Yıldızların ve gezegenlerin yerçekimi Akım'la doğru şekilde etkileşime girdiğinde "sıgılık" diye bilinen bölgeler oluşur ve gemiler bu bölgelerden Akım'a girerek akıntıyla birlikte başka yıldızlara seyahat edebilirler. Dünya kaybedildikten sonra Bağlılık çapında ticaretin gelişmesi ve insanların yaşadığı bütün mevzilerin, ihtiyaçları olan ve hiçbirinin tek başına bulamayacağı kaynaklara sahip olması Akım sayesinde olmuş, bu sayede insanlık hayatta kalmıştır.

Elbette bu, Akım'a saçma bir bakış şekli. Akım'ın nehre benzer hiçbir yanı yoktur; çok boyutlu, membrana benzeyen, yüzey biçimsel olarak son derece karmaşık bir şekilde yerel uzay-zaman ile kesişen ve hem kısmen hem de kaotik olarak ama yine de *öncelikli olmaksızın* yerçekiminden etkilenen metakozmolojik bir yapıdır, bu nedenle içerisine giren gemiler geleneksel anlamda hareket etmek yerine yerel uzay-zamana kıyasla yöneysel doğasından yararlanır ki bu, evrenimizin hız, yön ve enerji üzerine şekillenen kanunlarına bağlı olmamakla birlikte yerel gözlemcilere ışıktan hızlı yolculuk *izlenimi* verir.

Ama bu bile boktan bir tanım oldu çünkü insan dili bir ağaç ev inşa etmekten daha karmaşık şeyleri tanımlamakta bok gibidir. Akım'ı doğru şekilde anlatmak Bağlılık'taki milyarlarca insan arasında yalnızca birkaç yüz kişinin anlayabileceği türden bir yüksek matematik gerektirir, ve inanın onların bile çok azı bu matematiği Akım'ı doğru düzgün anlatabilmek için kullanmayı becerebilir. Siz muhtemelen onlardan biri olmazdınız. Hatta Kaptan Gineos ve İkinci Kaptan Inverr de olamazdı.

Ama Gineos ve Inverr'in de bildiği bir şey vardı: bir geminin Akım'dan beklenmedik şekilde çıkması imkânsız gibi bir şeydi, hatta Bağlılık'ın var olduğu yüzyıllar boyunca böyle bir şey neredeyse duyulmamıştı bile. Akım'da

rastgele bir kopma bir geminin, insanların yaşadığı herhangi bir gezegenden veya mevkiden ışık yılı uzakta karaya oturmasına sebep olabilir. Birlik gemileri aylarca hatta yıllarca kendi kendini geçindirecek şekilde tasarlanmıştır; öyle de olmalılardır zaten çünkü Akım'ı kullanan Bağlılık sistemleri arasındaki geçiş süresi iki hafta ile dokuz ay arasındadır, ama takdir edersiniz ki en büyük birlik gemileri gibi kendi kendine beş hatta on yıl boyunca yetebilmekle *sonsuz* kadar yetebilmek arasında büyük fark var.

Çünkü ışıktan daha hızlı yolculuk diye bir şey yok. Sadece Akım var, o kadar.

Ve eğer rastgele Akım'dan dışarı, yıldızların arasına atıldıysanız çoktan öldünüz demektir.

“Birisi değerlere baksın, neredeymişiz,” dedi Inverr kendi üssünden.

“Tamamdır,” diye yanıt verdi Lika Dunn.

“Sonra da antenleri açın,” diye araya girdi Gineos. “Dışarı atıldıysak demek ki bir çıkış sığılığı var. Giriş sığılığını bulmalıyız.”

“İşe koyuldum bile,” dedi Bernus kumanda panelinin oradan.

Gineos, iletişim devresini Mühendislik bölümüne bağladı. “Amir Hybern, Akım'da yaşanan ani bir kopma ile dışarı atıldık. Motorların derhal devreye girmesi gerekiyor, ayrıca aşırı yüksek G manevralarına karşı koymak üzere itici alan gücünün yeterli olduğundan emin olmanızı istiyorum. Jöleye dönmek istemeyiz.”

“Eeeee,” diye bir cevap duyuldu.

“Hay sikeyim,” diyen Gineos, Inverr'e döndü. “Senin yardakçın, Ollie, sen uğraş.”

Inverr de iletişim devresini açtı. “Hybern, İkinci Kaptan Inverr konuşuyor. Kaptan'ın emirlerini anlamada bir sorun mu yaşıyorsun?”

“İsyan çıkarmamış mıydık biz?” diye sordu Hybern. Hybern mühendislikte bir dâhiydi, bu yüzden birlik mevkilerinde hızla yükselmişti ama çok, hatta fazla gençti.

“Akım’dan atıldık, Hybern. Bir an evvel geri girmenin bir yolunu bulamazsak topluca sıçtığımızın resmidir. Kaptan Gineos’un talimatlarını yerine getirmeni emrediyorum sana. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, efendim,” yanıtı duyuldu bir an sonra. “Derhal. Acil durum motor protokolü başlatılıyor. Tam güç moduna beş dakika. Şey, muhtemelen motorları mahvedecektir efendim. Ve hanımefendi tabii.”

“Motorlar bizi Akım’a geri sokmayı başarabilirse düşünürüz bunu,” dedi Gineos. “Hazır oldukları anda bana haber ver.” İletişim hattını kapattı. “İsyan çıkartacak en kötü zamanı buldun,” dedi Inverre.

“Konum belli oldu,” dedi Dunn. “Son’dan yirmi üç, Shirak’tan ise altmış bir ışık yılı uzaktayız.”

“Herhangi bir yerel yerçekimi kuyusu var mı?”

“Maalesef, efendim. En yakın yıldız yaklaşık üç ışık yılı uzakta bir kırmızı cüce. Etrafımızda önemli başka hiçbir şey yok.”

“Hiçbir yerçekimi kuyusu yoksa biz nasıl dışarı çıktık?” diye sordu Inverre.

“Muhtemelen Eva Fanochi buna bir cevap verebilirdi,” dedi Gineos, “Onu öldürmemiş olsaydın tabii.”

“Şimdi bunu tartışmanın sırası değil, Kaptan.”

“Buldum!” diye bağırdı Bernus. “Giriş sıklığını buldum! Bizden yüz bin kilometre ötede! Ama...”

“Ama ne?” diye sordu Gineos.

“Bizden uzaklaşıyor,” diye cevap verdi Bernus. “Ve giderek küçülüyor.”

Gineos ile Inverre birbirlerine baktılar. İkisinin de bildiği kadarıyla Akım’daki giriş ve çıkış sıklıkları boyut

ve konum açısından değişmezdi. Zaten bu sayede onları günlük ticaret işleri için kullanabiliyorlardı. Bir sığılğın hareket etmesi ve küçölmesi onlar için tecrübe edilmemiş bir şeydi.

Buna sonra kafa yorarsın, diye düşündü Gineos kendi kendine. “Bize kıyasla ne kadar hızla hareket ediyor ve ne kadar hızla küçölüyor?”

“Bizden saatte yaklaşık on bin kilometre hızla uzaklaşıyor ve saniyede on metre küçölüyor gibi duruyor,” dedi Bernus bir dakika kadar sonra. “Bu oranların ne hız ne de küçölme için sabit olup olmadığını bilmiyorum. Ama şu an gördüğüm oranlar bunlar.”

“Sığılık hakkındaki verileri gönder bana,” dedi Inverr, Bernus’a.

“Uşaklarına dışarıda beklemelerini söyler misin?” dedi Gineos, Inverr’e, silahlı mürettebatı işaret ederek. “Başım şimşekatarla nişan alınmışken odaklanmakta zorlanıyorum da.”

Inverr silahlı mürettebatına bir bakış atıp onaylar gibi başını salladı. Adamlar duvardaki deliğe yürüyüp diğer tarafa geçtiler. “Yakında durun,” dedi Inverr arkalarından.

“Gidebileceğimiz bir güzergâh kestirebiliyor musun?” diye sordu Gineos, “Sığılık tamamen kapanmadan önce?”

“Bir dakika izin verin,” dedi Inverr. O çalışırken köprü sessizliğe büründü. Ardından, “Tamamdır. Hybern önümüzdeki birkaç dakika içerisinde motorları çalıştırabilirsek kılpayı yetişebiliriz.”

Gineos başını salladı ve iletişim devresini açarak Mühendislik bölümüne bağlandı. “Hybern, motorlar nerede kaldı?”

“Otuz saniye daha var, efendim.”

“İtici alanlar ne durumda? Çok hızlı hareket etmemiz gerekecek.”

“Motorları ne kadar zorlayacağınıza bağlı, efendim. Eğer her şeyi gemiyi kullanmak için kullanırsanız gereken o son enerjiyi de bir yerden bulması gerekir. Öncelikle geri kalan diğer bütün her alandan alacaktır ama sıra sonunda itici alanlara da gelecektir.”

“Yavaş yavaş ölmektense hızlı ölmeyi tercih ederim, sence de daha iyi değil mi, Hybern?”

“Eeeee,” diye bir cevap duyuldu.

“Motorlar hazır,” dedi Inverr.

“Görüyorum,” dedi Gineos önündeki ekrana vurarak. “Dümen sende,” dedi sonra Inverr’e, “Götür bizi buradan, Ollie.”

“Bir sorunumuz var,” dedi Bernus.

“Olmasa şaşardım,” diye cevap verdi Gineos. “Bu sefer ne oldu?”

“Sıgılık hız kazandı, daha süratle küçülüyor.”

“Hallediyorum,” dedi Inverr.

“Hâlâ kurtulma şansımız var mı?” diye sordu Gineos.

“Muhtemelen. Geminin bir kısmının var en azından.”

“O ne demek öyle?”

“Sıgılığın büyüklüğüne göre geminin bir kısmı dışarıda kalabilir demek. Hem boyun hem de halka bölümleri var geminin; boynu uzun bir toplu iğne gibi düşünün, halka bölümü de iğnenin ucundaki top kısmı ve ana bölümden bir kilometre uzakta. Yani boyun sıgılıktan geçebilir ama halkanın geçememe ihtimali var.”

“O zaman gemi de mahvolur,” dedi Dunn.

Gineos başını iki yana salladı. “Fiziksel bir engele çarpıyormuşuz gibi bir durum söz konusu değil. Sıgılık çemberinin içinde olmayan her şey ardımızda kalacak, o kadar. Usturayla kesilmiş gibi yani. Halkanın demir çubuklarına bağlı gemi bölmelerini kilitleyeceğiz ve hayatta kalacağız.” Inverr’e döndü. “Tabii bütün bunlar balonc-

ğu şekillendirebilirsek olacak.” Baloncuk, küçük bir yerel uzay-zaman kılıfıydı ve *Anlatsana* tarafından üretilmiş, Akım’a girerken gemiye eşlik eden enerji alanı tarafından çevrelenmişti. Teknik olarak Akım’ın içerisinde *orası* diye bir şey var olmadığından Akım’a girerken yanında mobil uzay-zaman alanı getirmeyen gemiler tam anlamıyla varlığını yitiriyordu.

“Baloncuyu şekillendirebiliriz,” dedi Inverr.

“Emin misin?”

“Değilsem de bir şey fark etmeyecek zaten.”

Gineos homurdanarak Dunn’a döndü. “Tüm gemiyi alarma geçir; halkadaki herkes boyna geçsin.” Tekrar Inverr’e döndü. “Sığılğa ulaşmamıza ne kadar kaldı?”

“Dokuz dakika.”

“Biraz daha fazla,” dedi Bernus. “Sıglik hızlanmaya devam ediyor.”

“Beş dakikaları olduğunu söyle,” dedi Gineos, Dunn’a. “Beş dakika sonra halkayı kilitleyeceğiz. Kilidin yanlış tarafında olurlarsa arkada kalırlar.” Dunn başını sallayarak anons yapmaya koyuldu. “Sanırım üslerine kilitlediğin bazı insanların çıkmasına izin verirsin şimdi?” dedi kadın, Inverr’e.

“Piter’i karargâhına monte ettik gibi bir şey oldu,” dedi Inverr güvenlik amiri için. Önündeki ekrana bakıyor, *Anlatsana*’nın izleyeceği yol üzerinde ufak değişiklikler yapıyordu. “Onu düzeltmek için pek vaktimiz yok şu an.”

“Aman ne harika.”

“Kıl payı olacak, farkındasınız, değil mi?”

“Sığılğa girmemiz mi?”

“O da var tabii, ama halkayı geride bırakmamızdan bahsediyorum. Neredeyse bütün gıda ve erzaklar halkada. Son’dan da hâlâ bir ay uzaklıktayız. En iyi durumda bile hepimizin hayatta kalması mümkün değil.”

“Eh,” dedi Gineos, “Sanırım önce benim bedenimi yemeyi planlıyorsun.”

“Onurlu bir fedakârlıkta bulunuyor olacaksınız, Kaptan.”

“Şaka mı yapıyorsun yoksa ciddi misin anlayamadım, Ollie.”

“Doğrusunu isterseniz, Kaptan, şu an için ben de bilemiyorum.”

“Sanırım başından beri senden hiç haz etmediğimi söylemenin bundan daha iyi bir fırsatını bulamayabilirim.”

Inverr gülümsedi ama yine de başını önündeki ekrandan çevirmedi. “Biliyordum zaten, Kaptan. İsyan fikrini kabul etmemin sebeplerinden biri de buydu.”

“Bu ve bir de para.”

“Bu ve para, evet,” diye onayladı Inverr. “Şimdi izin verin de çalışayım.”

Sonraki birkaç dakika Inverr’in, İkinci Kaptan olarak ne kadar eksigi olursa olsun muhtemelen Gineos’un gördüğü en iyi rotacı olduğunu kanıtlamasıyla geçti. Giriş sığılığı *Anlatsana*’dan doğrusal olarak uzaklaşmıyordu; bir o yana bir bu yana kayıp zıplıyor, bir ileri bir geri geliyordu; Akım’ın uzay-zamana dayandığı noktalarda oluşan çıplak radyo frekansı uğultularından takip edilebilen görünmez bir dansçı gibiydi. Bernus sığılığı takip edip son veriyi bildiriyor, Inverr de gerekli düzenlemeleri yapıp *Anlatsana*’yı doğruca sığığa yaklaştırmaya çalışıyordu. Uzay yolcuğunun belki de insanlık tarihinde görülmuş en harika performansı sergilenmekteydi. Her şeye rağmen Gineos burada bulunup buna tanık olabilmekten ötürü kendini şanslı hissediyordu.

“Eeeee, bir sorunumuz var,” dedi Geçici Başmühendis Hybern iletişim kanalından. “Motorların diğer sistemlerden enerji alması gereken noktadayız.”

“İtici alanlar bize lazım,” dedi Gineos. “Diğer her şey gözden çıkartılabilir.”

“Dümen de bana lazım,” dedi Inverr gözünü ekrandan ayırmayarak.

“İtici alan ve dümen lazım,” diye düzeltti Gineos. “Diğer her şey gözden çıkartılabilir.”

“Yaşam desteğine ne diyorsunuz?” diye sordu Hybern.

“Otuz saniye içinde bunu yapmazsak nefes alıp alamadığımızın da bir önemi kalmayacak,” dedi Inverr, Gineos’a.

“Dümen ve itici alanlar hariç her şeyi kapat,” dedi Gineos.

“Anlaşıldı,” dedi Hybern ve *Anlatsana*’daki hava aniden soğumaya, ağırlaşmaya başladı.

“Sıgılık neredeyse iki kilometre uzaklıkta,” dedi Bernus.

“Kıl payı olacak,” dedi Inverr. “Sıgılığa on beş saniye.”

“Bir nokta sekiz kilometre mesafe.”

“Başaracağız.”

“Bir nokta beş kilometre mesafe.”

“Bernus şu siktiğim çeneni kapatır mısın lütfen?”

Bernus çenesini kapattı. Gineos doğruldu, kıyafetlerini düzeltti ve İkinci Kaptan’ının yanına gidip durdu.

Inverr son on saniyeyi saymaya başladı, sonra altıda saymayı bırakıp uzay-zaman baloncuğunu şekillendirdiğini bildirdi, sonra üçten saymaya devam etti. Sıfıra geldiğinde Gineos durduğu yerden adamın yalnızca sırtını ve yüzünün yarısındaki gülümsemeyi görüyordu.

“İçerdeyiz. Hepimiz içerdeyiz, bütün gemi,” dedi.

“Harika iş çıkardın, Ollie,” dedi Gineos.

“Evet, bence de. Böbürlenmek gibi olmasın ama.”

“Böbürlen, hakkındır. Mürettebat senin sayende hayatta.”

“Teşekkürler, Kaptan,” dedi Inverr. Yüzünü Gineos’a döndü, hâlâ gülüyordu, Gineos o anda botundan çıkardığı dart tabancasının namlusunu adamın sol göz çukuruna dayayıp tetiği çekti. Dart hafif bir *pat* sesiyle adamın gözüne girdi. Inverr’in diğer gözü bir an için hayret içinde bakakaldı, ardından adamın ölü bedeni yere yığıldı.

Inverr’in uşakları gemi bölmesinin öteki tarafından şimşekatarlarını nişan almış hâlde koşarak geldi. Gineos durmalarını emreder gibi elini kaldırdı ve, Tanrım, hakikaten durdular. “Öldü artık,” dedi Gineos, ardından diğer elini Inverr’in merkez ekranına koydu. “Ve şu an gemideki bütün hava kilitlerini baloncuga uçuracak bir cephaneyi harekete geçirme emri vermiş bulunuyorum. Elim ekrandan çekildiği anda gemideki herkes ölür, siz de dahil. Bugün bu gemide kimin öleceğine karar vermeniz gerekiyor: Ollie Inverr mi yoksa herkes mi? Beni vurursanız hepimiz ölürüz. On saniye içinde silahlarınızı bırakmazsanız hepimiz ölürüz. Seçiminizi yapın.”

Üçü de şimşekatarlarını indirdi. Gineos’un işareti üzerine Dunn gidip silahları topladı, birini Bernus’a diğerini de kaptanına uzattı ve kadın, silahı almak için ekrandaki elini çekti. Uşaklardan biri o an panik içinde nefesini tuttu.

“Hassiktir, ne safsınız,” dedi Gineos, sonra şimşekatarın öldürücülük ayarını kapalıya getirerek hepsini sırayla vurdu. Üçü de bilişsizce yere yığıldı.

Kadın, Dunn ile Bernus’a dönerek “Tebrikler, terfi aldınız,” dedi. “Hadi o zaman, başa çıkmamız gereken birkaç isyancı var. İşe koyulalım mı, ne dersiniz?”

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Cardenia Wu-Patrick, babasının ölümüne kadar neredeyse her anını onun yanı başında geçirdi. Babası Batrin durumunun tıbbın yetemeyeceği noktaya geldiğini ve hafifletici çözümlerden başka elinde bir şey kalmadığını öğrendiğinde evinde, en sevdiği yatağında ölmeye karar vermişti. Sonun yaklaşmakta olduğundan bir süreden beri haberdar olan Cardenia bütün programını boşaltmış, babasının yatağının yanına rahat bir sandalye kurdurmuştu.

“Burada oturmaktan daha önemli bir işin yok mu senin?” diye takıldı Batrin hayattaki tek varisi olan kızına, kadın babasıyla sabah rutinine başlamak üzere koltuğuna otururken.

“Şu an için yok,” dedi kadın.

“Pek inandırıcı gelmedi. Eminim ne zaman tuvalete

gitmek için bu odadan çıksan emrindekiler etrafını sarıp bir şeyler için imzanı istiyordur.”

“Hayır,” dedi Cardenia. “Şu an için tüm işler idari komitenin sorumluluğunda. Öngörülebilir bir tarihe kadar her şey bakım moduna alındı.”

“Ben ölene kadar yani,” dedi Batrin.

“Sen ölene kadar.”

Batrin bu cevabı duyunca güçsüz bir kahkaha attı; bu noktada her şeyi ancak bu şekilde yapabiliyordu.

“Korkarım bütün bunlar fazla öngörülebilir zaten.”

“Düşünmemeye çalış,” dedi Cardenia.

“Senin için söylemesi kolay.” İkisi de sustu ve birkaç dakikalığına o samimi sessizliği bozmadan durdular. Derken Batrin bir ses duyup usulca homurdandı ve kızına döndü. “O neydi öyle?”

Cardenia sese kulak verir gibi başını hafifçe kaldırdı. “Şarkıyı mı diyorsun?”

“Şarkı mı söylüyor birileri?”

“Dışarıda senin iyileşmeni dileyen kalabalık bir grup var,” dedi Cardenia.

Batrin gülümsedi. “İstediklerinin bu olduğundan emin misin?”

Cardenia’nın babası Batrin Wu, resmî olarak Bağlı Eyaletler ve Ticaret Birlikleri Kutsal İmparatorluğu’nun İmparatorksu, Kavşak ve Birleşik Ulusların Kralı, Bağlı Kilise’nin Lideri, Dünya’nın Varisi ve Her Şeyin Babası, soyunu Bağlılık’ın kurucusu ve İnsanlığın Kurtarıcısı Kâhin-İmparatorks I. Rachela’nın başlattığı Wu Hanedanlığı’nın Seksen Yedinci İmparatorksu VI. Attavio diye geçiyordu.

“Eminiz,” dedi Cardenia. Kavşak’ın başkenti Kavşakent’teki imparatorluk konutu Brighton’da, yani babasının en sevdiği yerdelerdi. Resmî imparatorluk tahtı yerçekimi kuyusunun binlerce kilometre üzerinde, Xi’an

diye bilinen ve Kavşak'ın yüzeyinde havada asılı duran uzay istasyonundaydı. Bu istasyon Kavşakkent'ten bakıldığında karanlığa fırlatılmış devasa, yansıtmalı bir tabak gibi duruyordu. Ya da Kavşakkent'in çoğu bölümü gezegenin yüzeyine yakın bir yerde olsaydı öyle duracaktı en azından. Kavşakkent de Kavşak'ın çoğu şehri gibi önce patlatılmış ardından gezegenin kayalıkları oyularak inşa edilmişti, bu nedenle yüzeyinde yalnızca tek tük hizmet kuleleri ve yapılar bulunuyordu. Bu kuleler sonsuz bir alacakaranlığa bakar, güneşin doğuşunu beklerdi ama gelgite sıkışıp kalmış gezegen bu doğumu onlara asla sunmazdı. Zaten sunsaydı Kavşak'ın tüm sakinleri fırında patates gibi çığlık çığlığa pişerdi.

VI. Attavio, Xi'an'dan nefret eder, gerekli olmadığı sürece orada kalmazdı. Dolayısıyla orada ölmeye de niyeti yoktu. Onun yuvası Brighton'dı ve şimdi belki binlerce duacı evinin kapısında toplanmış adını haykırıyor, bazen de imparatorluk futbol takımına tezahürat ederken söylenilen “Ne Dersin” isimli imparatorluk marşına giriyorlardı. Cardenia, Brighton kapılarının ve dolayısıyla imparatorun duyma mesafesinin bir kilometre kadar yakınına girmelerine izin vermeden önce bütün duacıların kontrolden geçirildiğini biliyordu. Bazıları gelmek için para bile almamıştı.

“Kaç tanesine ödeme yapmak zorunda kaldık?” diye sordu Batrin.

“Neredeyse hiçbirine,” diye yanıtladı Cardenia.

“Ben annem ölüm döşegindeyken gelen üç bin kişiye de ödeme yapmak zorunda kalmıştım. Bayağı bir para ödemiştım.”

“Sen annenden daha çok seviliyorsun.” Cardenia büyükannesi İmparator III. Zetian ile hiç tanışmamıştı fakat duyduğu hikâyeler utanç vericiydi.

“Bir kaya parçası bile annemden daha çok sevilir,” dedi Batrin. “Kendini kandırma, yavrum. Bugüne kadar Bağlılık’ın hiçbir imparatoru sevilmemiştir. İş tanımımızda yok bir kere.”

“Sen en azından çoğundan daha çok sevildin,” dedi Cardenia.

“Bu yüzden pencerenin dışındaki insanlardan yalnızca bazılarına para ödemek zorunda kaldın.”

“İstersen onları gönderebilirim.”

“Sorun değil. Sorar mısın, istek parça söylüyorlar mıymış?”

Bir süre sonra Batrin yeniden gözlerini yumdu. Cardenia adamın uykuya daldığından emin olunca sandalyesinden kalkıp babasının özel ofisine gitti. Kadın buraya şimdilik el koymak durumunda kalmıştı ama yakın zamanda bir durum olduğunda ofis onun olacaktı. Babasının yatak odasından çıkarken imparatorluk hekimi Qui Drinin önderliğinde bir grup tıp uzmanının babasının üzerine çöktüğünü gördü; adamı temizliyor, hayatî organlarını kontrol ediyor, asla kurtulamayacağı, acı veren ve çaresi olmayan bir hastalığa yakalanmış birisi ne kadar rahat olabilirse o kadar rahat etmesini sağlamaya çalışıyorlardı.

Özel ofiste Cardenia’nın yakın zamanda atadığı personel şefi Naffa Dolg vardı. Naffa, Cardenia’nın ofisteki küçük buzdolabına gitmesini, alkolsüz bir içki çıkartıp tenekeden iki yudum almasını ve babasının masasına oturmasını bekledi.

“Altılık,” dedi Naffa patronuna.

“Ciddi misin sen?” diye cevap verdi Cardenia.

Naffa masayı işaret ederek “O masa II. Turinu’nun masasıydı,” dedi. “Altı yüz yıllıktır. Genevieve N’don’un babasından bir armağandı; kızı II. Turinu’nun karısı olacaktı—”

Cardenia bir elini kaldırdı. “Yeter, tamam.” Masaya doğru uzandı, deri kaplı küçük bir kitabı kendine doğru çekerek içeceğini üzerine koydu. Ardından Naffa’nın ifadesini görünce sordu. “Yine ne var?”

“Hiiç,” dedi Naffa. “Sadece ‘altlık’ diye kullandığınız şey Chao’nun *Racheline İlkeleri Üzerine Yorumlar* kitabının ilk basımıdır. Yani neredeyse bin yıllık ve kelimelerle anlatılamayacak kadar paha biçilemez. Üzerine bir içecek kutusu koymayı düşünmek bile korkunç bir küfür sayılsa gerek.”

“Of, Tanrı aşkına.” Cardenia içeceğinden bir yudum daha alıp masasının yanına gelecek şekilde halının üzerine koydu. “Mutlu musun şimdi? Tabii halı da kelimelerle anlatılamayacak kadar paha biçilemez değilse?”

“Aslına bakarsanız—”

“Bu odada sen ve ben dışındaki her şeyin müthiş ünlü tarihi kişiler tarafından atalarımın birine hediye edilmiş, ya paha biçilemez ya da çoğu insanın hayatları boyunca kazanamayacağı kadar para eden, muhtemelen yüzlerce yıllık tarihi eserler olduğunda peşin peşin anlaşılmı istersen? Bu odada bu tanıma uymayan bir şey var mıdır zaten, merak ediyorum.”

Naffa buzdolabını işaret etti. “Bu sadece basit bir buzdolabı galiba.”

Cardenia nihayet bir altlık buldu, içeceğini halının üzerinden kaldırıp altlığın üzerine koydu. “Şu altlık bile kesin dört yüz yıllıktır, Son Dükü’nden hediye falandır,” dedi yardımcısına bakarken. “Sakın doğru bildim deme.”

“Demeyeceğim.” Naffa tabletini çıkarttı.

“Ama öyle mi değil mi biliyorsun, değil mi?”

“İdari komitenin bazı talepleri var,” dedi Naffa patronunun son cümlesini duymazdan gelerek.

Cardenia ellerini havaya kaldırdı. “Tabii vardır.” İdari

komite üç birlik temsilcisinden, üç parlamento bakanından ve kiliseden üç başpiskoposdan oluşuyordu. Normalde bu komite, imparatorun Birlik'teki üç güç merkeziyle doğrudan bağlantısını sağlamakla yükümlüydü. İmparatorun saltanatının şu son günlerinde ise hükümetin devamlılığını korumakla görevlendirilmişlerdi. Ve açıkçası Cardenia'yı biraz delirtiyorlardı.

“Öncelikle dediklerine göre babanın durumu hakkın-da ‘imparatorluğun korkularını dindirmen için’ iletişim ağı üzerinden insanlara seslenmeni istiyorlar.”

“Adam ölüyor, hem de hızla,” dedi Cardenia. “Bunun korkulmayacak bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Tahminimce daha ilham verici bir şeyler bekliyorlar zaten. Bir konuşma hazırlayıp göndermişler.”

“İmparatorluğa moral vermenin hiçbir manası yok. Konuşma Son'a ulaştığında dokuz standart aydır ölü olacak zaten. Bremen bile iki hafta uzaklıkta.”

“Kavşak ve Xi'an var, ayrıca sistem içerisindeki birleşik uluslar da var. Onların en uzak bölgesi bile beş ışık saati uzakta.”

“Onlar babamın öleceğini biliyorlar zaten.”

“Olay babanın ölmesi değil, devamlılık.”

“Wu Hanedanlığı bin yıl öncesine dayanıyor, Naffa. Kimsenin devamlılığı o kadar da umursadığı yok.”

“Umursadıkları hanedanlığın devamlılığı değil ki. Kendi gündelik yaşamları için endişeleniyorlar. Kim imparator olsursa olsun bir şeylerin değişeceğinin farkındalar. Sistemde üç yüz milyon imparatorluk sakini var, Cardenia. Varis sensin; hanedanlığın değişmeyeceğini biliyorlar zaten. Asıl korktukları diğer her şeyin değişip değişmeyeceği.”

“İdari komitenin tarafını tuttuğuna inanamıyorum.”

“Durmuş saatler için bile ne derler bilirsin. Günde iki kere hani.”

“Konuşmayı okudun mu?”

“Evet. Berbat.”

“Yeniden yazıyor musun?”

“Yazdım bile.”

“Başka ne vardı?”

“Amit Nohamapetan hakkında fikrini değiştirip değiştirmedigini öğrenmek istiyorlar.”

“Hangi konuda? Onunla görüşmek konusunda mı evlenmek konusunda mı?”

“Sanırım birincinin ikinciye sebebiyet vermesini umuyorlar.”

“Onunla bir kere görüşmüştüm zaten. O yüzden bir daha görüşmek istemiyorum. Bu durumda evlenmeyeceğimiz de kesinleşmiş oluyor.”

“Bu çekinceni öngören idari komite, kardeşin merhum veliahtın prensip gereği Nadashe Nohamapetan ile evlenmeyi kabul etmiş olduğunu hatırlatmak istiyor.”

“Kardeşiyle evleneceğime onunla evlenirim daha iyi.”

“Bu cevabı verebileceğini de öngören idari komite, bu seçeneğin de muhtemelen bütün taraflarca kabul edilir olduğunu belirtmek istiyor.”

“Onunla da evlenemeyeceğim,” dedi Cardenia. “İkisinden de hoşlanmıyorum. Korkunç insanlar onlar.”

“O korkunç insanların ailesi ticaret birliklerine hâkim ve Wu Hanedanlığı’yla kurmak istedikleri ittifak imparatorluğa birlik alanında yüzyıllardır başaramadığı yükselişi sağlayacak.”

“Bunları söyleyen sen misin idari komite mi?”

“Yüzde seksen idari komite.”

“Yüzde yirminin içinde misin yani?” Cardenia genellikle yalancıkdan şaşırır gibi yapardı.

“O yüzde yirmi, siyasi evliliklerin senin gibi imparator olmak üzere olan ve ardında itibarının kanıtı ola-

rak koca bir milenyumluk hanedanlık bile olsa birlikleri kontrol altında tutabilmek için müttefiklere ihtiyaç duyan insanların başına sık sık gelen bir şey olduğunun farkında.”

“Eveet, şimdi bana son bin yıldır Wu imparatorluklarının birliğin çıkarları için birer kukla gibi kullanıldığı zamanları hatırlatığın kısma geldik sanırım?”

“Hayır, beni bu mevkiye aramızdaki kişisel dostluk ya da saray siyaseti tecrübelerimden dolayı değil, Wu Hanedanlığı tarihi hakkında doktora yaptığım ve ailen hakkında senden daha çok şey bildiğim için getirdiğini hatırlattığım kısma geldik,” dedi Naffa. “Ama fark etmez tabii, istersen o dedğin konuya da değinebilirim.”

Cardenia iç çekti. “Ama biz birliğin kuklası olma tehlikesi altında falan değiliz ki.”

Naffa patronuna sessiz bir bakış attı.

“Şaka yapıyorsun,” dedi Cardenia inanmayarak.

“Wu Hanedanlığı da bir ticaret ailesi ve gemi yapımı ile askeri cephanelik onun tekelinde,” dedi Naffa. “Aynı şekilde askeriye'nin kontrolü de imparatora ait, birliklere değil. Yani hayır, birlikler ya da birlikleri kontrol eden ailelerin hanedanlığın ya da imparatorluğun kontrolüne kısa vadeli saldırılarda bulunması oldukça zor olur. Ancak şöyle de bir şey var ki baban ticaretle uğraşan aileleri kontrol etmede son derece ihmalci davrandı ve Nohama-petanlar da dahil birçoğunun son iki yüz yılda eşi benzeri görülmemiş güç merkezleri kurmasına izin verdi. Kiliseyi hiç saymıyorum bile; onun da kendi güç merkezi var. Bütün bu tarafların daha fazla güce sahip olmak istemesini beklemek gayet normal, çünkü senin zayıf bir imparator olacağını düşünüyorlar.”

“Sağ ol be,” dedi Cardenia duygusuzca.

“Kişisel algılama. Tahta çıkışın beklenmedik oldu.”

“Bir de bana sor.”

“Kimse hakkında ne düşüneceğini bilmiyor.”

“Beni evlendirip başından savmak isteyen idari komite hariç.”

“Potansiyel bir ittifakı korumaya çalışıyorlar sadece.”

“Korkunç insanlarla kurulacak bir ittifakı.”

“İyi insanlar genellikle iktidara gelemezler.”

“Benim bir istisna olduğumu mu söylüyorsun?” dedi Cardenia.

“İyi bir insan olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum,” diye cevap verdi Naffa.

“Bunların hiçbirleriyle uğraşmamalıydın sen,” dedi Batrin daha sonra Cardenia’ya. Kadın yatak odasına geri dönmüş, sandalyesine oturmuştu. Adam uyurken etrafında dört dönen tıbbi ekip şimdi yakınlardaki odalara çekilmişti. Yine yalnız kalmışlardı; onlara eşlik eden tek şey tıbbi araç gereçle dolu tepsiydi.

“Biliyorum,” dedi Cardenia. Bu konuşmayı daha önce yapmışlardı aslında ama kız yine de bir kere daha yapacaklarının farkındaydı.

“Bütün bunlar için yetiştirilen abindi,” diye devam etti Batrin. Babası tek düze bir sesle konuşmaya devam ederken Cardenia onaylar gibi başını salladı. Abisi Rennered Wu aslında üvey abisiydi; onun annesi imparatorun eşi Glenna Costu’ydu. Cardenia ise antik diller profesörü olan annesi Hannah’nın imparatorla yaşadığı kısa birliktelikten doğmuştu. Hannah Patrick imparatorla, ona Kavşakkent Üniversitesi Çubuk Kütüphanesi’nde bulunan nadir kitaplar koleksiyonunu gezdirirken tanışmıştı. O günden sonra akademik konular hakkında yazışmışlar, imparatorun eşinin aniden ölmesinden birkaç yıl

sonra ise Hannah Patrick imparatorksa önce *Qaşıdat-ul-Burda*'nın nadir bir kopyasını, çok geçmeden ikisini de şaşırtacak şekilde Cardenia'yı hediye etmişti.

İmparatorluğun varisi zaten Rennered'dı ve Hannah Patrick, bir süre üzerine düşündükten sonra imparatorluk sarayının demirbaşı olmaktansa bir hava kilidinden dışarı adım atmayı tercih edeceğine karar vermişti. Sonuç olarak Cardenia çocukluğunda bol bol şımartılmış ancak gerçek gücün tuzaklarından her zaman uzak tutulmuştu. Cardenia'nın imparatorksun çocuğu olduğu kabul edilmiş, kız ünlü babasını seyrek ama düzenli olarak görebilmişti. Bazen sınıf arkadaşları kızla “prensese” diye dalga geçerlerdi ama bunu çok sık ya da çok abartarak yapamazlardı çünkü o gerçekten de bir prensesti ve imparatorluk güvenlik timi saygısızlık konusunda oldukça hassastı.

Cardenia'nın çocukluğu ve gençlik yılları bilinen evrendeki en güçlü insanın kızı olan birinin hayatı ne kadar normal olabilirse o kadar normaldi. Yani bu çok da normal değildi demek oluyor aslında ama yine de Cardenia uzaktan bakınca olabildiğince normal biri gibi duruyordu işte. Kavşakkent Üniversitesi'ne gitmiş, modern edebiyat ve eğitim üzerine diplomasını almış, mezuniyetinden sonra da imkân bulamayanlar için sanatla ilgili programlara ve girişimlere katkıda bulunan profesyonel bir destekçi olmak üzerine ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı.

Derken Rennered bir yardım sergisinde gerçek yarış arabalarına karşılık sevimli retro otomobiliyle yarışırken duvara toslamış, bu esnada da resmen kendi kendine kellesini uçurmayı başararak ölmüştü. Cardenia kaza görüntülerini hiç izlememişti –ölen abisiydi zaten, neden izlesindi ki?– ama daha sonra adli tıp raporlarını okumuştı. Bu raporlar herhangi bir suikast şüphesini ortadan kaldırırken aynı zamanda otomobilin emniyet özelliklerinin

yerinde olduğunu, bırakın ölümcül bir kazayı, sürücünün kafasının kopmasıyla sonuçlanacak bir kazanın mümkün dahi olmadığını belirtiyordu.

Cardenia, yardım müzayedesindeki yarıştan sonra Rennered'ın Nadashe Nohamapetan ile nişanlandığını hal-ka duyuracağını öğrenmişti sonradan. O günden sonra bu iki olay aklmda hep birbiriyle bağlantılı gibi kalmıştı. Cardenia ile Rennered çok yakın değillerdi –sonuçta o doğduğunda Rennered ergenlik çağındaydı, dönemleri hiçbir zaman birbirini tutmamıştı– ama çocuk ona her zaman iyi davranmıştı. Cardenia küçükken Rennered'ı rol modeli olarak alır, zamparalıklarını uzaktan büyük bir zevkle seyrederdi. Yaşı ilerledikçe imparatorluk şanının yükünün kendisini es geçip onun omuzlarına bindiğini görmüş, çocuğun varlığı onu rahatlatır olmuştu. Hem zaten o bütün bunlardan, Cardenia'nın alabileceğinden çok daha zevk alıyordu.

Ama işte ansızın o gitmiş, imparatorluğun başka bir varise ihtiyacı olmuştu.

“Daldın gittin,” dedi Batrin.

“Affedersin,” dedi Cardenia, “Rennered'ı düşünüyordum. Keşke burada olsaydı.”

“Keşke. Tabii söz konusu sebepten ötürü demiyorum bunu.”

“Senin varisin o olsaydı inan daha mutlu olurdu. Birçok insan daha mutlu olurdu.”

“Orası öyle, yavrum. Ama dinle beni, Cardenia. Varisim sen olduğun için hiç mutsuz değilim.”

“Teşekkür ederim.”

“Ciddiyim. Rennered kesinlikle mükemmel bir imparatoroks olurdu. Bu görev için doğmuştu o âdeta, tıpkı benim gibi. Sen öyle değilsin. Ama bu kötü bir şey değil.”

“Bence kötü bir şey. Ne halt yediğimi bilmiyorum bile,” diye itiraf etti Cardenia.

“Hiçbirimiz bilmiyorduk,” dedi Batrin. “Fark şu ki, sen bunun farkındasın. Rennered burada olsaydı o da senin gibi her şeyden bihaber olurdu, sadece kendine daha çok güvenirdi o kadar. Sonra da yüz üstü çakılırdı, tıpkı benim gibi, annem ve büyükbabam gibi. Belki sen bu aile geleneğini bozarsın.”

Cardenia gülümsedi.

Batrin belli belirsiz bir hareketle başını kaldırdı. “Hâlâ hakkımda nasıl hissetmen gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Cardenia itiraf eder gibi. “Geçtiğimiz birkaç ayda birbirimizi tanıyabildiğimiz için memnunum. Ama—” Etrafındakileri gösterir gibi ellerini iki yana açtı. “Bütün bunlar...”

Batrin gülümsedi. “Sen babanı tanımak istiyorsun ama onun yerine evreni yönetmeye hazırlanman gerekiyor.”

“Kulağa saçma geliyor, biliyorum, ama aynen öyle.”

“Kabahat benim. Sen kazara dünyaya geldin, biliyorsun. Yani en azından benim açımdan bir kazaydın.” Cardenia onaylar gibi başını salladı. “Annen de dahil herkes seni uzakta tutmanın daha iyi olacağını düşündü. Onlara memnuniyetle hak verdim.”

“Biliyorum. Seni bunun için hiçbir zaman suçlamadım.”

“Suçlamadığını biliyorum, ama itiraf etmelisin ki biraz garip bir durumdu bu,” dedi Batrin.

“Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Sen gerçek bir prensessin, ama bir prenses gibi yaşamadın. Sanırım senin durumundaki birçok insanın buna içerleyeceğini düşünmek garip kaçmaz.”

Cardenia omuzlarını silkti. “Bu durumun zorunlu olmamasından memnundum aslında. Sekiz yaşımdayken biraz içerlemiştim gerçi, ama aklım erecek kadar büyüyüp

prenses olmanın ne demek olduğunu anladığımda prensesliğin çoğunu kaçırmış olmama sevindim doğrusu.”

“Ama o seni yine de yakaladı.”

“Evet, öyle oldu,” diye onayladı Cardenia.

“Hâlâ imparator olmak istemiyorsun, değil mi?”

“Hayır, istemiyorum. Tahtı bir kuzene ya da yeğenine ya da ne bileyim herhangi birine bırakmış olmanı tercih ederdim.”

“Rennered önceden evlenmiş ve bir çocuk sahibi olmuş olsaydı bütün sorunların çözülürdü. Ancak bu mümkün olmadı. Kaldı ki o Nohamapetan’ların kızıyla evlenip bir çocuk yapmış olsaydı kadın vekil olarak tahta sahip olurdu. Bütün kontrolü ona emanet etmek de pek iyi olmazdı.”

“Onunla evlenmeye abimi sen zorladın.”

“Siyaset, yavrum. Seni de onun abisiyle evlenmeye zorluyorlardır sanırım.”

“Evet.”

“Siyasi açıdan avantajlı bir durum.”

“Evlenmemi mi istiyorsun?”

Batrin uzun uzun öksürdü. Cardenia bir bardak su koyup adamın dudagina götürdü ve bir yudum almasını bekledi. “Teşekkür ederim. Ve hayır, istemiyorum. Nadashe Nohamapetan kalpsizin, vahşinin tekidir, ama Rennered da çok masum sayılmazdı. O açıdan annemi hatırlatırdı hep bana. Sen Rennered gibi değilsin, Amit Nohamapetan’da da kız kardeşindeki o kurtarıcı zekâ yok.”

“Sıkıcı herifin teki.”

“Kısaca belirtmek gerekirse, evet.”

“Ama siyasi açıdan avantajlı bir eşleşme olur demiştin.”

Batrin omuzlarını belli belirsiz silkti. “Öyle, ama ne olmuş öyleyse? Yakında imparator olacaksn.”

“Ve kimse bana ne yapmam gerektiğini söyleyemeyecek.”

“Aksine,” dedi Batrin. “Herkes sana ne yapman gerektiğini söyleyecek, ama sen onları her zaman dinlemek zorunda olmayacaksın.”

“Ne kadar zamanı kaldı?” diye sordu Cardenia, Qui Drinin’e akşam yemeği sırasında. Daha doğrusu diğer konaklama yerlerinin aksine iğrendirici değil de abartılı gösterişli şekilde süslenerek dekore edilmiş özel yemek salonunda yemek yiyen Cardenia’ydı. Drinin yemek yemiyor, rapor vermek üzere ayakta dikilmiş bekliyordu. Cardenia adama yemek yemek ister mi diye sormuştu ama adam o kadar hızlı reddetmişti ki Cardenia bilmeden imparatorluk nezaket kurallarını falan mı çiğnedi diye merak etmişti.

“Sanırım bir günden fazla değil, efendim,” dedi Drinin. “Böbrek sistemi tamamen çökmüş durumda. Bu konuda bir şeyler yapsak bile diğer bütün sistemlerin de sonu aynı. Akciğer, solunum sistemi ve diğer sistemler kritik durumda. Babanız çok uç önlemler alınabileceğini ancak bu önlemlerin ömrünü yalnızca birkaç gün uzatabileceğini biliyor. Kendisi bu önlemleri almamayı seçti. Şu durumda yalnızca kendisini rahat ettirmeye çalışıyoruz.”

“Akli hâlâ yerinde,” dedi Naffa. O da yemek yemiyordu.

Drinin onaylar gibi başını salladı, ardından Cardenia’ya döndü. “Bu durum uzun sürmeyecektir, efendim, özellikle de toksinler kanında birikmeye devam ederken. Küstahlık ediyor gibi görünmek istemem ancak babanıza söylemek istediğiniz çok önemli bir şey varsa bunu bir an önce söylemenizi öneririm.”

“Teşekkürler, Doktor,” dedi Cardenia.

“Ben teşekkür ederim, efendim. Efendim, bu arada sizin nasıl olduğunuzu sorabilir miyim?”

“Kişisel olarak mı tıbbî olarak mı?”

“İki türlü de, efendim. Geçtiğimiz haftalarda iletişim ağınızın kurulduğunu biliyorum. Herhangi bir yan etki tecrübe etmediğinizden emin olmak isterim.”

Cardenia çatal tutmayan elini kafatasının altıyla boyununun birleştiği noktaya götürdü; imparatorluk sinirsel iletişim ağı buraya yerleştirilmiş, bir ay kadar süreyle beynine doğru büyümeye bırakılmıştı. “Takıldıktan sonraki hafta biraz baş ağrısı çektim ama şimdi bir sorun yok,” dedi kadın.

Drinin başını salladı. “Güzel. Geçmişte de baş ağrısı sürekli rastladığımız bir belirtiydi. Elbette başka bir yan etki görürseniz bana haber verin lütfen. Şimdiye çoktan yerleşmiş olmalı ancak emin olmak mümkün değil elbette.”

“Teşekkürler, Doktor,” dedi Cardenia.

“Efendim.” Drinin selam verir gibi başını eğdi ve çıkmak üzere hareket etti.

“Doktor Drinin.”

Drinin durup kadına döndü. “Efendim?”

“Dönüşümden sonra sizin ve ekibinizin imparatorun hizmetinde kalmasından memnuniyet duyuyorum.”

Drinin yüzünde içten bir gülümsemeyle eğilerek selam verdi. “Elbette, efendim,” dedi ve odadan çıktı.

“İmparatorluk personelinin bütün üyelerinden tek tek kalmalarını istemen gerekmediğini biliyorsun, değil mi?” dedi Naffa adam gittikten sonra. “İlk ayını buna harcarsın yoksa.”

Cardenia adamın çıktığı tarafa doğru işaret ederek “Bu adam yıllarca benim sağlık kontrollerimden sorumlu olacak,” dedi, “kişisel olarak sormanın daha iyi olduğunu

düşünüyorum.” Sonra yardımcısına döndü. “Çok garip geliyor, biliyor musun? Benimle yemek yememen yani. Orada tabletin elinde durmuş bana bir şeyler söylemeyi bekliyorsun.”

“Personel, imparatorla yemek yemez.”

“İmparator öyle isterse yer.”

“Seninle birlikte yediğin o iğrenç şeyden yememi mi emrediyorsun bana?”

“İğrenç dediğin şey tarçınbalık türüsü. Ve hayır, emretmiyorum. Sadece eğer istersen arkadaşın Cardenia ile bir şeyler yiyebileceğini söylüyorum.”

“Sağ ol, Car,” dedi Naffa.

“Şu an en son ihtiyacım olan şey senin sürekli perso-nelmiş gibi davranman. Farkında mısın bilmiyorum ama arkadaşlarıma hâlâ ihtiyacım var. Olduğum kişi hakkında canını sıkmayan arkadaşlara. Çocukken prenses olmamı büyütmeyen tek arkadaşım sendin.”

“Annemle babam cumhuriyetçi benim,” diye hatırlat-tı Naffa arkadaşına. “Babanın olduğu kişi yüzünden sana farklı davransaydım beni evlatlıktan reddederlerdi. Senin için çalışıyor olmamı bile hâlâ içlerine sindirebilmiş de-giller.”

“Hazır aklıma gelmişken; imparator olduğumda sana bir unvan verebileceğim.”

“Sakin ha, Car,” dedi Naffa. “Tatillerde bile ailemin yü-züne bakamam.”

“‘Barones’ kulağa çok hoş gelmiyor mu sence de?”

“Konuşmaya devam et de balık çorbanı başından aşağı indirivereyim,” diye uyardı Naffa. Cardenia gülümsedi.

“Yaptığın videoyu gördüm,” dedi Batrin yeniden uyan-dığında. Cardenia, Drinin’in haklı olduğunu anladı; ba-

basının tavırları değişmeye başlamıştı. “Benim hakkında konuştuğun hani.”

“Beğendin mi?” diye sordu Cardenia.

“Güzeldi. Komite yazmadı, değil mi?”

“Hayır.” İdari komite Naffa’nın yeniden yazdığı konuşmaya itiraz etmiş, Cardenia onlara Naffa’nın yazdıklarını okumazsa hiçbir şeyi okumayacağını bildirince kabul etmek durumunda kalmıştı. Kadın, imparatoru dengeleyen üç başlı siyasi kuvvete karşı kazandığı ilk galibiyetten memnundu. İktidara geldiğinde buna benzer daha bir sürü galibiyeti olacağına dair kendini kandırmıyordu.

“İyi,” dedi Batrin. “Sen olmak istediğin gibi bir imparator ol, kızım. Kimsenin sözüne uyma.”

“Bunu aklımın bir köşesine yazacağım.”

“Yaz.” Batrin bir an için gözlerini kapattı ve uykuya dalmış gibi göründü. Ardından gözlerini açıp Cardenia’ya baktı. “İmparatorluk adını seçtin mi?”

“Kendi adımı kullanırım diye düşünmüştüm,” dedi Cardenia.

“Ne? Olmaz öyle,” dedi Batrin. “Adın senin özel hayatın için. Arkadaşların, eşlerin, çocukların ve sevgililerin için. Adına sahip çık. İmparatorluğun onu da ele geçirmesine izin verme.”

“Annem hangi adınla hitap ediyordu sana?”

“Batrin derdi o. Demişti yani, bir süreliğine de olsa. Annen nasıl?”

“İyi.” Hannah Patrick üç yıl önce Guelph Teknoloji Enstitüsü’nde müdürlük pozisyonunu kabul etmişti. Enstitü ile Kavşak arasında Akım’la on haftalık bir mesafe vardı. İmparatorun sağlığının kötüleştiği haberi oraya çoktan varmış olmalıydı. Kadın, kızının imparator olacağını olayın gerçekleşmesinden çok sonra öğrenecekti.

Cardenia tahta çıkması konusunda annesinin ne kadar kararsız olduğunu biliyordu.

“Onunla evlenmeyi düşünmüştüm,” dedi Batrin.

“Söylemiştin.” Cardenia annesinden daha farklı bir hikâye duymuştu gerçi ama şimdi bu konuyu açmanın sırası değildi.

İmparatoks başını sallayıp konuyu değiştirdi. “Sana bir isim önerebilir miyim? İmparatorluk adın için?”

“Tabii, lütfen.”

“Grayland.”

Cardenia kaşlarını çattı. “Bu ismi hiç duymadım.”

“Öldüğümde ara bul onu. Sonra gel bana anlat.”

“Peki.”

“Güzel, güzel. Sen çok iyi bir imparatoroks olacaksın, Cardenia.”

“Teşekkür ederim.”

“Öyle de olmak zorundasın. İmparatorluğun buna ihtiyacı olacak, sonunda.”

Cardenia ne cevap vereceğini bilemediğinden yalnızca başını salladı, uzanıp babasının elini tuttu. Adam bir an için şaşırmış göründü, sonra kızının elini hafifçe sıktı.

“Sanırım uyuyacağım artık,” dedi adam. “Ben uyuyacağım ve sen imparatoroks olacaksın. Sorun yok, değil mi?”

“Sorun yok,” dedi Cardenia.

“Güzel, tamam.” Batrin, Cardenia’nın elini belli belirsiz sıktı. “Elveda Cardenia, kızım. Seni sevmeye daha fazla zaman ayırmadığım için üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi Cardenia.

Batrin gülümsedi. “Beni görmeye gel.”

“Geleceğim.”

“Güzel,” dedi Batrin, ve uykuya daldı.

Cardenia babasının yanında oturup imparatoroks olmayı bekledi.

Çok fazla beklemesi de gerekmedi.

İKİNCİ BÖLÜM

Üçüncü Kaptan Waylov Brennir beklenmedik bir şekilde kamaraya girdiği sırada Kiva Lagos, *Evet, Efendim, O Benim Bebeğim*'in Lankaran'dan Son'a yaptığı yolcuğun son altı haftası boyunca peşinden koştuğu kabin amiri yardımcısıyla sikişmekle meşguldü. “Gelmen gerekiyor,” dedi Brennir.

“Şu an biraz meşgulüm,” dedi kadın. Daha yeni havaya girmişti, sırf adam araya girdi diye sikse (gerçek anlamda değil tabii; Brennir tiksiniç herifin tekiydi) bırakıp gitmezdi. Havaya girmek zordu çünkü. Kaldı ki insanlar seks yapar yani, haber vermeden çat kapı giren o. Böyle bir durumun ortasına düştüyse de bu onun sorunu, kadının değil. Kabin amiri yardımcısı biraz endişelenmiş gibi durunca Kiva hafif bir baskı uygulayarak şenliğin devam edeceği mesajını verdi.

“Önemli bir durum var.”

“Emin ol bu da önemli.”

“Bir gümrük görevlisi yaban yulafı meyvelerini gemiden indirmemize izin vermiyor,” dedi Brennir. Lagos’un içinde bulunduğu faaliyet onu şaşırtmış ya da utandırmış olsaydı bile bunu saklamayı gayet iyi başarıyordu. Daha ziyade sıkılmış gibi duruyordu çünkü. “Son’a yaban yulafı meyvelerimizi boşaltmaya geldik. Eğer satış yapamaz ya da ruhsat çıkarttıramazsak sıçarız. Mal sahibinin temsilcisi sizsiniz. Bu yolculuğun neden ailenizi ekonomik bir iflasa sürüklediğinin hesabını annenize siz vermek durumunda kalacaksınız. Sorunu çözebilmek adına *şu an* gümrük yetkilisiyle görüşmekte olan Kaptan Blinnikka’ya yardımcı olmak istersiniz belki? Ya da mürettebat ast üyesini sikmeye devam da edebilirsiniz tabii, efendim. Eminim sizin, bu geminin ve ailenizin geleceği açısından ikisi de aynı değere sahip faaliyetlerdir.”

“Vay anasını,” dedi Kiva. Tadı kaçmış, küçük projesi kabin amiri yardımcısı da bir hayli zavallı görünmeye başlamıştı. “Kıçına tekmeyi basabilecek birine karşı etkiileyici bir nutuktu, Brennir.”

“Beni kovamazsınız ki, efendim,” dedi Brennir. “Birlikte kadroluyum. Evet, geliyor musunuz gelmiyor musunuz?”

“Düşünüyorum.”

“Gitsem iyi olacak,” dedi kabin amiri yardımcısı. “Yani, gidebilirim. Gitmeliyim sanki?”

Kiva iç çekip fethedilmiş topraklar gibi gördüğü adama döndü. “Görevin ne zaman başlıyor?”

“Üç saat sonra.”

“O hâlde burada kalıyorsun.” Kabin amiri yardımcısının üzerinden kalktı, üzerine dış dünyanın yadırgamayacağı bir şeyler geçirdi ve Brennir’in ardından kamarasından çıkıp gemide ilerledi.

Evet, Efendim, O Benim Bebeğim bir beşliydi. Beşli, boyutu ve tasarımı bütün bir mürettebatı kendi kaynaklarıyla teorik olarak yaklaşık beş standart yıl boyunca destekleyebilecek bir gemi anlamına geliyordu. Bu sürenin ardındansa her şey mahvoluyordu; iç biyolojik sistemler de destek sistemleri de çökmeye başlıyor, sona doğru kısa süreli olarak bütün mürettebat birbirine karşı dile getirilmez bir dehşet spazmının pençesine düşüyordu; bu, uzayın sonsuz boşluğunda hiçbir kurtarılma umudu olmadan süzülen bütün mürettebatların eninde sonunda başına gelen bir şeydi.

Neyse ki Birlik'in Akım dalgaları dahilindeki, üzerinde insan bulunan hiçbir mevzinin arasında dokuz aydan fazla mesafe yoktu. Beşliler ve büyük kardeşleri onlular genellikle mürettebatlarını bir yıl kadar –üç aylık bir hata payı bırakarak yani– destekleyebiliyor, kalan alan ve sistemlerini ise ya kargo ya da *Evet, Efendim*'in durumunda olduğu gibi uzay bitkilerine, yani gemi sahibinin tekelinde bulunan ve mevziden mevziye teslim etmek üzere taşınan tarım ürünlerine ayırıyordu.

Evet, Efendim'in sahibi olan Lagos Hanedanlığı'nın tekelinde turunçgiller vardı. Kökünden meyvesine, limon ve portakal gibi atalardan kalma türlerden gabin meyvesi, çeşnilina ve yaban yulafı meyvesi gibi yeni hibritlere kadar bütün tür onların elindeydi. İşte *Evet, Efendim* bu hibritlerin ticaretini yapmak için gelmişti Son'a; yetiştirip hasat ettikleri meyveleri doğrudan Son'a getirip satacak, ayrıca Lagos ailesi adına Son'da da bu bitkileri yetiştirmek üzere yerel tarımcılık için ruhsat çıkarttıracaklardı.

Daha doğrusu planları buydu. Ama şimdi götoş bir gümrük yetkilisi çıkmış hepsini ayakta sikmeye çalışıyordu.

Kiva *Evet, Efendim*'in konferans salonuna girdi; içeride Kaptan Tomi Blinnikka, Baş Kabin Amiri Gazson Magnut

ve siktiğimin zavallı imparatorluk gümrük yetkilisi bekliyordu. Kiva, Blinnikka ile Magnut'a başıyla selam vererek oturdukları masada yerini aldı. Blinnikka, Brennir'i azat edince adam kapıyı ardından kapatarak dışarı çıktı.

"Pekâlâ, sorun nedir?" diye sordu Kiva, Brennir dışarı çıkınca.

"Leydi Kiva, ben Denetmen Pretan Vanosh, Son'un imparatorluk gümrüğü baş yardımcısıyım," diye başladı siktiğimin zavallısı.

"Fevkalade," dedi Kiva adamın sözünü keserek. "Sorun nedir peki?"

"Sorun bir closterovirüs," dedi Vanosh. "Bu bir tür—"

"Turunçgiller sekiz yüz yıldır ailemin tekelinde, Bay Vanosh," dedi Kiva. "Closterovirüsün ne olduğunu biliyorum. Fakat şunu da biliyorum ki sattığımız ya da ruhsatladığımız herhangi bir hasatta onaylanmış bir turunçgil closterovirüsü vakası en son iki yüz yıl önce görülmüştü. Mahsullerimizi genetik açıdan dayanıklı olacak şekilde üretiyoruz."

Vanosh belli belirsiz bir gülümsemeyle Kiva'ya bir dosya uzattı, kadın da alıp incelemeye başladı. "Saat sıfırlandı, Leydi Kiva," dedi adam. "Dokuz ay önce kardeş geminiz *Hayır, Efendim, Belki Demek İstemiyorum* yeni bir tür virüs taşıyan greyfurt çelikleriyle dolu bir sevkiyatla geldi. Virüs ruhsatlı bahçenize yayılıp müşterinizin bütün hasılatını mahvetti."

"Tamam, ee?" dedi Kiva. "Eğer öyle olmuşsa, ki bizim adamlarımız gidip kontrol edene kadar olduğunu kabul etmiyorum, o zaman müşterilerimizin hasarını karşılar bahçeyi de ateşe veririz. Olayın bu yaban yulafı meyvesi sevkıyatıyla bir alakası yok."

"O kadar basit bir durum değil bu," dedi Vanosh. "Virüs buradaki başlıca mahsullerimizden olan *banu* da dahil

Son'un bazı yerel mahsullerine geçebilecek cinsten. Yayılmasını durdurmak için çok geniş bölgeleri karantina altına almak durumunda kaldık. Yemek fiyatları aldı başını gitti. İnsanları kıtlık korkusu sardı. Son Dükü zaten bir isyanla uğraşıyordu, bu durum her şeyi daha da kötüleştirdi." Vanosh masanın üzerinden Lagos'a doğru eğildi. "Yani kabaca tabir etmek gerekirse, Leydi Kiva, Lagos Hanedanlığı tüm gezegende istikrarın bozulmasına sebep oldu."

Kiva bu yetkili sikkafalıya inanamayan gözlerle baktı. "Bizim böyle bir şey amaçladığımızı—"

Bu sefer Lagos'un sözünü kesme sırası Vanosh'taydı. "Leydi Kiva, hanedanlığınızın neyi amaçladığının bir önemi yok. Önemli olan neye sebep olduğunuz. Bu durumda yangına körükle gitmiş oldunuz. Sorun mahkemede çözülene kadar korkarım Son'da ticaret yapma hakkınız askıya alınmış durumda."

"Bunların hiçbirinden haberim yok benim," dedi Kiva.

"Virüsle ilgili her şey raporda yazıyor."

"Siktiğimin virüsünden bahsetmiyorum. İstikrarın bozulmasından, kıtlıktan ya da bahsettiğiniz diğer zırvalıklardan bahsediyorum. Bizim üzerimize yıkamazsınız bunları."

"Tamamı ailenizin üzerine yıkılmış değil, Leydi Kiva, sizi temin ederim, yalnızca bu askıya almaya sebep olacak kadarı."

"Bizi tokatlamaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Kiva.

Vanosh şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Anlayamadım?"

"Beni duyduunuz: Bizi tokatlamaya mı çalışıyorsunuz? Rüşvet almaya mı çalışıyorsunuz?"

"Rüşvet mi?"

"Evet, rüşvet."

“Bu tartışmanın neresinden sizden rüşvet almaya çalıştığımı çıkardığınızı anlayabilmiş değilim, Leydi Kiva.”

“Off, siktirtme nazını,” dedi Kiva sinirlenerek. “Hepimiz birer yetişkinmişiz, iş yapmak için birbirimize kibar rolü sıkmak zorunda değilmişiz gibi davranabilir miyiz lütfen? Ne istiyorsanız söyleyin,” –o sırada bu duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle duran Magnut’u parmağıyla işaret etti ve devam etti– “ki Magnut bir an evvel çaresine baksın.”

Vanosh, Magnut’a döndü. “İmparatorluk gümrük yetkililerine sık sık rüşvet verir misiniz, Baş Kabin Amiri Magnut?”

“Cevap verme sakın,” dedi Kaptan Blinnikka, Magnut’a. Magnut’un, sessiz kalması emredildiği için rahatladığı yüzünden okunuyordu. Blinnikka, Vanosh’a döndü. “Bağışlayın, Denetmen. Mal sahibinin temsilcisi şu an anlaşılır bir şekilde sinirli olduğundan kelimelerini akılsızca seçti. Sizi temin ederim ki imparatorluk yetkililerine rüşvet vermeye çalışmak gibi bir politikamız yok. Leydi Kiva’nın çıkışı da herhangi birimizin sizin rüşvet yiyecek biri olduğunuzu düşündüğü anlamına gelmiyor. Öyle değil mi, Leydi Kiva?”

Kiva, yıldız gemisi kaptanına *benimle taşak geçiyorsun herhalde, dostum* manasında bir bakış atıp karşılığında *taşak falan geçmediğimden emin olabilirsiniz, göt* bakışını alınca Vanosh’a döndü. “Evet, kötü bir espri oldu sanırım. Affedersiniz.”

“Belki de komedi dünyasından kaçınırsanız iyi olur, Leydi Kiva,” dedi Vanosh.

“Harika bir öneri, teşekkür ederim.”

“Her durumda, Leydi Kiva, Kaptan Blinnikka, mallarınıza el konmasının ve ticari ayrıcalıklarınızın askıya alınmasının sebebi benmişim gibi bir izlenim altındasınız sanırım.”

“Siz değil misiniz?” diye sordu Kiva.

Vanosh yine belli belirsiz bir şekilde gülümseyince Lagos acaba bu adam başka türlü gülümseyebiliyor mudur diye düşünmeden edemedi. “Bana kalsaydı, Leydi Kiva, çoktan rüşvetinizi kabul etmiş, sonra üçünüzü de tutuklatıp hapse atmakla tehdit etmiş, böylece daha büyük ikinci bir rüşvete daha konmuştum.”

“Biliyordum,” dedi Kiva. “Seni sahtekâr piç.”

Vanosh onaylar gibi başını hafifçe salladı. “Ancak bu durumda emir benim üstümden geliyor. Hatta, Leydi Kiva, geminizin ve ailenizin Son’da yapacağı yaban yulafı meyvesi ticaretinin ya da herhangi ticaretin askıya alınması emri doğrudan dükten geliyor.” Vanosh başka bir belge daha uzattı; bu seferki parşömen kâğıdına yazılmış, dük damgasıyla mühürlenmiş resmî bir mektuptu, ki bu da Son Dükü’nün bu konuda kesinlikle taşak geçmediğine işaret ediyordu.

“Konuyla ilgili kendisiyle görüşmeniz gerekecek,” diye devam etti Vanosh.

Kiva belgeyi adamın elinden aldı. “Göte giren şemsiye açıldı yani, öyle mi?”

“Korkarım öyle oldu,” dedi Vanosh. “Bir öneride bulunabilir miyim, Leydi Kiva?”

“Söyle?”

“Son Dükü gezegenin çoğuna sahiptir. Kendisine rüşvet vermeye çalışmasanız iyi edersiniz.”

Son Dükü’yle görüşme ayarlamak bir günlerini aldı. Sonkent Limanı gemilerden gelen servis uçuşlarına izin vermediğinden –“İniş için geldiklerinde bir şansımız olmuştuk aslında”– Kiva, imparatorluğun işlerinin çoğunun yürütüldüğü devasa uzay istasyonu olan İmparatorluk

İstasyonu'na gidip buradan da isyancıların saldırılarına karşı ayrıca güçlendirilmiş bir fasulye sırığıyla limana indi. Onu bir yerel uşak karşılayarak arabasına götürdü.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Kiva arabayı görünce. Arabadan çok küçük bir tanka benziyordu.

“Dük’ün sarayına ulaşabilmek için bazı karışık bölgelerden geçmemiz gerekiyor, Leydi Kiva,” dedi uşak.

“Sizce de biraz abartılı olmamış mı bu? Üzerinde ışıklı harflerle ‘ateş edin bana’ yazıyor resmen.”

“Efendim, şu an hareket eden neredeyse her şeye ateş ediliyor zaten.”

Uşak, yolcu bölümünün kapısını açtı. “Hatta uzun süre hareketsiz duran şeylere de ateş ediliyor.” Kadını içeri davet eden bir işaret yaptı. Kiva, mesajı aldı.

Neyse ki bu küçük tankın yolcu bölümü oldukça konforluydu. Kiva oturup kemerini bağladıktan sonra bölmede oturan diğer iki kişiyi fark etti; bunlar ailesinin Son’daki yöneticileriydi. Bir tanesi elini Lagos’a uzattı. “Leydi Kiva, ben Eiota Finn; Lagos Hanedanlığı yerel başkan vekiliyim.” Kiva kadının elini sıkarken Finn boşta kalan eliyle oturan diğer kişiye işaret etti. “Bu da Jonan Rue, buradaki hukuk dairenizin başkanı.” Rue onaylar gibi başını salladı.

“Selam,” dedi Kiva ikisine de.

“Hatırlamazsınız ama biz daha önce tanışmıştık,” dedi Finn. “Son’a atanmadan önce annenizin Ikoyi’deki ofisinde çalışmıştım. Tabii siz o zamanlar bir çocuktunuz.”

“Eminim bu çok şahane bir hikâyedir Finn’cim, alınmanı falan da istemem ama ben altı yaşındayken tanışmamız sikimde bile değil şu an. Bu sıçığımın yasak olayı ne cehennemden çıktı onu bilmek istiyorum ben.”

Finn gülümsedi. “Annenize çekmişsiniz,” dedi. “O da lafı uzatmazdı.”

“Bizim ailede herkes böyle göttür, haklısın,” dedi Kiva ve o sırada araba hareket etti. “Şimdi anlatın şu işi bana.”

Finn, Rue’ya bakıp onaylar gibi başını salladı. “Şu an için iki sorunumuz var, Leydi Kiva, ikisi de birbiriyle bağlantılı. Birincisi yasak, ikincisi ise isyan.”

Kiva’nın kaşları çatıldı. “İsyanın bizimle ne ilgisi var?”

“Siyasi açıdan bakarsak bir ilgisi yok; sıradan bir isyan işte.”

“‘Sıradan’ mı? Bu lanet gezegende kaç isyan oluyor ki böyle?”

“Her on yılda bir ya da iki tane oluyor,” dedi Finn. “Gezegen’e ‘Son’ adını boşuna vermemişler, Leydi Kiva. Bağlılık içerisinde, insanların yaşadığı en uzak ve ulaşılması en zor mevzi burası, üstelik buranın sakinleri güvenceli seyahat ayrıcalıklarına da sahip değil. Son, yüzyıllardan beri imparatorluktaki bütün isyancıların ve muhaliflerin atıldığı yer oldu. Sonuçta buraya atıldılar diye birdenbire rahat durmaya karar vermiyor hiçbiri.”

O sırada kadının sözlerini vurgulamak ister gibi aracın yan panelinden bir *tak* sesi duyuldu.

“O neydi öyle?” diye sordu Kiva sürücüyü.

“Keşif atışları, efendim. Endişelenecek bir şey yok.”

“Üzerimize ateş etmeleri mi endişelenecek bir şey değil?”

“Niyetleri ciddi olsaydı roketle vururlardı bizi.”

Kiva dönüp Finn’e baktı. “On yılda bir yaşıyor musunuz bunu yani?”

“On yılda bir ya da iki kere, evet.”

“Zaman öldürecek başka uğraşınız yok mu sizin? Ne bileyim spor takımı tutun, masa oyunları oynayın falan?”

“Ayaklanmalar çoğunlukla dış bölgelerle sınırlı oluyor,” dedi Rue. “Onlar ayaklanıyor, baştaki düğün Güvenlik Kuvveti’ni gönderiyor, her şey birkaç aya bitmiş oluyor. Ama bu seferki başka.”

“Bu sefer teşkilatlanmışlar,” dedi Finn. “İsyanın ardında bir ateş gücü de var.”

“O kadarını anlayabildim,” dedi Kiva. “Ama bunun bizimle ne ilgisi olduğunu hâlâ söylemenizi bekliyorum.”

“Dediğim gibi siyasi açıdan bir ilgisi yok,” diye devam etti Rue. “Ancak bu isyana karşı koymak biraz pahalıya patladı. Ticaret aksadığından vergi gelirleri de düşüyor. Bu durumda paranın bir yerden gelmesi gerek.”

“Bizden mi gelecek yani?”

“Aynen öyle,” diye onayladı Rue.

“Sadece bizden de değil,” diye ekledi Finn. “Bütün birlik faizlerini zorluyor şu an. Başlangıç olarak gümrük de dahil bütün vergiler yükseltildi; Dük hepsini imparatorluk yasal sınırına kadar çekti.”

“Ama tabii bu da yetmedi,” dedi Rue. “Dük de bu noktada yaratıcılığını kullanmaya başladı.”

“Greyfurtta virüs bulunduğu rapor edilince Lagos Hanedanlığı’nın banka hesaplarını dondurdu,” diye devam etti Finn. “Teorik olarak virüsün yerel mahsullere sıçraması durumunda Son’a verilen hasar yasal olarak kararlaştırılana kadar askıya alınmış durumda.”

“Buna nasıl sebep olmuşuz peki?” diye sordu Kiva.

“Biz sebep olmamış da olabiliriz,” dedi Rue. “Buna mahkemede karar verilecek. Ancak dük bu virüsün bizim bir ihmalimiz sebebiyle Son ekosistemine girdiğini kanıtlayabilirse imparatorluk hukuku uyarınca tazminat ve ceza talebinde bulunabilir.”

“Bunlar olana kadar da kazançlarımızı Ikoyi’ye ve dolayısıyla erişemeyeceği bir yere göndermemizi engellemek için de hesaplarımızı askıya aldı,” dedi Finn.

“Ama gerçekten askıya falan alınmış degiller, öyle değil mi?” diye sordu Kiva küçük, kalın, kurşun geçirmez

camı işaret ederek. “Dük onları bu isyancılara karşı savaşmak için kullanıyor.”

Rue belli belirsiz gülümsedi. Son’da herkes böyle gülümsüyordu demek. “Ne gariptir ki dük olağanüstü hâl ilan ettiğinde bankaları da ulusallaştırdı. Resmî açıklamaya göre finansal paniği ve tahminleri yatıştırmak için yaptı bunu ama birlik bankalarındaki yöneticiler, hesapları yağmaladığını söylüyor.”

Kiva alaylı bir ifadeyle güldü. “İyiymiş.”

“Kötü bir plan değil aslında, Lagos Hanedanlığı konusunda yani,” dedi Finn hak verir gibi. “Eğer dük isyanı bastırırsa çaldığı paraları yerine koymak için dava bitene kadar zamanı olacak. Yıllar bile sürebilir dava.”

“Kaybederse de zaten muhtemelen ölmüş olacağından bunun bir önemi olmayacak,” diye ekledi Rue.

Bunun üzerine Kiva homurdanarak camdan dışarı baktı; Son’un yıkık dökük, mutsuz başkenti Inverness akıp gidiyor, uzaklarda ufak tefek yangınlar tütüyordu. “Bu olacak mı peki?”

“Ne olacak mı?” diye sordu Finn.

“Kaybedecek mi?”

Finn ve Rue birbirlerine baktılar. “Daha önce de Son Dükü’nün görevden alındığı olmuştu,” dedi Finn.

“Tamam da ben *bu seferkini* soruyorum,” dedi Kiva. “Bu piçle konuşmaya giderek zamanımızı mı harcıyoruz şu anda?”

“Dük’ün geleceği pek parlak durmuyor, orası doğru,” dedi Rue bir dakika kadar sonra. “Bazı askeri bölgelerde firar haberleri aldık. Ayrıca saf değiştirip erlerini de yanlarında götürən askeri komutanlar da olmuş. Olayın gidişatını muhtemelen haftaya görebiliriz.”

Kiva parmağıyla yukarıyı işaret etti. “Peki ya diğer pezevenkler? İmparatorluktakiler? Sonuçta Dük lanet bir

soylu; sokaklarda sürüklenip vurulmasını pek hoş bulacaklarını sanmıyorum.”

“Burası Son, Leydi Kiva,” dedi Rue. “Bağlılık ticaretten payını aldığı sürece geri kalan her şey iç işlere giriyor.”

“Bir dükün ölümü bile mi?”

“Daha önce de Son Dükü’nün görevden alındığı olmuştu,” diye tekrar etti Finn.

“Saraya varmak üzereyiz,” dedi sürücü. “Güvenlik kontrolünden geçmemiz yalnızca birkaç dakika sürer. Efendim, saray davetiyenizi alabilir miyim?”

Kiva davetiyesini uzatıp tekrar aslarına döndü. “Yani ben şimdi gidip bu orospu çocuğuna yaban yulaflı meyvelerimizi sattırsın diye yalvaracağım, izin verirse de kazanılan her şeyi sözde askıdaki hesabımıza yatırtıp hepsine sonsuza kadar veda edeceğim, öyle mi?”

“Birkaç yıllığına, evet,” dedi Finn. “En iyi ihtimalle.”

“Bu siktiğimin durumunu nasıl öngöremediniz?” diye çıkıştı Lagos, Finn’e. Bir yandan da parmağıyla ön siper camından görünen sağlamlaştırılmış sarayı gösteriyordu. “Biz burada kendi götümüzü avuçlarken o piç bizim paramızla isyancılarla kedi-fare oynuyor.”

“Aslına bakarsanız ben öngördüm,” dedi Finn. “Bu sa-yede askıya alınan hesaplarda, virüsle ilgili ilk raporlar geldiği zamankine göre yüzde elli daha az para vardı.”

“Diğer yüzde elli nerede? Arka bahçeye mi gömdünüz?”

“Bir nevi. Lagos Hanedanlığı bir hayli mülk sahibi oldu, birçok aracı sayesinde tabii.”

Kiva etrafı gösterdi. “Buradan değildir umarım o mülkler. Siktiğimin şehri yangın yeri olmuş.”

“Hayır, çoğunlukla Tomnahurich ve Claremont bölgelerinden alındı. Özellikle Claremont’tan. Bölge kontu bir-

çok fevkalade yeri elden çıkarmaya pek hevesliydi. Acilen nakde ihtiyacı olmuş.”

“Ona ne şüphe. Devrim zamanı soylular pek sevilmez.”

“Kesinlikle sevilmez, Leydi Kiva.”

Araba yeniden hareket etti. “Dükle görüşmenizle ilgili bilmeniz gereken iki şey daha var,” dedi Rue, Kiva’ya.

“Söyle.”

Rue kadına bir kâğıt uzattı. “Birincisi, istediğinizi yapıp virüs konusunu araştırdık. Greyfurt fideleri Son’daki bahçelere teslim edilmeden önce kesinlikle herhangi bir viral enfeksiyon belirtisi görülmemiş. Ne stokta, ne depolardaki meyvelerde ne de *Hayır, Efendim*’de teslimattan önce incelenen örneklerde.”

Kiva kâğıdı alıp incelemeye başladı. “Sabotaj olduğunu düşünüyorsunuz yani.”

“Neredeyse eminiz, evet. Tabii bunu bir mahkeme-de kanıtlayıp kanıtlamayacağımız muamma. Bu da bizi ikinci konumuza getiriyor işte. Dükün, birlik hanedanlıklarından birinden bir danışmanı var. Hangi hanedanlık olduğunu duyunca pek memnun olacağınızı sanmıyorum.”

Kiva başını kaldırıp baktı. “Hay sikeyim, yoksa...”

“Nohamapetan Hanedanlığı, evet.”

Dükün kalesinin adı Kinmylies’ti. Öyle lüks döşenmişti ki sakinlerinin zarafetle abartıyı karıştırdığını âdeta bas bas bağıırıyordu. Aşırı varlıklı olmalarına rağmen zenginliklerinin insanları etkileyip etkilemediğini sikine bile takmayan bir soydan gelen Kiva, bu yapının duvarları arasına girer girmez gergin hissetmeye başlamıştı. Bitmek bilmeyen koridorlardan geçip Son Dükü’nün ofisine ulaşmaya çalışırken *Ateşe vereceksin bu siktiğimin yerini, ancak temizlenir* diye düşünüyordu.

“Bir şey daha var,” demişti Finn, Kiva’ya, uşak onu almaya geldiği sırada. “Dük ağzı bozukluğu düşük zekâ belirtisi olarak görür. Onun yanındayken biraz daha dikkatli olun dilerseniz.”

Piçe bak sen, diye düşündü Kiva dükün sarayın geri kalanı gibi tiksiniç derecede lüks ofisine girerken. Bir aile efsanesine göre Kiva Lagos’un bebekken ilk söylediği kelime “siktir”di, ki Lagos Hanedanlığı’nın başı ve Kiva’nın annesi Kontes Huma Lagos’un küfür eğilimini göz önünde bulundurursanız bu gerçek olması son derece mümkün bir efsane. Hatta aslına bakarsanız ilk kelimesi başka bir şey olsaydı daha bile garip kaçardı. Kiva küfür etmediği hiçbir zaman hatırlamıyordu, ve tabii ki Kontes Lagos’un varislikte hiçbir şansı olmayan altıncı çocuğu olsa bile kimse ona durmasını söyleyemezdi.

Ama şimdi *bu* puşt, götüne jabong dalı kaçmış gibi rahatsız olmuştu demek.

Rektal yollardan bir dala sahip olmuş bu söz konusu puşt ofis barının önünde durmuş, elinde kehribar rengi bir içkiyle dolu kadehiyle kuş yuvası gibi duran sakallarının arasından gülüyordu. Yanında aynı şekilde elinde bir kadeh, üzerinde ailesinin gösterişli sade siyahları ile gülen adam da Ghreni Nohamapetan’dan başkası değildi.

Uşak boğazını temizleyince dük onlara baktı. “Leydi Kiva Lagos,” diye tanıttı uşak ve yanlarından ayrıldı.

“Sevgili Leydi Kiva,” dedi Son Dükü bardan yanına doğru gelirken. “Hoş geldiniz, hoş geldiniz.”

“Majesteleri,” diyen Kiva sade bir hareketle başını sallayarak selam verdi. Bir hanedanlık başının kızı ve hanedanlığının gezegendeki kıdemli temsilcisi olarak aslında adama “Dük” diye hitap etse de olurdu ama madem buraya göt yalamaya gelmişti, dudaklarını erkenden büzüştürmeye başlamasında fayda vardı.

“Size danışmanımı tanıtayım. Nohamapetan Hanedanlığı’ndan Lord Ghreni.”

“Tanışmıştık,” dedi Ghreni, düke.

“Öyle mi?”

“Aynı okula gitmiştik,” dedi Ghreni.

“Dünya ne küçük,” dedi dük.

“Yaa, gerçekten de öyle,” diye yanıtladı Kiva.

“Eh, pekâlâ. Oturun lütfen, Leydi Kiva,” diyen dük sol eliyle masasının önündeki koltuğu gösterdi. Kiva bu fazla şişirilmiş çirkin şeye oturup neredeyse içinde kaybolurken sağdaki koltuğa da Ghreni geçti. Dük, fakir bir ailenin kendine ev yapabileceği devasalıkta masasının arkasındaki gülünç koltuğa oturup konuşmaya başladı. “Daha iyi şartlar altında görüşemediğimiz için üzgünüm.”

“Anlaşılır bir durum, efendim. İsyancılar kapınızı çalacak kadar yakında olunca tabii...”

“Ne? Hayır hayır,” dedi dük ve o sırada Kiva, Ghreni’nin dudağının kenarında minicik bir gülüsmenin seğirdiğini gördü. “Ondan bahsetmiyorum. Hanedanlığınızın bize bulaştırdığı virüs sorunundan bahsediyorum.”

“Hakikaten,” diye söze başladı Kiva. “Virüse bizim sebep olduğumuzdan emin misiniz?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Demek istiyorum ki araştırmacılarımız ne depolarımızdaki örneklerde ne de *Hayır, Efendim*’de virüs kalıntısı buldu. Yalnızca bahçelerde ortaya çıkmış gibi gözüküyorlar.”

“Bundan haberimiz yoktu,” dedi Ghreni.

“Yok muydu?” dedi Kiva doğrudan Ghreni’ye bakarak. “Her neyse, temsilcilerim bir rapor hazırladı.” Düke döndü. “Ticaret yasağımızın kaldırılması talebiyle birlikte sekreterliğinize teslim ettiler.”

“Yasağın kaldırılmasının akıllıca olacağını sanmıyo-

rum,” dedi Ghreni. “Temsilcilerinize ve araştırmacılarınıza saygısızlık etmek istemem ama, Kiva, yaptığınız araştırma ayrıntılı olarak incelenene kadar Son vatandaşlarının güvenliği için taşıdığınız bütün malların virüslü olabileceğini varsaymamız gerekiyor.”

“Korkarım arkadaşınız bu konuda haklı,” dedi dük, Kiva’ya. “Virüsün *hanularımıza* sıçradığını duymuşsunuzdur. Bütün mahsullerimiz mahvoldu. Böyle bir şeyin bir kez daha yaşanmasına izin veremeyiz. Bu isyanın çıkmasındaki asıl sebeplerden biri de *banuların* yok olması zaten.”

“Endişenizi anlıyorum, efendim, Lagos Hanedanlığı da bu yüzden size yardımcı olmak istiyor zaten.”

Dük gözlerini kısarak Kiva’ya baktı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Banka hesaplarımızı askıya almışsınız, virüsle ilgili davanın sonucunu bekliyormuşsunuz anladığım kadarıyla.”

Kiva, dükün bir an için kırıştırdığı gözlerinin önce Ghreni’ye sonra kendine dönüşünü seyretti. “Öyle yaptım, evet. Bir tedbir almam gerekiyordu.”

“Bu hesaplardaki paraları isyana direnmede kullanmanız için Lagos Hanedanlığı’ndan resmî bir borç olarak sunmama izin verin lütfen. Size bu imkânı sağlamaktan mutluluk duyarız.”

“Ne kadar... cömert bir davranış,” dedi dük.

“Ticaret bu,” diye yanıtladı Kiva. “Sizin güçsüz kalmanızın Lagos Hanedanlığı’na hiçbir faydası dokunmaz, efendim. Bu sayede normalde ulaşamayacağınız bir sermayeye ulaşmış olacaksınız. Neden o kadar para bir kenarda durup beklesin ki? Kullanın, bir işe yarasın.”

“Bu işin bu kadar kolay olduğunu sanmıyorum,” dedi Ghreni.

“Bu kadar kolay gerçekten,” dedi Kiva sert bir ifadeyle. “Borç anlaşmasına, Lagos Hanedanlığı virüsten sorumlu bulunduğu takdirde bu borcun verilen hasarın tazminatı olarak kabul edileceğini, borç faizi de dahil olmak üzere kalan bütün bakiyenin ceza olarak görüleceğini yazabiliriz.”

“Yasalarla alakalı bir durum değil bu, algıyla alakalı bir durum.”

“Tüm gücüyle halkını korumaya çalışan bir dük borç aldığı için kötü mü görünür sizce? Kötü görünmemek için kibarlıktan kınılıp devrime kurban giden bir dükten daha mı kötü görünür?”

Ghreni düke döndü. “Efendim, galiba rüşvet teklif ediyor.”

“Neyin rüşveti?” diye bağırdı Kiva.

“Asıl sorulması gereken soru da bu, öyle değil mi?” dedi Ghreni.

“Leydi Kiva, Lagos Hanedanlığı’nın bu cömertliği karşısından bizden beklentiniz nedir?” diye sordu dük.

“Affınıza sığınarak tekrar ediyorum, efendim, bunu cömertlik olarak görmeyin. Eğer davayı kaybederseniz Lagos Hanedanlığı borcunu geri almayı bekleyecektir. Ticaret bu.”

“Ama istediğiniz başka bir şey de var, öyle değil mi?” diye sordu Ghreni.

“Tabii ki var. Elimizde kalan si—” Kiva son anda küfür etmekten kendini alıkoydu. “—size özel yaban yulafı meyvelerimizi satmak istiyoruz, efendim. Ama satışlardan ve ruhsatlamadan elde ettiğimiz parayı *Evet, Efendim*’e alıp götürmeyeceğiz, burada vereceğimiz borcun bir parçası olarak sizde kalacak.”

“Mahsulünüzde bulunan diğer virüslerle birlikte,” diye ekledi Ghreni.

Kiva d ke döndü. “Efendim, İmparatorluk İstasyonu’nda denetmenler var. Getirdiğimiz mallardan rastgele numune alıyorlar zaten. Dilerseniz yaban yulağı meyvelerimizin temiz olduğunu ve Son’daki canlı topluluğuna karşı hiÇbir tehlike arz etmediğini göstermek üzere derin bir araştırma yapmalarına izin vermekten memnuniyet duyarım.”

Son Dükü bu teklifi en azından düşünüyor gibi duruyordu, ta ki oturduğu yerden başını sakince iki yana sallayan Ghreni’ye bakana kadar. “Leydi Kiva, teklifiniz de endişeniz de bizi memnun etti. Ancak bu tarz bir önlemin gerekli olacağını sanmıyorum. İsyanın yakın bir zamanda kontrol altına alınacağını düşünüyorum. Bu sebeple teklifinize ihtiyaÇ kalmayacak. Yaban yulağı meyveleriniz konusuna gelince, raporunuzu derinlemesine inceleyene kadar tedbiri elden bırakmamam gerekiyor. Korkarım dava sonuÇlanana kadar ticaret yasağınızı kaldıramayacağım. Anlıyorsunuzdur eminim.”

“Her boku anladığımdan emin olabilirsiniz,” dedi Kiva ayağa kalkarken.

“Anlayamadım?” dedi d k ayağa kalkarak. Ghreni de onlarla birlikte kalktı.

“Vakit ayırdığınız için teŐekk rl r, efendim. Bu lanet olası labirentten  ıkabilmem için bir uşak çağırtır mısınız bana?”

“Ghreni Leydi Kiva’yı geçirmeme izin verin, efendim,” dedi d ke yumuşak bir sesle.

“Elbette.” D k başıyla ikisine de selam vererek bara doğru yöneldi.

“Seni orospu çocuğu,” dedi Kiva, Ghreni’ye ofisten çıkar çıkamaz.

“Ben de seni gördüğüme sevindim,” diye yanıtladı Ghreni.

“Dua et de bu virüs işinden senin ya da Nohamapetan Hanedanlığı’nın sorumlu olduğunu öğrenmeyeyim. Çünkü eğer öğrenirsem hiç üşenmeden buraya kadar gelir senin o lanet ciğerini sökerim.”

“Ziyarete her daim açığım elbette.”

“Doğru mu yani?”

“Virüsten sorumlu olduğum mu?”

“Evet.”

“Tabii ki değil. Ancak olsaydı bile bunu sana söyleyecek kadar aptal olabileceğimi düşündüğünü sanmıyorum.”

“En azından beni buralara kadar yormazdın.”

“Neden böyle bir şey yapayım ki, değil mi ama?”

“Hiç değişmemişsin, Ghreni.”

“Bu arada kendini kötü hissetme, Kiva.” Ghreni dükün ofisini işaret etti. “Borç teklifinle az kalsın tavlayacaktın onu. Çok akıllıcaydı bu arada. Birlikten bir hanedanlık olduğunuz için imparatorluk sisteminin korunmasına yönelik olarak bir soyluya verdiğiniz her borç imparatorluk tarafından desteklenir. Kışınızı iyi kurtaracaksınız.”

“Sen beni sikene kadar.”

“Şimdiye buna alışmışsındır sanmıştım.”

Kiva homurdandı. “Bu arada fark etmedim *sanma*, Ghreni. ‘Aynı okula gitmiştik’miş.”

“Senin yapacağın açıklamadan çok daha politik olacağını düşündüm. ‘Kız kardeşini üniversite yurdunda ziyarete geldiğinde çılgınlar gibi sikişirdik,’ gibi bir şeyler derdin sen.”

“Öyle demezdim,” dedi Kiva. “Küfür etmememi tembihlediler. Götlek kız kardeşin nasıl bu arada?”

“Pek mutlu değil. İmparatorluğun taht prensesi olacaktı ama Rennered Wu bir yarış kazasında kellesini yitirdi.”

“Ah, kardeşin için ne büyük trajedi...”

“O öyle olduğunu düşünüyor. Tabii Rennered için de kötü oldu. Sanırım imparatorun piç kızı tahtın varisiymiş. Abim ona yamanmaya çalışır şimdi herhalde.”

“İşte hatırladığım Nohamapetan ailesi... hepsi birbirinden romantik.”

“Bir zamanlar böyle bir şikayetin olmamıştı.”

Kiva durup Ghreni'ye baktı; o da kadına bakıyordu. “Eh, bir zamanlar gerzeğin tekiydim çünkü. Şimdi değilim.”

“Bir Lagos için yeni bir şey olurdu gerçekten,” dedi Ghreni.

“Bu bok çukuru düke ne oyun oynuyorsun bakalım?”

“Birincisi, onun adı Ferd, ‘bok çukuru’ değil. İkincisi, ona bir oyun oynadığımı düşünmene kırıldım doğrusu.”

“Multimilyon marklık bir rüşveti geri çevirttirdin adama.”

“Bak işte, demiştim rüşvet diye. Haklıymışım.”

“Kimse o kadar parayı elinin tersiyle geri çevirmez, önünde daha iyi bir teklif yoksa tabii.”

“Bu konuda mümkün değil konuşmam, Kiva. Hele de seninle.”

“Hadi ama, Ghreni. Olay virüs değil, farkındayım. Ve siktiğimin Son’undayız şu an, bilmem farkında mısın? Buradan Kavşak’a gitmem dokuz ay, oradan Ikoyi’ye geçmem de bir üç ay daha; bana söyleyeceğin her şey o zamana önemini yitirmiş olacak zaten.”

Ghreni etrafına bakındı, sonra yürümeye başladı. Kiva da peşinden gitti. “Söyle hadi. Son için neler planlıyorsun, anlat.”

“İlk hatan, Kiva, *burada* her ne yapıyorsam onun yalnızca bu gezegenle ilgili olduğunu düşünmek.”

“Anlamadım.”

“Anlamadığını biliyorum. Anlamamı istememiştim zaten.” Ghreni tekrar durdu, eliyle işaret ederek devam etti. “Bu koridordan yürü, sonra soldan ikinci, ardından sağdan birinci koridorlara dön. Geldiğin hole çıkmış olacaksın.”

Kiva başını salladı. “Bir şeylerin sonuna kadar gidebilen biri olamamıştın zaten hiç, öyle değil mi, Ghreni?”

“Yakında şaşırabilirsin.” Eğilip Kiva’nın yanağına bir öpücük kondurdu. “Elveda, sevgili Kiva. Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum. Önemli kimsenin yolu Son’a düşmez çünkü. Bugünden sonra da bir daha karşılaşabileceğimizi sanmıyorum, ama seni sevdiğimi bilmeni isterim, her şeye rağmen. O yüzden bu ânı yaşayabildiğimiz için memnunum.”

“Bu an dediğin her neyse artık.”

Ghreni gülümsedi, “Yakında verecek bir isim bulursun,” dedi ve uzaklaştı.

“Uzatmadan söyleyin,” dedi Kiva, Kaptan Blinnikka ve Gazson Magnut’a *Evet, Efendim*’e döndükten sonra.

“Son’dan yaklaşık altmış milyon marklık ruhsat ücreti ve telif hakkı ücreti makbuzuyla dönmemiz gerekiyordu,” dedi Magnut. “Elimiz boş döneceğiz, tüm hesaplarımız askıya alınmış durumda ve muhtemelen hiçbirini geri de alamayacağız. Elimizdeki yaban yulafı meyvelerinin yirmi milyon mark, başlangıç ruhsat ücretleri ve hisse satışlarının da on milyon kadar edeceğini hesapladık ama o konuda da elde var sıfır. Mallarımızı indirip satmamıza izin verilmeyen başka duraklarda da on milyon kadar hesaplamıştık ama, oradan da elimize geçen bir şey yok. Son olarak Son’a nakliyecisi olarak gönderdiğimiz, indirilmesine izin verilen bir milyon mark kadarlık bir yükümüz

var ama onu da birkaç haftadır uzay boşluğuna açılan bir ambarda karantinada tutuyorlar. Teslimat yapıldığında biz çoktan gitmiş olacağız ve ödemeyi de gelecek bir sonraki Lagos gemisi için bekletecekler. Tahminen bu gemi *Sanırım Artık Yalnızız* olur, ki onun da gelmesine yirmi standart yıl var daha.”

“Yüz milyon marklık bir kaybımız var yani,” dedi Kiva.

“Son üç durağımızda kırk milyon mark kazanç elde ettik, yani aşağı yukarı altmış milyon mark kaybımız var diyebiliriz. Burası güzergâhımızdaki son duraktı. Şimdi Ikoyi’ye aktarma yapmak üzere Kavşak’a döneceğiz.”

Lagos onaylar gibi başını salladı. Akım’ı kullanarak Son’a gitmenin birkaç yolu vardı ama dönüş yolu yalnızca bir taneydi; Son’dan Kavşak’a giden Akım nehri. Er ya da geç bütün nehirler Kavşak’a akardı. Ama bu da Son’dan Kavşak’a gideken hiçbir kaybı telafi etme şanslarının olmadığı anlamına geliyordu.

“Her türlü fikre açığım,” dedi Kiva. “Tomi?”

“Olayın bütün amacı Son’a yaban yulafı meyvesini tanıtmaktı zaten,” dedi kaptan.

“Bağlılık’taki diğer her yer dolu. Elimizde olanı hasat ederiz –ki bu noktada hasattan başka çaremiz yok–, suyunu flaş buharlaştırır özünü de Kavşak’ta satarız. Ama ailenizin orada ruhsat sahipleri var zaten, gelir de bir de onlardan daha düşük fiyatta satış yaparsak imparatorluk ticaret komisyonuna şikayette bulunabilirler.”

“Kaptan haklı,” dedi Magnut. “Aynı fiyatta satalım desek bu sefer de arz talebi aşar. Hem sadece birkaç milyon mark kazanırız hem de Lagos Hanedanlığı’nın uzun vadeli kazançlar için ihtiyaç duyduğu ruhsat sahiplerini kızdırmış oluruz.”

“Siki tuttuk demek istiyorsunuz yani.”

“Özetlemek gerekirse evet, efendim.”

Kiva başını ellerinin arasına alıp bir süre öyle kaldı, ardından doğrulup Blinnikka'ya baktı. "Son'u ne zaman terk ediyoruz?"

"Hazır İmparatorluk İstasyonu'ndayken gemide halledilmesi gereken bazı bakım işlerini hallediyoruz. Bir yandan da Gazson, Lankaran'da kaybettiklerimizin yerine mürettebat arıyor. Bir hafta daha buradayız yani."

"Biraz daha uzatabilir miyiz?"

"Sanmıyorum," dedi Blinnikka. "Şu an bulunduğumuz limana dokuz gün sonra başka bir gemi geliyor. İmparatorluk İstasyonu'nun da yüklerin taşınması ve yerleştirilmesi için tam bir güne ihtiyacı var. Yedi günümüz var yani, sonra gitmemiz gerekiyor."

"Yedi gün yeter."

"Ne için yeter?"

"Lanet olası bir mucizenin gerçekleşip kığımızı kurtarması için," dedi Kiva. "Çok bir şey istemiyoruz, değil mi?"

•

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Teknik olarak konuşursak İmparatoks VI. Attavio öldüğü anda Cardenia yeni imparatoroks olmuştu. Gerçekçi konuşursak tabii ki hiçbir şey hiçbir zaman bu kadar basit değildir.

“Resmî olarak bir yas süresi açıklaman gerekecek,” dedi Naffa Dolg, Cardenia’ya. Birdenbire resmî olarak onun ofisi olan odadlardı. Babası öleli yalnızca birkaç dakika olmuştu daha; şu an bedeni yatak odasından –yani artık kadının yatak odasından–, evinde ölecek kadar şanslı neredeyse bütün imparatoroksların bedenini taşımış tahtirevan ile taşınmaktaydı. Cardenia bu tahtirevanı özel dairelerindeki odalardan birinde görmüş, bu ritüelin çok korkunç olduğunu düşünmüş, sonra bir gün onun kemiklerinin de bu tahtirevanın üzerinde taşınma ihtimali olduğunu fark etmişti. Geleneklerin de olumsuz yanları vardı işte.

Cardenia kendi kendine güldü.

“Car?” dedi Naffa.

“Dehşet şeyler geliyor şu an aklıma,” dedi Cardenia.

“İstersen seni birkaç dakika yalnız bırakayım.”

“Sadece birkaç dakika ama.”

“İmparatorların dönüşümü zahmetli bir süreçtir,” dedi Naffa olabildiğince kibarca.

“Resmî yas süresinin ne kadar olması gerekiyor?”

“Gelenek beş standart gün.”

Cardenia başını salladı. “Bağlılık’ın geri kalanının beş günü var, benim beş dakikam.”

“Geri geleceğim,” dedi Naffa kalkarken.

“Hayır.” Cardenia başını iki yana salladı. “Beni oyala, Naf.”

Ve Naffa onu oyaladı.

Birincisi: resmî yas ilanı. Cardenia koridoru geçip emri yayınlayacak olan, babasının (ve şimdi, tabii aksini istemezse, kendisinin) özel sekreteri Gell Deng’in ofisine gitti. Cardenia, kulağa son derece resmî gelen bir şeyler yazdırmak zorunda kalacağından korkuyordu ama Deng ilanı çoktan hazırlamıştı bile, ki kadının buna şaşırması gerekiyordu. Bağlılık’ın varlığı boyunca birçok imparator gelip geçmişti ne de olsa.

Cardenia ilana, zamanla ve gelenekle kutsanmış içeceğine şöyle bir göz attı, dilini eski ve yavan buldu ama zihinsel olarak hiçbir düzenleme yapacak durumda olmadığından onaylar gibi başını salladı, imzalamak için bir kalem aldı ve bir an tereddüt etti.

“Ne oldu, Majesteleri?” diye sordu Deng ve o sırada Cardenia’nın beyni ilk defa birinin ona resmî olarak böyle hitap ettiğini fark etti.

“Bunu nasıl imzalayacağımı bilmiyorum,” dedi Cardenia. “Resmî adımı henüz seçmedim.”

“Dilerseniz şimdilik yalnızca imparatorluk mührüyle imzalayabilirsiniz.”

“Öyle yapalım lütfen, teşekkürler.”

Deng balmumu ile mührü çıkardı, balmumunu eritti ve basması için mührü Cardenia'ya verdi. Cardenia mührü imparatorluğun yeşil balmumuna bastı; kaldırdığında Wu ailesinin armasını ve üzerindeki tacı gördü. Bu, onun tacıydı artık.

Cardenia mührü Deng'e uzatırken adamın ağladığını fark etti. “Artık resmî oldu,” dedi adam. “İmparator artık sizsiniz, Majesteleri.”

“Babama ne kadar süredir hizmet ediyordunuz?” diye sordu Cardenia.

“Otuz dokuz yıldır,” dedi Deng; hıçkırıklarını koyvermek üzere gibiydi. Cardenia içgüdüsel olarak uzanıp adama sarıldı, bir an sonra hemen geri çekildi.

“Özür dilerim,” dedi adama. “Bunu yapmamalıyım.”

“Siz imparatorkssunuz, efendim,” dedi Deng. “İstedığınız her şeyi yapabilirsiniz.”

“Bundan sonra uygunsuz samimiyet gösterileri sergilememe izin verme lütfen,” dedi Cardenia, Naffa'ya sekreterlik ofisinden çıktıktan sonra.

“Bence çok tatlı bir andı,” dedi Naffa. “Zavalı adamcağız. Çok zor bir gün oldu onun için.”

“Patronu öldü sadece.”

“Evet ama aynı zamanda işini de kaybettiğini düşünüyor. Normalde şu an imparatorusun yakın arkadaşları güçlü mevkilere yerleşmeye hazırlanıyor olurlar. Onunki de ismen de olsa güçlü bir mevki.”

“Benim yakın arkadaşlarım yok,” dedi Cardenia. “Yani senden başka.”

“Merak etme, gönüllüler çıkacak.”

“Sırada ne var?”

“Yarım saat içinde idari komiteyle görüşmen var.”

Cardenia'nın kaşları çatıldı. “Xi'an'a o kadar hızlı gidemeyiz ki.” Bütün imparatorluk devlet kolları gibi idari komite de bütün işlerini Kavşak'ın üzerindeki devasa uzay istasyonunda hallediyordu.

Naffa kaşlarını kaldırdı ve “*Senin bir yere gitmen gerekmiyor,*” dedi. “İmparatokssun sen artık. Onlar sana gelecek. Dr. Drinin birkaç saat önce babanın giderek kötüleştiğini haber vermişti onlara. O vefat ettiğinde yanında olup sana destek olabilmeyi ummuşlardı aslında. Bu onların sözleri bu arada.”

Cardenia bir an için idari komitenin dokuz üyesinin de babasının başında dolanıp durduğunu, baba-kız bütün-olanlara-rağmen-olabildiğince-samimi geçirdikleri o son anları da onlardan çaldıklarını düşününce içi gıcıklandı ama kendine hâkim olmayı başardı. “Onlara teşekkür etmeyi unutmayayım o zaman.”

Naffa yine kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi. “Şu an resmî balo salonundalar. Binanın diğer tarafında orası.”

“Teşekkür ederim.”

“Ne demek. Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

“Sanırım işlemek istiyorum.”

Naffa başını salladı ve Cardenia'yı süitvari odasına götürdü. “On beş dakika sonra geleceğim,” dedi sonra patronuna.

“Boş vaktinde ne yapacaksın?”

“Senin yaptığını, sadece daha az lüks bir klozette.” Cardenia gülümsedi ve Naffa yanından ayrıldı.

Odasındayken Cardenia'nın beyninin bir kısmı yaptığı her şeyin bir ilk olduğunu bağıırıyordu âdeta. *Bu odada ilk defa imparatoroks olarak bulunuyorum, diyordu mesela. İlk defa imparatoroks olarak bir tableti elime alıyorum. Bu ban-*

yoya ilk defa imparatoroks olarak girdim. İlk defa imparatoroks olarak pantolonumun fermuarını indirdim. İlk defa klozete imparatoroks olarak oturdum. Veeeeeee işte şimdi de ilk defa imparatoroks olarak işiyorum.

Ne çok ilk var böyle.

“Bana İmparatoroks Grayland’dan bahset,” dedi Cardenia tabletine tuvalette otururken.

“İmparatoroks Grayland, BK’ 220 ile 223 yılları arasında hüküm sürdü,” dedi tabletinden gelen yumuşak bir ses ve arama sayfasını açtı. Bağlılık, Kâhin-İmparatoroks I. Rachela’nın imparatorluğu kurduğu tarihi takviminin başlangıcı olarak kabul etmişti, ki bu aslında çok küstahçaydı çünkü zaten halihazırda kullanılan, Bağlılık’ın kuruluşu yirmi altıncı yüzyıla denk gelen gayet güzel bir takvimleri vardı aslında. Gerçi muhtemelen ellerinde olsa bütün imparatorokslar aynı küstahlığı gösterirdi diye düşündü Cardenia.

“Saltanatı sırasında öne çıkan olaylar arasında Lamphun’ın kuruluşu, Dalasýsla’nın yok oluşu ve imparatoroksun 223 yılında Gunnar Olafsen tarafından suikaste kurban gitmesi yer alıyor.”

“Neden öldürüldü?”

“Gunnar Olafsen mahkemeye çıktığında imparatoroksun Dalasýsla vatandaşlarını kurtarmak için yeteri kadar çaba harcamadığını öne sürmüştür.”

“Bu doğru muydu peki?”

“Bir arama motoruyum ben. Siyasi konular hakkında fikirlerim yok.”

Cardenia gözlerini devirdi. *Sen de haklısın, yüz­süz bilgisayar*, diye düşündü. “Dalasýsla nasıl kaybedildi?”

“Akım’dan geçiş için kullanılan nehir 222 yılında yok oldu,” dedi tablet.

* Tarih belirten kısaltma. ‘Bağlılık’ın Kuruluşundan sonra’. –çn

Doğru ya, diye düşündü Cardenia. İlkokulda aldığı Bağlılık tarihi dersleri geldi aklına. Dalasýsla, Wu imparatoroksları ve Bağlılık'ın hem dini hem de sosyal öğretileri muhalefetin çoğunu içeri tıkmadan önce felakete uğrayan ilk yerleşimlerdendi. Bu ilk yerleşimlerin çoğu ya savaşa ya açlığa ya da hastalığa kurban gitmişti ama Dalasýsla, birdenbire Akım'dan oraya ulaşmanın ya da oradan Akım'a geçmenin hiçbir yolu kalmadığından kaybedilmişti. Sadece... tamamıyla yok oluvermişti haritalardan.

Cardenia'nın aklına bir ansiklopedide suikastla ilgili okuduğu makale geldi; yanında da Dalasýslalı bir gemi mühendisi olan, imparatorluk onlusu *Toun Sandin*'de görevlendirilmiş Olafsen'in bir fotoğrafı vardı. Adam, İmparatoroksları Grayland ile yanındaki yüzden fazla insanı şöyle öldürmüştü: Jendouba'ya yapılan bir devlet ziyaretinden dönmekte olan *Toun Sandin* Akım'dayken, imparatoroksların lüks kamarasının da içinde bulunduğu halka bölümünü kilitlemiş, ardından bu bölümü geminin etrafını saran uzay-zaman baloncuğundan dışarı, Akım'ın içine bırakmış, bölüm o an varlığını yitirmişti.

"*Aman ne hoş,*" dedi Cardenia kendi kendine. Babasının ona neden Grayland ismini önerdiğini anlamış değildi, onun da hoşnutsuz bir çalışan tarafından öldürüleceğinden emin değilse şayet yani. Bu işe biraz can sıkılmıştı. Verilerin kalanını da şöyle bir gözden geçirince Grayland'in aslında bilim insanları tarafından kendisine verilen veriler üzerine Dalasýsla'nın boşaltılması emrini verdiğini ancak parlamentoda hem Dalasýsla bakanlarının hem de birliklerin bu emre karşı çıktığını, bu durumun da boşaltma işlemini iş işten geçene kadar ertelediğini fark etti. Yani Olafsen gecikme için başkalarını suçlaması gerekirken imparatoroksları suçlamıştı.

Sadece bir tane imparatorluk var ama, diye düşündü Cardenia. Ve hâlihazırda adamın gemisindeydi zaten.

“Hey,” diye seslendi Naffa diğer odadan. “İşin bitti mi?”

“Neredeyse,” dedi Cardenia. İşini bitirdi, ellerini yıka-
dı ve tuvaletten çıktığı gibi Naffa’yı elinde Cardenia’nın
ölçülerine göre dikilmiş bir üniformayı tutarken buldu.

“O ne öyle?” diye sordu Cardenia.

“Evrendeki en güçlü dokuz insanla buluşmak üzere-
sin, kendini saymazsak tabii,” dedi Naffa. “Birazcık süs-
lensen fena olmaz.”

Aşırı Ciddi Üniforma rahatsız ediciydi, evet, ama idari
komite kadar rahatsız edici değildi.

Cardenia mağaraya benzeyen balo odasına girince ko-
mitenin dokuz üyesi de yanına yaklaşp saygıyla eğildi.
“Majesteleri,” dedi Xi’an’ın başpiskoposu ve idari komi-
tenin ismen başı olan Gunda Korbijn selamının en yere
yakın hâlindeyken. “Babanız imparatorluk göçüp gittiği
bu günde kalbimiz, dualarımız sizinle. Hiç şüphe yok ki
Ötedeki Kâhin’in yanında yeri hazırdır.”

İmparatorluk, Bağlı Kilise’nin resmî yöneticisi olma-
sına rağmen dinle pek alakası olmadığını bilen Cardenia
alay eder gibi gülümsememek için kendini zor tuttu. “Te-
şekkürler, Sayın Kardinal.”

“Bütün konsey olarak size, Wu İmparatorluk
Hanedanlığı’na ve Bağlılık’a dair sonsuz sadakatimizi su-
nuyoruz.”

“Elbette, sizlere teşekkür ederiz,” dedi Cardenia ilk
defa imparatorluk “biz”ini ve son bir yıl içerisinde ken-
disine öğretilen resmî imparatorluk tarzını kullanarak.
Buna alışmak biraz zaman alacak, diye düşündü kendi

kendine. O sırada göz ucuyla Naffa'ya baktı; şimdi görev başında diye kaşlarını çatmamıştı herhalde ama daha sonra mutlaka çatacaktı.

Komite bir süre eğik vaziyette kalınca Cardenia kendisini beklediklerini fark edip biraz panikleyerek "Buyurun lütfen," dedi ve doğrulmalarını işaret etti. Doğruldular. Ardından Cardenia, balo odasının ortasına kurulmuş uzun masayı işaret etti. "Buyurun, oturup iş konuşabiliriz."

Komite masaya oturdu. En yüksek mevkidekiler imparatorun masa başındaki sandalyesinin yakınında olacak şekilde konumlandılar. Yalnızca Başpiskopos Korbijn Cardenia'nın karşısına oturdu. Cardenia, her birinin üzerindeki kıyafetleri inceledi; kilise papazları mor çizgili kırmızı cüppelerini, birlik temsilcileri resmî siyah ve altın rengi kıyafetlerini, parlamento üyeleri de koyu mavi iş takımlarını giymişlerdi. Kendi Aşırı Ciddi Üniforması ise imparatorluk yeşiliydi ve zümrüt yeşili şeritleri vardı.

Bir kutu pastel boya gibi duruyoruz resmen, diye düşündü Cardenia.

"Gülümsüyorsunuz, Majesteleri," dedi Başpiskopos Korbijn, otururken.

"Bu komiteyle sık sık yaptığı toplantılardan bahseden babamızı düşünüyorduk."

"Hakkımızda iyi şeyler söylediğini umarız."

Yaa, ne demezsin. "Evet, elbette."

"Majesteleri, önümüzdeki günler oldukça kritik. Bir yas süreci ilan et--"

"Çoktan edildi, Sayın Kardinal. Beş gün gelenliğini yerine getireceğiz."

"Çok güzel," dedi Korbijn sözünün kesilmesine hiçbir şaşkınlık göstermeden. "Maalesef bu süreçte siz oldukça yoğun olacaksınız." Cardenia'nın sağında oturan Kav-

şaklı Papaz Vear'a başını sallayınca adam deri bir dosya, içinden de kalınca bir kâğıt destesi çıkartarak Cardenia'ya uzattı. "Sizin için bir öneri çizelge hazırladık, yardımcı olabilmek için. İçerisinde birkaç kısa toplantının yanı sıra birlikler, parlamento ve kiliseyle yapılacak resmî ve resmî olmayan toplantılar da mevcut."

Cardenia kâğıtları aldı, hiçbirine bakmadan sandalyesinin arkasında duran Naffa'ya uzattı. "Size teşekkür ederiz."

"Sizi temin ederiz ki bu dönüşüm sürecinde her şey sorunsuzca, sonsuz dikkat ve saygı ile yürütülecek. Zor bir dönemden geçtiğinizi ve neredeyse bütün bunların sizin için yeni olduğunu biliyoruz. Bu yeni role dönüşümünüzü sorunsuzca gerçekleştirmede size yardımcı olmak istiyoruz, Majesteleri."

Dönüşümüne yardımcı olmak mı istiyorsunuz, beni yönetmek mi? "Size tekrar teşekkür ederiz, Başpiskopos. Endişeniz ve yoğun ilginiz bizi memnun etti."

"Elbette başka endişelerimiz de var," dedi birlik temsilcilerinden biri olan Lenn Edmunk. Edmunk Hanedanlığı, inekler ve domuzların, dolayısıyla da bu hayvanlardan üretilen sütte domuz derisine kadar bütün ürünlerin tekeline elinde tutuyordu. "Babanız tekel aktarımları ve ticaret yolu temizliği de dahil olmak üzere bazı birlik sorunlarını çözümsüz bıraktı."

Cardenia, Başpiskopos Korbijn'in dudaklarını büktüğünü fark etti; demek ki Edmunk haddi olmadan konuşuyordu. "Anladığımız kadarıyla bu konuların öncelikle parlamentoya gönderilmesi, ardından onay veya ret için bize getirilmesi gerekiyor."

"Babanız bu konuların çözüleceğine dair söz vermişti bize, Majesteleri."

"Parlamento ayrıcalıkları hiçe sayılarak çözülecek diye mi söz vermişti peki, Lord Edmunk?"

“Elbette hayır, efendim,” dedi Edmunk bir an sonra.

“Bunu duyduğumuza sevindik. İlişkimizin bu kadar erken bir noktasında parlamentoya, tek rolünün danışmanlık olduğu ve imparatorusun heveslerine tabi olduğu izlenimini vermek istemeyiz.” Bunu söyledikten sonra solunda oturan ve teşekkür edercesine başını sallayan, komitedeki yetkili parlamento üyesi Upeksha Ranatunga'ya döndü. “Babamız, Bağlılık'ın yeşermesini sağlayan güç dengesine inanırdı: hukuk ve adalet için parlamento; ticaret ve refah için birlikler; ruhsallık ve toplumsallık için ise kilise. Bunların her birine karşı adil olmak üzere hepsiyle ilgilenecegiz. Birlik meselelerini de vakti gelince konuşacağız, Lord Edmunk. Ancak biz babamız değiliz. Size verdiği sözler gözardı edilmiş değil, ancak ben onlara bağlı da değilim. İmparator artık babam değil, benim.”

*Hadi bakalım, diye düşündü Cardenia, Edmunk'a den-
giymiş gibi bakarak. Bu da sana kapak olsun.*

Edmunk özür diler gibi başını eğdi ve “Efendim,” dedi.

“Efendim, parlamento konusunda çok daha ciddi bir sorunumuz var,” dedi Ranatunga. “Aldığımız duyumlara göre Son'daki isyan yeni ve çok daha tehlikeli bir seviyeye ulaşmış. Son Dükü her şeyin kontrol altında olduğuna dair güvence veriyor ancak orada bulunan İmparatorluk Uzay Kuvvetleri komutanının değerlendirmeleri o kadar olumlu değil. Dükün iki standart yıl içerisinde devrilmesini öngörüyor. Elbette bu haber dokuz ay önce gelmişti. Şu an durumların nasıl olduğunu bilemiyoruz.”

“Bizim uzay kuvvetlerimiz araya girdi mi?”

“Babanızın da babanızdan önceki birkaç imparatorsun da politikası, Son'daki sorunlarla Son'un ilgilenmesi yönündeydi. Askerlerimiz daha ziyade kimsenin geze-
genden izinsiz ayrılmamasını sağlamak için orada bulunuyor. Komutan, imparatorstan –yani eski imparator-

tan- aldıkları tek görev emrinin Claremont Kontu'nun güvenliğini sağlamak olduğunu bildirdi."

"Claremont Kontu kim?"

"Ben kendisini hatırlıyorum, efendim," dedi Korbijn. "Sofala'dan, babanızın terfi ettirdiği önemsiz bir soylu. Babanızın üniversiteden arkadaşıydı. Akım üzerine çalışmalar yapmış bir fizikçidir."

"Babamız neden onu sürmüş peki?"

"Bu unvanı kendisine Leydi Glenna'yla evliliğinden hemen önce vermişti."

Ne üstü kapalı bir gönderme, diye düşündü Cardenia. Başpiskopos, babasıyla bu kontun arasında, Batrin sırf Costu Hanedanlığı en güçlü birliklerden birine önderlik ediyor diye tipik bir hanedanlık arası evlilik yapmadan önce bir şeyler yaşandığını ima etmeye çalışıyordu.

Bu, Cardenia için şaşırtıcı bir fikirdi çünkü babasını tanıdığı süre boyunca onu yalnızca sıradan bir heteroseksüel gibi görmüştü. Ama tabii her şeyin bir zamanı bir de yeri vardı ve bu yerin adı "üniversite"ydi. Kaldı ki bu kont, bir imparatorun unvan vererek çok uzaklara gönderip ortadan kaldıracılabileceği ilk uygunsuz aşık değildi. Hem bu, uzay askerlerine verilen koruma emrini de açıklıyordu.

Cardenia anladığını belirtir gibi başını salladı. "Şu andan itibaren biz de babamızın izinden gidecek, yalnızca detaylı bilgilendirmeler talep edeceğiz."

"Öneri programınıza dahil edilen bilgilendirmelerde mevcut," dedi Korbijn. "Hazır evlilik konusuna da değinmişken--"

"Amit Nohamapetan konusunu açacaksınız, değil mi?" dedi Cardenia önceki konuşmalarında başarabildiğinden daha az resmî bir ses tonuyla.

"Nohamapetanlar ısrar ediyor," dedi Korbijn neredeyse özür diler gibi.

“Biz, abimiz değiliz. Bir Nohamapetan’la evlenme sözü vermedik.”

“Saygısızlık etmek istemem ama, efendim, Nohamapetan Hanedanlığı bu sözün abiniz ile Leydi Nadashe arasında değil, Wu Hanedanlığı ile Nohamapetan Hanedanlığı arasında olduğuna inanıyor. Gelenek de bu inancı doğrulamakta. 512 yılında Taht Prensesi Davina, Edmunk Hanedanlığı’nın bir üyesiyle evlenmek üzere nişanlanmış ancak düğünden önce ölmüştü. Erkek kardeşi, ki kendisi I. Chonglin oldu, anlaşılmaya çoktan varıldığı için asıl damadın kuzenlerinden biriyle evlendi.”

Cardenia, Naffa’ya döndü. “Taht Prensesi Davina nasıl öldü?”

“İntihar sonucu, majesteleri,” dedi Naffa. Cardenia kadının bunu kesin bileceğini ya da derhal araştırıp bulacağını biliyordu. “Xi’an’da kendini bir hava kilidinden dışarı attı. İntihar notunda, nişanlılığının kendine hiç iyi gelmediğini yazmıştı.”

Cardenia, Lenn Edmunk’a döndü. “Bunun herhangi bir şekilde adınızı lekelediğini düşünmediğinizi umarız, Lord Edmunk.”

“Teşekkürler, efendim.”

“Efendim, Amit Nohamapetan’ın evlilik teklifini en azından düşünmenizi önerebilir miyim?” diye ısrar etti Korbijn. “Aileleriniz arasındaki herhangi bir teorik anlaşma bir yana, Nohamapetan Hanedanlığı birlikler arasında oldukça güç sahibidir.” Korbijn, Edmunk’a bir bakış attı ama adam o sırada imparatora baktığından bunu fark etmedi. “Birliklerle yaşayacağımız birçok olası sorun ve anlaşmazlık bu birliktelik sayesinde süratle çözülebilir.”

Cardenia acı acı gülümsedi. “Peki bu eşleşmeye karşı çıkan hiçbir aile yok mu?”

“Yok, efendim,” dedi Edmunk.

“Eh,” dedi Cardenia etkilenmiş gibi. “Birlikler arasında sık rastlanan bir fikir birliği değil bu gerçekten. Bin yılda bile eşi benzeri görülmemiştir.”

“Sanırım varis meselesinin bir an evvel çözülmesinin Bağlılık için en iyisi olduğunda herkes hemfikir.”

Bu cümle Cardenia’nın canını sıktı. “Bu komitenin en önemli parçamızın rahmimiz olduğu konusunda hemfikir olduğunu öğrendiğimize memnun olduk, Başpiskopos.”

Korbijn’in neyse ki buna yüzü kızaracak kadar adabı vardı. “Affınıza sığınıyorum, Majesteleri. Bu kesinlikle doğru değil. Ancak imparatorun bilmelidir ki eğer size bir şey olursa Wu Hanedanlığı’ndaki bütün kuzenleriniz arasında taht iddiaları baş gösterir. Abinizin ardından sizin –elbette ki hakkınız olarak– veraset sırasına geçmenizi bile çoğu hoş karşılamamıştı. Taht sırasının belirlenmesi bütün soru işaretlerini de bertaraf edecektir.”

“Bir iç savaşı bertaraf edecektir yani,” diye ekledi Ratanunga.

“Tahta çıkmamızdan önce ölme ihtimalimizin pek olmadığına hemfikir miyiz?” diye sordu Cardenia komiteye.

“Öyleyiz elbette, efendim,” dedi Korbijn gülümseyerek.

“O halde bu konuyu daha sonra görüşebilir miyiz? Dilerseniz,” dedi Cardenia, Korbijn’e dönerek, “Nohamapetan Hanedanlığı’na taht törenini güzel bir yerden izleyebilecekleri bir yer verin, törenden sonra da Amit Nohamapetan ile konuşabiliriz.”

“Peki, efendim.”

“Yalnız burada vurgu ‘konuşmak’ kelimesinde. Umarız bu konuda anlaşılmışsızdır ve Lord Nohamapetan’a yanlış izlenim vermeyiz.”

“Elbette, efendim.”

“Güzel. Başka bir şey var mıydı?”

“Ufak bir şey daha var,” dedi Korbijn. Cardenia kadının konuşmasını bekledi. “İmparatorluk adınızı bilmemiz gerekiyor.”

“Adımız Grayland,” dedi Cardenia bir an durakladıktan sonra. “II. Grayland.”

“Şu imparatorluk ‘biz’inden nefret ediyorum,” diye itiraf etti Cardenia, Naffa’ya.

İdari komiteyle yaptıkları toplantıdan sonra Cardenia’nın, yani artık II. Grayland’in otoritenin babasından kendisine resmî olarak geçişini başlatması için Bağlılık’ın kalbi olan Xi’an’a çıkmışlardı. II. Grayland gelir gelmez etrafını her birinin kendince amaçları ve planları olan danışmanlar, saray adamları, dalkavuklar ve yardımcıları sarmıştı. Cardenia bundan daha ilk saatte sıkılmıştı ve önünde daha koca bir hayat vardı.

“Nesi canını sıkıyor?” diye sordu Naffa.

“Çok yapmacık geliyor.”

“İmparatokssun sen,” dedi Naffa altını çizer gibi. “Evrende bunu kullanıp da yapmacık gelmeyecek tek insan sensin.”

“Anladın işte sen beni.”

“Anladım. Ama sana katılmıyorum.”

“Hep kullanayım istiyorsun o zaman?”

“Öyle demedim,” dedi Naffa. “Ama itiraf etmelisin ki muhteşem bir güç gösterisi. ‘Ah canım, bir fikrin mi vardı? Ne yazık ki götünde patladı *çünkü benim oyum iki tane sayılıyor.*’”

Cardenia gülümsedi.

Nihayet Xi’an’ın imparatorluk sarayındaki mağaramsı özel dairelerden birinde yalnız kalmışlardı. Bütün yardım-

cılar, saray adamları ve danışmanlar Naffa tarafından kapı dışarı edilmişti. Cardenia'nın bugün yapması gereken tek bir şey kalmıştı, o da bu özel dairedaki kapılardan birinin ardındaydı. O kapı ki yalnızca bir imparatoroks tarafından açılabilir, o eşikten yalnızca bir imparatoroks geçebilirdi.

Ya da Cardenia, Naffa'ya öyle anlatmıştı işte. "Yalnızca imparatoroks yani," demişti kadın.

"Evet."

"Başka biri girerse ne olur? Köpekler falan mı var? Ya da insanı küle çeviren lazerler?"

"Olduğunu sanmıyorum."

"Hizmetçilerin girebiliyor mu peki? Teknisyenler ya da? Sen, yani imparatoroks mu sorumlu buranın temizliğinden? Küçük bir süpürge falan mı var içeride? Toz falan da aldırıyorlar mı?"

"Bu işi pek ciddiye almıyorsun sanki," dedi Cardenia.

"Tabii ki alıyorum," dedi Naffa. "Yalnızca dışarıya yansıtılana karşı biraz şüpheliyim."

İkisi de kapıya baktı.

"Ee?" dedi Naffa. "Hadi gir de bir an evvel bitsin o zaman."

"Sen nerede olacaksın?"

"İstersen burada kalıp işinin bitmesini bekleyebilirim."

Cardenia başını iki yana salladı. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"O zaman ben kendi yerime giderim, sarayın karşısındaki yer var ya hani, saray kesedarının beni sürdüğü yer."

"Değiştiririz yerini."

"Bırak kalsın," dedi Naffa. "Herkesten uzaklaşmak isteyeceğin zamanlar olacak, ben de dahil." Ayağa kalktı. "Hâlâ aynı evdeyiz. Sadece on altı kanat ötedeyim, o kadar."

"Sarayda on altı kanat olduğunu sanmıyorum."

“Sarayın yirmi dört ana bölümü var.”

“Eh, sen bilirsin tabii kaç tane var.”

“Tabii bilirim,” dedi Naffa. “Yakında sen de bileceksin.” Eğilerek selam verdi. “İyi geceler, Majesteleri.” Gülerek uzaklaştı. Cardenia onun gidişini izledi, ardından bütün dikkatini toparlayarak kapıya döndü.

Tıpkı saraydaki her şey gibi bu kapı da çok süslüydü. Cardenia, “süslü”nn artık kurtulamayacağı bir sıfat olduğunu fark etti, sonuçta her ne kadar çok cezbedici bir fikir gibi gelse de her şeyi yakıp sade hatlarla baştan yaptıramazdı. İmparatokstu ama imparatoroksluğun da bir sınırı vardı.

Kapının üzerinde, aılabileceğini gösteren ne bir kol, ne bir erişim paneli ne de başka bir şey vardı. Cardenia, gizli bir tuş bulabilmek umuduyla elini çekine çekine de olsa kapının üzerine koydu.

Ve o anda kapı aralanarak açıldı.

Parmak ularım mı acaba anahtar? diye düşündü Cardenia içinden, ardından içeri girdi. Kapı arkasından kapandı.

Oda çok genişti; hatta imparatorluk bölümündeki yatak odaları kadar genişti, ki bu da bu tek odanın Cardenia’nın büyüdüğü dairelerden bile büyük olduğu anlamına geliyordu. Odanın içinde kadının solunda kalan duvardan çıkan bir sıradan başka hiçbir şey yoktu. Cardenia yürüyüp sıraya oturdu.

“Buradayım,” dedi boşluğa.

Odanın merkezinde ışıktan bir şekil belirerek kadına doğru yürüdü. O kendisine yaklaşırken Cardenia yukarı baktı; yürüyen bu görüntüyü yaratan tavandaki mikrop-rojektrlerdi. Cardenia bir an için bu dzenegın ardındaki fiziği merak etti, ama sadece bir anlığına etti, çünkü şimdi görüntü tam önüne gelmişti.

“İmparator II. Grayland,” dedi görüntü ve eğilerek selam verdi.

“Kim olduğumu biliyorsun,” dedi Cardenia, imparatorluk “biz”ini bir kenara kaldırarak.

“Evet,” dedi görüntü. Cinsiyetini ya da yaşını belirtecek hiçbir özelliği yoktu. “Ben Jiye. Şu an Hafıza Odası’ndasınız. Lütfen size nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin.”

Cardenia buraya neden geldiğini biliyordu ama yine de bir an için tereddüt etti. “Buraya imparatorluk başka birisi girebilir mi?”

“Hayır,” dedi Jiye.

“Peki ya birini davet edersem?”

“Odaklı ışık ve ses dalgaları, bu kapıdan içeri giren egemen imparatorluk dışındaki herkese dayanılmaz gelecektir.”

“Bunu geçersiz kılabilir miyim?”

“Hayır.”

“Ben imparatorum ama.” *Ve bir makineyle tartışıyorum,* diye düşündü Cardenia ama bir şey söylemedi.

“Emir Kâhin tarafından verilmişti,” dedi Jiye, “ve onun emri çiğnenemez.”

Cardenia şaşırdı. “Bu oda ilk imparatorluk saltanatından beri var yani.”

“Evet.”

“Ama Xi’an o zaman yoktu bile.”

“Xi’an kurulurken sarayın başka unsurları gibi bu oda da Kavşakkent’ten taşındı. Sarayın geri kalanı da etrafına inşa edildi.”

Birden Cardenia’nın gözünün önüne Xi’an uzay istasyonunun imparatorluk sarayının etrafına inşa edilişi geldi; öyle saçma bir görüntüydü ki ki âdeta komik gelmişti. “Bin yaşındasın yani o zaman,” dedi Jiye’ye.

“İçerdiğim bilgiler Bağlılık'ın kuruluşuna dayanıyor,” dedi Jiyi. “Bu bilgilerin kaydedildiği fiziksel düzenek ise düzenli olarak güncelleniyor, tıpkı odada bulunan fonksiyonel unsurlar ve karşınızdaki görüntü gibi.”

“Bu odaya imparatorokstan başka kimse giremiyor dememiş miydin?”

“Bakımlar otomatiktir, efendim,” dedi Jiyi ve Cardenia bu seste âdeta alaylı bir ton duyduğunu sandı. Ki bu da önce aptal gibi hissetmesine, ardından içinde bir merakın uyanmasına sebep oldu.

“Sen canlı mısın, Jiyi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Jiyi. “Kendiniz hariç bu odada göreceğiniz hiçbir şey canlı değildir, efendim.”

“Mantıklı olarak,” dedi Cardenia biraz da hayal kırıklığına uğrayarak.

“Bu sohbetin sonuna geldiğimizi düşünüyorum,” dedi Jiyi. “Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?”

“Var,” dedi Cardenia. “Babamla konuşmak istiyorum.”

Jiyi onaylar gibi başını salladı ve yok oldu. O yok olurken odanın merkezinde başka bir şekil oluştu.

Cardenia'nın babası Batrin, yani merhum İmparatorok VI. Attavio'ydu bu. Odanın ortasında belirmiş, kıza bakıp gülümsemiş, ardından ona doğru yürümüştü.

Hafıza Odası Kâhin-İmparatorok I. Rachela tarafından, Bağlılık'ın kuruluşu ve kendisinin birinci imparatorok oluşundan kısa bir süre sonra kurulmuştu. Bütün imparatoroklara kişisel bir sezici ağı yerleştiriliyor, bütün vücutlarına yayılan bu seziciler imparatoroksun gördüğü, duyduğu ve söylediği her şeyi kaydetmenin yanı sıra idrak ettikleri ve ürettikleri bütün hisleri, hareketleri, duyguları, düşünceleri ve arzuları da yakalıyordu.

Hafıza Odası'nda, ilk olan Kâhin-İmparatorok I. Rachela da dahil olmak üzere Bağlılık'ın bütün imparatoroksla-

rının düşünceleri ve anıları saklıydı. Cardenia isteseydi herhangi birine kendileri, saltanatları ya da dönemleri hakkında herhangi bir soruyu sorabilirdi. Onlar da bu soruları hafızalarından, düşüncelerinden ve yalnızca bu oda için kaydedilen iç dünyalarının bütün ayrıntıları kullanılarak belirlenen karakterlerine dair kayıt ve bilgisayar modellemelerinden yola çıkarak cevaplardı.

Toplanan bütün bu bilgilerin tek amacı Hafıza Odası, tek seyircisi ise mevcut imparatorustu.

Cardenia bilinçsizce boynunun arkasına, iletişim ağı tohumunun içinde büyümek üzere yerleştirildiği noktaya dokundu. *Günün birinde imparatoroks olarak yaptığım her şey buraya yerleştirilecek*, diye düşündü. *Çocuğum ve hatta onun çocukları her şeyi görebilecek. Bütün imparatorokslar beni tarihin tanıyacağından çok daha iyi tanıyacak.*

Şimdi tam karşısında duran babasının görüntüsüne baktı ve birden tüyleri ürperdi.

Görüntü bunu fark etti. “Beni gördüğüne sevinmedin mi?” diye sordu kadına.

“Seni daha birkaç saat önce görmüştüm,” dedi Cardenia sıradan kalkıp babasının görüntüsüne doğru bakarak. Mükemmeldi. Sanki dokunsa tutabilecekti. Ama Cardenia dokunmadı. “Ölüydün o zaman.”

“Hâlâ öyleyim,” dedi VI. Attavio. “Beni ben yapan bilinç gitti, ama geri kalan her şey burada saklı.”

“Artık bilinçli değil misin yani?”

“Değilim, ama öyleymişim gibi cevap verebilirim. Bana istediğin her şeyi sorabilirsin, hepsini cevaplayacağım.”

“Benim hakkımda ne düşünüyorsun?” diye sordu Cardenia âdeta daha fazla dayanamayacakmış gibi bir hızla.

“Çok hoş bir küçük hanım olduğunu düşünmüşümdür hep,” dedi VI. Attavio. “Zekiydin. Bana karşı çok naziktin. İyi bir imparatoroks olabileceğini sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü şu an Bağlılık'ın ihtiyacı olan nazik bir imparatoroks değil. Hiçbir zaman değil gerçi ama önemli şeylerin yaşanmadığı dönemlerde böyle bir imparatoroks hoşgörülebilir. Ama bu dönem de öyle bir dönem değil.”

“Bugün idari komiteye karşı çok nazik davrandığımı söylenemez,” dedi Cardenia âdeta savunmaya geçmiş gibi konuştuğunu fark ederek.

“Ölümünden sonra yaptığınız ilk görüşmede idari komitenin aslında ne kadar da ölçülü ve uyumlu bir grup olduğuna dair güzel bir gösteri hazırladığından eminim. Kaldı ki zincirin ne kadar uzunluktayken daha rahat edersin, onu ölçüyorlardır; senden istedikleri her şeyi böyle alacaklar işte. Kısa sürede zincirini çeceklerdir.”

“Bu aşırı dürüst hâlden pek hoşlandığımı sanmıyorum,” dedi Cardenia bir an sonra.

“İstersen sohbet modelimi hayattaymışım gibi ayarlayabiliriz.”

“Hayattayken bana yalan söyledin yani?”

“Herkes söylediğim kadar.”

“Aman ne rahatladım.”

“Hayattayken insandım, diğer herkes gibi benim de bir egom vardı. Kendimce arzularım ve amaçlarım vardı. Şimdi ise sana, güncel imparatorksa yardımcı olmaktan başka gayesi olmayan bir anıyım sadece. Ne şişirilecek bir egom var ne de senin egonu şişiririm, aksi emredilmediği sürece tabii. Ama tavsiye etmem. Daha işe yaramaz olma sebep oluyor.”

“Beni hiç sevdin mi?”

“Sevgiden ne kastettiğine bağlı.”

“Kaçamak, gayet de egolu bir cevap gibi geldi bu bana.”

“Seni severdim. Ama taht için gerekene kadar son derece de uygunsuzdu varlığın. Taht prensesi olduğunda

benden nefret etmediğin için çok rahatlamıştım. Etseydin de kimse seni suçlayamazdı.”

“Ölmeden önce bana, beni sevmeye daha fazla zaman ayırmış olmayı dilediğini söylemiştin.”

VI. Attavio onay verir gibi başını salladı. “Benim söyleyeceğim tarzda bir şeye benziyor. O an içimden gelmiştir, eminim.”

“Hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Henüz hatırlamıyorum. Son anlarım daha yüklenmedi.”

Cardenia konuyu daha fazla uzatmadı. “Önerdiğin gibi imparatorluk ismim olarak II. Grayland'i seçtim.”

“Biliyorum. En azından bu bilgi mevcut veritabanımızda. Ayrıca iyi yapmışsın.”

“Hakkında biraz araştırma yaptım.”

“Evet, yapmanı istemeyi planlamıştım.”

“İstedin de, ölmeden önce. Neden onun ismini seçme mi istedin?”

“Çünkü yaşanacakları ve bu durumun senden talep edeceği şeyleri ciddiye almanı umuyordum,” dedi VI. Attavio. “Son'daki Claremont Kontu'nu biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi Cardenia. “Eski sevgilinmiş.”

VI. Attavio gülümsedi. “Hayır, sevgilim değildi. Bir arkadaşımды, çok iyi bir arkadaşım. Ayrıca bir bilim insanıdır. O bana kimsenin bilmediği ve bilmek de istemeyeceği bilgiler verdi. İşini ve araştırmalarını saltanatın, hükümetin ve hatta Bağlılık'taki bilim insanları topluluğunun saçmalıklarından uzakta yürütme ihtiyacı duymuştu. Otuz yıldan fazladır veri topluyordu. Olacaklar hakkında herkesten daha çok şey biliyor o. Yaşanacaklara şu an kesinlikle hazır değilsin. Kendini hazırlaman gerekiyor, ancak korkarım bütün bunlardan sağ çıkacak kadar güçlü değilsin.”

Cardenia durup yüzünde ufacık, memnun ve dengesiz bir gülümseme beliren VI. Attavio görüntüsüne bakakaldı.

“Ee?” diye sordu nihayet Cardenia. “Neymiş bu yaşanacak şey?”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Bağlılık’ın ne olduğunu kimler biliyor?” diye sordu Marce Claremont gökevinin sahnesinden.

Sandalyelerden sekiz yaşındaki birkaç çocuğun ellerinin yükseldiği görüldü. Marce kalkan ellere şöyle bir bakıp kimin daha sabırsızca cevap vermeye çalıştığına karar verdi, ardından ikinci sıradaki sandalyelerden birinde oturan çocuğu kaldırdı. “Evet? Evet, sen.”

“Tuvalete gitmem lazım,” dedi çocuk. Çocuğun arkasındaki yetişkin refakatçilerden biri gözlerini devirdi, kalkıp çocuğun elinden tuttu ve onu tuvalete götürdü. Marce bunun üzerine başka bir çocuk seçti.

“İçinde yaşadığımız ulus sistemidir,” dedi kız.

“Doğru,” dedi Marce ve tabletindeki tuşlardan birine basıp sunumuna başlamak üzere ışıkları kararttı. “Evet, içinde yaşadığımız ulus sistemi. Peki ama bu ne demek?”

Sözüne devam edemeden sanki iki uçak gökevinin de dahil olduğu üniversite bilim merkezini vurmuş gibi bir sesle bütün gökevi sarsıldı. Gürültüden korkan çocuklar kaçışmaya başlamıştı; refakatçiler onları susturmaya çalışıyor, her şeyin düzeleceğini söylüyordu.

Marce herhangi bir şeyin düzelebileceğinden şüpheliydi. Bilim merkezinin içinde bulunduğu Opole Üniversitesi başkentten, dolayısıyla da kavga gürültüden uzaktaydı aslında. Ancak önceki haftalarda dükün ve sadık güçlerin sonu belirginleşmeye başlamış, güçlenen asiler ve devrimle gelen şiddet en uzaktaki bölgelere bile yayılmıştı.

Bugün bir otobüs dolusu çocuğun bilim merkezine gelmesine şaşırılmıştı doğrusu Marce; üniversitede olduğu gibi diğer okullarda da bütün derslerin iptal edilmiş olduğunu sanıyordu. Derken çocukları getiren yetişkinlerin yüzündeki ifadeyi görmüştü; çocuklara ellerinden geldiği sürece ve olabildiğince sıradan şeyler tecrübe ettirmeye kararlı insanların yüzleriydi bunlar.

Marce o sabah oraya yalnızca iletişim ağında bulunmayan bazı malzemeleri almak için gitmişti ancak bakım görevlileri dışında merkezde bir tek kendisi bulunduğundan bu insanları yüz üstü bırakmaya gönlü razı gelmemişti. Herkesi gökevine götürmüş, tur okutmanlarının Bağlılık üzerine yaptıkları standart sunumu elinden geldiğince hatırlamaya çalışmıştı.

“Sorun yok,” dedi çocuklara. “Uçaklar yalnızca üzerimizden geçiyorlar. Uçuş yolları üzerindeyiz çünkü. Üniversite güvenlidir, merak etmeyin.” Üniversitede de katılacak bir akım arayan kafası güzel öğrencilerden tutun, bir yandan kadrosu devam ederken öte yandan dükü sikmekten zevk alan ruhu muhalif profesörlere kadar bolca isyan yanlısı bulunduğundan bu söyledikleri de muhtemelen doğru falan değildi. Öğrenciler de fakülte üyeleri

de muhtemelen Şu an bir kilere falan saklanmıŐtı. Kararlı bir biçimde apolitikliğini koruyan Marce, ki bir bok faydasını da gördüğü yoktu, onları kesinlikle suçlamıyordu.

Her ne olursa olsun, üniversite isyancılar ya da dükün birlikleri tarafından işgal edilebilir deyip de sekiz yaşındaki çocukları korkutmanın bir anlamı yoktu. Şu an Marce'in yapması gereken onları oyalamaktı. Bugün, onların uzun bir süre boyunca yaşayacağı kısmen normal olan son gün olabilirdi. Bari tadını çıkarsınılardı. Marce yeniden tabletine dokununca projektörden bir yıldız sahası fırlayıp rahatlatıcı, çınlamalarla dolu bir müzik eşliğiyile gökevi sahnesinin üzerindeki boş alana yerleŐti. Daha beş saniye önce korkan öğrenciler birden bu manzara karşısında oo'lamaya vaay'lamaya başladı. Yetişkinler de tabii.

“Şu an karşınızda Bağlılık'ın bulunduğu bölgedeki bütün yıldızları görüyorsunuz,” dedi Marce. “Kavşak'tan Son'a kadar, etrafında yaşadığımız bütün yıldızlar burada. Bizim hangisinde olduğumuzu tahmin etmek isteyen var mı?”

Çocuklar parmaklarını kaldırdı; her birine farklı bir ışık vuruyordu. Marce tabletinden yıldızlardan birinin üzerine dokundu. Yansıtılan görüntü birden yalnızca tek bir yıldızla yakınlaşmaya başladı; durduğunda ikisi karasal üçü gaz bulutundan oluşan beş gezegenli bir güneş sistemi görülüyordu. “İşte biz buradayız,” dedi adam. “Güneşimizden sonraki ikinci gezegende. Burası Son; Bağlılık'taki her şeyden en uzakta olduğu için bu ismi almış.”

Marce görüntüyü yıldız sahasına geri döndürdü. “Bütün bu yıldızlar, Bağlılık'ın kendine ait olarak belirlediği uzay alanında bulunuyor, ancak insanların yaşayabildiği sistemler hepsinde yok. Hatta beş binden fazla yıldızın bulunduğu bu sistemde yalnızca kırk yedi yıldızda insanlar yaşayabiliyor.” Çocuklar görebilsin diye Bağlılık'taki yıldız sistemlerini daha da parlayacak şekilde ayarladı. Bu

sistemlerin uzaydaki konumları birbirine yakın da değildi; kum tanelerinin arasına gelişigüzel serpilmiş elmaslara benziyorlardı.

“Neden birbirlerinden bu kadar uzaktalar?” diye sordu çocuklardan biri, ki standart sunumun sonraki bölümleri için son derece yerinde bir soru olmuştu bu.

“Harika bir soru!” dedi Marce. “Aralarında seyahat etmek daha kolay olsun diye bütün insan sistemlerinin birbirine yakın olması gerektiğini düşünebilirsiniz. Bu sistemleri birbirine bağlayan şey uzay değil belki ama, Akım.”

Görüntüdeki insan sistemlerinden çizgiler uzayıp birbirlerine bağlanmaya başlayınca çocuklardan yine hayranlık dolu tepkiler yükseldi.

“Akım, uzayda bulunan süper kestirme bir yol gibidir,” dedi Marce. “Normalde insanların bir yıldız sisteminden ötekine geçmesi yıllar hatta yüzyıllar alırdı. Birbirine en yakın olan sistemlerin arasında bile birkaç ışık-yılı var, o yüzden sıradan araçlar kullanarak böyle kısa mesafeleri aşmak bile yirmi-otuz yılı sürebilir. ‘Onlular’ dediğimiz en gelişmiş uzay gemilerimiz bile bu kadar uzun yolculuklar yapamaz. Akım sayesinde yalnızca birkaç haftada veya en fazla birkaç ayda sistemler arasında yolculuk yapabiliyoruz. Sorun şu ki, yalnızca Akım’ın yakınında olan sistemlere gidebiliyoruz.”

On gezegeni olan başka bir sisteme yakınlaştırmaya başladı. “Bunun hangi gezegen olduğunu bilen var mı?” Kimseden cevap gelmedi. “Burası Kavşak; Bağlılık’ın başkenti. Neden buranın başkent olduğunu tahmin etmek isteyen var mı?”

“İmparatorks orada yaşadığı için mi?”

“Yani, evet, ama imparatorksun orada yaşamasının da bir sebebi var, bu sebep de şu.”

Marce tabletinde bir yere bastı ve Kavşak gezegeninin etrafı birdenbire üzerinde dönüp duran çizgilerden bir girdapla sarıldı. “Kavşak, Bağlılık’ta bütün Akım nehirlerinin birleştiği tek nokta. Yani Bağlılık’taki herhangi bir sistemden herhangi bir sisteme doğrudan geçebileceğiniz tek yer. Bu yüzden Kavşak, ticaret ve seyahat için en önemli gezegendir. Kavşak aracılığıyla seyahat edemiyor olsaydık Bağlılık’taki bazı sistemler arasındaki yollar yıllar sürerdi. İşte bu yüzden bu gezegene ‘Kavşak’ diyoruz; bir nevi evrenimizin merkezi çünkü.”

“Akım’da gezegenler arası yollar inşa edemiyor muyuz peki biz?” Soru yetişkinlerden birinden gelmişti; anlaşılan konuya kendini o kadar kaptırmıştı ki soru zamanının çocuklara özel olduğunu unutmuştu.

“Yapabilmek isterdik, ancak yapamıyoruz,” dedi Marce yine de cevap vererek. “Akım bizim kontrol edebildiğimiz bir şey değil. Hatta dürüst olmak gerekirse Akım’ı tam olarak anlayabilmiş de değiliz. Evrenin doğal bir özelliği gibi düşünün onu; kendisine erişip zaten gittiği yere doğru bizi de götürmesini sağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyoruz. Ashına bakarsanız bu da Bağlılık’m en olağandışı özelliklerinden biri.”

Marce görüntüden uzaklaştı, yıldız sahasını yok etti ve yerine Bağlılık’ın kırk yedi sistemine dair bir ağ görüntüsü getirdi. Bu sistemde on üç ana gezegen arasına yayılmış kırmızı cücelerden güneşe benzer sarı yıldızlara kadar birçok yıldız bulunuyordu. Sistemdeki şekiller ölçeksizdi ve kendi yörüngelerinde dönüyorlardı. Bazıları o kadar hızlıydı ki komik bir görüntü oluşmuştu; çocukların bazıları gülmeye başladılar.

“Bu yıldız sistemlerinin hepsinde insanlar yaşıyor, ancak bu sistemlerdeki bütün gezegenler insan hayatı için uygun ortama sahip değil.” Marce görüntüyü yeniden

Kavşak'a yaklaştırdı. "Örneğin Kavşak'ta hava bulunmaz ve gelgitsel açıdan sıkışmıştır. Yani gezegenin bir tarafı her zaman güneşe baktığından aşırı sıcak, diğer tarafı ise güneş görmediği için donmuş durumda. Bu nedenle Kavşak'taki insanlar hayatta kalabilmek için yerin altında yaşamak zorunda." Görüntüyü uzaklaştırıp başka bir sistem seçti. "Morobe sisteminde ise yalnızca gaz bulutundan oluşan, üzerine iniş yapılacak bir yüzey bile bulunmayan gezegenler var, yani onlarda da yaşamak mümkün değil. Tabii bu gezegenlerin ayları da var ancak onlar da insanların yaşaması için uygun değil. Bu nedenle Morobe sisteminde, Lagrange noktaları denilen uzay yerleşkelerinde ya da sabitlenebilen diğer mekânlarda yaşıyoruz. Yani günümüzde insanlar ancak böyle yaşayabiliyor; ya kayalık gezegenlerin altında ya da geniş uzay yerleşkelerinde. Bağlılık'ta insanların yüzeyde yaşayabildiği yalnızca bir gezegen var."

Marce görüntüyü yeniden uzaklaştırıp Son'a yakınlaştırdı. Şimdi ekranda beyazla gölgelenmiş bu mavi-yeşil mermerden gezegenden başka bir şey yoktu. "O da biziz. Yani Son."

"Peki ya Dünya?" diye sordu çocuklardan biri, çocuklardan birinin hep sorduğu gibi.

"Harika bir soru!" dedi Marce. "Dünya insanların geldiği yerdir. Tıpkı Son'da olduğu gibi orada da gezegenin yüzeyinde yürümek mümkün. Ancak Dünya, Bağlılık'ın bir parçası değil. Yaklaşık bin yıl önce Dünya'ya giden tek Akım nehri yok olduğunda orayla iletişimimizi kaybettik."

"Nasıl oldu peki?" diye sordu yetişkinlerden biri yine ve diğer yetişkinler hep bir ağızdan onu "Şşşt!"lediler. Marce gülümsedi.

"Karışık bir durum," dedi sonra. "Verebileceğim en

basit cevap şu: Yıldız sistemleri de dahil evrendeki her şey s¼rekli olarak hareket hâlinde, ve bu hareket bazen Akım'ı etkileyebiliyor. Yani Dünya hareket edince, biz de hareket edince aradaki Akım yok oldu gibi bir şey.”

“Peki böyle bir şey tekrar olabilir mi?”

“Bint!” diye seslendi diğeryetişkinlerden biri adamı uyarır gibi.

“Bilmek istiyorum, ne var?” dedi Bint.

“Sorun değıil,” dedi Marce eliyle durmalarını işaret ederek. “Aslına bakarsanız *oldu* bile, bundan yaklaşık yedi yüz yıl önce. Dalasýsla isimli bir sistemle iletişimini-zi böyle yitirdik. Bu olay yaşandığında yerel Akım nehirlerinin bug¼nk¼ gibi geniş kapsamlı haritaları yoktu. Anlaşılan o ki koloniler Dalasýsla'ya yerleşirken Akım nehri zaten çökmekteymiş ama tamamen yok olması birkaç yüzyıl sürmüş. Ancak Bağlılık'taki diğery Akım nehirleri son derece sağlam; son birkaç yüzyıldır hiçbir değıişikliğe de uğramadılar.”

Bint bu cevaptan tatmin olmuş gibi görünüyordu. Marce adamın, sorusunu aslında cevaplamadığını fark etmediğine sevindi.

O sırada uzaklardan gelen bir patlama g¼r¼lt¼s¼ gökevinin sessizliğe b¼r¼nd¼ğ¼ ana denk gelmeyi başardı. Seyircilerin arasındaki yetişkinlerden biri endişeli bir nefes koyveriyordu ki bir anda kendini durdurdu.

“Bug¼nl¼k vaktimizin sonuna geldik sanırım,” dedi Marce. “Geldiğiniz için hepinize teşekkürler. Umarım yeniden gelirsiniz, sizi burada görmekten memnuniyet duyuyoruz.” *Birkaç kilometre ötemizde birileri birilerini bombalamadığı bir gün tabii.* Işıkları yaktı, yetişkinler çocukları dışarı çıkartırken onlara el salladı. O sırada yetişkinlerden biri arkasını dön¼p Marce'a baktı ve *teşekkürler* der gibi ağzını oynattı. Marce gül¼mseyip el sallamaya devam etti.

“Savaşın ortasında bile rehberlik etmeye devam ediyorsun demek,” dedi gökevinin arkalarından yeni bir ses. “Ne soylu bir hareket. Aptalca, ama soylu.”

Marce başını kaldırdı, konuşan kişinin kim olduğunu görünce yeniden gülümsedi. “Eh, teknik olarak soylulardan sayılırız biz de, öyle değil mi, kardeşim?”

Üzerinde polis memuru üniforması olan Vrenna Claremont gülümsedi ve kardeşine doğru yürümeye başladı. “Son’da soylu olmak bir çöp yığnında en zengin kişi olmak gibi bir şey; pek bir anlamı yok yani. Hele de dükün hayatı kaymak üzereyken ve isyancılar bütün mal varlığını özgürleştireceklerini söylerken. Diğer soyluların mallarının da aynı şekilde özgürleştirileceğini varsayarsak abartmış olmayız sanırım.”

“Benim mezunlar konutundaki bir sürü kitaptan başka malım yok,” dedi Marce. “Hayal kırıklığına uğrayacaklar sanırım.”

“Bir profesörsün artık, mezunlar konutundan ayrılısana.”

“Yerleşik öğretmenlik yapıyorum. Kira da yok hem.”

“Bir kontun oğlu kirayı dert ediyor demek,” dedi Vrenna.

“Hakikaten de çok sönük soylularız, haklısın.”

Bir patlama sesi daha duyuldu; bu seferki öncekine göre daha yakından geliyordu.

“Şu an bayağı başarılı bir şekilde paniklemiyorum farkındaysan,” dedi Marce.

“Fark ettim,” dedi Vrenna. “Yani tabii bir şey demeyecektim ama, fark etmedim değil.”

“Hepimizin damarlarında buzlu su dolaşmıyor ne yazık ki.”

“Benim damarlarımda buzlu su falan dolaşmıyor. Sadece patlamaların ne kadar uzaklıkta olduğunu bildiğim için endişelenmiyorum, o kadar.”

“Ne kadar uzaklıktalar?”

“Beş kilometre kadar. Dükün kuvvetleri rıhtımda bir grup isyancının üzerine kırık yük konteynırlarını yıkmaya çalışıyor. Muhtemelen işe yaramayacak gerçi. İsyancıların çoğu çoktan oradan ayrıldı, stratejik kaynakları ele geçirmeye gidiyor. Senle ben de aksi yöne gidiyoruz elbette.”

“Öyle mi yapıyoruz?”

“Evet. Seni almam için babam gönderdi beni.”

“Neden?”

“Birincisi, şu an bir savaş var dışarıda ve her ne kadar patlamaların daha da yaklaşacağını düşünmesem de bugün güneş batmadan senin mezunlar yerleşken de dahil bütün üniversitenin yanıp kül olmayacağı kesin değil.”

“O kadar kötü demek he?” dedi Marce.

Vrenna onaylar gibi başını salladı. “Aynen öyle. Belki hatırlamıyorsundur ama evin üzerinde İmparatorluk Uzay Kuvvetleri tarafından yerleştirilmiş nöbetçiler var. Bir isyancı bize bir kilometre bile yaklaşırsa buharlaştırmak için yok olacaktır. Bu yüzden orası şu an gezegen yüzeyindeki en güvenli yer yani.”

“Babam bunu düke de söyledi mi?”

“Bence o kısmı atlamış olabilir.”

Marce sırtıttı.

“İkincisi, babam sana bir şey göstermek istiyor.”

“Ne gösterecekmiş?”

“Veri.”

“Bu kadar belirsiz konuşmayı bıraksan şahane olurdu gerçekten, Vren.”

“Senin ne olduğunu anlayacağını söyledi, halk içinde yüksek sesle konuşamayacağımız bir şeymiş.”

“Hııı,” dedi Marce.

“Yaa.”

Bir patlama daha duyuldu.

“Bu daha yakından geldi sanki,” dedi Marce.

“Hayır, ama yine de artık gitsek iyi olacak. Biraz daha beklersek birisi yüzey sıyrıcıya ateş etmeyi kafasına koyabilir.”

Birisi yine de uçuş boyunca yüzey sıyrıcıya ateş etti.

“Daha hızlı gitsene,” diye darladı Marce kardeşini.

“Günün birinde *sen* bir yüzey sıyrıcıyı hiçbir bacaya çarpmadan alçaktan sürmek falan istersen haberim olsun, olur mu?” dedi kadın.

Marce, kız kardeşini daha fazla rahatsız etmek yerine uçağın baloncuğundan Opole sokaklarını incelemeye koyuldu. Yerleşim bölgelerindeki sokakların çoğu el değmemiş hâldeydi, yalnızca birkaç yerde insanlar taşınıyorlarmış gibi arabalarına bir şeyler yerleştiriyorlardı. Ana caddeler ise arabalarla doluydu; hatta bazıları bekleme moduna geçip durmuştu.

Bunu başarmak kolay değildi; Marce, ya panikten ya da hükümetin araçlarını etkisizleştireceğinden korktuklarından insanların araçlarını otosürücü özelliğinden çıkartmış olduklarını düşündü. Bunun sonucunda da tabii bu taze bağımsız araçlar herkesin işine sıçmış bulunuyordu.

Marce yer yer sıra hâlinde yürüyen askerler, aralarında ilerleyen zırhlı araçlar da görüyordu; şehrin stratejik unsurlarından birini güvenlik altına almaya ve/veya özgürleştirmeye gidiyorlardı herhalde.

“Bunun sonu hiç iyi olmayacak,” dedi Marce kardeşine.

“Hiç olmuş muydu ki?” dedi kadın uçağı Opole’un arasından akan Warta nehrine doğru eğerken. İki kıyıdan

da gelebilecek ateşi önlemek için yüzey sıyrıcıyı nehrin ortasından uçurmaya başladı. Marce, kardeşinin uçağı teknik olarak yasak bir şekilde uçurduğunun farkındaydı; bu yüzey sıyrıcı uçakların otomasyon kullanması ve hava trafiğı sorunlarına sebep olmamak adına şehir içindeki belirli hava yollarını kullanması gerekiyordu. Warta'nın ortası elbette ki bu yollardan biri değildi. Marce'ın fark ettiğı diğeri bir şey de yerel kuvvetlerin bugün muhtemelen endişelenecek başka dertleri olduğuydu.

Uçak kısa süre sonra Opole'u ardında bıraktı; şimdi karşılarında dalgalı tepeler, aralarında kıvrılan Warta, banliyöler ve tepelerin eğimlerine karşı kurulmuş köyler vardı. Warta'nın bir kolu başka bir tepeye doğru uzuyordu; Vrenna onu takip etti. Birkaç dakika sonra eve varmışlardı.

"Ev" dedikleri şey teknik olarak Claremont Sarayı'ydı ve adını, babalarının neredeyse kırk standart yıl önce kontu yapıldığı bölgeden almış, aile de böyle adlandırılmaya başlamıştı. Buranın başka bir kontu daha vardı önceden ama Marce o zaman doğmamış olduğundan kendisini tanıyamamıştı. Eski kont, kendisine sunulan imparatorluk sarayına terfisini kabul ederek kontluk unvanını bırakmaya ikna edilmişti. Marce'a anlatılan hikâyeye göre adama çok da ısrar etmeye gerek kalmamış aslında. Sürgün gezegeninde bir soylu olmaktansa sarayda görevli olmayı tercih etmiş herhalde. Hatta eski kont o kadar acele gitmiş ki mobilyalarının çoğunu ve hayvanlarının bazılarını geride bırakmış; babasının dediğine göre terk edilen kediler yeni ev sahibinden de gayet memnunmuş, sonuçta yemekleri önlerine gelmeye devam ediyormuş.

"Hadi," dedi Vrenna, yüzay sıyrıcıdan garajın yanındaki piste indiklerinde. "Babamızı bekletmeyelim."

Babaları Jamies, yani Kont Claremont ofisinde oturmuş duvardaki ekrandan devrimi seyreliyordu. Çocuk-

larının girdiğini görünce ekranı işaret ederek, “Şu saçmalığa bakın,” dedi.

“Devrime hoş geldin,” dedi Vrenna.

Jamie homurdandı. “Devrim falan değil bu. ‘İsyancı’ dedikleri muhtemelen ticaret birlikleri tarafından destekleniyordur; birlikler ithalat vergilerinin azaltılmasını falan istemiştir. Ya da artık her neyse. Dük de tabii kabul etmemiştir. Ya da artık her neyse. O yüzden ‘isyancılar’ şimdi dükü devirecek, yerine de vergileri indirecek hırslı bir soylu gelecek. İmparator da bu değişimi imzalayıp geçecek çünkü Son’da ne olup bittiği kimsenin umrunda değil. Bir de zaten yirmi yıl içinde aynı şeyleri yeniden yaşayacağımızı düşünüyorlar.”

“Yaşamayacak mıyız sanki?”

“Bu sefer hayır.” Jamies masasına gitti, eline bir tablet aldı ve Marce’a uzattı. “Nihayet başardık. İşte somut delil. Ve tahmin tasarısı için ihtiyacım olan son veri.”

Marce tableti alıp çalışmayı incelemeye başladı. “Ne zaman oldu bu?”

“Altı hafta önce. *Başka Bir Tane Daha Anlatsana* adında bir gemi Akım’da bozulmalarla karşılaştı. Ayrıca tıpkı tasarımdaki gibi değişken Akım sığılıkları da bildirdiler. Her şey gözlemlendi, kaydedildi, doğrulandı ve takip edildi. Hepsi uyuyor; aradığımız şeyin ta kendisi bu bilgiler. Akım hakkındaki tüm şüphelerimizde haklıymışız.”

Marce, zaten okuyup sindirebilmesi saatler alacak çalışmayı incelemeye çalışmaktan vazgeçip babasına baktı. “Eminsin yani bu konuda?”

“Emin olmasam sana söyler miydim?” dedi Jamies. “Sen benim bu hipotez hakkında temkinsiz davrandığımı gördün mü hiç? Bunun aksini kanıtlayabilmek için bildiğim her şeyi gözden geçirmedi mi sanıyorsun? Doğru olmasını istediğimi mi düşünüyorsun?”

Marce başını iki yana salladı. “Tabii ki hayır, baba.”

“Beni yanlış anlama, Marce. Dosyayı okumanı istiyorum. Okuyup gözden kaçırdığım bir şey var mı kontrol etmeni istiyorum. Belki bir yerleri atlamışımıdır. Çünkü her ne kadar bir bilim insanı olarak Akım’ın fiziği hakkında böylesine bir keşif yapmış olmaktan mutluluk duysam da...”

“...bir insan olarak yanılmış olmayı diliyorsun,” diye cümleyi tamamladı Marce.

“Evet,” dedi Jamies. “Aynen öyle.”

Marce kendini bildi bileli babası buna “Aile Sırrı” diyordu: adam, son kırk yıldır Son’a gelen bütün gemilerin sefer verilerini inceliyordu. Aslında Kont Claremont’un resmî görevi, Son’un imparatorluk baş denetmenliği idi. Verileri inceleyip uçaklardan hiçbirinin imparatorluk tarafından onlarca yıl önce planlanıp onaylanan ticaret yollarından şaşmadığından, böylece bu yollar üzerinde alınan gümrük vergilerinden ve diğer vergilerden de kaçmadığından emin olmaktı. Her sistemde bir tane bulunan onlarca imparatorluk baş denetmeninden biri olan Kont, paranın olması gereken yerde kalmasını sağlıyordu: olması gereken yer ise öncelikle imparatorluk, sonra da birliklerin cebiydi. Son olarak da listenin en sonundakilere biraz düşerdi tabii.

Aslında bunların hiçbirisi Kont Claremont’un sikinde değildi. İmparatorluk baş denetmenliği görevini yeterince iyi yapıyordu gerçi; görevi astlarına veriyor, göz ardı edilemeyecek kadar büyük rüşvetlerin cezalandırılması gerektiğini öğütlüyordu. Tabii Son’a gelme sebebi, ya da arkadaşı İmparator VI. Attavio’nun onu buraya yollama sebebi bu değildi. O buraya, gemilerin ticaret işlerini değil sefer verilerinde herhangi bir tutarsızlık olup olmadığını incelemeye gönderilmişti. İlk olarak Kavşakkent Üniversitesi’nde öğrenciyken tanımladığı hipotezini ka-

nıtlayacak veriler arıyordu. Bu hipoteze göre Bağlılık'ı sınırlayan Akım nehirleri "titreşim yoluyla dayanıklılık"tan yararlanmıyor, Bağlılık içerisindeki Akım nehirlerinin olağandışı yoğunlukları ve etkileşimleri Akım içerisinde sabit bir dalga biçimi yaratılmasına yardımcı oluyor, bu da bu nehirlerin açık ve binlerce yıl boyunca aynı kalmasını sağlıyordu.

Jamies bu kuramın ardındaki matematiği incelemiş, başkalarının yapmadığı ya da yapıp da inanmak istemediği çıkarımı yapmıştı: "titreşim yoluyla dayanıklılık" denen şey verileri karıştıran bir saçmalıklı ve hem Dünya'ya hem de Dalasıyla'ya bağlanan Akım nehirlerinin çökmesi, modern Akım kuramlarında belirtildiği gibi istisna falan değil, yaşanacakların habercisiydi. Arkadaşı Batrin'e, yani yeni tahta çıkmış İmparator VI. Attavio'ya da bunlardan bahsetmiş, verileri göstermiş ve onu yüzyıl içinde yaşanabilecek çöküş hakkında uyarmıştı.

Batrin bu verilerin doğru olma ihtimalini görmüş, bu durumun Bağlılık'ın ticaretine ve istikrarına bir tehdit, kiliseye karşı ise bir hakaret olarak görüleceğini de fark etmişti. Bu yüzden arkadaşı Jamies için iki şey yapmıştı: Birincisi, onu bir kont yaparak rüşvetle susturmuştu. İkincisi, onu Bağlılık sınırları içerisinde gönderebileceği en uzak yer olan Son'a göndermiş, böylece hipotezini ya kanıtlayacak ya da çürütecek verilere ulaşmasını sağlamış, kimseye de çalışmasından bahsetmemesini tembihlemişti.

Ve Jamies de kimseye bahsetmemişti. En azından bir süre. İlk önce karısı Guice'e, ardından ikiz çocukları Marce ve Vrenna yeteri kadar büyüyünce onlara söylemişti. Guice bu sırrı erken yaşta mezara götürmüştü; Vrenna bu sırrı saklamayı başarmıştı çünkü sır saklamada üstüne yoktu; Marce ise kimseye bildiklerinden bahsetmemişti

Çünkü Akım fiziğine yeteri kadar ilgi ve düşkünlük göstermeye başlayınca Jamies çalışmasını kontrol etme görevini ona vermişti.

İşte şimdi onca yıl boyunca korudukları sessizliklerinin, sistemli veri toplamalarının ve yorumlarının meyvesini almışlardı. Jamies, yani Kont Claremont insanların tanık olduğu, Akım'ın keşfinden sonraki en önemli keşfi doğrulamıştı. Başka bilim insanların bundan haberi olseydi adamın üzerine kürekle ödül atarlardı. Tabii Bağlılık da o zamana kadar varlığını srdrebilseydi.

“O zaman doğru yani,” dedi Vrenna babasına ve kardeşine dönerek. “Akım kyor.”

“Akım hâlâ aynı Akım,” dedi Jamies. “Onun bir şey yaptığı yok. Bizim ona ulaşımımız ise kesinlikle çöküyor, evet. Akım nehirlerinin Bağlılık'ın gelişimini sağlayan olağandışı sabitliği sona eriyor. Bütün nehirler birer birer kuruyacak. Bağlılık'ın bütün sistemleri teker teker yalnız kalacak. Uzun bir süre boyunca hem de. Hatta muhtemelen sonsuza kadar.”

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Vrenna.

“On yıl,” dedi Marce. “En fazla.” Babasına baktı. “Babamın yaptığı modeller en ince ayrıntısına kadar doğruysa ondan daha bile az. Muhtemelen bütün yerel Akım nehirlerinin yok olması yedi veya sekiz yıl sürer. Çoğu ise ondan önce yok olmuş olacak.”

Jamies oğluna döndü. “Bu yüzden gitmelisin.”

“N-ne?” dedi Marce şaşırarak.

“Gitmelisin,” diye tekrar etti Jamies.

“Nereye?”

“Kavşak'a tabii ki. Bu verileri imparatoraksa gtrmelisin.”

“İmparatorksu düzenli olarak bilgilendirdiğini sanıyordum.”

“Bilgilendiriyordum tabii ki. Şifreli veriler her ay dışarı giden gemilerle gönderiliyor.”

“Bunu da öyle gönder o zaman,” dedi Marce.

Jamies başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Ben veriler arasında debelenip model çıkarmaya çalışırken imparatoru bilgilendirmek başka, model kanıtlanmışken, gerçekten ve Bağlılık’a bir tehditken bilgilendirmek başka. Onu yönlendirecek birine ihtiyacı olacak. Sonra da geri kalan herkesi yönlendirecek birine. Bilim insanlarından siyasetçilere kadar, kendi çıkarları uğruna bu durumun da altını üstüne getirecek insanlarla tartışabilecek birine. Birinin gitmesi gerekiyor.”

“Katılıyorum,” dedi Marce. “O kişi de sen olmalısın.”

Jamies bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki kontun sekreteri Doung Xavos başını kapıdan içeri uzattı. “Lordum, Ghreni Nohamapetan sizi görmek istiyor. Dükün talebi üzerine geldiğini söylüyor.”

“Getirin,” dedi Jamies ve çocuklarına baktı.

“Gitmeli miyiz?” diye sordu Vrenna.

“Kalmanızı yeğlerim.” Jamies devrim haberleri verilen ekrana doğru elini sallayınca ekran kapandı. Adam masasına oturup çocuklarının da oturmasını işaret etti. Öyle yaptılar.

Lord Ghreni Nohamapetan simsiyah kıyafetiyle içeri girdi; Marce, bu soylunun babasını selamlayışını izledi. Claremont kardeşler Ghreni ile aynı yaşlardı ama onunla hiçbir zaman sosyalleşmemişlerdi; adam Son’a birkaç yıl önce kendi hanedanlığının çıkarlarını temsil etmeye gelmişti. Onu dükün sarayında verilen davetlerde bir iki kere görmüşler, bir kere de resmî olarak tanıştırılmışlardı, o kadar. Marce, herhangi birini tanımamasının ona siyaseti bir avantaj sağlayıp sağlayamayacağını anlamak için Ghreni’nin ikisine de şöyle bir baktığını, verdiği cevap

“hayır” olunca da ikisini de göz ardı ettiğini hatırladı. Bu olay Marce’ı hâlâ biraz sinirlendiriyor, Vrenna’nınsa komiğine gidiyordu. Söz konusu Vrenna olunca başka tür-lüsü mümkün değildi zaten.

“Kont Claremont,” dedi Ghreni Nohamapetan eğile-rek selam verirken.

“Lord Ghreni,” dedi Jamies. “Ne büyük şeref.” Ayakta duran Marce ile Vrenna’yı işaret etti. “Çocuklarımızı hatırlıyorsunuzdur şüphesiz.”

“Elbette. Lord Marce, Leydi Vrenna.” Ghreni ikisine da başıyla selam verdi. Onlar da aynı şekilde selam ve-rip oturdular. Formalite yerine getirildikten sonra Ghreni adama döndü. “Lordum, düküm beni çok hassas bir ko-nuyu görüşmek üzere gönderdi. Yalnız konuşmamız daha iyi olabilir.”

“Çocuklarım benim en önemli danışmanlarımdır; on-lardan sır saklamam. Yalnız konuşmamız durumunda mahremiyetimizden ne kadar emin olacaksınız onların yanında konuşurken de olabilirsiniz.”

Ghreni bir an için duraklayınca Marce adamın yalnız konuşmakta ısrar edeceğini düşündü. Adam, yüzünde alaylı bir gülümseme olan Vrenna’ya baktı, ardından ka-bul eder gibi başını salladı. “Pekâlâ, öyle olsun.”

“Ne için gelmiştiniz, Lord Ghreni?”

“Şüphesiz farkında olduğunuz üzere dük, isyancılara karşı ciddi bir mücadele içerisinde.”

Vrenna homurdanır gibi gülererek “Dükaliğım kaybet-mek üzere demek istiyorsunuz sanırım, lordum,” dedi.

“Dük duruma kızınızdı daha olumlu bakıyor,” dedi Ghreni, Jamies’e. “Her neyse. Ortada gerçek bir sorun var, bu nedenle dük taktik avantajını arttırmanın yollarını arı-yor.”

“Ne gibi?”

“Silah gibi, lordum.”

“Burada önceki konttan kalma bir antik şimşekatarım var dilerseniz,” dedi Jamies. “Bir de Vrenna’nın her zaman belinde silah taşıdığını biliyorum. Onun dışında başka bir silahımız olduğunu sanmıyorum.”

“Dük elinizde silah olmadığının farkında, lordum. Ancak paranız var.”

“Pek sayılmaz. ‘Claremont Kontu’ unvanının yanında maalesef çok az kiralanabilir toprak veriliyor. Yerel ya da daha büyük bir tekel söz konusu bile değil. Kibarlıktan verilmiş bir unvan diyelim hatta. Baş denetmenlik maaşım ve sarayı geçindirmek üzere aldığım para var yalnızca. Yakın zamanda birkaç mülk satmıştım ancak onlar da pek para etmedi.”

Ghreni güldü. “Sizin paranızdan bahsetmiyorum, lordum. İmparatorsun parasından bahsediyorum. O parayı dükün ihtiyacı olan silahları satın almak için kullanmak istiyoruz.”

Jamies’in surat ifadesi bir anda ciddileşti. “Açık konuşun, beyefendi.”

“Dük, baş denetmen olarak bütün imparatorluk vergilerinin ve hacizlerinin Xi’an’daki hazineye gönderilmeden önce sizin elinizden geçtiğinin farkında.”

“Benim ofisimden geçen bir şey yok. O, Son’daki imparatorluk bankası müdürünün görevi.”

“Elbette. Müdür Han’la konuştuk, o da dükün bu girişimine destek olmak istiyor. Müdür Han bize imparatorluk vergilerinin ya da hacizlerin Xi’an’a her zamanki yolun dışında aktarılması için sizin onayınızın gerektiğini söyledi.”

“Basit bir açıklama oldu ama, evet, doğru. Vergilerin ve hacizlerin, inşa ya da altyapı gibi imparatorluk tarafından onaylanmış projelere aktarılmasını onaylayabiliyorum.

Zaten o paranın normalde gideceği projeler oluyor bunlar. Parayı gönderip sonra tekrar istemektense bu şekilde zaman kazanmış oluyoruz.”

“Evet. Eğer kayıtlarınıza bakarsanız bundan iki yıl önce ayaklanma başladığı sırada dükün bu ayaklanmayı bastırmak için silah satın almak üzere fon talebinde bulunduğunu, parlamentonun da kabul ettiğini görebilirsiniz.”

“O paranın tahsil edildiğini, silahların da satın alınıp gönderildiğini bilmek için kayıtlara bakmam gerekmiyor, Lord Ghreni.”

“O hâlde o silahları taşıyan *Başka Bir Tane Daha Anlatsana* adlı geminin Akım'dan çıktığı sırada korsanların saldırısına uğradığını da biliyorsunuzdur. Kaptan ve mürettebatı saldırıya karşı cesurca savaşmış ancak maalesef ikinci kaptan, güvenlik amiri ve mal temsilcisi de dahil mürettebattan birçok kişi hayatını kaybetmiş, yük de çalınmış. *Anlatsana* limana zar zor tek parça hâlinde iniş yapmış.”

“*Anlatsana*’nın başına gelenlerden haberdarım,” dedi Jamies.

“Demek istediğim, silahlar şu an korsanların elinde. Ki bu korsanlar da onları isyancılara satmayı planlıyor ancak onun yerine düke satmaları için ikna edilebilirler.”

“Dük kendi hazinesini kullansın,” diye araya girdi Marce.

“Ne yazık ki, Lord Marce, iki yıl boyunca mücadele etmenin sonucunda dükün hazinesi boşalmış, vergi ve hasılat toplamak da iyice zorlaşmış durumda. Yardıma ihtiyacı var.”

“İstedیği yardımı almış,” dedi Vrenna. “Parlamento silah işine onay vermiş zaten. Akım sığılığıyla gezegen arasındaki bölgeyi devriye gezmek dükün sorumluluğun-

daydı. Eğer orada korsanlar cirit atıyorsa bunun sebebi dükün görevini yerine getiremiyor olmasıdır.”

Ghreni yeniden konta döndü. “Dük, bu ödeme talebinin son derece olağandışı olduğunun farkında. Ancak yaptığı savunmaya göre, ki güzel bir savunma olduğunu düşünüyorum, parlamento o silahların düke gitmesini onaylamıştı. Yani şimdi silahların yeniden satın alınması için para yardımıyla bulunarak parlamentonun kararına hizmet etmiş oluyorsunuz.”

“Bunun dükün sandığı kadar güzel bir savunma olduğunu düşünmüyorum,” dedi Jamies. “Ayrıca burada bulunan imparatorluk garnizonunun da olaya karışmama emri aldığını biliyorum.”

Ghreni bunun üzerine onaylar gibi başını salladı. “Dük, şu an imparatorluk ordusunun koruması altındaki tek soylu olduğunuzun farkında, Kont Claremont. Bu durumu da oldukça tuhaf buluyor.”

“Bunda tuhaf bir şey yok, Lord Ghreni. Sizin de belirttiğiniz gibi Bağlılık’ın parası benim elimden geçiyor. İmparatoks parasına önem verir. Bu nedenle de parasının böyle beklenmedik bir şekilde yolundan çevrildiğini duymaktan hoşnut kalacağını sanmıyorum. Aynı şekilde benim davranışımın da hoşnut kalmayacaktır.”

“Dük bu ihtimâle karşı hazırlıklı.”

“Aman ne hoş,” dedi Jamies. “Hapse gönderilecek olan kendisi olmayacak tabii.”

“Hadi ama, Kont Claremont. Bari dükün zekâsını kabul edin. Kavşak’tan da Xi’an’dan da dokuz ay uzaktayız. Bu dokuz ay içinde dük isyanı bastırıp kendisine verilen borcu faiziyle ödeyebilir. İmparatoksa da hem sizin hem de Müdür Han’ın Bağlılık’ın çıkarlarını düşünerek hareket ettiğinize dair güvence verecektir. Dük aynı zamanda sadakatinizin de ödüllendirileceğine dair söz veriyor.”

Jamies güldü. “Para istediğiniz birine rüşvet vermeye çalışmak sizce de çok ironik değil mi, Lord Ghreni?”

“Dük, sadakatin tek karşısının para olmadığına inanıyor.”

“Müdür Han da buna ikna oldu, öyle mi?”

“Evet oldu, lordum.”

“Yani özetleyecek olursak,” dedi Jamies, “Dük daha önceden satın aldığı ama ihmalkârlıktan dolayı kaybettiği silahları satın alabilsin diye imparatorluk paralarını yasadışı yollardan düke aktarmamı istiyorsunuz benden, çünkü zaten rüşvet yedirdiğiniz kişi bunu tek başına halledemiyor. Üstüne bir de imparatorluk devletine karşı işlememi beklediğiniz suçların karşılığı olarak bana ne olduğu belirsiz, ilerleyen zamanlarda belirlenecek sözde ödüller sunuyorsunuz, ama sunduğunuz şey para bile değil. Doğru anlamış mıyım?”

“Ben öyle anlatmazdım,” dedi Ghreni. “Dük de öyle.”

“Tabii ki böyle anlatmazdınız, ama istediğiniz şey tam olarak bu.”

“Düke yardım etmek istemediğiniz anlamına mı geliyor bu?” diye sordu Nohamapetan.

“Öyle bir şey söylemedim,” dedi Jamies ve bunun üzerine özellikle Marce şaşkına döndü. Kız kardeşine bir bakış attı ama kadının yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. “Düke yardım edebilirim, ama senin de dükün de bu anlattıklarım dışında bir şey yapıyormuşuz gibi davranmasını istemiyorum.”

Jamies ayağa kalkarak görüşmenin sona erdiğini işaret etti. Marce ve Vrenna da ayağa kalktı. Nohamapetan bu imayı anladı, selam verdi ve “Düke ne söyleyeyim?” diye sordu.

“Ona bir hafta içerisinde bir yanıt vereceğimi söyleyebilirsiniz,” dedi Jamies.

“Saygısızlık etmek istemem, lordum, ama içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında bir hafta oldukça uzun bir süre.”

“Bu işi elimize yüzümüze bulaştırırsak hapisanede geçireceğim elli yıl kadar uzun olmadığından emin olabilirsiniz, Lord Ghreni,” dedi Jamies. “Tabii imparatorun beni doğrudan öldürtmeyeceğini varsayarsak.”

“İzninizle düke beş gün içerisinde bir yanıt alacağını söyleyebilir miyim? Beş gün eminim kendisi için de kabul edilebilir olacaktır.”

Jamies bir an düşünür gibi durdu. “Pekâlâ, Lord Ghreni. Beş gün olsun.”

“Teşekkür ederim, lordum.” Eğilerek selam verdi. “Dük gelip sizinle kendisi görüşmek isterse önümüzdeki günlerde nerede olacağınızı söyleyeyim?”

“Burada olacağım,” dedi Jamies. “Her zaman olduğum gibi.”

Ghreni tekrar selam verdi, arkasını döndü ve odadan çıktı. Marce konuşmak için Vrenna’nın adamın arkasından gidip ofis kapısını kapatmasını bekledi.

“Bunu kabul etmeyi düşünmüyorsun herhalde?” dedi babasına.

“Neden olmasın?” diye sordu Jamies.

Marce şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

“Zaman kazanmaya çalışıyorsun,” dedi Vrenna ikisinin yanma dönerken.

“Aynen öyle,” diye onayladı Jamies.

“Neden zaman kazanmaya çalışıyorsun ki?”

“Çünkü yakında bunların hiçbirinin bir önemi kalmayacak.” Jamies hâlâ Marce’ın elinde duran tableti işaret etti. “Akım nehirlerinin çöküşünü modelledim, oğlum. Hepsinin çökmesi yıllar alacak, ama bazıları çoktan çökmeye başladı.” Tablete dokundu. “İlk gidenlerden biri bu-

radan Kavşak'a giden nehir olacak. Modele göre çoktan çökmeye başlamış bile."

"Ne kadar zamanı var?" diye sordu Vrenna.

"Bir yıl kadar. Ama giriş sığılğından çökmeye başlamış. En iyi ihtimalle bir ay, en kötü ihtimalle bir hafta içerisinde giriş kapanacak. Ondan sonra da bir daha erişilemez olacak. Son'da bulunan bütün gemiler burada kalacak. Sonsuza kadar."

Jamies oğluna döndü. "Bu yüzden derhal gitmelisin. Eğer şimdi gitmezsen hiçbir zaman gidemeyeceksin."

"Giden sen olmalısın," diye tekrar etti Marce.

Jamies başını iki yana salladı. "Dük devrilmek üzere. Bütün soylular dükün çöküşünden önce gezegeni terk etmeye çalışmasınlar diye gözü altında. Ayrıca şimdi Ghreni Nohamapetan'a da para konusunda bir yanıt vermem gerekiyor. Şu evi bile terk etsem kaçtığımı düşünecekler artık. Gözetledikleri benim, sen değilsin."

"Mantıklı, Marce," dedi Vrenna. "Bütün bunları babam kadar iyi açıklayabilecek bir tek sen varsın. Ayrıca kimse senin ne yaptığınla ilgilenmeyecektir."

"Hele de Vrenna'yı varisim yaptığımı duyduklarında," dedi Jamies.

"Ne?" dedi Marce.

"Hakikaten, ne?" dedi Vrenna.

"Akım'm çöktüğünü öğrenir öğrenmez Vrenna'yı resmi varisim yaptım," dedi Jamies oğluna. "Artık Son'dan ayrılmak için mirassız kalmak gibi ciddi bir sebebin var. Şimdi kimse sorgulamaz yaptıklarını."

"Kontes falan olmak istemiyorum," diye karşı çıktı Vrenna. "İmparatorluk denetmeni falan hele hiç olmak istemiyorum."

"Sakin ol," dedi Jamies. "Yakında denetleyecek bir şey kalmayacak."

“Pek... iç açıcı olmadı bu.”

Jamies kızına gülümsedi, ardından tekrar oğluna döndü. “Yakın zamanda birkaç arazi parçasını sattım. Bu para bir gemiye binip Kavşak’a gitmene, orada da bir düzen kurmana yetecektir.”

“Ne kadar paradan bahsediyoruz?”

“Seksen milyon mark kadar bir paradan.”

“Tanrı aşkına!”

“Yaa,” dedi Jamies. “Özvarlığım hakkında Ghreni Nohamapetan denen o adama bir miktar yalan söylemiş olabilirim. Neyse, sonuç olarak şu an Son’u terk etmek için amacın, aracın ve fırsatın var, Marce. Git artık. Hadi. İmparatoksa bildiğimiz her şeyi anlat. Şansımız varsa hazırlanmaya vakti vardır.”

“Ne için hazırlanmaya?”

“İmparatorluğun çöküşü için,” dedi Jamies. “Ve ardından gelecek karanlık için.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kiva Lagos'un beklediği mucize gerçekleşmedi ama sonraki günlerde ona kalırsa başına gelebilecek en güzel şey geldi: Sivouren Donher.

“Mal satış izni verdiğimiz biri,” dedi Gazson Magnut, *Evet, Efendim*’e imparatorluk istasyonunda ayrılan ambar da boş boş dolanıp duran gösterişli tipten bahsederek. Adam, meyveleri en olgun zamanına gelmiş birkaç yaban yulafı meyvesi kasasının yanında durdu. Bütün ambara birkaç güne kalmaz ekşimeye başlayacak yoğun bir çiçek kokusu yayılmıştı. Magnut ve Lagos ambarın şu anki sakinlerine istasyon tarafından tahsis edilen ek ofiste duruyor, bu zavallı piçe bakıyordu.

“Ee,” dedi Kiva, “Ne sikime yarayacak bu adam?”

“Kendisi ve ailesi için yer satın almak istiyor, *Evet, Efendim*’de yani.”

“Son’dan mı kaçacaklarmış? Nereye?”

“Ona sonra karar vereceklermiş, öyle dedi.”

Kiva alaylı bir ifadeyle güldü. “Sanki Bağlılık’ta nüfusu tavan yapmamış bir yer kalmış gibi. Yıllardır ne yeni bir mevzi inşa edildi ne de yeni bir şehir kazıldı.”

“Bunu kendisine ben de belirttim. Bunun kendi sorunu olduğunu söyledi.”

Kiva yeniden adama baktı. “Gemi turu düzenlemiyorum burada, Gazson.”

“Haklısınız, efendim,” diye onayladı Magnut. “Ancak belirtmemde bir sakınca yoksa bize bir zararı da dokunmaz. Mürettebatımız gerekli sayıda değil zaten, ayrıca Son’dan mürettebat toplama işi de dilediğim gibi gitmiyor. Hiç olmazsa onu ve ailesini koruma birliğine katar, bu ayrıcalıklarının karşılığını alırsınız.”

“Neden mürettebat bulmakta zorlanıyorsunuz?”

Gazson omuzlarını silkti. “Dışarıda savaş var.”

Kiva adamı işaret etti. “O gitmek istiyor ama.”

“Aynı şey değil, efendim. O buradan sonsuza kadar gitmek, giderken ailesini de yanına almak istiyor. Ailesi burada olan diğer herkes ise şu an *burada* olmak istiyor. Aşağıda yüzeyde açık savaş alanlarından kaçmaya çalışan bir sürü insan var. Ayrıca mülteci krizi de yaşanıyor. Aslına bakarsanız satış yapmamız yasaklanmasaydı da çok bir şey satamayacaktık diye düşünüyorum. Şu an piyasa diye bir şey yok neredeyse.”

“Yine de ruhsat ödemelerini ve kârımızı alabilecektik,” dedi Kiva. Ardından durdu, ambardaki adama baktı yeniden. “Bu herifin adı neydi dedin?” diye sordu Gazson’a.

“Sivouren Donher.”

“İşe yarar bir satışçımız mıydı?”

“En başarılı satışçılardan di kendisi. Sanırım bu talepte

bulunmasının bir sebebi de bu; ona borçlu olduğumuzu düşünüyor.”

“Demek öyle,” dedi Kiva. “O zaman çağır bakalım şunu.”

Gazson başını sallayıp adamı getirmeye gitti.

Yakından bakınca Sivouren Donher’ın orta yaşlı, biraz şişman bir adam olduğu görülüyordu. Yüzünde de kibir ile anksiyete arasında öyle hızlı gidip gelen bir ifade vardı ki Kiva adamın bundan haberi bile olmadığından emin-di. Son birkaç güne kadar bu isyan her ne saçmalığa sebep olursa olsun sağ salim kurtulacağından adı gibi emin olan, derken bir anda yanıldığını fark eden bir adamın ifadesiydi bu.

“Leydi Kiva,” dedi Donher eğilerek selam verirken. Gazson Magnut’un kendisini almak için çıktığında boş bıraktığı sandalyeye baktı. Herhalde oturmasının teklif edileceğini falan düşünmüştü, sonuçta bu konuşma iki eşit insan arasında olacaktı ya.

“Son’dan kaçmak istiyorsun demek,” dedi Kiva adama oturmasını falan teklif etmeden. Odanın bir köşesinde durup aynı şekilde oturmayan Magnut, bu kastî nezaket-sizliği onaylamıyormuş gibi kaşlarını belli belirsiz kaldırdı.

“Evet, efendim.”

Kiva başıyla Magnut’u işaret etti. “Gazson’un dediğine göre en başarılı satışçılarımızdanmışsın.”

Donher gülümseyerek başını onaylar gibi salladı. “Aileniz için iyi iş çıkardım, Leydi Kiva.”

“Şu ‘iyi’yi biraz aç bakalım.”

“Mevcut ödeme döneminde Lagos Hanedanlığı benim şirketlerimden dört milyon mark kazandı. Şey, *kazanacak* yani, Son Dükü’yle aranızda yaşanan tatsızlık ortadan kalktığında.”

“Dört milyon mark demek,” dedi Kiva. “Fena değil. Hiç fena değil.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Peki bunu bozmak ne sikime yarar?”

Donher’ın gözleri kırptı. “Efendim?”

“Benim için en çok para basan insanlardansın. Eğer sen Son’dan gidersen bu kaynak kurur. Yani mantıken sana bağ bahçene ve şirketlerine dönüp işine devam etmeni söylemem gerekiyor.”

“Efendim... dışarıda savaş var.”

“Ee? Çalışanlarımın söylediğine göre bu boktan şeyi birkaç yılda bir düzenli olarak yaşıyormuşsunuz zaten. Birkaç ay içinde hepiniz normal hayatınıza dönersiniz.”

“Bu sefer başka, efendim. Bu sefer işler değişti. Dük devrilmek üzere. Yandaşı olduğu bilinen insanlar hedef gösterilip öldürülüyor. Aileleriyle birlikte hem de.”

“Sanırım sen de dükün en yakın arkadaşı falandın, öyle mi?”

“Sürekli olarak sarayda bulunuyorum, efendim. Eşim de öyle, ki kendisi düşes ile de oldukça yakındır. Birkaç kez kendilerini evimize davet etmişliğimiz de var.”

Kiva gözlerini kısarak adama baktı. “Ama siz soylu değilsiniz.”

“Hayır, efendim.” Donher omuzlarını silkti. “Bana bu yıl şövalye nişanı verilmesiyle ilgili konuşmalar dönüyor-du gerçi etrafta. Eşim ve ben dükün hastane yardım fonuna önemli miktarda destekte bulunmuştuk. Ama tabii şu an için böyle şeylerin kesinleşmesi söz konusu değil.”

“Hımmm.” Kiva bu küçük korkak sosyete düşkününü baştan aşağı süzdü ve ederini gayet de güzel tarttı. “Dört milyon.”

“Nasıl yani, efendim?”

“Benden yalnızca seyahat için yer istemiyorsun, Don-

her, aynı zamanda Lagos Hanedanlığı'yla yaptığın özel satışçılık anlaşmasından da çıkmak istiyorsun. Bu gezegen-deki gelir kapımızı kapamamızı istiyorsun yani. Bana göre hava hoş. Ancak bu sana dört milyon marka mal olur.”

“Kıdemli başkan yardımcım ile çalışmalara devam etmek üzere anlaşmıştık—” diye kekeleydi Donher.

Kiva adamın sözünü kesti. “Anlaşmamız *seninleydi*, Donher.”

“Benim *şirketlerimleydi*, efendim—”

“Onlar artık *senin şirketlerin değil*,” dedi Kiva adamın yine sözünü keserek. “Kıçını döndün gidiyorsun sen. Bu kıdemli başkan yardımcım dediğin herif her ne sikimse artık biz onunla bir anlaşma falan yapmadık. Elleri-ne bir fener bir de harita versek göt deliklerini bile bulamazlar belki, ne biliyoruz? Lagos Hanedanlığı olarak *bizim* şirketini yeniden incelememiz gerekecek. Bu başkan yardımcısının iş yapacak kabiliyete sahip olup olmadığını *biz* değerlendireceğiz, eğer değilse de satış iznini *bizim* geri çekmemiz gerekecek, bu da kaçınılmaz olarak bir sürü yasal saçmalığa ve bu götoşun *bize* dava açmasına kadar gidecek, nihayetinde *bizim* cebimizden para çıkacak.”

“Leydi Kiva, size garanti veririm ki—”

“*Sen* bana hiçbir sakin garantisini veremezsin, Donher. Artık *senin* elinde olan bir şey değil bu, çoktan oyun tah-tasının dışına çıktın sen. Şu an benim için resmen bir sike yaramıyorsun yani. Bana verebileceğin tek garanti, para. Çok fazla para. Şu durumda dört milyon mark. Nakit, ve şu meşinli atasözünde de dedikleri gibi peşin. Anlaşma-mız bu.”

Birinin yüzünden bütün kanın çekilmesini izlemek il-ginçti. Kiva bunu kitaplarda okumuş ama şu âna kadar gerçek hayatta hiç tecrübe etmemişti. Donher'ın kırmızı ve terli yüzü birden soluk ve yapış yapış bir hâl almıştı.

“O kadar param olduğunu sanmıyorum, efendim,” dedi.

“Olduğundan *adım* gibi eminim,” diye cevap verdi Kiva. “Gezegeni terk edip bir daha geri dönmemeyi planlıyordun sonuçta. Satış izninin de geleceğe dair planlarının da olmayacağı bir yerde her şeye yeniden başlayacaktın. Senin ve ailenin o gelecek planlarını kurabilecek kadar uzun süre hayatta kalabilmesi ancak bir çuval parayla mümkün.” Durup Donher’ı şöyle bir süzdü. “Şu an kişisel veri hesap cihazında on-on beş milyon mark kadar olduğunu tahmin ediyorum.” Eliyle işaret etti. “Hatta ceketinin cebinde bile olabilir şu an. Yanlış mıyım?”

Donher hiçbir şey söylemedi.

Kiva başını salladı. “İşimize dönebiliriz o zaman. Satış izni yükümlülüklerinin iptali için dört milyon ödeyeceksin.”

“Elbette, Leydi Kiva.” Donher eğilerek selam verdi. Anlaşılan anlaşmaya vardıklarını düşünmüştü.

“Henüz bitirmedim,” dedi Kiva. “Yanında kaç kişi geliyor?”

“Benim haricimde eşim ve çocuklarım var. Eşimin annesi, iki de hizmetçi.”

“Kaç çocuğun var?”

“Üç. İki kız bir erkek.”

“Ne tatlı bir aile. Götüreceğimiz herkes için adam başı yarım milyon ödeyeceksin.”

Kiva, kanın Donher’ın yüzüne hücum edişini izledi. “Terbiyesizlik bu!” diye bağırabildi adam bir an sonra.

“Muhtemelen,” dedi Kiva kabul eder gibi. “Ama umurumda değil. Küçük aile birliğin Kavşak’a seyahatimiz sırasında dokuz ay boyunca bizimle olacak. Bu da gemimizden dokuz ay boyunca eksilecek yemek, oksijen ve yer demek.”

“Bir dört milyon mark daha eder ama bu!”

“Matematiğin inanılmazmış, Donher.”

“Bu kadarına gücüm yetmez.”

“Keyfin bilir.”

“Eminim ortak bir noktada buluşabiliriz, leydim.”

Kiva güldü. “Pardon, bunun bir müzakere falan olduğunu mu sanmıştın? Değildi çünkü. Gezegenden gitmek istiyormuşsun, benim ücretim de bu. Beğenmediysen başka gemi arayabilirsin. *Başka Bir Tane Daha Anlatsana*’nın yakında kalkış yapacağını duymuştum.”

“Efendim, aslına bakarsanız gemi gözaltına alındı,” dedi Magnut. “Dük gemi kaptanını tutuklattı. Kadının korsanların gemiye binip bütün silah yükünü almalarına izin verdiğini düşünüyor.”

“Demek öyle.”

“Anlaşılan anlaşmayı asıl yapan ikinci kaptanmış; ayaklanma çıkartmış ancak başarısız olmuş. Kaptan da anlaşmayı kendisi sürdürme kararı vermiş. Parası daha iyi diye. Tabii iddialara göre.”

“Bak sen şu işe.” Kiva, Donher’a döndü. “Bir seçeneğin daha gitti.”

“Leydi Kiva, yolculuk için size üç milyon mark ödeyebilirim. Zaten istediğiniz dört milyonu da ekleyince bütün paramın yarısından bile fazla ediyor.”

“O zaman hizmetçilerini ardında bırakacaksın gibi görünüyor,” dedi Kiva. “Tabii bir tanesini yanına alıp kaynananı bırakmayı düşünmüyorsan.”

Donher’ın yüzündeki kan yine çekilmeye başladı.

“Düşünüyordun demek!” diye âdeta sevinç çığlığı attı Kiva. “Kaynananı ekecektin resmen! Seni küçük üçkâğıtçı!”

“Öyle bir şey yapmayacaktım,” diye karşı çıktı Donher güçsüzce.

“Sana benden tavsiye, Donher. O yüzüne güvenip de

bu gemideki kimseye blöf yapmaya kalkma yoksa borca batarsın. Neyse, yedi milyondayız şu an. Yanında herhangi bir şey götürmeyi planlıyor musun? Yük falan?”

“Eğer izin vererseniz, efendim.”

“Tabii ki izin veririm. Kilo başına bin mark vereceksin. Yük alanını tahsis etmek için de önceden yarım milyon mark isterim. Kullanmadığın alanların parasını geri iade edeceğiz.”

Donher artık tartışmaması gerektiğini öğrenmişti. “Elbette, efendim.”

Kiva, Magnut’a işaret etti. “Gazson sen ayrılmadan parayı alıp ayarlamaları yapmaya başlayacak. Hepsini topluca vereceksin. Beş gün içinde kalkıyoruz. Gazson sana kesin saati bildirir. Sen ve ailen kalkıştan on iki saat önce-sine kadar gemide olmazsanız burada kalırsınız, para da bizde kalır. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

“Anlaştık o zaman. Ambara dön, Gazson’un gelmesini bekle.”

Donher eğilerek selam verdi ve dışarı çıktı. Magnut kapıyı adamın arkasından kapattı. “Çok etkileyiciydi, efendim,” dedi Kiva’ya, Donher ambara döndükten sonra.

Kiva yine alay eder gibi güldü, ardından “Bugün burada ne öğrendik, Gazson?” diye sordu.

“Sivouren Donher’ın bu gezegenden yana yakıla gitmeye çalıştığını mı?”

“Uğruna yedi buçuk milyon mark verecek kadar yana yakıla gitmeye çalıştığını,” dedi Kiva. “Bu da demek oluyor ki onun gibi, en az onun kadar ödeyecek başkaları da var.”

“Gemiye başka mültecileri de mi almayı düşünüyorsunuz, efendim?”

“Mültecileri değil, sürülenleri.”

“İkisinin arasında bir fark mı var?”

“Kişi başına yarım milyon mark kadar bir fark hem de, Gazson.”

“Doğru... Hakikaten de gemi turu düzenliyormuşuz demek.”

Kiva sırtıp yine yaban yulafı meyvesi kasalarının yanında ümitsiz bir hâlde duran Donher’ı işaret etti. “Bu aptal heriften yedi buçuk milyon mark götürdük resmen,” dedi. “Bu siktiğimin yolculuğundaki kaybımızın yüzde on iki buçuğun silindi yani. Onun gibi birkaç kişi daha bulursak düze çıkabiliriz. O kibirli götlere birkaç ay sabretmemize değer bence.”

Magnut başıyla Donher’ı işaret etti. “Bunun ailesi ve hizmetçileri için seyahat belgeleri var en azından. Bizimle gitmek isteyip hakikaten para ödeyebilecek olan herkesin belgesi olmayabilir. İzinleri olsa bile hükümet daireleri kapalı, belgeleri isteseler de alamazlar.”

“Bizim sorunumuz mu bu?”

“Kavşak’a varıp bu... sürülenleri gemiden indirdiğimizde seyahat belgeleri olmadığı görülürse yasadışı vasıta için ceza yiyebiliriz. Yani evet, bizim sorunumuz olabilir gayet.”

“Yalnızca seyahat izinleri olmadığını bildiğimizi kanıtlayabilirlerse bize ceza kesebilirler, öyle değil mi?”

“Bir nevî,” dedi Magnut. “Bu işler biraz daha karışık.”

“Biz karışık *olmayan* kısmından bakalım,” dedi Kiva. “Eğer seyahat izinleri sahte *çıkarsa* ve biz bunların sahte olduğunu anlayamamışsak cezadan da yırtabiliriz.”

“Evet, efendim.”

Kiva kaşlarını kaldırdı. Bu, aleyhine kullanılabilecek herhangi bir kelime sarf etmeden Magnut’a emir verdiği anlamına geliyordu; adam hızlı bir şekilde kabul edilebilir sahte seyahat belgeleri düzenleyebilecek birini bula-

cak, bu sahtekârların belgeler için Lagos Hanedanlığı'nın da bir aracılık ücreti alacağı abartılı bir rakam talep etmesini sağlayacak, sahte belgeler ortaya çıkarsa suçu kendi üstüne alacak, Kiva ve dolayısıyla Lagos Hanedanlığı'nı kesinlikle bu işe karıştırmayacaktı.

Magnut'un derin bir iç çekip kısaca başını sallaması, emri çok iyi anladığına işaret ediyordu.

“O zaman sürülen insanları gemimize kabul ettiğimizi duyur etrafa. Gemide yer bulmak istiyorlarsa acele etsinler. Bir de söyle, nakit getirsinler.”

Gerçekten de birçok insan gemide yer bulmak istedi. Nakit vermekten de hiç gocunmadılar. Tabii hepsi Sivouren Donher gibi bir talih kuşu değildi; çoğu yanında beş kişilik aile getirmiyordu. Ama yine de tek gidenler, çiftler, arada bir çıkan ve hepsi adam başı yarım milyon eden üç-dört kişilik aileler, yük ücretleri, belgeler, bir de kaçanlar Lagos satışçıları ya da iş ortaklarıysa –ki çoğu da öyleydi çünkü Kiva, Magnut'a bu adamları bulmasını ve onlara özel bir teklif sunmasını söylemişti– onlardan alınan ek ücretler derken hepsi birbiri üstüne katlanmıştı.

İki gün içerisinde Kiva'nın seyahatin zararını tamamen kapatmasına beş milyon mark kalmıştı yalnızca. “Hassiktir, konu para oldu mu bir dahiyim resmen!” dedi *Evet, Efendim*'deyken Kaptan Blinnikka'ya.

“Ya da savaş vurguncususun,” diye yanıtladı Blinnikka.

“Savaşanlara bir şey satmıyorum ki,” dedi Kiva bir an şaşırarak, ama sonra durumu alaya alıp yok saymaya çalıştı. “Savaş sahnesinden inmek isteyenlere bir hizmet sunuyorum yalnızca. Bu da beni yardımsever biri yapar aslına bakarsan. İnsanları kurtarıyorum sonuçta.”

“Adam başı yarım milyona.”

“Aşırı yufka yürekli olduğumu falan söylemedim.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Bu yolculuktan kârla bile dönebiliriz,” dedi Kiva.
“Ona laf etmiyorsun ama?”

“Evet, etmiyorum,” dedi Blinnikka kabul eder gibi. “Yaşananlar göz önünde bulundurulduğunda az zarar etmek bile bizim için bir kazanç olur. Ben komutamı yitirmem. Sen de annenin ve Lagos Hanedanlığı’nın önünde küçük düşmezsin. Yaptığın şey parasal açıdan çok mantıklı.”

“Ama?”

“Aması yok. Bunu yapmakta haklısın. Bu sadece savaşın hep zenginlere yaradığını bir kez daha gösterdi, o kadar. Kaçabilenler kaçıyor, kaçamayanlar sürünüyor.”

Kiva bir an için sessiz kaldı, “Vicdanını sikeyim, Tomi,” dedi sonra.

“Elbette, efendim.”

O sırada Kiva’nın tableti biyledi; Gazson Magnut’tu bu. “Biri ziyaretinize gelmek üzere,” dedi Kiva bağlandığında.

“Kimmiş gelen?”

“Lord Ghreni Nohamapetan. Sizin onu tanıdığınızı söyledi.”

“Hay sikeyim,” dedi Kiva. “O adi bok çuvalı ne diye gelmiş?”

“Sanırım sizin sürgün planınızla ilgili bir konu. Sorular soruyordu çünkü.”

“Sen ona ne dedin?”

“Bu konuyu sizinle görüşmesi gerektiğini söyledim. Kibirlenip makam üstünlüğünü kullanmaya çalıştı ama ben Bağlılık ticari düzenlemelerinden alıntılarla yanıt vermeye başlayınca en sonunda sıkılıp beni darlamayı bıraktı. Uşağına dönüp kendisini *Evet, Efendim*’e götürecek bir servis aracı ayarlamasını emretti. Az sonra orada olur.”

“Tamamdır,” dedi Kiva, bağlantıyı sonlandırırken kaptana döndü.

“Biraz uzay avukatlığı yapmaya hazır mısınız?”

Blinnikka gülümsedi. “Her zaman.”

“İyi o zaman. Hadi gidelim.”

“Leydi Kiva,” dedi Ghreni Nohamapetan, servis aracı bölümü döngüsünü tamamlayıp içeri yeniden hava verdiğinde. “Sizi yeniden görmek çok güzel.”

“Öyle mi?” diye sordu Kiva.

“Öyle dediğime göre, evet.” Ghreni kaptana doğru başını salladı. “Siz Kaptan Blinnikka olmalısınız.”

“Evet, lordum.” Blinnikka eğilerek selam verdi.

Ghreni de başıyla hızlı bir selam vererek yeniden Kiva'ya döndü. “Yalnız konuşmamız gerek,” dedi.

“Ne hakkında konuşacağız?”

“Mültecilerden elde ettiğiniz kazanç hakkında.”

“Konuşacak bir şey yok.”

“Dük sizinle aynı fikirde değil.”

“Kaptan,” dedi Kiva, Blinnikka'ya söz verir gibi.

“Lordum, savaş zamanı mültecilerin hakları, fazladan yeri olan gemiler ve mürettebatın bu mültecilere yardımda bulunması konusunda Bağlılık'ın kuralları son derece açıktır. Hatta bu Bağlılık'ın bizzat Kâhin tarafından oluşturulmuş esas ilkelerinden biridir.”

Ghreni hiç de eğlenmiyormuş gibi gülümsedi. “Ne hoş bir düşünce, Kaptan, yani en azından öyle olurdu, yolculuk için adam başı yarım mark talep etmeseydiniz eğer.”

“Aslına bakarsanız biz de tam şimdi kaptanla imkânı olmayanların ne kötü durumda olduğundan bahsediyorduk,” dedi Kiva.

“Sen mi?” diye sordu Ghreni inanmayarak.

“Birincisi, siktir oradan, ikincisi, evet.” Kiva, Blinnikka’ya döndü. “Öyle değil mi?”

“Bu konu hakkında konuşuldu, evet.”

“Şimdi de bana adam başı yarım milyon ücret almanın, imkânı olmayanların durumuna ne kadar üzüldüğünü kanıtlamak için onları da gemiye alabilmeni sağlayacağını söyleyeceksin sanırım?”

“Belki de. Buna inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum, Ghreni, ama sen zaten her zaman küstah piçin teki olmuştundur.”

“Bunu bir zamanlar çekici bir özellik olarak görüyordunuz, Leydi Kiva.” Ghreni, kaptana döndü. “Mültecileri ilgilendiren kanunlar hariç, Son’un Bağlılık’ta önemli bir yeri olduğunu biliyorsunuz. Burada bulunan birçok insan öyle alıp başını gidemez. Son’da olmalarının bir sebebi var çünkü.”

“Kabin sorumlumuz Son’un ve bazı vatandaşlarının özel durumunun bilincinde,” dedi Blinnikka. “Gitmesine izin verilmeyen kimseyi gezegenden götürmeyeceğiz.”

“Bunu kontrol etmemizde bir sakınca görmezsiniz o hâlde,” dedi Ghreni.

“Elbette hayır,” diye yanıtladı Blinnikka. “Son’un imparatorluk gümrüğü ihtiyacınız olan bütün bilgileri temin edecektir eminim.”

“Dük doğrudan yolcu manifestonuzu incelemeyi tercih ediyor.”

Blinnikka başını iki yana salladı. “Üzgünüm, lordum, ancak Bağlılık düzenlemeleri uyarınca bu bilginin geminin kendisinden değil gümrük dairesine müracaat edilerek alınması gerekiyor.”

“Dük için bir istisnada bulunabilirsiniz herhalde?”

“Kaptanımdan Bağlılık kanunlarını çiğnemesini mi istiyorsun?” diye araya girdi Kiva.

“Dükün talebi ile Bağlılık kanunlarının birbiriyle önemli ölçüde örtüştüğünden emin olabilirsiniz.”

“Evet, dükünün mallarıma koyduğu yasak sağ olsun gördük. Ama bu durumda böyle bir örtüşme göremiyorum ben, öyle değil mi, Kaptan?”

“Öyle, leydim,” dedi Blinnikka.

“Eh, o zaman...” dedi Kiva hiç kımıldamadan Ghreni’ye bakarak.

“Hazır buradayken gemiyi görmek isterim,” dedi Ghreni bir an sonra.

“Hay anasını, seni gezdirelim mi istiyorsun bir de?”

“Zahmet olmazsa.”

“Çünkü kalkışa üç gün varken bizim seni eğlendirmekten daha önemli bir işimiz olamaz, değil mi?”

“Olduğunu sanmıyorum.”

“Benimle yalnız konuşma girişimin falan mı bu?”

Ghreni *Yakaladın beni* der gibi ellerini iki yana açtı.

Kiva başını sallayıp Blinnikka’ya döndü. “Üretim katına götürüyorum onu. Eğer yine yüzüne imparatorluk kanunlarını vurmanı istersem seni ararım.”

Blinnikka onaylar gibi başını sallayıp çıktı.

“Hadi, bitirelim şu işi,” dedi Kiva ve Ghreni’ye kendisini takip etmesini ister gibi bir işaret yaptı.

Servis aracı bölmesi *Evet, Efendim*’in ana gövdesinin kık tarafındaydı; bu uzun, bölmelere ayrılmış bir iğne gibiydi ve yanlarından, içerisinde çiftçilik ve işleme modüllerinin de bulunduğu iki farklı halka bölümü uzuyordu. İki halka da alt sınır olan .5 standart yerçekimini sağlamak için dönüyor, iç etkili yerçekimini 1’e düşürmek içinse itici alanlar çalıştırılıyordu. Bireysel modüllerde ve bölgelerde üretim ve diğer amaçlar için başka varyasyonlar da uygulanabiliyordu.

Tarım modülüne girdiklerinde Ghreni, “Burada adımlarım daha bir hopluyor sanki,” dedi.

Kiva onaylar gibi başını salladı. “Yaban yulafı meyvesi en iyi .8 yerçekiminde büyüdüğünden bu modülleri o seviyede tutuyoruz.”

“Son’un yerçekimi 1’in biraz üzerinde. Satış ruhsatı vereceğin insanlara bunu da söyleyecek miydin?”

“O seviyede de büyümüyor değil sonuçta,” dedi Kiva. “Gayet de güzel büyür. Hem onlar yaban yulafı meyvesini bizim burada yaptığımız gibi hidropnik kurulumlardan değil gerçek yaban yulafı meyve fidanlarından büyüteceklerdi.” Etrafı ışıqla çevrilmiş yetiştirme ızgarasından fırlayan meyveleri işaret etti. “Son’da bol bulunan bir şey varsa o da arazi. Gerçi o da bir işe yaramıyor, koduğumun dükü sağ olsun.”

“Eğri oturup doğru konuşalım; Lagos Hanedanlığı koca bir ambar ürüne virüs bulaştırdı.”

“Eğri oturup doğru siktir git sen bence; sen de biliyorsun ki bizim bununla hiçbir alakamız yoktu.”

“Özlemişim seni, Kiva. Hem seni hem de şu ‘sik’ kelimesini kullanmadaki ustalığını.”

“Özlediğin falan yok ama yine de teşekkür ederim.”

Ghreni yaban yulafı meyvelerini işaret etti. “Bütün bunlarla ne yapacaksın?”

“Diğer modüle de gel de kendi gözlerinle gör.”

Bir sonraki halka modülü, yerçekimi etkililik açısından 1.1’e ayarlanmış bir işletim modülüydü.

“Sularını çıkartıyorsun demek?” dedi Ghreni etrafı incelerken.

Kiva başını salladı. “Sularını çıkartıyoruz, özünü alıyoruz, kalanından meyve macunu yapıyoruz falan filan, bu tarz boklar işte. Bunları doğrudan kullanabileceğimizden falan değil tabii. Kendi satışçılarımıza rakip olmamızın manası yok. Düşündük aslında ama aramız bozulabilir diye vazgeçtik. Bu yüzden Kavşak’a döndüğümüzde

bunları üretim fazlası olarak imparatorluk hükümetine satabilir miyiz ona bakacağız. Fakir ailelere yemek yardımı falan diye dağıtırlar belki, ya da ne bileyim işte, Lagos Hanedanlığı da vergiden biraz yırtar.”

“Bu yolculuktan sağ çıkabileceksin diyorsun yani.”

“Bir ihtimal. İmparatorluk hükümeti bu bokları yemek destek programına katmazsa sıçıttığımızın resmidir.”

“Eminim Lagos muhasebecileri kaybınızın üstünü örtecek zekice bir yol bulur. Son’dan kaçmaya çalışan insanlardan kopardıklarını da kattın mı kâr bile edebilirsin hatta.”

“Kötü bir şey yapmışım gibi söylüyorsun.”

“Hiç de değil. Birlik hanedanlıkları para kazanmaktan başka ne işe yarar ki? Amaçları bu zaten. Senin amacın da benim amacım da bu.”

“Asıl konuya gelmeni bekliyorum hâlâ,” dedi Kiva.

“Pekâlâ, asıl konu şu, Kiva: Dük, gezegenden götüreceğiniz insanlar konusunda endişeleniyor.”

“Ee?”

“Bu insanlardan bazıları çeşitli sebeplerden ötürü dük için önemli insanlar olabilir.”

“Yine ‘Ee?’ diyeceğim tabii ki.”

“Yani bazı kişiler sana gelirse dük kendisine haber verilmesini istiyor.”

Kiva güldü. “Benimle taşak geçiyorsun herhalde, Ghreni. Beni meyve macunu yapıp zengin pezevenkleri yük diye almaya zorlayan dük zaten.”

“Dük bunu iki soylunun birbiriyle yardımlaşması olarak görüyor.”

“Dük dilerse dolu bir tüfekle kendini siksın, umurumda değil.”

Ghreni başını salladı. “Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. O yüzden ben de sana rüşvet teklif etmekle görevlendirildim.”

“Ne için rüşvet teklif edecekmişsin?”

“Belirli kişiler geminde yer satın almaya kalkarsa bizi haberdar etmen için. Tabii bir de onları nerede bulabileceğimizi bildirmen için.”

“Yolculuk için yüklü miktarlar talep ediyorum ama,” dedi Kiva.

“Dük ücretine uygun bir ödül vermeyi kabul ediyor.”

“Uygunmuş, sıçtırtmasın uygununa. Yardımımı istiyorsa adam başı iki milyon mark öder.”

“Bu sence de abartılı bir miktar değil mi?”

“Dükün beni en az altmış milyon marktan ettiğini düşünürsek, hayır, hiç de abartılı bir miktarmış gibi gelmedi bana.”

“Kişi başı bir milyonda anlaşılm.”

“Şu hâline bak, Ghreni. Sanki senin bir şeyine ihtiyacım varmış gibi davranmalar falan...”

“Dük kalkışınızı zorlaştırmayı seçebilir isterse.”

“*Başka Bir Tane Daha Anlatsana*’ya yaptığı gibi benim kaptanımı da mı tutuklatacak?”

“Duydun demek.”

“Uzay küçüktür, Ghreni. Gümrük iznimizi çoktan aldık, kalkışımız da onaylandı. Hem zaten dükün devrilmele hatta öldürölmemekle oldukça meşgul olduğunu sanıyordum.”

“Kişi başı bir buçuk milyon o zaman.”

“Kişi başı iki buçuk milyon oldu, sen pazarlık etmeye çalıştıkça da artacak.”

“Dükün para saçtığını falan sanıyorsun galiba?”

“El koyduğu paralarımın *ödünç* alır belki orospu çocuğu.”

“Fena fikir değil aslında.”

“Siktir git. Sırf beni sinirlendirdiğin için üç milyon mark oldu.”

Ghreni kadını sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini kaldırdı. “Kiva, dur tamam. Anlaştık.”

“Adam başı üç milyon.”

“Tamam, evet.”

“*Hemen* on milyon askıya alacaksın ki beni sikmeye çalışmadığından emin olayım.”

“İmparatorluk İstasyonu’na döner dönmez alacağım.”

“Kimi istiyorsunuz?”

“Claremont Kontu veya çocuklarını.”

“Çocuklarını mı?”

“Çocuk derken, ikisi de otuzlarında, standart yıla göre. İkizler. Biri erkek diğeri kız.”

“Niye onlar peki?”

“Üç milyon marka söylerim.”

“Götoşluk etme.”

“Niye olduğunun önemi yok. Önemli olan herhangi biri gezegeni terk etmek isterse haberimiz olması.”

“Bizimle irtibata geçerlerse ne yapacağım?”

“Benimle irtibata geç, onlar *Evet*, *Efendim*’e binmeden İmparatorluk İstasyonu’nda gelip teslim alırsın.”

“Her şeyi sen halledeceksin yani?”

“Evet.”

“Bir kuyuya falan mı atacaksınız onları yoksa?”

“Bunun için endişelenmen gerektiğini sanmıyorum.”

“Götoşun teki olabilirim, Ghreni, ama cinayete suç ortaklığı yapmak da istemem.”

“Kimseyi öldürmeye niyetimiz yok. Sadece gitmelerini istemiyoruz, o kadar.”

“İstediginiz başka biri var mı? Madem adam başı üç milyon veriyorsunuz.”

“Yok. Ama ahlaki değerlerinin esnekliğine hayran olduğumu belirtmek isterim.”

“Kendin de söyledin. Para kazanmaktan başka ne işe yararız ki biz?”

Ghreni Evet, Efendim'den ayrılırken Kiva, Gazson Magnut'u aradı. “Benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

“Şu an halletmemiz gereken birçok şey var, efendim.” Kiva bunun Magnut'un rütbesi el verdiği kadarıyla *siktir git başımdan, işim var* diyebilme şekli olduğunun farkındaydı.

“Evet, farkındayım ama yapılması gereken bir şey var.”

“Nedir?”

“Bana Claremont Kontu'nun kim olduğunu ve dükün bu adamı neden sikine taktığını ihtiyatlı bir şekilde –öylesine demiyorum ama bak, gerçekten ihtiyatlı bir şekilde– söyleyebilecek birini bulmanı istiyorum. Kontun çocuklarının da tabii.”

“Elbette, efendim. Herhangi bir süre kısıtlaması var mı?”

“Bir saat içinde bulursan harika olur.”

“Anlaşıldı.”

“Hazır başlamışken Ghreni Nohamapetan'ın neden bu gezegende olduğunu ve dükle ne gibi bir ilişkisi olduğunu söyleyecek birini de bul bari.”

“Danışmanlık yaptığını biliyoruz zaten.”

“Evet, ve dükü ilgilendiren konularda son üç günde iki kere yoluma çıkanın o olduğunu da biliyoruz. Belki sen bunu boktan bir tesadüf olarak görüyorsundur ama ben görmüyorum.”

“Aynı süre kısıtlaması mı söz konusu, efendim?”

“Evet.”

“Bunun için harcama yapılması gerekebilir.”

“Harca o zaman.”

“Ne kadar?”

“Ne kadar gerekirse. Gemide yolculuk etmek isteyen bir sonraki kişiye vereceğin fiyata eklersin.”

“Peki, efendim.”

Kiva irtibatı kestikten sonra tabletine uzandı, *Evet, Efendim*’in tam da servis aracı bölmesine bakan dış kameralarından birine erişim sağladı. Ghreni Nohamapetan’ın servis aracı imparatorluk istasyonuna doğru uzaklaşıyordu.

“Kim bilir ne işler karıştırıyorsun, piç kurusu.” dedi Kiva yüksek sesle. “Dahası, *ailen* ne işler karıştırıyor?” Çünkü Ghreni her neyle uğraşıyorsa bu, Nohamapetanların büyük planının yalnızca bir parçası olmalıydı. Ve o götler her ne planlıyorlarsa Lagos Hanedanlığı da dahil kimsenin yararına olmayacağı kesindi. Daha geniş düşünmek gerekirse Bağlılık’ın bile.

Kiva şimdi minicik bir nokta gibi görünen servis aracına baktı ve *Evet, Efendim*’in savunma sistemine bir füze fırlatması için emir verse mi acaba diye düşündü. *Evet*, bir açıklama yapması gerekirdi. *Evet, teknik açıdan bakılırsa* bu bir cinayet olurdu. Ve evet, muhtemelen Lagos ve Nohamapetan Hanedanlıkları arasında bir savaş başladı, ve bütün gücüne rağmen Lagos Hanedanlığı muhtemelen bu savaşı uzun vadede kaybederdi.

Öte yandan emir verseydi o an Kiva *çok çok iyi* hissedebilirdi. Kadın tabletini istemeye istemeye bırakıp zamanını başka şekilde geçirmeye karar verdi. Kendi de kabul ettiği üzere bu, daha sonra çok pişman olacağı bir karardı.

ALTINCI BÖLÜM

Taç giyme töreni için giydiği kaftan çok ağırdı, kutsal yağ sanki on yıl önce bozulmuş gibi kokuyordu, taç alnına düşüp çiziyordu, koltukaltları terliyordu, taç giyme ayini neredeyse bir saat sürmüştü ve bütün bunların üstüne bir de Cardenia önceki gece regl olmuştu ve şu an sanki birisi demir eldivenlerle rahmini tutmuş sıkıştırıyormuş gibi bir sancı çekiyordu.

Evet, Taç Giyme Günü İmparatoks II. Grayland için gerçekten şahane geçiyordu, sorduğunuz için teşekkürler.

Xi'an'daki katedral –ki bu onun katedraliydi aslında çünkü imparatoroks olduğu için aynı zamanda Bağlı Kilise'nin de başıydı, bu da Xi'an ve Kavşak'ın da Kardinali olduğu, dolayısıyla kendine ait bir katedrali olması gerektiği anlamına geliyordu– Eski Dönem Bağlılık tarzında taştan ve camdan inşa edilmiş geniş bir alandı. Cardenia

bir uzay istasyonunun içine taşla inşa edilmiş bu devasa yapının ne kadar alakasız durduğu üzerine düşünecekti ki çok da düşünmemeye karar verdi, yoksa Xi'an'ın tamamı, içindeki tepeler, nehirler, ormanlar, idari binalar, yerleşim geçitleri ve karışıklık izlenimini önlemek için ustaca gizlenmiş ticaret deli gibi gülmesine sebep olacaktı.

Xi'an Katedrali'nin binlerce kişiye yetecek kadar sırası vardı ve bugün bütün o sıralar dolmuştu. Başpiskopos Gunda Korbijn ayini tek düze bir sesle yürütürken bütün bağlı eyaletlerden ve birlik ailelerinden gelen temsilciler, ünlüler ve Bağlı Kilise'nin prensleri onu izliyor, muhtemelen saygıyla dinliyorlardı. Bir ara Cardenia, Korbijn'in sol kulağında küçük bir hoparlör olduğunu fark etti. Demek ki başpiskoposun bile bütün töreni ezbere bilip bilmediğine güvenilemiyordu. Bu Cardenia'yı biraz rahatlatmış, her şeyi gözünde daha insancıl bir hâle sokmuştu.

Cardenia'nın kulağında bir hoparlör yoktu, ama zaten onun bu etkinlikteki rolü de oldukça sınırlıydı: yürü ve otur. Xi'an Katedrali'nin nefini kısmen sade imparatorluk yeşili kıyafetiyle yürümüş, çapraz sahında durmuş, Korbijn'in açılış duasını ve vaazını başlatmasını, ardından Cardenia'yı –daha doğrusu II. Grayland'i– mihraba davet etmesini beklemişti. Mihrabın ortasına eğilmek için konan taburenin üzerinde mozaikten imparatorluk mührü duruyordu. Cardenia eğildi, başını eğdi ve Korbijn ile yardımcılarının üzerine bir şeyler yerleştirmesini bekledi.

İlk olarak kutsal yağ geliyordu, ki kadın bunun kokusundan neredeyse öğürecekti. Ardından kızıl tören cüppesi ve ucunda bir madalyon asılı duran altın şerit geliyordu; bu şerit Bağlı Kilise'nin sembolüydü, madalyonun üzerinde ise kâhinin kişisel sembolü olan anka kuşu vardı. Böylelikle Cardenia Xi'an ve Kavşak'ın kardinali, dolayısıyla da Bağlı Kilise'nin başı ilan edilmişti.

Ardından kendisine, parlamentonun (pratikte her zaman olmasa da teoride) imparatorokstan bağımsız olduğunu temsil etmek üzere Xi'an'ın imparatorluk sarayı bulunan ucunda değil diğer tarafında inşa edilen parlamentodaki bütün odalara erişimi simgeleyen küçük, altın bir anahtarlığa takılı bir anahtar takdim edilmişti. Parlamentonun bu bağımsızlığıyla çelişse de imparatoroksun Xi'an'daki parlamentoda her zaman yeri olur, bu yer aslında onursal ve törensel bir şey olsa da imparatoroks diğer bütün üyelerle aynı oy hakkına sahip olurdu. Ancak imparatoroksun kendi yararına olanlar da dahil kanun yapımında oy vermekten çekinmesi bir gelenektir (karşı olduğu kanunları ise sadece veto edebiliyordu). Ama arada bir de olsa bir imparatoroks oyunu kullanır, sıradan parlamento üyelerine o skandal hissini yaşatırdı.

Anahtardan sonra sırada küçük bir kaya parçası büyüklüğündeki mühür yüzüğü geliyordu; bu da Cardenia'nın Wu Hanedanlığı reisliği rolüne yükselişini temsil ediyordu. Bu, Cardenia'nın imparatoroksluk rolünden resmî olarak ayrılan bir roldü; Wu Hanedanlığı imparatorluk hanedanlığı olmasına rağmen aynı zamanda yıldız gemisi inşasında ve askeri silah ve hizmet alanında tekeli bulunan bir birlik ailesiydi. Tabii insan sırf bu tekellerden dolayı bile Wu Hanedanlığı'nın imparatorluk hanedanlığı olduğunu iddia edebilirdi. İmparatoroks olarak Cardenia bu hanedanlığa ait tekellerin günlük yönetimine aktif olarak karışmayacaktı; o işe Cardenia'nın taht sırasını bozmasına içerleyen kuzenlerinden oluşan bir kurul bakacaktı. Yine de Wu mührünü taşıyan oydu, hem de sol elinde, ki sağ elinde imparatorluk mührüne yer kalsın.

Sonra da bu mühür gelmişti işte; Wu Hanedanlığı'nınkinden daha da büyük bir yüzüktü. Bunun yanı sıra ucunda yumruk büyüklüğünde bir zümrüt duran tören

asası ve üzeri kiliseyi, parlamentoyu ve imparatorluk hanedanlığını temsil eden yakutlarla, elmaslarla ve zümrütlerle bezeli bir taç da verilmişti. Bu taç o kadar ağırdı ki takıldığı andan itibaren Cardenia'nın alnına gömülmeye başlamıştı. Asa, taç ve mühür de Cardenia'nın Kavşak'ın ve Birleşik Ulusların Kraliçesi olduğunu gösteriyordu, ki bu diğerlerinden daha düşük bir unvandı. Cardenia'nın aynı zamanda çeşitli bağılık eyaletlerinde de asla doğrudan ilgilenmeyeceği dükalıkları ve kontlukları günün birinde kullanılmak üzere bekliyordu.

Korbijn bütün bunları getirirken törensel bir şeyler söylüyor, o nesneleri Cardenia'nın üzerine yerleştirirken bir şeyler daha söylüyor, ardından bir dua ya da vaaz ya da ikisi birden geliyordu. Daha çok az bir süre geçmişti ama ter ve sancıdan bir hâl olmuş Cardenia bütün bu formalitelerden bir form doldurup kurtulabilmiş olmayı dilemeye başlamıştı bile.

Korbijn dönüp doğrudan Cardenia'ya baktı; kadın nihayet orada öylece durmaktan başka bir şey yapabilecekti.

"Ayağa kalk, II. Grayland, Bağılık Eyaletleri ve Ticari Birlikler Kutsal İmparatorluğu'nun İmparatoksu, Kavşak ve Birleşik Ulusların Kraliçesi, Bağlı Kilise'nin Lideri, Dünya'nın Varisi ve Her Şeyin Anası, Wu Hanedanlığı'nın Seksen Sekizinci İmparatoksu, ayağa kalk ve saltanatını ilan et," dedi Korbijn ve yana çekilip durdu.

Cardenia derin bir nefes alıp doğrulurken bir an asanın yardımıyla kendini dengeledi; bu muhtemelen asanın bir işe yaradığı ilk ve son an olacaktı. Tören bittiği zaman tacın yanında gelen bütün bu teçhizat da (neyse ki) üzerinden alınıp mahzene kaldırılacak, bir sonraki imparatoroks her kimse onun taç giyme törenine kadar orada bekletilecekti. Ama şu an için hepsi Cardenia'nın üzerine öyle ağırlık yapıyordu ki...

Hiç de temsili falan değil bu, diye düşündü kendi kendine.

Soylulardan, saygın kişilerden ve temsilcilerden oluşan gruba doğru döndü. Korbijn hariç bütün idari komite ön sıralardaydı. Arkalarında Wu Hanedanlığı'ndan temsilciler, onların aralarında ise hiç ortama uymayan dayısı Brendan Patrick ve kuzenleri Moira ve Justin annesini temsilen oturuyordu. Hannah Patrick kızının tahta çıkışını daha haftalarca duymayacaktı, hatta bunu öğrenişi muhtemelen imparatorluktan holdinglerinden birinden bir nezaket göstergesi olarak verilen Tacuarembó Baronesi unvanını aldığını duymasıyla aynı zamana denk gelecekti. Bu haber onu şüphesiz hem sinirlendirecek hem de eğlendirecekti.

Birkaç sıra geride Naffa Dolg cumhuriyetçi ailesiyle birlikte oturuyordu. Cardenia, genel olarak imparatorluk rejimine karşı olmalarına rağmen kendisini ve kızlarını desteklemeye gelmiş olmalarından etkilenmişti. Naffalarla Wuların arasındaki sıralarda da çeşitli birlik ailelerinin erkek ve kadın reisleri yani soylular oturuyordu.

Üçüncü sırada ise Amit ve Nadashe Nohamapetan vardı; ikisi de Cardenia'ya odaklanmıştı, sanki kadın bir gelecek planı ya da yemekmiş gibi. *Ya da ikisi birden,* diye düşündü Cardenia içinden.

Arkasında duran Başpiskopos Korbijn, *Hadi artık* demek istercesine sessizce boğazını temizledi.

“Ben, Cardenia Wu-Patrick, hakkım olan kilise ve devlet iktidarını kabul ettiğimi ve imparatorks, kraliçe, kilisenin lideri, Dünya'nın varisi ve her şeyin anası II. Grayland olduğumu ilan ediyorum. Bağlılık'ın Kâhin tarafından belirlenen ilkeleri herkese sonsuz huzur ve refah getirsin.”

İlk sıralardan en uçlara kadar yükselen “İmparatorks çok yaşa,” cevabı ve ardından gelen devasa tezahürat, ter

ve sancıdan bitap düşmesine rağmen Cardenia'nın hoşuna gitmişti.

Müzik yükseldi; Bağlılık'ın kuruluşundan sonra üçüncü yüzyılda Higeliac tarafından yazılmış "Kâhin'in Marşı", katedrale daha fazla sıra sığdırabilmek için girişlerden birinin ardına ustaca gizlenmiş oda orkestrası tarafından çalınmaya başlamıştı. Bu küçük orkestranın emekleri hoparlörden yükselirken seyirciler bir yandan tezahürat yapıyor bir yandan da II. Grayland'in ilk adımlarını atışını seyrediyordu. Kadın mihraptan inip nefi yürüdü, ardından yan koridorlardan birine girdi. Yardımcıları taccını, esasını ve diğer ıvrır zıvırları çıkarmak üzere kendisine küçük ofisine kadar eşlik etmek, yakın korumalar ise ofis kapısında görevlerine başlamak üzere koridorda onu bekliyordu.

"İyi geçti bence, Majesteleri," dedi Naffa kadına.

Üzerindekiler çıkartılan Cardenia şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Seni daha az önce seyircilerin arasında gördüm."

"Az önce seyircilerin arasındaydım çünkü."

"Nasıl bu kadar çabuk geldin buraya?"

"Benim işim bu," dedi Naffa ve elinde mucizevi bir şekilde bir çizelge belirdi. "Nasılsınız?"

"Bunu bir daha asla yapmam gerekmeyeceğini söyle bana."

"Bir imparatorusun iki taç giyme töreni yaşaması aşırı derecede seyrek görülen bir şeydir. Yani, hayır, bunu bir daha asla yapmanız gerekmeyecek."

"Şimdi eve gidebileceğimi söyle o zaman."

"İmparatorks bütün Xi'an'a sahip olduğundan teknik olarak zaten evinizdesiniz."

"Ne korkunç bir düşünce."

"Ama duruma daha sıkıcı bir şekilde bakacak olursak

maalesef henüz eve gidemezsiniz. On dakika içerisinde Dochaen'in gösterdiği resmî üniformayı giymeniz—" Naf-fa, elinde gerçekten de bir üniforma tutan yardımcını işa-ret etti, "—ardından sunum balkonuna gidip sizi görebil-mek için katedral çimlerini berbat eden binlerce insana el sallamanız gerekiyor. Orada beş dakika bulunacaksınız, ardından saraya döneceğiz ve toplam bir saatlik, arala-rında birer dakika bulunan beşer dakikalık görüşmeler, ardından da yine toplam bir saatlik, aralarında ikişer da-kika bulunan onar dakikalık görüşmeler yapacaksınız. Ardından taç giyme kutlamanıza katılacak, burada kısa bir konuşma yapacaksınız—"

Cardenia homurdandı.

"—ki ben o konuşmayı sizin için hazırladım ama zaten kimse dinlemeyecek çünkü hiçbir önemi yok. Kutlama-nın ardından kabul sırasında üç saat geçirecek, insanların ellerini sıkacak, fotoğraf ve videolar çektireceksiniz, ve korkarım bu beklediğiniz kadar korkunç bir süreç ola-cak. Yalnızca bunun ardından bir şey yiyebilecek vakti bulacaksınız o yüzden Dochaen üniformanızı giydirirken getirdiği protein barlardan da yemenizi tavsiye ediyorum. Su da içebilirsiniz ayrıca."

"Tuvalete gidebiliyor muyum?"

"Burada bir tuvalet var. Solunuzdaki kapı. İhtiyacınız olabilecek her şey orada mevcut bu arada, şimdiden be-lirteyim."

"Teşekkür ederim. Birilerinin hâlâ insan olduğumu hatırlaması ne güzel."

"Ne demek. Rahat rahat gidebilirsiniz, tabii rahat dedi-gim yalnızca bir dakikanız var."

Cardenia yeniden homurdanıp tuvalete koştu.

Yedi dakika içerisinde Cardenia'nın taç giyme töreni kıyafeti kaldırılmış, tören sonrası kıyafeti giydirilmişti ve

bu seferki şaşırtıcı şekilde rahattı; bir ordu gibi olan yakın korumaları asansörde etrafını sarmış, katedralin gözlem kulesindeki sunum balkonuna çıkıyorlardı. Cardenia etrafına baktı ve saray dışındaki hiçbir asansörde bir daha asla yalnız olamayacağını fark etti.

Asansör kapısı açıldığında Naffa karşılarında, sunum balkonu girişinin önünde durmuş bekliyordu.

“Bunu yapmayı kesmen lazım,” dedi Cardenia. “İnsanın tüylerini ürpertiyorsun.”

“Sakin olun. Diğer taraftaki asansörle geldim. Onun da kendine ait korumaları var.”

“Dünyama hoş geldin o zaman.”

“Bir süredir oradaydım zaten, fark etmişsinizdir umarım.”

Cardenia güldü, asansör kapısından çıkmak için adım attığı gibi sunum balkonunun patlamasıyla asansöre geri savruldu. Vücudu asansör duvarına çarpmadan önce bilincini çoktan yitirmişti.

“Bağlılık’ı birbirine bağlayan Akım nehirlerinin saltanatın sırasında çökme riski çok yüksek,” dedi Cardenia’nın babası VI. Attavio, ya da daha ziyade adamın bilgisayar görüntüsü, rüyasında.

Cardenia rüya gördüğünün farkındaydı; ama aynı zamanda bu rüyasının Hafıza Odası’ndaki ilk konuşmasını –en azından şimdilik– tekrar ettiğinin de farkındaydı. Ama nasıl veya ne zaman uykuya daldığını, ya da beyninin rüya gördüğünü bilecek kadar ayık olan bölümünün neden bunun üzerine çok fazla düşünmekten kaçındığını bilmiyordu. *Bu konuşmaya odaklan. Burada güvendesin,* diyordu sanki beyni, Cardenia da öyle yaptı; bir senaryodan okur gibi söyledi kendi repliklerini.

“Nasıl olacak bu?” diye sordu Cardenia.

“Bilim insanı değilim ben,” dedi VI. Attavio. “Ama Claremont Kontu öyle. Otuz yıldır veri topluyordu. Arada bir beni gelişmelerden haberdar ediyor. Topladığı verilere göre Akım bir yanılısama ve yeteri kadar uzun vadede her şey değişecek. Biz de bu değişim dönemine girmek üzereyiz. Söylediğine göre uzun zamandır yavaş yavaş gerçekleşen bir şeymiş bu, ancak artık hızla devam edecekmiş. Daha önce de yaşanmıştı.”

“Dalasýsla’da, değil mi? İlk Grayland imparatoruksken.”

Attavio onaylar gibi başını salladı. “Evet. O da bu konuda bilgilendirilmişti. Tıpkı benim gibi, ve senin bilgilendirileceğin gibi.”

“Bilgilendirildiyse neden bir şey yapmadı? Dalasýsla’ya giden nehri kaybedeceklerini biliyorduyorsa neden hiçbir şey yapmadı?”

“Bunun cevabını sana ben de verebilirim, ona kendin de sorabilirsin.”

Cardenia şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “O da mı burada?”

“Elbette.”

“Akım’da kaybolmuştu çünkü, *var olabileceğini* düşünmemiştim.”

“Son yolculuğundan önce güncellenmişti. Son birkaç gün hariç hepsi burada.”

Bu Cardenia’nın afallamasına sebep oldu. Bir yandan mantıklı bir durumdu, öte yandan bir insanın... bir insanın *yarım* oluşu garip geliyordu. “Jiyi, bana İmparator I. Grayland’i göster.”

Bir parılının ardından uzun, iri bir kadın belirip Cardenia’ya doğru yürüdü.

“İmparator I. Grayland misiniz?” diye sordu Cardenia.

“Evet,” dedi kadın.

“Size... size ne olduğunu biliyor musunuz? Nasıl öldüğünüzü?”

“Bu bilginin farkındayım, evet.”

“Bu konuda ne hissediyorsunuz?” Bütün bunlar Cardenia’nın kendi kendine söylediği sözlerdi aslında ama yine de bilmek istiyordu.

“Hiçbir şey hissetmiyorum. Ben bir insanın bilgisayar simülasyonuyum. Bununla birlikte bu konu hakkında bildiklerim göz önünde bulundurulduğunda gerçek İmparator I. Grayland’in küplere bineceğini tahmin ediyorum.”

Cardenia bir an için gülümsedi, ardından konuya döndü. “Dalasýsla’ya giden Akım nehrinin çökmekte olduğunu biliyordunuz.”

“Bilim insanları, nehrin çökme tehlikesi altında olduğunu iddia eden modeller göstermişti bana, evet. Verilerden anladığım kadarıyla bunun son derece akla yatkın hatta mümkün olduğunu düşünmüştüm.”

“Ama yine de Dalasýsla sistemini boşaltmadınız.”

“Hayır.”

“Neden ama?”

“Siyaset,” dedi Grayland. “Dalasýsla sisteminde yaşayan yirmi milyon insanı taşımak Bağlılık için büyük çaplı bir planlamaya ve sermayeye mal olurdu. Bu nedenle tercih edilmedi.”

“Parlamento yirmi milyon insanı kurtarmak istemedi mi yani?”

“Onlar bunu insanların hayatını kurtarmak olarak görmüyordu. Zayıf buldukları bir imparatorun kriz yaratmaya çalışması, parlamentonun güç dengesini bozmaya çalışması olarak görüyorlardı. Ayrıca boşaltma işlemi için birçok gemi gerektiğinden ve çok fazla paraya mal olacağından onlara göre bu, ticarete ve ekonomiye yapılan bir tehditti aynı zamanda.”

“Peki ya çökme ihtimalini gösteren veriler?”

“Parlamento başka Akım fizikçilerinden bir komisyon kurup bulguları didik didik ettirdi, ta ki siyasi açıdan hiçbir önlem alınmamasını sağlayacak kadar şüphe oluşturan kadar. Dalasýsla temsilcileri bile benim boşaltma önerime karşı oy verdi. Nihayetinde parlamentodan yalnızca daha fazla inceleme yapılması önerisi geçti. Ancak imparatorluk bütçesinde bu araştırmayı yürütmek için para ayrılmadığından hiçbir sonuç elde edilemedi.”

“Yani—” *Yani hiçbir şey yapmadın*, diyecekti Cardenia ama son anda vazgeçti çünkü bu hem kabalık olurdu hem de Grayland’in anında savunmaya geçmesine sebep olurdu. Derken duyguları olmayan bir bilgisayarla konuştuğunu hatırladı. “Yani hiçbir şey yapmadın.”

“Yerel düşese bir danışman gönderdim, askeri ve yerel imparatorluk bürokratlarına da kaçmak isteyen Dalasýslılara hızlı bir şekilde yardımda bulunmalarını söyledim.”

“Bulundular mı peki?”

“Bilmiyoruz. Akım nehri danışmanları göndermemin hemen ardından çöktü.”

“Yani yirmi milyon insan siyaset ve bürokrasi yüzünden öldü.”

“Evet. Hemen değil tabii. Ancak Bağlılık’ın kasti doğası, her sistemin temel gereksinimler açısından diğerlerine bağlı olmasıdır. Sistemlerden birini, hüküm süren hanedanlığını ve tekellerini çıkartırsanız diğer bütün sistemler hayatta kalmayı başarır, ancak o sistem başaramaz. Zaman içerisinde çökmeye başlar. Normalde yaşanamayacak gezegenlerdeki ve aylardaki yerleşkeler ve mevziler bakıma ihtiyaç duymaya başlar ve zaman içinde tamiri daha zor hâle gelir. Çiftlikler ve yemek üretim şirketleri de aynı şekilde bozulmaya başlar. Endüstri tesislerindeki

bozulmalar ve tek başına kalan bu sistemdeki insanları kimsenin kurtaramayacağını fark edilmesiyle sosyal ağlar da çöker. Akım nehrinin çökmesiyle gelen fiziksel ve sosyal bozulmaların ardından bütün sistemin ölmesi kaçınılmazdır.”

“Ne kadar sürdü peki bu?”

“Dalasýsla çöktüğünde Kaipara sistemindeki radyo gözlem evlerinin Dalasýsla’ya yönlendirilesini emrettim. Kaipara on yedi ışık yılı uzaktaydı ve Dalasýsla’ya fiziksel olarak en yakın sistemdi. Herhangi bir şey duyulmadan önce ölmüşüm ben.”

“Ama bir şey duydular.”

“Kısa bir an için. Benim dönemimde sistem için kurulan iletişimlerin çoğu odaklı veri akışlarıyla sağlanıyordu, yani tesadüfen bir şey duymak zordu. Radyo teleskoplarının Dalasýsla’ya doğrultulmasını emrettiğimde orada birilerinin geniş spektrumlu bir vericiyi Kaipara’ya doğrultmayı akıl etmiş olduğunu umuyordum. Anladığım kadarıyla biri gerçekten de akıl etmiş, çöküşten iki yıl sonra, yaklaşık bir ay boyunca.”

“Duydukları ses ne diyordu?”

“Genel olarak: iç savaş, cinayet, şiddet, yaşam destek sistemlerine ve yemek üretimine sabotaj, tarikatların yükselişi... Oğlum ve varisim III. Bruno tarafından hazırlanmış gizli bir rapor var.”

“Gizli mi?” Cardenia, VI. Attavio’ya döndü. “Hâlâ gizli mi bu rapor?”

“Gizliliğini kaldırmadım ben,” dedi Attavio.

“Neden? Hele de Akım’ın çökme tehlikesi altında olduğuna inanıyordun?”

“Çünkü Grayland’in döneminde var olan sorunlar bizimkinde de var, ya da benimkinde diyeyim. Parlamento böyle bir sorunun ortaya çıkarılmasını kendilerini öteki-

leştirme girişimi olarak görürdü yine. Ayrıca kimse ticarete ya da birlik hanedanlıklarının ayrıcalıklarına karışmak istemezdi. Hem bizim durumumuzda bu sadece Dalasýsla gibi tek bir sistemin etkilendiği bir durum olmayacaktı. Bütün sistemler söz konusu olacaktı. Kaçacak hiçbir yer kalmayacaktı. Dalasýsla'da yaşanan her yerde yaşanacaktı. Bunun gerçekliğinden yüzde yüz emin olmadan bu bela kutusunu açacak değildim tabii ki."

İşte tam da bu anda Cardenia rüyasının senaryosundan ayrıldı. "Bütün bunlar çok aptalca," dedi VI. Attavio'ya ve I. Grayland'e. "Yaptığımız şeyi yapmaya devam edersek mahvolacağız.   k ş n yakın olduğunun farkındaysak Bağlılık'ı ona göre yeniden düzenlemeliyiz. Hanedanlıkların tekeline son vermeli, bütün sistemlerin çöküşe h zırlanmasını sağlamalıyız."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi VI. Attavio.

"Bunu bilemezsin."

"Tabii ki bilirim. İmparatoksum ben. Ya da en azından  yleydim."

Cardenia I. Grayland'e döndü. "Sen bir çöküşe tanık oldun. Senin döneminde birileri tepki göstermiş olmalı."

"Gösterdiler, beni suikasta kurban vererek," dedi I. Grayland. "Dalasýsla sisteminin yok olması konusu kısa bir süre için herkesin dilindeydi, sonra herkes olanları unutmaya karar verdi. Hem diđer Akım nehirleri sađlam durduđundan hem de Dalasýsla'yı düřünmek rahatsız edici olduđundan."

"Kimse Bağlılık'ın sona ermesini istemez. Buna Wu Hanedanlığı da dahil. Yüklü miktarda para ve g   söz konusu," dedi VI. Attavio.

"İnsanlığın hayatta kalması bunlardan daha mı önem-siz?" diye sordu Cardenia inanamayarak.

"Bağlılık'ın sonu anlamına geliyorsa, evet."

“Zaten Bağlılık’ın amacı insanlığın hayatta kalmasıydı!” diye bağırdı Cardenia babasının bilgisayar simülasyonuna.

İşte tam da bu anda Cardenia’nın rüyasında VI. Attavio da I. Grayland de kadınla alay eder gibi güldü.

“Yavrum, Bağlılık’ın amacı hiçbir zaman bu olmadı,” dedi VI. Attavio.

“Uydurduğumuz bir kılıftı bu yalnızca,” diye doğruladı I. Grayland de başını sallayarak.

“Ne amacımız var ki o zaman?!” diye sordu Cardenia bağırarak. “Bağlılık ne?!”

Bir parıltı daha görüldü ve ardından Cardenia’nın kâhinimparatoks, Bağlılık’ın efsanevi kurucusu I. Rachela olması gerektiğini bildiği bir kadın kendisine doğru yürüdü. Bunun I. Rachela olması gerekiyordu ama kadın Naffa’ya benziyordu. Sunum balkonundaki patlamaya yakalanan, Cardenia kendisini son gördüğünde patlamayla vücudun paramparça olan, kanlar içindeki Naffa’ydı bu, ve şu an I. Rachela gibi karşısında duruyor, ona Bağlılık’ın ne olduğunu söylüyordu.

“Bir düzmece,” dedi kadın.

Ve o anda Cardenia rüyasında bile olup biteni bilmezlikten gelemeyerek kendi kendini uyandırdı; kendisine ait küçük özel hastanesinde bir yatakta yatıyordu, etrafı imparatorluk yakın korumalarıyla, Qui Drinin önderliğindeki bir ordu doktorla ve küçük bir grup imparatorluk muhafızıyla doluydu. Ve muhafızlardan biri ona zaten bildiği şeyi söyleyecekti; Naffa Dolg ölmüştü.

İKİNCİ KISIM

YEDİNCİ BÖLÜM

Opole Üniversitesi'nin yakınındaki çatışmalar biraz azalınca Marce mezunlar konutundaki dairesine gidip muhtemelen asla dönemeyeceği bir yolculuk için hazırlanmaya vakit bulabildi.

Ki bu da şu soruyu sormasına sebep oldu: Eger sonsuza kadar dönmeyeceğini biliyorsan yanına ne alırsın?

Marce'ın önceliğini belirleyen bazı unsurlar vardı. Kıyafet konusunda çoktan hazırды çünkü Claremont'taki evde o kadar çok kıyafeti vardı ki Opole'daki daireden bir şey alması gerekmiyordu. Dairesinden alabileceği tek kıyafet, üzerine ipek baskıyla astrofizikle ilgili zekice şeyler basılmış tişörtleriydi, ki onları da geride bırakabileceğini düşünüyordu. Yanına aldığı kıyafetlerin çoğunun rengi de tasarımı da sadeydi. Babası Kavşak'ta modanın muhtemelen çok farklı olacağını,

bu yüzden zaten yeniden alışveriş yapması gerekeceğini söylemişti.

Bütün müzikleri, kitapları, resimleri, eğlenmek için kullandığı şeyler ve kişisel diğer eşyalarının hepsi bir parmak boyutundaki veri hesap cihazında saklıydı. Bütün bunların yanında bir de teorik olarak yalnızca Marce'nın biyometrisi sayesinde erişilebilen yüz bin mark bulunuyordu. Elbette ki bunların hiçbirine gerçek alan ayıramazdı.

Bunların dışında geriye duygusal değeri olan eşyalar kalıyordu. Bu eşyaların büyük çoğunluğu Claremont'taki evdeydi çünkü hem Marce hayatının büyük çoğunluğunu orada geçirmişti hem de mezunlar konutundaki evi fazla küçüktü. Marce, evdeki eşyalardan yalnızca dördünü seçti. İkisi babasının verdiği kitaplardı; birini on üçüncü standart doğum gününde vermişti, diğerini de doktorasını aldığı gün.

Üçüncü eşya, Vrenna'nın verdiği eski bir müzik çalardı. Kardeşi bir Green Gods konserine gitmiş, müzik çaları grubun dört üyesinden üçüne imzalatmayı başarmıştı. Aslında alet artık çalışmıyordu, Green Gods da zaten yıllar önce dağılmış, grup üyeleri ortadan kaybolmuş ve/veya yanlış solo kariyerlerle müzik hayatlarına devam etmişlerdi ama Marce müzik çaları yine de saklamıştı çünkü ona hem hayatının o dönemini hem de her ne kadar büyürlerken bir baş belası olsa da Vrenna'nın arada sırada düşünceli ve iyi davranabildiğini hatırlatıyordu.

Yanına aldığı son eşyaysa yırtık pırtık, annesinin birinci yaş gününde aldığı Giggy adında pelüş bir domuzdu. Kadın Vrenna'ya da Howie adında pelüş bir ayı almıştı. Howie yıllar önce kaybolmuştu –Vrenna'nın onu ev yapımı bir rokete bağlayıp göğe uçurduğundan şüpheleniyorlardı– ama Giggy hayatta kalmayı başarmış, taşındığı her evde Marce'a eşlik etmişti. Kurgu bu ya, Giggy'nin

Marce'a rahmetli annesinden kalan tek eşya olması beklenirdi ama aslında annesinin aldığı ya da onu hatırlatan daha bir sürü hediye ve eşya vardı. Giggy sadece onun uğurlu eşyasıydı, o kadar.

Marce bütün bu eşyaları küçük bir sırt çantasına tıktı, ardından çanta kararından pek emin olamadığını fark etti. *Bu gezegenden bununla mı göçeceksin*, diye düşündü bir an. Gezegenden ayrılmış hiç kimseyi tanımadığı ve muhtemelen hayatının geri kalanını harcayacağı bir yere gittiğini elinden geldiğince düşünmemeye çalışıyordu. Son'a *gelirken* kullanılan Akım nehri, Son'dan *giderken* kullanılandan daha uzun dayanacaktı muhtemelen; hatta yıllar boyu bile açık kalabilirdi. Yani aslında teorik olarak şu an geri dönebilme ihtimali vardı. Ama pek olası durmuyordu, o ayrı. Marce'ın babasını ya da kız kardeşini ya da hayatı boyunca tanıdığı herhangi birini bir daha asla göremeyeceği gerçeğiyle başa çıkma yöntemi, gezegenden giderken hazırlaması gereken şeylerle ilgilenmekti.

Ki onları da halletmişti; bir gün önce *Evet, Efendim*, *O Benim Bebeğim* adlı geminin kabin sorumlusu Gazson Magnut'la görüşüp seyahat için anlaşmıştı. Ucuza da gelmişti hani, hatta Marce'ın o âna kadar hayatı boyunca herhangi bir şeye harcayabileceğini düşündüğünden çok daha fazla bir miktardı, üstüne bir de Magnut ona sahte seyahat belgesi satmaya çalışmıştı. Marce kendi seyahat belgelerinin tam olduğunu gösterince de adam resmen biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Şimdi geriye yalnızca istifasını ve veda mektuplarını hazırlamak kalmıştı, onlar da zaten *Evet, Efendim* Akım'a girdikten sonra gönderilecekti.

Bir tek bu kalmıştı işte geriye; değerli eşyalarını toplamak. Bırakacağı her şeyi Claremont ekibi sonradan gelip toparlardı.

Marce sırt çantasını omzuna attı, dairesine son kez şöyle bir baktı ve aslında burayı hiç de özlemeyeceğine karar verdi. Her akademik enstitü yerleşkesi gibi burası da her açıdan unutulabilir bir yerdi. Dairenden çıkan Marce merdivenleri inip yurttan çıktı, yolun aşağısındaki birkaç kişi ve bir kamyonet hariç neredeyse bomboş olan sokağı yürümeye başladı, o sırada kamyonet yanına doğru gelip kapılarını açtı ve bir grup iri yarı adam belirdi.

Kamyonet yeniden hareket ettiğinde bu sefer Marce da içindeydi çünkü bu iri yarı adamlar üzerine atlayıp o daha ne olup bittiğini anlayamadan onu kamyonu sürüklemişlerdi. Marce'ın değerli eşyalarını koyduğu sırt çantası yere düşmüş, kaldırımın üzerinde kalmıştı; eh, kaçırıldığınızda olur tabii böyle şeyler.

Ghreni Nohamapetan, küçük bir masada karşısında oturan Marce Claremont'a gülümsedi. "Lord Marce. Sizi yeniden görmek ne kadar güzel. Kısa sürede buluşabildiğimize çok sevindim."

"Lord Ghreni," dedi Marce. "Beni kaçırttığınıza göre başka çarem yoktu, değil mi?"

İki adam depo konteynırdan yapılmışa benzeyen camsız bir odada oturuyorlardı; yani muhtemelen bu gerçekten de bir depo konteynırdı ama artık farklı amaçlar için kullanılıyordu. Marce'ın nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Daha on dakikadır oradaydı; kendisini kaçıran haydutlar tarafından Ghreni gelmeden hemen önce getirilmişti.

"'Kaçırmak' kelimesinden hoşlanmadım," dedi Ghreni.

"Saygısızlık etmek istemem ama, Lord Ghreni, şu an neyden hoşlanıp neyden hoşlanmadığınızı takacak durumda değilim."

“Haklısınız.” Ghreni sandalyesine yaslanıp Marce’i incelemeye başladı. “Söylentiye göre Son’u terk etmeyi planlıyormuşsunuz.”

“Planlıyorsam bile bu sizi neden ilgilendirir anlayabilmiş değilim.”

“Görüyorsunuz ya, şu an bir savaş içindeyiz ve dük bazı soyluların –ve tabii büyük küçük bütün çocuklarının– birdenbire gezegeni terk etmeye çalıştığını fark etti.”

“Savaşta bu tarz şeyler olur.”

“Doğru diyorsunuz,” dedi Ghreni onaylayarak. “Ancak dük bunu liderliğine bir hakaret olarak görüyor ve gitmek isteyenleri kalmaya davet ediyor.”

“Beni sırf bu daveti sunmak için kaçırttığınızı sanmıyorum, Lord Ghreni,” dedi Marce.

“Hayır, bu çok abartılı çaba olurdu zaten. Haklısınız. Sizi buraya tamamen farklı bir sebepten dolayı davet ettim. Babanızın imparatorluk fonları konusunda dük yardımcı olmasını istediğimi hatırlıyorsunuzdur?”

“Size ‘belki’ cevabını verdiğini anımsıyorum.”

“Verdi, evet, ki ben bunu ‘kibarca hayır’ olarak algıladım. Açıkçası cevabı gerçekten buyduysa da hem etik hem de yasal açıdan haklı sebepleri olduğunu kabul ediyorum. O sebepler ışığında düşününce mantıklı bir seçimdi.”

“Bunu kendisine iletirim.”

“İleteceğinizden şüphem yok,” dedi Ghreni. “Ancak şu an için iletemeyeceksiniz. Babanızın cevabı her ne kadar ahlâki ve yasal açıdan takdir edilir olsa da sorun şu ki dükün bu paraya gerçekten çok ihtiyacı var, çünkü silahlara çok ihtiyacı var. Ve maalesef ‘belki’, içinde bulunduğumuz aciliyet için uygun bir cevap değil. O nedenle babanızı ikna edemezsek zor durumda bırakınız diye düştük.”

“Beni fidye için tutuyorsunuz yani.”

“Evet. Bunun için de gerçekten çok üzgünüm. Babanız benim de dükün de sunacağı hiçbir tatlı dile kanmayacak bir adam. Ne parayla ilgileniyor, ne güçle ne de maddi herhangi bir şeyle. İçinde ne Son’a karşı bir vatanseverlik ne de düke karşı bir sadakat var. Ancak sizi ve kız kardeşinizi sevdiğine şüphe yok. Hâl böyle olunca da geriye yalnızca hanginizi seçeceğimize karar vermek kalmıştı. Aslında kız kardeşinizi düşünmüştük...”

Marce gülmeye başlayınca Ghreni bu durumu olabildiğince incelikle karşıladı.

“...ancak ele geçirme sırasında bazı sorunlara sebep olurdu.”

“Peşine gönderdiğiniz haydutları doğrar, onları konuşturduktan sonra da sizin peşinize düşerdi demek istiyorsunuz sanırım?”

“Aynen öyle demek istiyorum. Siz, ki bunu kesinlikle saygısızlık etmek amacıyla söylemiyorum, kolay lokmaydınız.”

Marce onaylar gibi başını salladı. Doğruydü çünkü. O bir bilim insanıydı, Vrenna ise bir askerdi, daha doğrusu Claremont’un polis teşkilatını devralmadan önce öyleydi. Aralarında şasırp afallayan ve birinin boynunu kırma ihtimali en düşük olan elbette ki Marce’tı.

“Tabii bir de onun değil sizin gezegeni terk etmeye çalışmanız durumu var.”

“Ee?”

“Daha önce Son’u hiç terk etmediniz. İmparatorluk istasyonuna bile hiç gitmediniz, kız kardeşiniz deniz kuvvetlerindeyken bile. Şimdi gitmeniz biraz ilginç.”

“Savaştaayız dememiş miydiniz?”

“Evet, ancak gitme sebebinizin bu olduğunu düşünmüyorum. Savaş yüzünden gidiyor olsaydınız yalnız olmazdınız; kız kardeşiniz ve babanız da sizinle gelirdi, ya

da gelmeye çalışırdı. Ama şu an yalnızsınız.” Ghreni cebine uzanıp bir veri hesap cihazı çıkarttı ve masaya koydu. “Ve burada da gördüğümüz üzere tüm mirasla falan da kaçmıyorsunuz.”

Marce önündeki veri hesap cihazına baktı. Kaçırıldığına üzerinden alınmış olmalıydı, tıpkı kayıplarda olan sırt çantasına koymak yerine yanına aldığı diğer özel eşyaları gibi.

Ghreni hesap cihazını adama doğru itti. “Alın.”

Marce cihazı alıp cebine koydu. “İçini boşalttınız mı?”

“Hayır. Fotoğraflarınızla müziklerinize ihtiyacım yok, ve korkarım düğün ailenizden yüz bin marktan çok daha fazlasını istiyor. Hem zaten babanız bize yardım edene kadar ya da etmezse bile bir yere gidebildiğiniz yok. Ve bana kalırsa o gitmenizi istiyor, özellikle de şimdi, bu yüzden kendisinden istediğimiz şeyi yapacağına inanıyorum.”

“Peki ya yapmazsa?”

Ghreni omuzlarını silkti. “Başlangıç olarak sizin bir yere gitmenize izin vermeyeceğiz.”

“Başlangıç olarak?”

“Dükün o paraya gerçekten ihtiyacı var.”

“Beni öldürecek kadar mı?”

“Sizi kendi öldürmez tabii ki. Ama hazır siz de bu konuyu açmışken söyleyeyim, şu an bu aptal isyanda her gün yüzlerce hatta belki de binlerce insan ölüyor. Eğer bir hayatı, yani sizin hayatınızı feda etmek binlerce insanın kurtulmasını sağlayacaksa sizce de bu riske değmez mi?”

“Beni kaçırmayı ahlaki bir kalıba oturtmaya mı çalıştınız gerçekten?”

Ghreni yeniden omuzlarını silkti. “Eminim dükün vicdanını rahatlatmak için söyleyeceği bir şeydir bu. Elle tutulur bir yanı olup olmamasını da umursadığını sanmıyo-

rum. Dük birçok şeyde başarılı olabilir ama düşünmenin bunlardan biri olduğu söylenemez.”

“Bu yaptığınız bir işe yaramayacak.”

“Göreceğiz. Her durumda savaş dediğiniz şey birçok kusura bahane bulabilir, özellikle de dük silahları alıp bu isyana son verebilirse. Siz de bu esnada babanız için ederinizin ne kadar olduğunu öğreneceksiniz, Lord Marce. Kendiniz için olmasa bile sizi gezegenden göndermesine sebep olan şey her neyse onun için. Bunun ne olduğunu bana söylemeyeceksiniz, değil mi?”

“Sizlik bir konu değil bu.”

“Buna gerçekten inanıyor olabilirsiniz tabii ama aslında nelerin ‘benlik’ olduğunu bilseydiniz şaşırırdınız.”

“İşleriniz arasında adam kaçırma da olduğuna göre şu saatten sonra yaptığınız hiçbir şeye şaşıracağımı sanmıyorum.”

“Yine haklısınız. Son’u neden terk etmeye karar verdiğinizizi anlatmak isterseniz dinlemeye hazırım.”

Marce hiçbir şey söylemeden Ghreni’ye baktı.

“Sorun değil,” dedi Ghreni bir dakika kadar sonra. “Eğer babanız elini çabuk tutmazsa kendisini teşvik etmek için size biraz işkence edeceğiz. Video falan çekeceğiz yani. O sırada da size bu konuyu sorduruyor olacağım.”

“İşkence insana gerçek cevaplar verdirmez.”

“Öyle derler hep. Dediğim gibi, göreceğiz.” Ghreni ayağa kalkıp konteynırın en ucunu işaret etti. “Bu arada şu tarafta bir tuvalet var, burada da içinde su ve birkaç atıştırmalık bulunan bir soğutucu var.” Yakınlarındaki köşeyi gösterdi. “Kapı burada. Bir buçuk metre kadar yakınına geldiğinizde kapıya elektrik akımı veriliyor. Dokunursanız muhtemelen ölmezsiniz ama ölmeyi dileyceğinizden eminim. Bir şekilde açmayı başırırsanız da

kapının öteki tarafında bekleyen adamlarım başarmamış olmayı dilemenizi sağlayacaktır. Anlıyor musunuz?”

Marce onaylar gibi başını salladı.

“Güzel.” Ghreni, Marce’ı şöyle bir süzdü. “Bu durum için gerçekten üzgünüm. Ben olsam kesinlikle bu yola başvurmazdım. Bu saatten sonra aramızın da garipleşeceğinin farkındayım.”

“Başlangıç olarak,” dedi Marce, Ghreni’nin lafını kendisine satarak. Ghreni gülümseyip dışarı çıktı.

Marce soğutucuya gidip içinden bir şişe su aldı, suyunu içerken etrafını incelemeye başladı. Masa lambası, sandalyeler, tuvalet, soğutucu... Karyola yoktu. Metalden soğuk zemin ve metalden soğuk duvarlar vardı yalnızca. Odanın ön taraflarına doğru yürüyüp geniş kapıların biraz uzağında durdu. Dışarıdan alçak, erkeğe ait olduğu belli sesler duyuluyordu ama ne konuştuklarını çıkartmadı.

Aman ne harika, diye düşündü. Şu an içinde bulunduğu durumun en güzel yanı Ghreni’nin veri hesap cihazını ona geri vermiş olmasıydı, çünkü bu cihaz onun sandığından çok daha değerliydi aslında. Onun dışındaysa durum vahimdi. Ghreni Nohamapetan muhtemelen şimdiye babasıyla irtibat kurmuştu. Marce, babasının bu duruma nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bir yandan böyle bir durum tam da babasının inatla göğüs gereceği bir şeydi, öte yandan Ghreni, babasının hayatta değer verdiği tek şeyin çocukları olduğu konusunda haklıydı. Tabii bir de bundan bir hafta ya da bir ay sonra Bağlılık marklarının giderek değersizleşmesi, nihayetinde bir çöp kadar bile değerinin kalmaması durumu söz konusuydu. Durum böyle olunca babası parayı hiç uğraşmadan verebilirdi aslında, sonuçta uzun vadede, hatta uzun da değil direkt kısa vadede bunun hiçbir önemi olmaya-

bilirdi. Ama tabii dükün aleyhine sonuçlanmaya yakın gibi duran bu isyanın, silah takviyesi yüzünden yeniden alevlenmesi de mümkündü. Bu da daha çok ölüm, daha çok yıkım ve evlerinden sürülen daha çok insan demekti, hele de zaten Son'da yaşayan herkesin hayatı tersine dönecekken; çünkü gezegenden çıkan Akım nehri kapanmak üzere olacaktı.

Marce suyundan bir yudum daha aldı. Aslında korkuyordu ve sağlığı için endişe ediyordu çünkü Ghreni Nohamapetan'da tam da eğlence olsun diye millete işken- ce ettirebilecek sosyopat piç tipi vardı, ama bir yandan da bütün bunlardan uzakta hissediyordu kendini. Bunun sebebi içinde bulunduğu şok mu yoksa zaten insan medeniyetinin sona ermek üzere olduğunu bildiğinden kendi yaşadıklarının ona önemsiz gelmesi miydi, yoksa ikisi birden miydi, ayırt edemiyordu. Korkuyordu, evet, ama aynı zamanda yorgundu da, ve şu an için en azından yorgunluğuna çare bulabilirdi.

İşte bu yüzden Marce Claremont sandalyesine döndü, oturdu, ayaklarını masaya uzattı, kollarını önünde birleştirdi, gözlerini yumdu ve biraz kestirmeye çalıştı.

Belirsiz bir süre sonra birinin kendisini sarstığını hissetti. “Bak, kim görmeye geldi seni,” dedi tanıdık bir ses.

Marce gözlerini açtı, kırıştırdığı göz kapaklarının arasından tam önünde duran şeye odaklanmaya çalıştı. Pelüş domuzu Giggy'ydi bu. Giggy'yi yüzüne yüzüne sallayansa kız kardeşi Vrenna'ydı.

“Bulmuşsun beni,” dedi Marce uyku sersemi.

“İşim bu,” diye cevap verdi Vrenna, Giggy'yi kardeşine uzatırken.

“Nasıl oldu da elektrik çarpmadı seni?”

“Ne?” Vrenna'nın kafası karışmış gibiydi.

“Boş ver. Beni nasıl buldun?”

“Yardım aldım. Sonra açıklarım. Yürüyeblirsin değil mi?”

“Bir şeyim yok.”

“O zaman şok tabancasıyla vurduğum iki ayı uyanmadan gidelim buradan.”

Vrenna, Marce'ı odadan çıkardı. Burası Marce'ın tahmin ettiği gibi başka bir amaçla kullanılan bir yük konteynırıydı ve yıkık dökük bir ambara yerleştirilmişti. Onun konteynırının yanında muhtemelen şu an boş olan iki konteynır daha vardı. Bir tanesinin kapısından kan lekeleri uzuyordu; sanki bir ceset dışarı sürüklenmiş gibi. Marce'ın konteynırının dışında iki tane iri yarı adam yerde yatıyordu; üzerine atlayıp onu kamyonete sokan adamlardı bunlar. İkisi de nefes alıyordu, ki şu an için Marce'ın onlar için dilediğinden çok daha fazlasıydı bu.

“Burası neresi böyle?”

“Yasadışı bir gözaltı merkezine benziyor,” dedi Vrenna.

“Dükün mü?”

“Olabilir. Hadi gel.” Vrenna kardeşini ambardan çıkarıp sıradan bir yer arabasına soktu. Marce arabaya oturup kemerini bağlarken Vrenna da aracı elle sürüş moduna aldı.

“Diğerleri nerede?” diye sordu Marce etrafına bakarak.

“Hangi diğerleri?” diye sordu Vrenna.

“Beni almaya yalnız mı geldin?”

“Proje falan hazırlayacak vaktim yoktu.” Vrenna etrafını kolaçan etti ve sürmeye başladı.

“Ya yaralanmış olsaydım? Ya yürüyemeseydim? Ya ikiden daha fazla adam olsaydı orada?”

“Bir şeyler düşünürdüm.”

“Bu kurtarma görevi üzerine bir çift lafım olacak sana sonra.”

“İstersen geri bırakabilirim seni.”

Marce kıkırdayıp pelüş domuzuna sarıldı. “Sen bana bakma, kardeşim,” dedi. “Kaçırılma sonrası sinir krizi geçiriyorum yalnızca.”

Vrenna uzanıp kardeşinin elini tuttu. “Biliyorum,” dedi. “Biraz geçir hadi ne geçireceksen, alınmam.”

Birkaç dakikalık kısmen sınırlı sinir krizinden sonra Marce, Giggy’yi önüne tutup baktı. “Giggy’yi de yanında getirmişsin.”

“Evet. Seni buradan çıkartırken çok fazla düşünmeni engeller diye düşündüm.”

“İyi düşünmüşsün, ama Giggy’nin nasıl sende olabileceğini düşünüyorum şimdi de.”

“Bana verdiler onu, kaçırıldığın sırada sırt çantanda olan diğer her şeyle birlikte.”

“İyi de senin eline nasıl geçtiler?”

“Seni izleyenler verdi işte.”

“Biri beni mi izliyormuş?”

“Evet.”

“Kim izliyormuş?”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Marce Claremont ortadan kaybolduktan sonra Ghreni Nohamapetan'la yaptığı konuşma herhalde Kiva'nın hayatında yaptığı en tatmin edici telefon konuşmasıydı.

“Marce Claremont kaçtı,” dedi adam.

“Kim?” diye sordu Kiva.

“Taşak geçme benimle, Kiva. Nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

“Nerede olduğunu nasıl bilebilirim? Onun peşinde doluşmak benim işim değil. Anladığım kadarıyla benim işim sadece sana gemimle kaçmak isterse onu haber vermektir. İstedi, ben de sana haber verdim. Doğru hatırlıyorsam gemiye binene kadar bekleyecektin onu kaçırmak için. Ama beklememeyi seçmişsin. Yani her ne olduysa bu senin suçun olsa gerek.”

“Claremont’un başına diktiğim adamlar kendilerine bir kadının saldırdığını söylediler.”

“Ben değildim o.”

“Vrenna Claremont’tu.”

“Yıllar boyunca devlet için adam öldürmenin eğitimini alan, sonra da polis olan kız kardeşinden mi bahsediyorsun? Eh, benim tahminim de o yönde olurdu tabii.”

“Kardeşini hedef aldığımızı nereden öğrendiğini bilmek istiyorum.”

“Ona sor o zaman.”

“Kiva.”

“Sormaya çalıştığın buysa eğer ben bir şey söylemedim ona. Neden söyleyeyim ki hem? Üç milyon mark vardı işin ucunda.”

“Mürettebatından biri söylemiştir.”

“Ya da, ki şu an teori üretiyorum sadece, belki de Claremont Kontu’nu yetişkin çocuklarının önünde tehdit edip bir de istediğini hemen elde edemeyince, senin gibi bir götoşun adam kaçırma falan gibi şeylerle babalarını zorlamaya çalışacağını tahmin edip ona göre hazırlık yapmışlardır, Ghreni. En azından önceden siktiğimin askeriyesinde çalışıp şimdi de lanet olası bir polis olan yapmıştı bir hazırlık.”

Bir an için telefonun diğer ucu sessizliğe büründü. Ardından “Bunu nereden biliyorsun sen?” dedi adam.

“Hay sikeyim, Marce Claremont bize söyledi de oradan biliyorum,” dedi Kiva. “Seyahat için yer ayırtmaya çalışırken kabin memuruma söylemiş, o da bana söyledi, çünkü takdir edersin ki gemimin çıkarını gözetmek onun işi. Claremontların bu konudan bahsetmeyeceklerini düşünecek kadar gerzek misin sen gerçekten? Şu an bir savaşın içinde olmasaydık ve dükkân son nefesini vermeden önce birkaç gün daha debelenirken kanunlar âdeta

askıya alınmış olmasaydı senin kıcını şantaj suçundan çoktan hapse tıkmışlardı, dük de bütün her şeyi senin üstüne yıkmıştı. Ya Ghreni sen bir imparatorluk yetkilisini bir siktüğimin polisinin önünde tehdit etmişsin resmen. Böyle malca bir şeye kalkışmak için bayağı ahmak olman gerek.”

Karşı taraf yine sessizleşince Kiva geçen saniyeleri mutlulukla saymaya başladı. Altıya gelmişti ki Ghreni yeniden konuştu.

“Marce ya da Vrenna Claremont’tan haber aldın mı?”

Kiva alay eder gibi güldü. “Ne sikim haberim olacak benim? Görüştükləri kişi ben değildim ki. Benim kim olduğumu bildiklerini bile sanmıyorum. Arasalar arasalar kabin memurumu ararlar ama sen sormadan söyleyeyim, sen bu gerzekliği yaptığından beri onu da aramamışlar. Tahmin etmem gerekirse Son’dan ayrılan başka bir gemide yer bulmaya çalışıyorlardır.”

“Seninle aynı zamanda kalkacak gemiler hangileri?”

“Beni trafik memuru falan mı sanıyorsun sen, Ghreni? Ben ne bileyim, ayrıca bana ne?”

“Kalkışını erteleme ni istiyorum.”

“Niye böyle bir şey yapayım? İstesem bile, ki istemiyorum, imparatorluk istasyonundaki yerimiz başka bir gemiye tahsis edildi çoktan. Kalacak yerimiz yok.”

“Gemin yine de sistem içerisinde kalabilir.”

“Ya da planladığımız zamanda gidebiliriz çünkü bu işler siktüğimin programlarına göre yürüyor ve bu programlar sana bağlı değil.”

“Sana borcum olsun,” dedi Ghreni.

Bunun üzerine Kiva yüksek sesle kahkaha attı. “Bir daha söylesene, Ghreni. İkinci seferde de bu kadar gülebilecek miyim merak ediyorum.”

“Eskiden arkadaşlık seninle.”

“Eskiden sikişirdik demek istiyorsun galiba? İkisi aynı şey değil. Ki bunu herkesten iyi sen biliyorsun.”

Yine sessizlik oldu. Ardından, “Şu üç milyon markı konuşmak istiyorum,” dedi adam.

“Eminim istiyorsundur.”

“Claremont elimde bile değil, neden sana üç milyon vermiş olayım ki?”

“Çünkü anlaşılmaya göre benim sadece adamın kaçmaya çalışıp çalışmadığını söylemem gerekiyordu sana. Ki çalıştı. Gerisi sana kalmıştı. Beceriksiz adamlar tutman benim sorunum değil.”

“Kiva, eğer adamın kaçmasını senin ayarladığını duyarsam sonuçlarına katlanırsın.”

“Buna iki cevabım var: Birincisi, siktir oradan seni zavallı insan müsveddesi. İkincisi, ben ayarlamış bile olsam bana ne yapabilirsin ki sen? Son’dan gidiyorum ben, piç kurusu. Bir yıl içinde evime dönmüş şirkette işimin başına geçiş olacağım. Yeter artık gemilerde kaldığım. Bu sırada sen de burada, uzayın götünde bir sivilce gibi varlığını sürdürmeye devam ediyor olacaksın. O yüzden dilediğin tehdidi savur, ahlaksız pezevenk. Bir manası yok zaten.”

Ghreni iç çekti. “Her şeye rağmen seni hâlâ severim.”

“Çok duygulandım, Ghreni. Hakikaten.”

“Bu yüzden sana şunu söylemek istiyorum: olacaklar hakkında hiçbir fikrin yok, ve sonuçta benimle ters düşmezsen kârlı çıkarsın.”

“Seninle ters düşmemekten mutluluk duyarım, Ghreni. Ama mutluluk duymayacağım bir şey varsa o da sırf sen anlaşılmayı enine boyuna düşünmedin diye siktiğimin üç milyon markını sana geri vermek. Ya da seninle ters düştüğüme beni pişman edeceğini falan atıp tutmalarından korkmuşum gibi yapmak. Sikeyim, büyü artık, Ghreni.”

“Claremontlar seninle irtibata geçerse bana söylemeni istiyorum. ‘Seninle’ derken mürettebatından herhangi biriyle.”

“Yarım milyon mark daha verirsen söylemekten mutluluk duyarım.”

“Kiva.”

“Ne Kiva’sı, Ghreni? İş yapıyoruz burada. Benden bilgi istiyorsun sonuçta. Daha önce bilgi karşılığında para ödemiştin. Şimdi sana başka bilgiler de verebilirim, hem de azımsanmayacak bir indirimle.”

“İmparatorluk istasyonuna gemine binenleri kontrol etmeleri için adam yerleştireceğimi biliyorsun, değil mi?”

“Tabii ki, senin yerinde olsam ben de öyle yapardım. Ama onu bulabileceğini sanmıyorum. Azıcık akli varsa bu sıkıştığının kayasından kurtulmak için başka birini bulmaya çalışır. Ki bana göre hava hoş, yolculuk için yarım milyon markını aldım zaten, iadesiz. O para da gelince bu boktan yolculukta ettiğimiz bütün zararı kapatmış olduk. Hem o para hem de senin üç milyonun yani.”

“Tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim.”

“Şimdi neredesin? İstasyonda mı gezegende mi?”

“Gezegendeyim, buradan gitmeden önce bizimkilerle toplantı yapacağız. O lanet düke söyle paramızı faiziyle geri istiyoruz. Tabii önümüzdeki günlerde kellesini kaptırmaktan kurtulursa, ki başarabileceğinden gerçekten şüpheliyim ve başaramazsa umurumda da olmaz.”

“Akşam yemeği yemek ister misin?”

“Ne?” dedi Kiva.

“Gitmeden önce benimle yemek yemek ister misin?”

“İç savaş sırasında açık olan bir lokanta biliyor musun?”

“Bende yiyebiliriz.”

Kiva güldü. “Şu an hakikaten hâlâ beni sikmeye mi çalışıyorsun?”

“Yalan söylemeyeceğim, fena olmazdı. Birlikte bayağı iyiydik, son yaşananlardan önce yani.”

“Gerçekten de öyleydik,” dedi Kiva kabul eder gibi. “Gerçek sikme olayında bir sıkıntı yoktu zaten, Ghreni. Benim şu an unutmaya hiç de meyilli olmadığım şey mecazi sikme. Onu ne şimdi unutacağım ne de gelecekte.”

“Sen bilirsin. Claremontlar seninle iletişime geçerse bana haber ver.”

“Ücreti biliyorsun.”

“Tamam tamam.”

“Seninle iş yapmak güzeldi, Ghreni.”

Ghreni homurdandı ve bağlantıyı kesti.

“Onunla yemeğe çıksaydınız sizi öldürmeye çalışacağını biliyorsunuz, değil mi?” dedi Vrenna Claremont. Vrenna ve Marce, Lagos Hanedanlığı yerel ofisinin konferans salonunda Kiva’yla birlikteydi.

“Lanet olası omurgasını kırardım onun,” dedi Kiva. Vrenna gülümsedi.

“Geminizde yer ayarladığımı Ghreni Nohamapetan’a söylediğiniz kısma dönebilir miyiz acaba?” dedi Marce.

“Dönelim, ne olmuş?”

“Siz mi söylediniz ona?”

“Benim söylediğimi biliyorsun zaten.”

“Neden ama?”

“Çünkü bu bilgi karşılığında teklif ettiği üç milyon marka ihtiyacım vardı.”

“İyi de adam beni kaçırttı, rehin aldı ve resmen bana işkence yaptırtacak hatta belki beni öldürtecekti.”

Kiva omuzlarını silkti. “Onlar seni kaçırır kaçırılmaz kız kardeşine haber verdik zaten, adamlarımız seni izliyordu. Sonra da seni nasıl bulup kurtaracağını söyledik.

Üstüne bir de taşak geçmediğimize inansın diye içinde o tatlış pelüş domuzun olduğu sırt çantasını bile verdik.”

“Yine de yaralanabilirdim. Hatta ölebilirdim bile.”

“Ama yaralanmadın. Ölmedin de.”

“Ama—”

Kiva elini havaya kaldırdı. “Sinirinin falan bozuk olup olmamasının sikimde bile olmadığını söyleyerek bütün bu muhabbeti kısa kesebilir miyim lütfen? Gerçekten yaralanmış ya da ölmüş olsaydın üzgün olduğumu söyledim. Ama bir şey olmadı, o yüzden dırdır edip durma. Eğer Ghreni seni bana üç milyon mark ödeyecek kadar çok istiyorduysa zaten ben ona bir şey söylemesem de bir şekilde kaçırırdı. Durum böyle olunca ben de biraz para kazanayım bari dedim. Buraya yaptığımız yolculuk bize pahalıya patlamıştı, şimdi düze çıkmış olduk. Seni kurtarması için gereken bilgiyi de verdik zaten kız kardeşine, siktiğimin bebekleri gibi sızlanıp durma artık.”

“Bu... buna diyecek bir şey bulamıyorum,” dedi Marce.

“ ‘Teşekkür ederim’ diyebilirsin mesela,” dedi Kiva ve bunun üzerine Vrenna’nın gülümsediğini fark etti.

“Diyeceğimi sanmıyorum,” dedi Marce.

“İyi, biz yine konuşmuş olalım da gerginlik ortadan kalksın, tamam mı?”

Marce sessizliğe büründü, yanında oturan kız kardeşiye hâlâ gülümsüyordu. Kiva ikisinin de çekici olduğunu fark etti birden; Marce’ın daha inek öğrenci tipi vardı ama muhtemelen nazik, düşünceli biriydi; Vrenna’daysa seks yapsanız işiniz bittiğinde karyola yakacak oduna dönmüş olabilirmiş gibi bir tip vardı. Her ne kadar Kiva bunu kabul etmek istemese de orgazma en son yaklaşmasının üzerinden bir hafta geçmişti, o bir haftada da ya çok meşgul ya da çok sinirli olduğundan kendi kendini bile tatmin edememişti.

Bu resmen sikko bir durumdu, tam anlamıyla, ve Kiva'nın bu durumu o ya da bu şekilde çözmesi gerekiyordu. Claremont kardeşlerden herhangi biri ona bu konuda yardımcı olur muydu acaba diye düşündü bir an. Marce muhtemelen olmazdı; en azından şimdilik, çünkü üç milyon karşılığı kaçırılmasına yardımcı olduğu için Kiva'ya hâlâ kızgındı, ki dürüst olmak gerekirse haklıydı da, öte yandan belki Vrenna yardımcı olmayı düşünebilirdi. Ne yazık ki zaman, zorunluluklar ve şartlar yüzünden bu ihtimali değerlendirmeye çalışamadı bile.

"Leydi Kiva?" dedi Vrenna birden.

"Pardon," dedi Kiva. "Seksi düşünürken dalmışım."

Vrenna gülümsedi. "Marce'ı geminize bindirme konusunda önümüzde hâlâ engeller var," dedi. "Ghreni Nohamapetan onu yakalatmak için İmparatorluk İstasyonu'na adam yerleştirecek."

"Ghreni ön kapıya bakıyor olacak," dedi Kiva. "Çalışanlar girişine değil."

"Nasıl yani?"

Kiva adama döndü. "Yani *Evet, Efendim*'e Marce Claremont olarak binmeyeceksin, mürettebat üyesi Kristian Jansen olarak bineceksin."

"Onu nasıl yapacağım peki?"

"Gazson Magnut sana sahte seyahat belgeleri satmaya çalışmıştı sanırım?"

"Evet, ama almama gerek yoktu."

"Artık var. Hatta onlar senin için çoktan alındı bile."

"Onun için de para isteyeceksiniz tabii?" dedi Marce.

"Maliyetini sadece, başka insanlara soktuğumuz zamlı hâlini değil."

"Seyahat belgeleri yetmez ki," dedi Vrenna. "Ticaret gemilerindeki mürettebatın biyometrisi de gerekiyor. Saygısızlık gibi algılamayın ama eğer Nohamapetan, Marce'ı

bulmak için üç milyon mark verdiyse çalışan girişini de kontrol ettirir, İmparatorluk İstasyonu'nun biometri veritabanına da girer.”

“İlk defa birisini mürettebat üyesi diye kaçırıyoruz sanıyorsunuz galiba,” dedi Kiva. Marce’a döndü. “Saçlarını kazıt, deri üzerine saç ekimli bir peruk takacaksın. Sakallarını da aynı şekilde. Birisi bir saç telini kopartıp bakarsa senin DNA’n değil Kristian’ınki çıkacak. Sahte irisli ve retina modelli lensler ve üzerinde gereken parmak izi ve DNA bulunan parmak kalıpları takacaksın. Ayakkabılarına da yükselticiler koyacağız. Kendine benzemeyeceksin yani. Kan örneği falan almadıkları sürece hiçbir sorun çıkmayacak.”

“Kan örneği alırlarsa?” diye sordu Marce.

“Eh, o zaman sıçtuğunun resmidir. Ama almazlar.”

“Kimse yoktan insan var ettiğinizi anlamayacak yani,” dedi Vrenna.

“Kristian daha önce de çalıştı bizimle,” dedi Kiva. “Çalıştığımız her sistemde bir iki tane böyle adamımız var. Her hanedanlıkta da tabii.”

“Neden?” diye sordu Marce.

“Çünkü bazen önemli birileri işi eline yüzüne bulaştırınca apar topar kaçmaya çalışıyor, onun gibi birilerine,” dedi parmağıyla Vrenna’yı göstererek, “yakalanıp bir çukurun dibini boylamadan yani. Yaptıklarına bakılırsa Ghreni’nin de yakında böyle birini kullanması olası.”

“Bütün yolculuk boyunca ‘Kristian’ olmak zorundayım yani.”

“Adın bu olacak, evet. Akım’a girdiğimizde sahte aksesuarlardan kurtulursun, seni sistemde güncelleriz. Yalnız şöyle bir durum var: Yolculuk boyunca gerçekten mürettebat üyeliği yapman gerek.”

“Neden gerekli ki bu?” diye sordu Vrenna.

“Çünkü ‘Kristian’ gerçek bir mürettebat üyesinin yerine geçecek. Mürettebattan biri olacaksan mürettebatın sorumluluklarını da üstlenmelisin. Anlaşma böyle.”

“Maaş vermezsiniz herhalde?”

“Veririz tabii. Standart ücret alacaksın. Bir yerde harca-yabileceğinden değil gerçi, doğruca Kavşak’a gidiyoruz.”

“Yolculuk için ödediğim ücreti geri alabiliyor muyum peki?”

“Aptal olma.”

Marce gülümsedi. “Bir şansımı deneyeyim dedim.”

“Yeni kimlik için de ödeme yapacaksın bu arada. Yine maliyetini, ama bu seferki pek ucuz olmayabilir.”

“Buradan nasıl çıkacağız?” diye sordu Vrenna. “No-hamapetan bu binanın da etrafına adam yerleştirecektir, çoktan yerleştirmediyse tabii.”

“Kimsenin daha bir yere gittiği yok.” Kiva, Marce’ı işaret etti. “O burada kalıyor. Bizimkiler gelip değişim işle-rini halletsin, ancak Kristian olunca çıkabilir buradan.” Sonra Vrenna’yı işaret etti. “Senin de biz gidene kadar beklemen gerekiyor. Üzgünüm.”

Vrenna omuzlarını silkti. “Kapatıldığım en kötü yer olduğu söylenemez.”

Kiva başını salladı, ardından ayağa kalktı. “Ben gemi-ye dönüyorum.” Başıyla Vrenna’ya işaret etti. “Seni bir daha göremeyeceğim, ki bence bu çok üzücü bir durum.” Vrenna gülümsedi. Kiva, Marce’a döndü. “Seni gemide göreceğim ama pek sosyalleşebileceğimiz söylenemez. O yüzden tanıştığımıza memnun oldum, *Evet, Efendim*’e hoş geldin ve Ghreni Nohamapetan’ın lanet yüzünü son gö-rüşümde onu son bir kez sikmeme yardımcı olduğun için teşekkürler.”

Marce gülümseyerek başını salladı. Az sonra Kiva konferans odasından çıkmış, bütün yerel çalışanlar Cla-

remont kardeşler için yapılması gerekenlerden haberdar edilmiş, eğer kimliklerini ya da konumlarını bir şekilde birine sızdıran olursa Lagos Hanedanlığı'nın bu kişinin bütün ailesinin hayatını en az altı kuşak boyunca cehenneme çevirmek için elinden geleni yapacağını da garantisini almıştı. Kiva, kimsenin konuşmayacağından oldukça emindi.

Takviye yer arabasına binip savaşın hâlâ devam ettiği ya da ardında bir enkaz bıraktığı mahallelerden uzakta kalan dolambaçlı yollardan limana giderken kafasında iki şey vardı.

Birincisi, her ne kadar Son'daki iç savaş çok fazla zarara sebep olsa da aynı zamanda fayda da sağlamıştı; Lagos Hanedanlığı yaban yulafı meyvesi ve tekellerindeki diğer mallar konusunda siki tutmuştu, evet, ama savaş yüzünden o kadar çok zengin insan eline düşmüştü ki yolculuktan resmen kâr etmişlerdi. Bu kâr da eninde sonunda Son'dan tahsil edilecek ruhsat ücretlerine ve diğer alacaklara eklenince Lagos Hanedanlığı diğer hanedanlıklara göre oldukça iyi duruma gelecek, aralarındaki söz hakkı da artacaktı. Kiva iyi bir tasarruf etmişti, bunu eve dönünce de kullanabilirdi.

İkincisi, Kiva her ne kadar Ghreni Nohamapetan'la yaptığı konuşmayı Claremont ikizlerinin dinlemesine izin vermiş de olsa, onların sahip olmadığı çok önemli bir bilgiye sahipti. Magnut'un uçuk miktarlar bayıldığı dedektifler sayesinde ortaya çıkan bir bilgiydi bu: Son Dükü, Claremont Kontu'ndan imparatorluk fon desteği istemesini falan söylememişti Ghreni'ye. Hele hele kontun çocuklarından birini kaçırp siktığimin fidyesi için tutmasını hiç istememişti. Ghreni bütün bunları kendi başına yapmıştı.

Ne boklar çeviriyorsun, Ghreni? diye sordu Kiva kendi

kendine, yer arabası limana doğru ilerlerken. *Ne planlıyorsun?*

Hatta hazır o konuya girmişken, o sikkafalı ailen ne boklar karıştırıyor?

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Olay yerinde inceleme yapan adli tıp ekibinin kafası karışmış durumda, Majesteleri,” dedi İmparatorluk Muhafızı Sör Hibert Limbar. İmparatorluk güvenliğinden Muhafız sorumlu olduğundan Sör Hibert kısa süre sonra işsiz kalacağından emindi. “Bazı görgü tanıkları katedralin dışındaki kalabalığın arasından bir şeyin ateşlenip balkonu vurduğunu söylüyor ancak bunu kanıtlayan bir video görüntüsü elde edilmiş değil. Bir şey ateşlenmiş bile olsa bu balkon ağır silah saldırısı hariç her şeye dayanıklı olacak şekilde tasarlanmıştır. Patlayan şey her neydiyse balkona daha önce yerleştirilmiş olduğunu düşünüyoruz. Ancak bundan da kesin olarak emin değiliz. Neler olup bittiğini çözmemiz biraz zaman alacak.”

Cardenia onaylar gibi başını salladı. Saraydaki özel dairesindeydi; kulakları hâlâ çınlıyordu ve beyin sarsın-

tısına karşılık sürekli olarak kontrol altında tutuluyordu, onun dışında hiçbir yara almamıştı. En azından fiziksel olarak. Kalbinin olduğu yerde ise Naffa şeklinde bir boşluk varmış gibi hissediyordu. Limbar, Başpiskopos Korbijn ve en azından geçici bir süreliğine Naffa'nın görevini üstlenen Gell Deng odasına ziyarete gelmişti. Ayrıca Amit Nohamapetan da odadaydı; Cardenia onun neden geldiğini bilmiyordu ama yakında öğreneceğinden emindi.

“Balkondaki patlamanın ardından kalabalık içinde neredeyse art arda patlayan bombalar da raporların iyice karışmasına sebep oldu tabii. Zaten karmakarışık bir durum daha da karmaşıklaştı,” dedi Limbar.

“Kalabalıktan kaç kişi öldü?” diye sordu Cardenia.

“Efendim, şu an bunun için kendinizi yormamalısınız—”

“Neden?” dedi Cardenia ve anında imparatorun moduna girdi; en azından böylelikle kendisine korkunç haberler veren bu insanlarla başa çıkabilecek duygusal mesafeye biraz olsun erişebilmişti. “Biz imparatorun değil miyiz? Onlar bizim vatandaşlarımız değil mi? Kaç ölü var?”

“En az seksen, efendim. Yüz de yaralı var, çoğu ağır yaralı.”

“Peki katedralde? Kaç ölü?”

“İki, efendim. Naffa Dolg ve muhafızlardan biri. Başka bir muhafızın durumu da kritik.”

“Bunun sorumlusu kim peki?”

“Emin değiliz. Henüz ortaya çıkan kimse yok.” Limbar başıyla Amit Nohamapetan'ı işaret etti. “Ancak Lord Nohamapetan önemli bulabileceğiniz bazı bilgilere sahip.”

Cardenia, Amit'e dönüp yorgun bir ifadeyle baktı. “Nedir bildikleriniz, Lord Nohamapetan?”

“Majesteleri, bildiğiniz üzere küçük kardeşim Ghreni birkaç yıl önce oradaki işlerimizi temsil etmek üzere

Son'a gitti. O zamandan bu yana Son Dükü'nün güvenilir dostu ve danışmanı oldu. Dükün son derece iyi organize olmuş, iyi finanse edilmiş bir isyana karşı savaştığını biliyorsunuz. Babanız ve parlamento, Son'daki İmparatorluk İstasyonu'nda bulunan deniz kuvvetlerinin doğrudan ve açık olarak katılımını onaylamasa da düke ve kuvvetlerine finans ve teçhizat desteğinin sağlanması emrini vermişti. Kardeşimin yazdığı gizli raporlara göre bu haber Son'a ulaştığında isyancılar misilleme yapmaya ant içmişler."

"Bunun Son'daki isyancıların işi olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Cardenia.

"Elbette kardeşimin mektupları önemli bir gecikme yaşıyor, efendim," dedi Amit. "Bu kadar büyük bir imparatorluk olmanın sorunlarından biri de bu işte; haberler hep geç geliyor, gelebilirlerse tabii. Kardeşim isyancıların bir şeyler planladığını özellikle vurgulamış."

"Kardeşinizin raporu ne zaman geldi?"

"Yaklaşık üç standart ay önce elimize ulaştı, efendim, tabii ondan da dokuz ay önce yazmış."

"Ve babamı bu konuda bilgilendirmek aklınıza gelmedi, öyle mi?"

"Nohamapetan Hanedanlığı ayrıntılı bir araştırma yapılmadan babanızı bu konuyla meşgul etmek istemedi, hele de hastalığı sırasında. Sistem temsilcilerimizin hepsinden aldığımız gizli raporlar var elimizde; hepsi de alakadar olduğumuz yerlerde türlü türlü yerel kargaşanın varlığını belirtiyor. Bu bildiri kendi başına pek bir şey ifade etmiyordu yani. Ayrıca analistlerimiz herhangi bir misillemenin imparatorluğun Son'daki çıkarlarını zedelemeye yönelik olacağını düşünmüştü, buradaki değil. Sizi temin ederim ki kardeşim Ghreni haberi olsaydı yerel imparatorluk otoritelerini önlem almaları için bilgilendi-

rirdi. Elbette şimdi düşününce bu bilgiyi daha önceden paylaşmış olmamız gerektiğini anlıyorum. Affınıza sığınıyorum, efendim.”

“Kimse bu kadar uzağa ulaşabileceklerini düşünmemiştir,” dedi Başpiskopos Korbijn.

“Siz burada idari komiteyi temsil ediyorsunuz,” dedi Cardenia kadına. “Onların ne düşündüğünü söyleyin.”

“Çok öfkeli elbette,” dedi Korbijn. “Taç giyme gününüzde bir suikast saldırısı gerçekleşti. Kilisenin en kutsal yerlerinden biri zarar gördü. Masumlara yapılan korkakça bir saldırıda onlarca insan öldürüldü. Komite, kararınız ne olursa olsun sizi desteklemeye hazır, efendim. Birlikler, parlamento ve sizi temin ederim ki kilise de öyle.”

“Hepimiz hazırız,” dedi Amit.

Cardenia başını salladı. “Size teşekkür ediyoruz.” Limbar’a döndü. “Bu Son teorisi hakkında düşünceleriniz neler?”

“Ayrıntılı inceleme yapmamız gerekiyor, ancak Lord Nohamapetan’ın verdiği bilgiler yeterince ikna edici. Xi’an’da ve Kavşak’ta bulunan Son uyrukluları araştırıp geçmişlerini inceliyoruz. Bir bağlantı varsa mutlaka buluruz.”

“Çabuk bulun,” dedi Cardenia.

“Peki, efendim.”

“Siz ne yapacaksınız, efendim?” diye sordu Korbijn. “Bu kaba bir soru oldu, biliyorum, ancak hâlâ binlerce insan taç giyme töreninize nasıl devam etmeyi düşündüğünüzü merak ediyor. Kavşak sisteminin geri kalanı da aynı şekilde merak içinde. Daha yalnızca bir gün oldu.”

“Taç kutlamaları ne kadar sürecekti?”

“Beş gün, efendim,” dedi Gell Deng.

“Beş günlük yastayız o zaman,” dedi Cardenia. “Taç

töreni boyunca. Hayatını kaybedenleri onurlandırın.” Korbijn’e döndü. “Bu gece katedralde onlar için bir tören düzenleyeceksiniz.” Korbijn başını salladı. “Yas sürecinden sonra bütün sistemi ve tüm Bağlılık’ı bilgilendireceğiz.”

“Parlamento bu konuşmayı beklemek istemeyecektir,” dedi Korbijn.

“Yas sürecinde işlerin ya da araştırmaların duracağını söylemedik.”

“Elbette, efendim.”

“Bu arada, en azından halkın gözünde, inzivada olacağız.” Başıyla Deng’i işaret etti. “Önümüzdeki birkaç gün için iletişime geçeceğiniz kişi Gell olacak.” Yeniden Korbijn’e döndü. “İdari komitenin yönetsel sorunlarla kısa bir süre daha ilgilenmekten rahatsız olmayacağını umuyoruz.”

“Tabii ki.”

“Güncellenmiş raporlar elime geçtiğinde size gönderir, sorularınız olursa derhal gelirim,” dedi Limbar.

“Teşekkür ederiz,” dedi Cardenia ve ayağa kalktı. Onunla birlikte diğerleri de kalktılar; gitme vakitlerinin geldiğini anlamışlardı. Yalnızca Deng oturmaya devam etti; hâlâ yapacak işleri olduğunu biliyordu.

“Majesteleri, özel bir şey konuşabilir miyiz, izniniz olursa?” dedi Amit Nohamapetan diğerleri çıkarken.

“Tabii, Lord Nohamapetan,” dedi Cardenia. Hâlâ ayakta idi, adamın oturmasını da teklif etmedi; her ne konuşacaksa kısa kesmesi gerektiğini anladığını umuyordu.

Amit bunu anlamıştı; gözleri bir an hâlâ oturmakta olan Deng’e gitti; konuşmaları çok özel de olmayacaktı demek. Bunun üzerine Cardenia’ya doğru yaklaşıp yine de saygılı denebilecek bir mesafede durdu ve alçak sesle konuşmaya başladı. “Kaybınız için ne kadar üzgün ol-

duğumu kişisel olarak belirtmek istedim,” dedi. “Naffa Dolg’la yakın olduğunuzu biliyordum. Sevdiğimiz insanları kaybetmek çok zordur; kız kardeşim de bunu abinizin vefatıyla yaşamıştı.”

Aman ne hoş, diye düşündü Cardenia. Amit Nohamapetan taziyelerini sunarken bile ailesinin, imparatorun eşi mevkiini hâlâ kendi mülkleri olarak gördüğünü belirtmeden edememişti. Adama baktı ve önemsiz bir yüz, önemsiz bir vücut, bu ikisinin ardında ise önemsiz arzuların peşindeyken mutlu olabilen önemsiz bir zihin gördü. Nohamapetan takımının ardındaki beyin, kız kardeşi ve küçük erkek kardeşi olmalıydı; Amit ise ahmağın tekiydi. Bu toplantıdaki varlığı muhtemelen önce önemli bilgiler sunarak, ardından da şu an yaşadıkları samimi an sayesinde kendini Cardenia’ya sevdirmekti. Her şey kadına yutturulmak üzere güzelce planlanmıştı yani.

Cardenia bu ahmakla evlendiğini hatta ondan çocukları olduğunu düşününce tiksintiyle gelen titremeye zar zor mani olabildi. “Teşekkür ederiz, Lord Nohamapetan, endişenizden şeref duyduk.”

Amit, Cardenia’nın hâlâ imparatorluk diliyle konuştuğunu fark etmişse bile fark etmemiş gibi devam etti. “Umarım daha uygun bir zamanda, daha mutlu ve samimi şartlar altında yeniden bir araya gelebiliriz.”

“Umarız,” dedi Cardenia. *O şartlara senin benden otuz metre uzakta durman da dahil tabii,* diye düşündü içinden.

Ancak Amit, insanın aklını okuyabilen biri değildi, bu nedenle bu özenle belirsizleştirmiş sözleri olumlu algıladı. Bu tam da Cardenia’nın planladığı şeydi zaten, her ne kadar şu an bir şey planlama zorunluluğundan bile nefret ediyor olsa da. Adam gülümsedi, eğilerek selam verdi ve odadan çıktı. Cardenia adamın odadan çıkmasını bekledi, ardından birdenbire olduğu yere çöktü.

“İyi misiniz, efendim?” diye sordu Deng.

“Hayır,” dedi Cardenia. “Arkadaşım öldü, bir de üstüne bu ucube hâlâ benimle evlilik planları yapmaya çalışıyor.” Aniden durup Deng’e döndü. “Özür dilerim, Gell,” dedi. “Böyle konuşmak istememiştim. Ben... ben Naffa’nın yanımda olmasına alışmışım. Onunla yalnızken rahat konuşabilmeye de.”

Eski sekreter, imparatoroksuna gülümsedi. “Majesteleri, ben babanıza yaklaşık kırk yıl boyunca sadık ve sessiz kaldım. Mevkiinizin doğasında var bu. Elbette sevgili arkadaşınızın yerine geçtiğimi söylemek istemiyorum, ancak dilerseniz benim yanımda da rahatça konuşabilirsiniz. Sadakatim artık sizindir.”

“Beni tanı mıyorsun bile,” dedi Cardenia.

“Kabalık etmek istemem, efendim, ancak size katılmıyorum. Sizi yıllardır tanıyorum ben. Öncelikle babanız ve sizinle olan tuhaf fakat şefkatli ilişkisi sayesinde tanıdım sizi. Geçtiğimiz sene içerisinde ise sizi tanıyacak kadar gördüğümü düşünüyorum. Hiçbir şey bilmesem de sadakatim hak eden biri olduğunuzu biliyorum.”

Birden Cardenia’nın gözleri doldu. “En azından bu düşünen bir kişi var. Bu da bir başlangıçtır.”

“Şu an sizin için ne yapabilirim?” diye sordu Deng.

“Naffa’yı geri getirebilir misin?”

“Hayır, efendim.”

Cardenia, Nohamapetan’ın gittiği tarafa doğru parmağını uzattı. “O ucubeye cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söyleyebilir misin?”

“Eğer dilerseniz, efendim.”

“Ama tavsiye etmezsin?”

“İmparatorokslara tavsiyede bulunmanın haddime olduğunu düşünmüyorum, efendim.”

“Ama benim bana tavsiyede bulunacak birine ihtiyacım var şu an. Başka kimsem yok.”

“Kendi tavsiyem yerine dilerseñiz size babanızın Nohamapetanlar hakkında ne düşündüğünü söyleyeyim, belki bir karar vermenizde yardımcı olur,” dedi Deng. “Eminim size söylememde bir sakınca görmezdi.”

“Söyle lütfen.”

“Hırslarının takdire şayan olduğunu düşünürdü, ancak pek bilgi bulmazdı kendilerini. Eğer başıboş bırakılırlarsa imparatoroks olarak –kendi tabiriyle– ‘onları hizaya sokmak için ortalığı batırmasına sebep olabilirlerdi’. İşte bu nedenle Nohamapetanların aklına girerek onları Nadashe Nohamapetan’ın abinizle evlenmesine ikna etti. Bir çift olurlarsa hırslarının da uyum içinde olacağını, böylece Nohamapetanların da daha az aptalca davranacağını düşünüyordu. Bunlar onun sözleri elbette, benim değil.”

“Yani babam Amit Nohamapetan’la evlenmemi isterdi mi diyorsun? Onları hizada tutabilmek için?”

Deng acı çekiyormuş gibi duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Cardenia.

“Pek kibar olmayacak bu söyleyeceklerim,” dedi Deng.

“Sen söyle yine de.”

“Babanız, abinizle Nadashe’nin evliliğinin yürüyeceğini düşünüyordu çünkü ona göre ikisi birbirini tamamlıyordu. Ancak Amit ile sizin birbirinizi tamamladığınızı düşünmüyordu. Sizi pasif, Amit’i de akılsız buluyordu. İkinizin yapacağı bir evlilik de, kendi neslinin en güçlüsü olan Nadashe’yi hırs konusunda tatminsiz bırakacaktı. Ki bu da sizin başınıza bela açardı. Tahtın başına da tabii.”

“O zaman Nadashe’yle evlenmemi isterdi belki de,” dedi Cardenia.

“Ah, hayır,” dedi Deng. “Sizi hemen avucunun içine

alırdı o. Yani bu babanızın düşüncesiydi tabii,” diye ekledi hemen.

“Babam hakkımda pek iyi şeyler düşünmemiş.”

“Aksine, çok iyi şeyler düşünüyordu, efendim. Sadece abinizin imparatoroks olmasını dilemişti, o kadar.”

“Eh, ben de öyle dilemişim, Gell. Ama olamadı. Biz de o yüzden buradayız.”

“Evet efendim. İmparatorksun istekleri nelerdir?”

“Naffa’nın cenazesi ne zaman?”

“İki gün sonra.”

“Cenazeye katılacağım.” Deng yine acı çeker gibi durdu. “Ne oldu?”

“Dolg aile temsilcisinden bir not aldım, efendim. Biraz önce elime ulaştı, bu konu hakkında sizinle konuşmak için bekliyordum. Gönderilen notta, hele de şimdi etrafınızdaki güvenlik çok yoğun olacağından cenazede bulunmanızın karmaşaya sebep olacağı yazıyor. Ayrıca Naffa’nın ailesi cumhuriyetçi olduğundan ve törendeki çoğu kişi de öyle olacağından orada bulunmanızın birilerini uygunsuz bir şeyler söylemeye ya da yapmaya kıskıratabileceğini belirtiyorlar.”

“Bir isyan başlatmamı istemiyorlar yani.”

“Korkarım özeti bu.”

“Anne ve babasıyla konuşmak istiyorum o hâlde.”

“Mektupta bunun için de biraz beklemeniz öneriliyor. Anladığım kadarıyla aile sizi suçlamadığını söylemiş. Ancak sizi suçlamamakla kızlarının sizin için çalıştığından ötürü öldüğünü hatırlamak arasında fark var. Bu şu an onlar için biraz... biraz zor olabilir.”

Cardenia’nın nefesi düğümlendi sanki; birkaç dakika öylece oturdu.

“Üzgünüm, efendim,” dedi Deng nihayet.

Cardenia adamı duymamış gibi yaptı. “En azından onların hiçbir şey ödememesini istiyorum.”

“Anne ve babasının mı?” diye sordu Deng. Cardenia başını salladı. “Cenaze masraflarını mı diyorsunuz?”

“Her şeyi diyorum, şu andan itibaren hiçbir şey için para harcamasınlar. Kızları öldü. Benim arkadaşım o. Eğer hiçbir şey yapamıyorsa bari bunu yapayım. Olur mu?”

“İmparatoks sizsiniz,” dedi Deng. “Yapabileceğiniz bir şey bu.”

“O hâlde yap, lütfen.”

“Peki, efendim.” Deng ayağa kalktı. “Başka bir şey var mıydı?”

Cardenia başını iki yana salladı. Deng eğilerek selam verdi, eşyalarını aldı ve çıkmak üzere kapıya yöneldi.

“Nerede olacaksın?” diye sordu Cardenia. “Sana ihtiyacım olursa yani?”

Deng kadına dönüp gülümsedi. “Her zaman yakınınızda olacağım, efendim. Tek yapmanız gereken çağırmak.”

“Teşekkürler, Gell.”

“Efendim.” Odadan çıktı.

Cardenia bir güzel ağlamak için adamın odadan çıkmasını bekledi. Bu Naffa öldüğünden beri yedinci ya da sekizinci ağlamasıydı.

Derken Naffa’yı son gördüğü yeri ve ona söylediklerini hatırladı. Gerçek hayatta olanları değil ama, rüyasındaki-leri.

Cardenia Hafıza Odası’nın kapısına baktı, birkaç dakika öylece oturup düşündü, ardından ayağa kalkıp kapıdan içeri girdi.

O içeri girer girmez Jiye belirdi. “Merhaba, İmparatoks II. Grayland. Nasılsınız?”

“Yalnızım,” dedi Cardenia ve der demez de bu cümle-

nin âdeta ergen dramı kokuyor oluşundan nefret etti ama doğrudu işte ve ağzından çıkmıştı bir kere.

“Hafıza Odası’nda hep yalnızsınızdır,” dedi Jiyi. “Ama bir yandan da asla yalnız olamazsınız.”

“Bu cümleyi sen kendin mi düşündün?”

“Ben düşünmem,” dedi Jiyi. “Yıllar önce böyle programlanmıştım.”

“Neden?”

“Çünkü eninde sonunda her imparatora bana yalnız olduğunu söyler.”

“Her imparator mu?”

“Evet.”

“Bu... garip bir şekilde iyi hissettirdi.”

“Bu da sık karşılaşılan bir tepki.”

“Kâhin de buradaydı, değil mi? I. Rachela?”

“Evet.”

“Onunla konuşmak istiyorum, lütfen.”

Jiyi onaylar gibi başını salladı, bir ışıltıyla yok oldu ve yerine bir kadın geldi. Ufak tefek, orta yaşlı bu kadın Kâhin’in resimlerinden çok farklıydı; o genellikle saçları savrulan, çekici elmacık kemikleri olan genç bir kadın olarak resmedilirdi. Karşısındaki görüntününse o resimlerle uzaktan yakından alakası yoktu.

Ayrıca kadının Naffa’ya benzer bir yanı da yoktu. Cardenia’nın anlık bir hayal kırıklığıyla içi sıkıştı, sonra için için kendine kızdı. Kâhin’in rüyaları dışında da Naffa olmasını bekleyemezdi.”

“I. Rachela mısınız?” diye sordu Cardenia görüntüye.

“Öyleyim.”

“Bağlılık ve Bağlı Kilise’nin kurucusu yani?”

“Temek olarak.”

“Temel olarak mı?”

“Biraz daha karmaşık bir konu aslında ikisi de. Ama

ikisinin de kurucusunun ben olduğumu söylemenin mitolojiye daha uygun olacağını düşündük. Bu yüzden böyle söyledik.”

“Gerçek bir kâhin miydiniz?”

“Evet.”

“Yani Bağlılık ve ilkeleri hakkında söyledığınız şeylerin gerçekleşeceğini biliyordunuz?”

“Tabii ki hayır.”

“Ama kâhinim demiştiniz.”

“Herkes bir kâhin olabilir. Tek yapman gereken söylediklerinin Tanrı’nın bir yansıması olduğunu söylemek. Ya da tanrıların. Ya da kutsal bir ruhun. Ne diyorsan artık. Bu söylediklerinin gerçekleşip gerçekleşmemesinin hiçbir önemi yok.”

“Ama dedikleriniz gerçekleşti. Bağlılık’tan bahsettiniz ve bu gerçek oldu.”

“Evet, öyle olduğu çok da iyi oldu benim için.”

“Yani gerçekleşeceğini bilmiyordunuz?”

“Bilmediğimi söyledim ya. Ama gerçekleşmesi için elimizden geleni yaptık, bir de gerçekleşmesinin kaçınılmaz görülmesi için tabii. E tabii o mistik bakış açısı da bayağı bir yardımcı oldu.”

Cardenia kaşlarını çattı. “Siz bir kilisenin kurucususunuz.”

“Evet.”

“Ama şu söylediklerinizi dinleyince bana hiç de dini inançları olan biri gibi gelmediniz.”

“Pek sayılmam, evet.”

“Tanrı’ya da inanmıyorsunuz o zaman? Ya da tanrılar?”

“İnanmıyorum hakikaten de. Kiliseyi de biz tasarladık; ilahi şeyleri de bilerek olabildigince belirsiz bıraktık. İnsanlar, kilisenin kurallarını olabildigince açık yaptı-

ğınız sürece o mistik tarafların ne kadar kötü tanımlanmış olduğuna takılmıyor bile. Biz de bunu yaptık işte. Konfüçyüsçülük'ten biraz bir şeyler aldık, ki bu kesinlikle bir din değil, bir de başka dinlerin faydalı olacağını düşündüğümüz bazı bölümlerini ekledik.”

“Yani kendi kilisenize bile inanmıyorsunuz!”

“Tabii ki inanıyorum,” dedi Rachela. “Birçok insan sistemini birbirine bağlayacak öğretiler yarattık biz. Bunu yaptık çünkü istendiğini ve bir noktaya kadar gerekli de olduğunu düşünüyorduk. Bu öğretilere inandığıma göre kilisenin misyonuna da inanıyorum. En azından kurduğumuz kilisenin misyonuna. İnsan enstitüleri zaman içinde yaratıcılarının amaçlarından sapmaya başlar. Kesin kurallara sahip olma zorunluluğunun başka bir sebebi de budur.”

“Ama ilahi unsurlar sahte yani.”

“Başka herhangi bir dinin ilahi unsurlarından daha sahte olamaz diye düşündük. Herhangi birinin örneklerine bakılırsa...”

Cardenia başının döndüğünü hissetti. Bağlılık'ın yüce kilisesinin saçmalıktan ibaret olduğuna inanmak bir yere kadar kabul edilebilirdi. Hatırladığı kadarıyla Cardenia bu konuda düşünmeye başladığından beri tam da buna inanıyordu zaten ve her ne kadar artık bu kilisenin başı olduğu için bu durum biraz uygunsuz kaçsa da en azından bu düşüncesini kendine saklayabiliyordu. Ama kilisenin kurucusunun ya da en azından onu var eden kök hatıralarının bu düşüncüyü doğrulaması bambaşka bir şeydi.

“Naffa haklıydı,” dedi Cardenia. “Bağlılık gerçekten de bir düzmeceymiş.”

“Naffa'nın kim olduğunu bilmiyorum,” dedi I. Rachela.

“Bir arkadaşımı,” dedi Cardenia. “Rüyamda bana geldi, ama sendi, Bağlılık’ın bir düzmece olduğunu söyledi bana.”

“Bu hikâyeyi ben anlatıyor olsaydım Kâhin’in mistik şekilde bana göründüğünü söyledim,” dedi I. Rachela.

“Yalnızca bir rüyaydı.”

“Bizim mesleğimizde öyle şeyler yoktur. İmparatorlar hiçbir zaman yalnızca rüya görmezler. İleriye görürler onlar. Bizim işimiz bu. Ya da ben ilk imparator olduğumda buydu.”

“Her neyse, bana böyle bir şey oldu ama gördüğüm ileri falan değildi, bir rüyaydı.”

“Düşünmene sebep olan bir rüyaydı ama; bilgelik arama, bana, Kâhin’e danışmana sebep olan bir rüya. Bana sorarsan ileriye görmek diye buna denir.”

Cardenia I. Rachela’ya bakakaldı. “İnanılmazsın.”

“Pazarlamada çalışıyordum,” dedi I. Rachela. “Kâhin olmadan önce yani. Sonra da çalıştım gerçi ama adına öyle demiyorduk artık.”

“Söylediklerine inanmakta zorluk çekiyorum.”

I. Rachela başını salladı. “Alışılmadık bir durum değil. Er ya da geç bütün imparatorlar buna benzer bir konuşma yapmak için beni etkinleştirir. Çoğu da seninle aynı tepkiyi verir.”

“Çoğu mu? Ya diğerleri?”

“Diğerleri doğru tahmin ettiklerine sevinir.”

“Sen bu konuda ne hissediyorsun?”

“Hiçbir şey hissetmiyorum. Ben hayatta değilim. Daha doğrusu burada bile değilim.”

“‘Hafıza Odası’nda hep yalnızsınızdır, ama bir yandan da asla yalnız olamazsınız.’ ”

I. Rachela yeniden başını salladı. “Bunu ben söylemiştim. Ya da ona benzer bir şeydi işte.”

“Bağlılık bir düzmece mi?” diye sordu Cardenia doğrudan.

“Bunun cevabı biraz karışık.”

“Kısa versiyonunu söyle.”

“Kısa versiyonu ‘Evet, ama.’ Uzun versiyonu ise ‘Hayır, ancak.’ Hangisini tercih edersin?”

Cardenia bir an için I. Rachela’ya baktı, ardından Hafıza Odası’ndaki sıraya gidip oturdu.

“Her şeyi anlat.”

ONUNCU BÖLÜM

“Kaşınıyorum,” dedi Marce Claremont kız kardeşine.

“Neresi?” diye sordu Vrenna.

“Kafamın tamamı kaşınıyor,” diye cevap verdi adam.

Marce, talep edildiği üzere kaşları ve kirpikleri hariç kafasındaki bütün kılları kazımıştı ve üzerine ekili saçlar ve sakallar takılmıştı. İkisi de gerçek deriden ince bir tabaka üzerindeydi ve bunları ayarlayan kişinin Marce’a söylediği üzere onun kendi derisine gerçek insan kollajeninden yapılmış bir yapıştırıcıyla yapıştırılmıştı. Yüz bitince sıra parmaklara gelmişti; Marce sanki ellerine çıkarmamak için kendini zor tuttuğu bir bant yapıştırılmış gibi hissediyordu. Son olarak da farklı göz rengi ve iris şekli olan lensleri takmışlardı. Bu lenslerin içerisinde, sahte retina şekline derinlik veren holografik sahte kornealar da vardı.

“Bu lenslerden de hiçbir şey göremiyorum neredeyse.”

“Göz rengi hiç fena olmadı yalnız,” dedi Vrenna kardeşini incelerken. “Gemiye bindikten sonra da takmaya devam edebilirsin bence.”

“Çok komiksin.”

Ikisi, Marce’ı giriş holüne indirecek asansörü bekliyorlardı. *Evet, Efendim’e* yeni alınan mürettebatın orada toplanması söylemişti; belgeleri işlenecek, ardından topluca limana gönderilecekler, oradan da gemiye bindirileceklerdi. Marce için iyi bir durumdu bu; yeni mürettebatın arasına karışabilecekti. Ancak bu aynı zamanda kız kardeşiyle muhtemelen hayatı boyunca geçirebileceği son dakikaları yaşadığı anlamına da geliyordu.

“Ona veda edemediğim için üzgün olduğumu söyle babama,” dedi Vrenna’ya.

“Söylerim. Anlayacaktır. Üzülecektir, ama anlayacaktır da. İyi olacak, merak etme.”

“Ya sen? Sen iyi olacak mısın?”

Vrenna gülümsedi. “İyi olmakta çok iyiyimdir. Hiç değilse kendimi meşgul etmekte iyiyim. Ve söylentilere göre her ne olursa olsun Son’daki herkes kısa süre içinde oldukça meşgul olacak. Hem görülecek işlerim var.”

“Neymiş o işler?”

“Öncelikle Ghreni Nohamapetan’ı kardeşimi kaçırdığı için bir binanın tepesinden sallandıracağım.”

Marce güldü, tam o sırada asansörün zili çaldı ve kapı açıldı.

Vrenna kardeşine sıkıca sarıldı, yanağından öptü ve hafifçe asansöre doğru itti. “Hadi git,” dedi. “Git de imparatoraksa her şeyi anlat. Kurtarabildiğin herkesi kurtar. Sonra geri dön.”

“Deneyeceğim.”

“Seni seviyorum, Marce,” dedi Vrenna kapı kapanmaya başladığında.

“Seni seviyorum, Vrenna,” dedi Marce kapı kapanmadan hemen önce.

Marce’ın duygularını toparlamak için önünde yirmi kat vardı.

Asansörün kapısı açıldığında karşısında etrafta boş boş dolaşan bir sürü insan, üç de resmi Lagos Hanedanlığı mürettebat üniformalı kişi vardı. Asansör açılınca içlerinden biri Marce’a baktı. “Ne bok yiyorsun sen asansörde?” diye sordu kadın.

“Tuvaleti arıyordum,” dedi Marce.

“Orada tuvalet falan yok. Çık şuradan.”

Marce dışarı çıktı. Kadın belgelerini almak ister gibi elini uzatınca Marce belgelerini verdi.

“Kristian Jansen,” dedi kadın belgelere bakarken.

“Evet, benim.”

“Knud Jansen’la bir akrabalığın var mı?”

“Sanmıyorum.”

“Bir kere onunla yolculuk yapmıştık. O da Son’dandı.”

“Bir sürü Jansen var orada.”

Mürettebat üyesi başını salladı, ardından tabletini kaldırdı. “Parmagını getir.” Marce sahte parmak izini tablete bastırınca üzerindeki iz tarandı. Mürettebat üyesi tableti bu sefer de Marce’ın gözlerine tuttu. “Kırpma.” Tablet arkasındaki kamera Marce’ın lenslerini taradı.

“Gerçekten Kristian Jansen’sın, adına kayıtlı herhangi bir arama emri ya da borç yok, birlik sendikası borçların ödenmiş, kişisel değerlendirmelerin de güzel,” dedi mürettebat üyesi. “Güverteye hoş geldin.”

“Teşekkürler, ee...”

“Ndan. Astsubay Gtan Ndan.”

“Teşekkürler, efendim.”

“Bir şey değil, mürettebat eri.” Ndan, Marce’ın sırt çantasına baktı. “Yanına pek bir şey almamışsın.”

“Diğer çantam çalındı.”

Ndan başını salladı. “Kötü olmuş. Yerleşince levazım subayına git de sana yeni bir alet çantası versin. Kazık fiyata alırsın gerçi ama bu senin sorunun. Markın var mı?”

“Biraz.”

“Yetmezse beni bul, borç verebilirim.”

“Çok nazıksınız.”

“Yoo, değilim. Ticaret bu. Faiz oranım kazıktır.” Ndan holün dışında duran bir otobüsü işaret etti. “Şuna bin. Yaklaşık beş dakika içinde kalkıyoruz. İşini görmen gerekiyor mu hâlâ?”

Ndan’ın tuvaletten bahsettiğini anlaması Marce’nın birkaç saniyesini aldı. “Hayır, iyiyim.”

“Hadi o zaman.” Dönüp işlem için kimlerin beklediğine baktı. Marce’nın giriş holünden çıkıp otobüse gitmesi beş saniyesini aldı. Bu sırada sürekli olarak savunmasız hissetse de olaysız bir şekilde otobüse binmeyi, yer bulmayı ve oturmaya başardı. Pencereden Lagos Hanedanlığı binasına bakıp acaba şu an Vrenna da aşağı bakıyor mudur diye merak etti. Bir an için Ghreni Nohamapetan’a üzüldü; Vrenna kısa süre içinde onun canına okuyacaktı. O sırada uzaklardan, bir binaya roket çarpmış gibi kısa bir güm sesi duyulunca Marce, Vrenna ve babasının ilgilenecek daha önemli şeyleri olacağını hatırladı.

Otobüsle limana gittikten sonra imparatorluk gümrüğünde yeniden belge ve parmak kontrolünden geçti, ardından nihayet fasulye sırtığına tırmandı. Ama bu tırmanış Marce’ı biraz hayal kırıklığına uğrattı çünkü sıkış tepiş yolcu kamarasında hiç pencere yoktu, video ekranında da bilgilendirici gümrük videoları ve reklamlarından başka bir şey dönmüyordu.

Fasulye sırtığını çıkarlarken bir ara Marce, (sahte) saçları kafatasına yapışmış gibi hissetti. Bunu yanında

oturan adama da söyledi ama adam tabletinde okuduğu şeyden başını kaldırmayıp “İtici alan,” dedi ve okumaya devam etti.

Marce kendi kendine başını salladı. İtici alanlar, insanlığın yapay yerçekimine en yakın buluşuydu; yerçekimi genelde anlaşıldığı gibi nesnelerin “aşağıdan” çekilmesiyle değil “yukarıdan” itilmesiyle oluşurdu, “yukarısı” artık her neresi oluyorsa. İtici alan fiziği tesadüfen keşfedilmişti. Dünya’daki araştırmacılar, o zamanlar yeni keşfedilmiş olan Akım’dan faydalanabilmek için bir yıldız gemisinin etrafına küçük bir yerel uzay-zaman baloncuğu oluşturma sorununu çözmeye çalışırken işin matematiğini dolambaçlı yollara saptırmışlardı. Bu yolların çoğundan faydalı hiçbir şey çıkmazken bir tanesinden çıkmıştı işte ve şu an Marce’ın kafatasına bastırıyordu.

Marce yukarı bakınca itici alan jeneratör borularını gördü; yolcu kabini boyunca bir floresan gibi uzanıyorlardı. Marce tabii ki itici alanların ardındaki fiziği anlayabiliyordu; sonuçta Akım fiziğinin sessiz alt kümesi gibi bir şeydi. Ama daha önce Son’dan hiç ayrılmadığı için bir itici alanda da bulunmamıştı. Şimdi bunun ne kadar rahatsız edici bir şey olduğunu anlıyordu. Kafasından ve omuzlarından devasa bir el bastırıyormuş gibi hissetmekten ve sahte saçlarının kafatasına yapışmasından hiç hoşlanmamıştı. Kabine şöyle bir bakınca tecrübeli mürettebat üyelerinin saçlarını ya kısa kestirmesinin ya da sıkı örmesinin bir sebebi olduğunu fark etti.

Fasulye sınığından İmparatorluk İstasyonu’na çıkmışlardı. Burada uzay askerleri ve istasyonda uzun süreli kalan imparatorluk personeli için ayrılmış, dönen halka bölümü, bir de itici alan tarafından yönetilen, ziyaretçi gemilerin yüklerini boşalttığı ya da düzenlediği ayrı bir ticaret bölümü bulunuyordu. Marce ve diğer mürettebat

üyeleri ticaret bölümünde inince Marce neden burada uzun süre kalacak kişilerin halkayı tercih ettiğini derhal anladı. Buradaki itici alanlar standart yerçekimine ayarlanmıştı ve dayanılmaz şekilde baskı uyguluyordu.

Marce ve diğerleri *Evet, Efendim*'in mürettebat toplanma alanına götürülürken Marce yük bölmesinde bekleyen bir grup insan gördü. Bunların *Evet, Efendim*'in yolcuları olduğunu anlamıştı; Ghreni Nohamapetan onu kaçırmış ve mimlememiş olsaydı onların arasında olacaktı. Yolcular kesinlikle mülteci gibi durmuyordu. Tam da oldukları kişiler gibi, yani zengin insanlar gibi duruyorlardı. Çocukları ve kilosunu bin marka gelen eşyalarıyla sanki bir gezegeni sonsuza kadar terk etmiyorlarmış da bir maceraya çıkıyorlarmış gibi bekliyorlardı.

Her ne kadar aralarında olmaya yeltenmişse de Marce bu insanlara, yalnızca paraları sayesinde bütün sorunlarını hakikaten de geride bırakabilen insanlara karşı için için öfkeleniyordu.

Tam bir ikiyüzlüsün, dedi beyni ona. Belki de öyleydi. Ama onun gitme sebebi kaçmak değildi sonuçta. Gidiyordu çünkü birinin imparatoraksa sonun yaklaştığını söylemesi, sonra da bunu parlamentoya ve geri kalan herkese açıklaması gerekiyordu. Bu kişi de Marce olmak durumunda kalmıştı, o kadar.

Olsun, yine de ikiyüzlüsün, dedi beyni. Derken mürettebat yük bölümünden bir tünele götürüldü, oradan da toplanma bölgesine geçip bir servis aracına bindiler.

Son bir belge ve parmak izi kontrolünden sonra servis aracı İmparatorluk İstasyonu'ndan ayrılıp *Evet, Efendim*'e doğru yola çıktı. Burada da pencere yoktu –pencereler uzay boşluğunda alınan hoş risklerdi çünkü– ama Marce bu sefer tabletinden bir kamera yayınına bağlanabiliyordu. Bağlanınca ekranda *Evet, Efendim* belirdi; dönen iki

halka bölümüyle bu uzun boru şekilli gemi, kaba şekline rağmen garip bir şekilde güzel duruyordu. Burası dokuz ay boyunca Marce'in evi olacaktı.

"Ne sikko bir çukur," dedi yanında oturan adam Marce'in tabletindeki görüntüye bakarak.

"Bence çok güzel," dedi Marce.

"Uzaktan güzel görünüyor. Daha önce Lagos gemilerinde çalışmış arkadaşlarım var. Bütün gemileri sorunlu. Lagos Hanedanlığı tam bir cimri yuvası. Gemilerini dö-külene kadar kullanıyorlar, bakımını da ancak gemi patlama noktasına gelince yapıyorlar. Bana hepsi korkunç geliyor."

"Yine de buradasın, bir Lagos gemisinde mürettebatlık yapacaksın."

"*Başka Bir Tane Daha Anlatsana*'ya girecektim ama gemiye el koydular. Kaptan korsanların yükünü almasına izin vermiş diye duydum. Ben de vazgeçtim. Son anda eklediler beni buraya. Yine de değer. Son'da her şey cehennemini boylayacak yakında."

"Korsanlar demek?"

Adam onaylar gibi başını salladı. "Hem o hem de diğer olay yüzünden. Şu Akım nehirleri şeysi."

"Ne?" dedi Marce birden. Tabletini bırakıp bütün dikkatini yanında oturan adama yöneltti.

"*Anlatsana*'da bir arkadaşım var, oradaki işi de bana o ayarlayacaktı. Dedigine göre buraya gelirken yarı yolda Akım'dan düşmüşler, zar zor geri girebilmişler yoksa sonsuza kadar orada kalacaklarmış. Onun da bir arkadaşı var, dedigine göre bu ilk defa olmamış. Lanet olası Akım nehirleri orada burada kapanıp açılıyormuş. Her şeyin bok yoluna gitmesine az kaldı yani. Gittiğinde de kesinlikle Son'da olmak istemem. Kealakekua'lıyım ben, eve dönüyorum."

“Bu olayı ilk defa duyuyorum,” dedi Marce.

“Birkaç yıldır gemiye binmedin o zaman. Mürettebatlardaki herkes söylentileri bilir.”

“Bunlar sadece söylentidir belki de.”

“Tabii, kesin söylentidir, ama başka ne bok olabilir ki zaten?” dedi adam sinirlenmiş gibi. “Bir haberin uzayın bir ucundan diğer ucuna ulaşması beş yıl alıyor neredeyse, e o sırada da anlatılanlar biraz değişir tabii. O yüzden hikâyeyi dinlemeyeceksin zaten. Hikâyelerde sabit bir şey var mı, ona bakacaksın. Şu anki sabit bilgi, Akım’da garip bir bokların döndüğü yönünde.”

“Birlikler bunun farkında o zaman?”

Adam Marce’a aptal birine bakar gibi baktı. “Bilmek istemiyorlar zki. Bir gemi Akım’a girip geri gelmezse ah, diyorlar, görüyor musun, korsanlara yakalandılar, rapor bile veremediler. Ya da Akım’da baloncuğu şekillendirmekle ilgili bir sorun oldu onlar da içinde kayboldu falan. Sorunun Akım’da olmadığını söyleyen bir bahaneleri hep var. İnanmak istemiyorlar işte. Onlar inanmazsa Bağlılık’a kim söyler bunu? Sen mi? Ben mi? Bize siksen inanmazlar.”

“Belki inanırlar.”

“Sen dene o zaman, bana da haber verirsin. Ben evime gidiyorum. Çocuklarım var benim. Onları yeniden görebilmek istiyorum.”

Bir gürültü duyuldu; servis aracı *Evet, Efendim* bölmesine inmişti.

“Yolda bu gemiye bir şey olmasından korkmuyor musun?” dedi Marce, bölmeye hava verilmesini beklerlerken.

“Bu gemi güvenlidir diye düşündüm. Ötesini de düşünmek istemedim zaten.”

“Neden?”

“*Evet, Efendim*’deki arkadaşım bu nehrin, yani Son’dan çıkış nehrinin sağlam olmadığını duymuş.”

“Nasıl yani?”

“Ben ne bileyim? Söylenti işte, bilimsel bir rapor vermiyorlar yanında. Ama arkadaşım çok endişeliydi. Hatta gemileri değiştirip bizimle gelmeyi bile düşündü. Ama *Anlatsana*’nın bütün mürettebatını yazılı ifade için tutuyorlar, nereden güvenilir bir sahte kimlik çıkarttıracağını da bilemedi. Biyometriyi kandırmak çok zor.”

“Öyleymiş, duydum.”

Adam başını salladı. “Burada mahsur kaldı yani. Son-
suza kadar da kalacağından korkuyor.”

“Son’dan daha kötü yerler var mahsur kalınacak,” dedi Marce.

Adam alay eder gibi güldü. “Açık bir gezegen insanlara göre değil. Doğru düzgün bir halka yerleşkesini her türlü tercih ederim.”

“Dünya da açık bir gezegendi.”

“Ve biz onu terk ettik.” Servis aracının kapısı açıldı ve yeni mürettebat inmeye başladı.

“Arkadaşının adı ne?” diye sordu Marce adama. “Şu *Anlatsana*’da olan.”

“Niye? Baş sağlığı mı dileyeceksin?”

“Dilerim belki.”

Adam omuzlarını silkti. “Sjo Tinnuin. Ben de Yared Brenn bu arada, hani merak ettiysen.”

“Kristian.”*

“Değilim, Bağlılık Kilisesi’ne bağlıyım. Yani çoğunlukla.” Marce bu dini yanlış anlaşılmayı düzeltemeden Brenn araçtan indi.

Bir saat sonra Marce oryantasyon denen bir şeyden çıkmış, kendisine tahsis edilen yeri öğrenmişti; on beş mürettebat üyesiyle paylaştığı bir odada küçücük, açılıp-

* Kristian’ın okunuşu Christian’ın (ing. Hristiyan) okunuşuyla aynıdır. Yared burada, “Hristiyan mısın?” diye sorulduğunu sanıyor. —yln

kapanır bir yataktı bu. Her üyenin kendine ait yatağı ve dolabı, bir de ortak kullanılan bir tuvalet ve oturma alanı vardı, gerçi ikincisine muhtemelen on altı kişi birden sığmazdı. Mürettebatın en yeni üyesi olduğu için en berbat ranzayı o aldı; tuvaletin en yakınındaki yataklardan en üstte olanıydı bu, o yüzden de tuvaletin pis kokuları tam ona denk geliyordu.

Marce neredeyse oturacak kadar bile yer olmayan ranzasına çıkıp tabletini geminin sistemine bağladı. Bir mesajı vardı; yeni amirine nerede rapor vereceği ve ne zaman vereceği bildirilmişti, ki ikincisine yalnızca yarım saat vardı.

Marce isimsiz olarak güvenli bir şekilde mesaj göndermesini sağlayacak uygulamayı açıp Vrenna'ya mesaj gönderdi. *Ben arkadaşın Kristian, yazdı.*

Sana çoktan veda etmiştim. Bütün duygusallığı bozuyor-sun, yazdı Vrenna.

Marce gülümsedi. *Birini araştırman gerekiyor. Sjo Tinnuin adında bir adam. Başka Bir Tane Daha Anlatsana'da mürettebattaymış. Evet, Efendim Akım sılığına girmeden bulman gerek.*

Tamam. Ama neden?

Çünkü benim ilgilendiğim şeyle ilgili söylentiler duymuş. Şu belirsizliğine bayılıyorum.

Özellikle ilgilenmek üzere olduğum şeyle diyeyim o zaman. Yeterince belirsiz oldu mu?

Harika oldu.

İyi. Söylentiyi nereden duyduğunu bilmek işe yarayabilir. Söylenti yaymak için fazla spesifik bir konu çünkü.

Tamamdır. Gemi nasıl?

Çekmece büyüklüğünde bir yatağın üzerindeyim şu an.

Kıskandım. Ben de saraydaki yatağımdayım, küçük bir kasaba büyüklüğündeki odamda.

Senden nefret ediyorum.

Ben de senden nefret ediyorum, Kristian. Dikkatli ol. Haber aldığım zaman gemiye mesaj göndereceğim.

Teşekkürler – Marce o an az kalsın “kardeşim” yazacaktı ama son anda durup yalnızca bir nokta koydu. Ardından tabletini de yatağını kapattı ve bu rahatsız edici derecede koyu karanlıkta birkaç dakika hiçbir şey yapmadan oturup ev özleminin ilk sancılarını çekti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Son’dan çıkarken olağandışı bir şeyler olursa sana haber vermemizi söylemiştin,” dedi Kaptan Tomi Blinnikka, Kiva’ya. Son’dan iki gün, onları Kavşak’a götürecek Akım sığılğından ise bir günlük uzaklıktalardı. Kiva ve Blinnikka *Evet, Efendim* köprüsünün dışındaki kaptanın özel odasındalardı ve yanlarında Güvenlik Amiri Nubt Pinton da vardı. Oda ancak iki kişinin rahatça sığabileceğı büyüklükteydi ve Pinton aşırı derecede iriydi. Kiva, resmen adamın ter moleküllerinin tadını alabiliyormuş gibi hissediyordu.

“Ne oldu?” diye sordu.

Blinnikka tabletlerden birini etkinleştirip Kiva’ya uzattı. Ekranda *Evet, Efendim*’in uzaydaki konumunu gösteren canlı yayın, bir de ışık dakikası uzaklığındaki nesnelerin ve gemilerin logaritmik haritası vardı. “Bize doğru gelen bir gemi var.”

“Bize doğru mu? Sığığa doğru olmasın?”

“Hayır, bize doğru. Rotasını çıkardık, yaklaşık on dört saat içerisinde bize yetişecek. Gemiye ve rotasını ilk fark ettiğimizde onun da sığığa gittiğini, bizim konumumuzla bir alakası olmadığını varsaymışım. Hızımızı yüzde yarım oranında arttırdım ki birbirimize denk gelmeyelim. Hemen tepki vermemişlerdi ama son birkaç saat içerisinde onlar da hızlarını bizimki gibi arttırdılar. Hedef kesinlikle biziz.”

“Korsanlar yani?”

“Evet.”

“Aptal korsanlar.” Bir gemiyi enselemenin en iyi zamanı gemi Akım’dan çıkarkendi, Akım’a girerken değil; eylemsizlik, geminin Akım sığığına girmesine engel olmazdı çünkü. Korsan gemileri genellikle oldukça küçük, hızlı ve neredeyse her zaman yerel olurlardı, bu da gemilerinin etrafında uzay-zaman baloncuğı şekillendirecek teçhizatları olmadığı anlamına geliyordu. Eğer Akım’a girerlerse ölürlerd. Yani Akım’a girecek olan bir gemiye saldıran korsanların başarılı olarak gemiye binmek, yükü indirmek ve gemiden ayrılmak için çok kısa zamanı olurdu.

“Ya aptallar ya da bizim anlamadığımız bir planları var.”

“Onlarla başa çıkabiliriz, öyle değil mi?” Evet, *Efendim*’de savunma silahlarının tamamı, saldırı silahlarının ise birkaçı bulunuyordu. Gerçi saldırı silahlarının ticari gemilerde bulundurulması aslında yasal değildi ama, sikerler, uzaydaysan bazen *önce* ateş eder, *sonra* birlik soğurtmalarında yalan söylersin.

“Gemi çok uzakta, kapasitesini anlamak pek mümkün değil, ama hücum damgası doğruysa Winston sınıfı bir yük gemisi bu. Muhtemelen cehenneme bile dayanıklı-

dır, ama çok küçük olduğundan savunma yetisi sınırlıdır. Yani, başa çıkabiliriz sanırım. Tabii amaçları sadece *korsanlık*sa.”

“Başka ne gibi bir amaçları olabilir ki? Çaya falan mı davet ederler bizi?”

“Bilmiyoruz. Şu an yalnızca izleyip denetliyoruz.”

“Onlardan önce sığığa varabilirsin. Gücü arttır.”

Blinnika başını iki yana salladı. “Hızımızı önemli ölçüde arttırsak izlendiğimizi bildiğimiz anlaşılır. Onlar da hızlarını arttırıp belki bize daha erken bile yetişebilirler. Eğer onları atlatmak istiyorsak bunu olabildiğince geç yapmalıyız; aslında sahip olmamamız gereken füzelerle onları vurabileceğimiz kadar yakına geldiklerinde yani. Ama tabii bütün bunlar sıradan korsanlık yapacaklarını varsayarsak olacak şeyler.”

Kiva sinirlenmeye başladığını fark etti. “Sıradışı korsanlık diye bir sikim de mi var?”

“Bilmiyoruz, sorun da bu. Hem bize yanlış taraftan geliyorlar, hem de bizimle savaşmak zorunda kalmasalar bile yükümüzü tamamen indirecek vakitleri yok. Kaldı ki şu an çalmaya değer bir şeyimiz olmadığını da biliyor olmalılar; korsanların istasyonlarda casusları olur, gemilerle ve yük manifestolarıyla ilgili bilgileri onlardan alırlar. Kimi hedefleyeceklerine de böyle karar verirler. Son’dan aldığımız tek yükün insanlar olduğunu öğrenmek için bu kadar uğraşmalarına gerek bile yoktu tabii; herkese biz duyurduk sonuçta. Şayet yaban yulafı meyve konsantresi istemiyorlarsa gemide onlar için değerli hiçbir şeyimiz yok.”

“İstedikleri ya da kullanabilecekleri bir şeyimiz olmadığını biliyorlar ama yine de üstümüze geliyorlar yani?”

“Evet. Beni endişelendiren de bu.”

“Tamam. İkincisi neydi?”

“Yolcularımızdan biri tuhaf davranışlar sergiliyor,” dedi Nubt Pinton.

“Bütün yolcularımız zengin piçlerden oluşuyor,” dedi Kiva. “Tuhaf davranmak onların sözde cazibesinde var.”

Pinton hafif gülümsedi. “Leydi öyle diyorsa doğrudur,” dedi. “Fakat söz konusu durumda sorun adamın tuhaf olması değil, düzenli olarak gemiyi incelemesi.” Pinton tabletini alıp videoyu Kiva’nın elindeki tablete gönderdi. Videoda bir adam geminin koridorlarında yürüyor, etrafa bakınıyordu.

“Aman Tanrım, adam resmen yürüyor, hemen öldürün onu,” dedi Kiva alay eder gibi.

“Sorun yürümesi değil, yürüdüğü yer. Gemide öylesine dolanmıyor; mühendislikle, itici güçle ve yaşam destek yönetimiyle ilgili bölümlere gidiyor.”

“Sadece oralara mı gidiyor?”

“Hayır,” dedi Pinton. “Başka yerlere de gidiyor ama sürekli geri döndüğü yerler burası. İçeride çok ilerlemiyor ya da çok uzun kalmıyor ama mutlaka geri geliyor.”

“Neden siktiğimin yolcularını kilit altında tutmuyorsunuz?” diye sordu Kiva tableti bırakırken. “Bu götlerin gemide dolanıp durmaması lazım zaten.”

“Asıl planımız oydu. Hatta yolculara girmelerinin kesinlikle yasak olduğu yerlerin listesi de verildi.”

“Ama liste bu adamın umurunda değil anlaşılan.”

“Resmen öyle. Bir de mesela yalnızca Mühendislik bölümüne odaklanmıyor. Geminin mühendislik sistemlerini kolayca bozabileceği bölümlerine odaklanıyor.”

“Yine ilk sorduğum lanet soruya dönüyoruz, Pinton.”

Pinton elindeki tableti salladı. “Yolcuları tamamen kilit altına almadık çünkü mürettebatımızdan biri bu adamı tanıdı, biz de burada ne aradığını görmek istedik.”

“Kimmiş peki bu zengin piçi?”

“Öyle biri değilmiş işte. Mürettebattaki adamımızın söylediğine göre zengin bir piç için çalışan sıradan bir adammış.”

“Hangi mürettebat üyesi dedi bunu?”

“Kristian Jansen denen yeni kabin amiri. Sanırım onu tanıyormuşsunuz.”

“Bu adamın kim için çalıştığını söylüyor peki?”

“Ghreni Nohamapetan.”

“Çabuk onu buraya getirin,” dedi Kiva derhal.

“Eskiden Claremont Kontu’nun ailesi için çalışırdım,” diye anlatmaya başladı Jansen.

“Hay sikeyim,” dedi Kiva baygınlık geçirir gibi. “Lord Marce, bu odadaki herkes kim olduğunuzu biliyor.”

“Emin olamadım,” dedi Marce.

“Şimdi eminsiniz, hadi, anlatın.”

Marce başını salladı. “Lord Ghreni’yle pek iletişimim olmazdı ama bazen onu dükün saray davetlerinde ya da bir soylunun varlığının her zaman faydalı görüldüğü başka etkinliklerde, partilerde falan görürdüm. Ghreni bir alay arkadaşıyla ve çalışanıyla gezen tiplerdendi.” Pinton’ın tabletini işaret etti. “Bu adam çalışanlardan biriydi. Eski asker, Ghreni’nin yakın koruması.”

“Emin misiniz?” diye sordu Blinnikka, Marce’a.

“Eminim,” dedi Marce. “Vrenna bir keresinde adamı göstermişti bana. Bir süre onunla aynı birliktelermiş. Çok iyi bir asker olduğunu ama insan olarak beş para etmediğini söylemişti; kışladayken kendisine sürekli uygunsuz tekliflerde bulunduğundan bir keresinde az kalsın kendi testislerini yediriymiş adama. O günden sonra adamı ne zaman görsem taşaklarını ağzında hayal ederdim.”

“Ne hoş bir görüntü,” dedi Kiva.

“Onu yolcu halka bölümünde görünce hemen güvenliğe bildirdim.” Marce başıyla Pinton’ı işaret etti.

“Bu piç sahte belgelerle seyahat ediyor herhalde,” dedi Kiva, Pinton’a.

“Evet,” diye onayladı Pinton. “Kayıtlarımızda Tysu Gouko diye geçiyor. Ama ona bu sahte kimliği de biz verdik, o yüzden kendisini pek suçlayamayız. Ama bize kendini Skyes Hanedanlığı mal satışı olarak tanıtmıştı. Adını da Frinn Klimta olarak vermişti.”

“Frinn Klimta diye biri gerçekten var mı?”

“Belki vardır. Kontrol etmedik. Paraları gerçek olduğu sürece kendilerinin gerçek olup olmadığını umursadığınızı düşünmemiştik, efendim.”

Kiva, Marce’a döndü. “Bu pezevenğin gerçek adı ne?”

“Adı Chat. Ailesinin adı ise sanırım Ubdal. Ya da Uttal. İkisinden biri işte.”

“Neden burada olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Marce. “Ama size de sahte bir kimlikle geldiyse şüphelenecek sebebiniz olduğunu düşünüyorum.”

“Ne zaman geldi bize?” diye sordu Kiva, Pinton’a.

“Ayrılmamızdan hemen önce. Anlaştığımız son kişilerdendi. Magnut ondan çeyrek milyon mark da gecikme parası aldı.

Kiva, Marce’ı işaret etti. “Yani kaçırılmadan sonra.”

Marce başını salladı. “Evet.”

“Seni kaçıranlardan biri mi peki?”

“Hayır. Olsa kesin hatırlardım.”

“Yani şu an kim olduğunu bilmiyor.”

“Bilmiyorum. Muhtemelen bilmiyordur. Henüz bir tepki göstermedi bana.”

“Ama bu kılıkta olmasan seni tanır mıydı?”

“Evet.”

Kiva, Marce'a doğru gitti, saçlarını tuttu ve asıldı. Marce acı ve şaşkınlık içinde haykırdı. "Dursana! Öyle çekin-
ce gelmiyor, yapışkanı eritmen gerek!"

"Nerede şimdi bu pezevenk?" diye sordu Kiva, Pinton'a dönüp.

"Yolcu halka bölümünde," dedi Pinton. "Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Ne işler çevirdiğini öğrenmek istiyorum."

"Evet, Efendim seyir hâlinde," diye hatırlattı Blinnikka. "Her ne yapmayı planlıyorsan onaylamak durumundayım. Bu pezevenğin gemiye zarar vermesini istemiyorum."

"Bir şey olmayacak," dedi Kiva, sonra Marce'a döndü. "Bu piç bir uzaycı yani?"

"Uzay askeriymiş önceden, evet. Şimdi de yakın koruma."

"Onu alt edebilir misin sence?"

"Ne? Hayır tabii ki."

"O piç bunu biliyor mu?"

"Elbette."

"Tamam, güzel."

Chat'in yürüyüşe çıkmasını bekleyip, gittiği koridorun sonuna birbiriyle sohbet ediyormuş gibi duran iki güvenlik mürettebatı yerleştirdiler. Chat onları görünce tabletiyle ilgili bir şey danışır gibi yaptı, sonra geldiği yöne geri döndü fakat orada da iki güvenlikle karşılaştı. Durup adamlara karşı şansını hesaplarken birdenbire koridor da Marce belirdi; Kristian Jansen kamuflajını çıkarmıştı, adama doğru yürüdü.

"Merhaba, Chat," dedi Marce ve başka da bir şey diye-

medi çünkü Chat resmen yoktan bıçak var etmiş, üzerine saldırmak üzereydi.

Bir an sonra Chat üzerine üç şimşekatar yapışmış hâlde yerde titriyordu.

“Altına işedin mi?” diye sordu Kiva, Marce’a. Pinton’la birlikte koridorun biraz ilerisinde beklemiş, tablete aktardıkları koridor kamerası yayınından olanları seyretmişlerdi. On saniye sonra etraf temiz işaretini alınca da yanına gelmişti.

“Belki birazcık işemiş olabilirim,” dedi Marce itiraf eder gibi. Güvenlik tarafından sürüklenen Chat’e bakıyordu.

“Eğitilmiş bir katil boğazını kesmek üzereyken yangın musluğu gibi altına işemekte utanılacak bir şey yok.”

“Konuyu değiştirebilir miyiz?” diye sordu Marce üzgün bir ifadeyle.

“Bugün izin al istersen, yatağında titrersin,” diye önerdi Kiva. “Senin yerinde olsam ben öyle yapardım.”

Marce, Chat’i işaret etti. “Ona ne yapacaksınız?”

“Konuşmaya teşvik edeceğiz.”

“İşe yaramayacaktır.”

“Benim yöntemlerimi bilmiyorsun.”

“Konuşmamak üzere eğitildi o.”

“Aynı zamanda öldürmek üzere de eğitilmişti, bak nasıl da sıçtı.”

“Onu sorguya çektiğinde ben de orada olmak istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun.”

“Gerçekten istiyorum.”

“Başka türlü söyleyeyim en iyisi, Lord Marce. Siktir git gözümün önünden.”

“Beni neredeyse öldürecekti. Nedenini bilmeye hakkım var.”

“Belki sana söylerim, sonra ama. Eğer şimdi, tam şu an siktirip gitmezsen seni kendim bıçaklarım, bu güvenlik görevlilerinden hiçbirisi de bana şımşek falan atmaz, emin olabilirsin.”

Marce bir şey söyleyecekmiş gibi durdu, ardından başını iki yana salladı ve uzaklaştı.

“İnsan ilişkileriniz harika,” dedi Pinton, Kiva’ya.

“Siktir oradan.”

Pinton gülümsedi, emniyet altına alınıp taşımaya hazır hâle getirilen Chat’i işaret etti. “Bu arada haklı olduğunu siz de biliyorsunuz. Adam konuşmayacaktır. Saldırgan sorgulamalara dayanmak üzere eğitilmiş.”

“Saldırgan sorgulama mı?”

“İmparatorluk hizmetindeyken işkence yerine kullandığımız örtmece tabir, efendim.”

“Direkt işkence de şuna.”

“Demek istediğim, insanların ona yapabileceği her şeye dayanmak üzere eğilmiş bu adam.”

“Ama biz insanlardan daha iyisini yapabiliriz,” diye cevap verdi Kiva.

“Kendine geliyor,” dedi Pinton bir süre sonra.

“Hoparlörü aç,” dedi Kiva. Pinton bir tuşa basıp kanalı açtı.

“Günaydın, siksurat,” dedi kadın Chat’e.

Chat etrafına bakındı. “Neredeyim?” diye sordu.

“Hizmet vakum kilitlerinden birindesin, gemi dışı faaliyet giysisi içinde,” dedi Kiva. “Yani, neredeyse. Başlığın olmadığını fark etmişsindir sanırım.”

“Ettim,” dedi Chat.

“İyi. Şimdi, anlaşma şöyle. Sen sorduğumuz her şeye

cevap ver, öyle ayak falan da yapma, ben de seni şu hava kilidinden başlıksız fırlatmayayım.”

Chat kızgın, şaşkın ve yorgun görünüyordu. “Bakın, neler olduğunu bile bilm–”

Kiva “Acil Atık” emrine bastı. Hava kilidi aniden açıldı ve Chat uzaya fırladı.

“Eh, bayağı hızlı oldu,” dedi Pinton.

“Taşak geçmediğimi söylemiştim,” dedi Kiva. “Acil Geri Al” butonuna bastı. Adamın uzay giysisine bağlı kabloyu tutan vinç hızla çalışmaya, takımı geri çekmeye başladı. “Her neyse. Bir insan uzay boşluğunda ne kadar yaşayabilir?”

“Belki bir dakika kadar. O da nefesini tutarsa tabii.”

“Konuşuyordu,” dedi Kiva. “Nefesini tutacak fırsatı olmadı ki.”

Chat bir dakikadan kısa bir süre içinde bol oksijenli bir karışımla basınçlandırılmış hava kilidine geri dönmüştü. Kanlanmış gözleriyle hava kilidi kamerasına baktı. Pinton iletişim ağını yeniden açtı.

“Anlaşma şöyle,” diye tekrar etti Kiva. “Sen sorduğumuz her şeye cevap ver, öyle ayak falan da yapma, ben de seni şu hava kilidinden başlıksız fırlatmayayım. Kendimi bir daha tekrarlamak istemiyorum. Benimle taşak geçersen ölürsün. Anlaşıldı mı?”

Chat boğuk bir ses çıkararak onaylar gibi başını salladı.

“Konuşabilir misin?”

Chat, *Bana bir dakika verin* der gibi eldivenli parmaklarından birini kaldırdı.

“Şimdi?” diye sordu Kiva on saniye sonra.

Chat kanlı gözleriyle kameraya *Benimle taşak geçiyor olmalısın* dercesine bir bakış attıysa da onaylar gibi başını salladı.

“Adın Chat Ubdal.”

Adam başını salladı.

“Bu gemiye farklı bir kimlikle geldin.”

Adam başını salladı.

“Ghreni Nohamapetan için çalışıyorsun.”

Adam başını salladı.

“Seni bu gemiye o gönderdi.”

Adam başını salladı.

“Marce Claremont’u öldürmen için.”

Adam bir elini kaldırıp salladı. *Kısmen.*

“O ne demek?”

Chat bir kelime söylemeye çalıştı, durdu, yutkundu, tekrar denedi. “İlk amaç değil,” dedi nihayet boğuk bir sesle.

“İlk amacın neydi?”

“Canlı ele geçir.”

“Onu nasıl canlı ele geçirebilirsin ki, siktüğimin gemisinden ayrılamazsın!”

Chat önce hava kilidine sonra da kameraya baktı. *Emin misin, der gibiydi.*

“Canlı ayrılmazsın o zaman, piç kurusu.”

“Korsanlar,” diye öğürdü Chat.

“Hassiktir,” dedi Kiva, Pinton’a bakarak.

“Korsanlar yükümüz için falan gelmiyor,” dedi Pinton.

“Servis aracı olmaya geliyorlar.”

“Ama korsanlardan kurtulabiliriz,” dedi Kiva, Chat’e dönerken. “Yani belki.”

Chat başını iki yana salladı. “Bomba,” dedi.

“Bomba mı??” Kiva duyduklarına inanamıyordu. “Gemiye bomba mı yerleştirecektin sen?” Chat onaylar gibi başını salladı. “Bütün gemiyi havaya uçurman siktüğim amacına nasıl hizmet edebilir ki?”

Chat başını iki yana salladı ve konuşmaya çalıştı ama çok fazla kelime söylemeye çalışınca nefessiz kalıp durdu.

“Ben deneyeyim bir de,” dedi Pinton ve Chat kendisini duyabilsin diye eğildi. “Bütün gemiyi patlatmayacaktın, değil mi? Sadece geminin sistemlerini bozacak bir bölümü patlatacaktın ki Akım’a giremeyelim.”

Chat onaylar gibi başını sallayıp kamerayı işaret etti. *Aynen öyle.*

“O yüzden o koridorlarda geziyordu,” dedi Pinton, Kiva’ya. “Bombayı koyacak en uygun yeri arıyordu.”

“Fark edeceğimizi düşünmedi mi? Bombayı yerleştirdiği anda Blinnikka ensesinde biterdi.”

“Önce patlamayla ve zararla ilgilenmemiz gerekirdi, ardından da korsanlar gelirdi, biz de onunla ilgilenemeyecek kadar meşgul olurduk. Sanırım o korsan gemisine Claremont’la birlikte binmeyi planlıyordu.”

“Gemiye siktığimin bombasını nasıl sokacaktı ki? Arama falan yapmıyor muyuz?”

“Muhtemelen büyük bir bomba değildir,” dedi Pinton. “Gemiye sokabilmesi mümkün yani.” Yeniden öne eğildi. “Eşyalarını incelersek tuvalet malzemeleri ve başka ıvır zıvırların arasında bomba parçalarını bulabiliriz, öyle değil mi?”

Chat başını salladı.

“İşte,” dedi Pinton.

“Orospu çocuğu,” dedi Kiva. “Prensip gereği fırlatmak istiyorum uzaya.”

“Mikrofon,” dedi Pinton uyarır gibi.

Kiva, mikrofona yeterince yakın olduğunu, bu son cümleyi Chat’in muhtemelen duyduğunu fark etti. Ekranı bakınca adamın yüzündeki endişeli ifadeyi gördü. Gözlerini devirip mikrofona eğildi. “Seni öldürmeyeceğim, zavallı bok çuvalı. Konuşmaya devam edersen tabii. Ya da öğürmeye. Her ne boksı artık şu an yaptığın. Yap-

maya devam et işte.” Chat başını salladı. Kiva, Pinton’a döndü. “Şunu bir dakikalığına kapatsana.”

Pinton iletişim ağını kapattı. “Ne oldu?”

“Yolunda gitmeyen bir şeyler var,” dedi Kiva.

“Hiçbir şey yolunda gitmiyor ki,” dedi Pinton. “Tamen siki tutmuş vaziyetteyiz, efendim.”

“Hayır, demek istediğim–” Kiva durmuş bekleyen, kameraya bakan Chat’i işaret etti. “Claremont’u geri getirmek istiyor, bunun için de gemiye zarar vermeyi bile göze almış. Ghreni adamı geri getirmek için siktiğimin korsanlarıyla bile anlaşmış.”

“Lord Ghreni’nin imparatorluk fonları için kendisini rehin almaya çalıştığını söylemişsiniz. Belki hakikaten o fona çok ihtiyacı vardır.”

“Tamam ama bu bok çuvalı,” dedi Kiva ve Chat’i işaret etti, “foyasının ortaya çıktığını, kaçamayacağını anlayınca adamı öldürmeye çalıştı. Demek ki geri getiremiyorsa öldürmesi emredilmiş. Ama öldürdüğü adama karşılık fidye isteyemez, öyle değil mi? O zaman bütün bunların ne manası var? Ghreni neden bütün bu zahmete katlanıyor? Sebebi ne?”

“Güzel soru,” dedi Pinton.

“Evet. Bağlantıyı aç.” Pinton bağlantıyı açtı. “Önemli bir sorum var, Chat. Eğer beni inandıramazsan bağırsakların burnundan akacak, anlaşıldı mı?”

Chat başını salladı.

“Neden patronun Marce Claremont’a kafayı taktı?”

“Bilmiyorum,” diye öğürdü Chat.

“Siktiğimin ciğerlerini düşün, Chat.”

“*Bil-mi-yo-rum*,” dedi Chat yeniden. Öyle bir vurgulamıştı ki son hece bir hırıltı gibi çıkmıştı. “Fidye sanmıştım. Ama mantıksız.”

“Çünkü canlı geri getiremeyeceksen öldürmen emre-
dildi.”

Chat başını salladı.

“Ee, bir *tahmin* yürütemez misin?” diye sordu Kiva.
“Direkt Ghreni’yle çalışıyorsun. Bir şeyler duymuş olma-
lısın. Bir *tahmin* yürütebilirsin en azından.”

Chat başını iki yana salladı. “Konuşmuyor. İş içinde
yoksam, söylemiyor.”

“Ama sen işin içindesin, Chat.”

“Beni sonuç ilgilendirir. *Sebepe* değil.”

Kiva başını sallayınca Pinton ağı yine kapattı. “Ee?”
diye sordu Kiva adama.

“Bence doğruyu söylüyor.”

“Orospu çocuğunun doğru söylediğinin *farkındayım*,”
dedi Kiva. “Şimdi ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü
soruyorum.”

“Bir kere onu uzaya fırlatmıyoruz,” dedi Chat’i işaret
ederek. “İşbirliği yaptı.”

“Uzay boşluğu böyle yapar işte adamı.”

“Yani bizim için artık bir sorun teşkil etmiyor. Ama
hâlâ yaklaşmakta olan bir korsan gemisi var. Ayrıca eğer
Lord Ghreni, Claremont’u yakalamak için bu kadar zah-
mete girdiyse Chat’in başarısız olması durumunda uygu-
layacağı başka bir planı da mutlaka vardır.”

“Yani korsanlar ya ödülleriyle birlikte dönecekler ya
da onu öldürecekler, öyle mi?”

“Öyle.”

“Bu esnada bizler de ölürsek yapacak bir şey yok yani,
öyle mi?”

“Öyle.”

“Eh, sıçtık yani, Pinton,” dedi Kiva. Chat’e baktı. “O
zaman onlara istediklerini versek iyi olur.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Marce'ın tabletine, *Evet, Efendim*'in güvenlik amiri Nubt Pinton'a rapor vermesi gerektiği emri geldi. Marce önce bu emri umursamamayı düşündü ama sonra kararını değiştirdi; gemide etrafını biraz daha keşfederek ve âdeta buraya alıştığını fark ederek ilerledi. Gemi şu an hızını arttırmakta olduğundan yapay yerçekimi itici alandan ziyade halkanın dönüşünden ibaretti ve Marce yukarıdan bastırılıyormuş gibi hissediyordu. Ama yalnızca birkaç gün geçmesine rağmen bu duruma biraz daha alışmış olduğunu fark etti. Demek vücut buna da alışabiliyordu.

Nubt Pinton, *Evet, Efendim*'in hapisane bölümündeydi. Küçük ve insanı mutsuz eden bu bölümün daha da küçük ve mutsuz edici hücreleri vardı. Hücrelerden birinde Chat Ubdal duruyordu. Marce, Chat'e bakınca adamın kötü bakışlarıyla karşılaştı.

“Korkunç görünüyor,” dedi Marce.

“Eh, Leydi Kiva onu bir hava boşluğundan fırlattı,” dedi Pinton.

“Uzaya mı fırlattınız adamı?”

“Aynen.”

“Ve ölmedi?”

“Birazcık attık diyelim.”

Marce yeniden Chat’e baktı; adamın gözleri kırmızıya boyanmış gibiydi. “Neredeyse hâline üzüleceğim.”

“Fazla umursamayın, Lord Marce. Yapabilse sizi öldürdü.”

“Beni görmek istemiştiniz, efendim,” dedi Marce, Chat’e arkasını dönerek.

“Evet. İyice bir bakmam lazımdı size.”

“Tabii, ama neden?”

“Peşimizde korsanlar var. Suikastçı bozmanızın dediğine göre amaçları sizi gemiden kaçırmakmış. Eğer bunu başaramazlarsa gitmenize izin vermektense Evet, *Efendim*’i başımıza yıkacaklarından şüpheleniyoruz. Onlarla savaşmayı planlıyorduk ancak amaçları gemiye inmek değil gemiyi olduğu gibi patlatmaksa pek fazla seçeneğimiz kalmıyor.”

“Beni teslim etmeyi mi planlıyorsunuz?”

“Planımız bu olsaydı sizinle konuşuyor olmazdım. Farkına varmadığınız bir anda şoklatır, sonra da teslimata hazır hâle getirirdim sizi.”

“Bunu bildiğim iyi oldu.”

Pinton başını salladı. “Sizden istegimiz, kendimizi ve tabii sizi kurtarmamızda, bu esnada da mümkünse peşimizdeki korsanlara ve onları gönderenlere biraz olsun zarar vermede bize yardımcı olmanız.”

“Gönderenler derken Ghreni Nohamapetan’dan bahsediyorsunuz sanırım?”

“Ta kendisinden bahsediyorum.”

“O hâlde varım.”

“Bir miktar tehlikeli olabilir yalnız sizin için.”

“Umurumda değil. Varım.”

“Güzel.”

“Ne yapıyoruz?”

Pinton, Chat'i işaret etti. “İlk iş olarak bu başarılı olmuş gibi göstermemiz gerekiyor.”

“Beni öldürmede mi?”

“Akım'a girmemizi engelleyecek bombayı yerleştirmede. Bunu halledebilirse bizimle irtibata geçip şartlarından bahsedeceklerinden eminiz.”

“İkinci iş ne?” diye sordu Marce.

“Şey,” dedi Pinton. “Hem yapı hem de ten açısından Chat'le birbirinize ne kadar benzediğinizi fark ettiniz mi?”

“Ettiğimi söyleyemem.”

“Eh, ben ettim.”

Sahte bomba yarım saat kadar sonra “patlayınca” *Evet, Efendim*, vaziyeti bildirmek için İmparatorluk İstasyonu'na şifresiz bir imdat çağrısı gönderdi. Amaç, istasyonu olanlardan haberdar etmek, kurtarma ve geri alma ekibi hazırlamalarını sağlamaktı; eğer *Evet, Efendim* durumun kötüleştiğine dair bir çağrı daha gönderirse bu ekip peşlerinden gönderilecekti. Sorun şuydu ki imparatorluğun en hızlı uzay güvenlik botları bile bir günlük mesafedeydi. Yani peşindeki gemi hariç *Evet, Efendim* yapayalnızdı ve korsan gemisinin ona yetişmesine yalnızca birkaç saat kalmıştı.

Tabii ki gemi tam da bekledikleri gibi imdat çağrısından kısa süre sonra *Evet, Efendim*'le irtibata geçti.

“Serbest yük gemisi Kırmızı Gül’den Evet, Efendim, O Benim Bebeğim’e,” dedi bir ses. Marce bunu duyduğu sırada Kiva’yla birlikte köprüde bir köşedeydi. Ayak altından çekilmeleri gerekiyordu ama konuşulanları da duymak istiyorlardı.

“Lagos beşlisi Evet, Efendim, O Benim Bebeğim dinliyor,” dedi Evet, Efendim’in irtibat memuru Drean Musann.

“Bir sorun yaşadığınız duyuldu. Geminize yanaşıp yardımcı olmak için izin bekleniyor.”

“Kaptan yardımseverliğinize teşekkür ediyor ancak şu an için yardıma ihtiyaç yok. Lütfen mevcut mesafenizi koruyun.”

“Bir vaka daha yaşanırsa yardımcı olamayacağımızdan endişeleniyoruz. Gemiye yaklaşıyor.”

“Kırmızı Gül, kaptan size tekrar teşekkür ediyor fakat başka bir vaka gerçekleşmesi durumunda geminizin zarar görmesinden endişelendiğimiz için sizden yine mevcut mesafenizi korumanızı talep ediyoruz.”

“Kaptanınıza düşünceliliği için teşekkür ediyoruz ancak bu riske değeceğini düşünüyoruz. Yardım için yaklaşıyor.”

“Bu kadar ön sevişme yeter,” dedi Blinnikka, Musann’a.

“Peki, efendim,” dedi Musann ve konsola döndü. “Kırmızı Gül, Kaptan Blinnikka oyunu siktir edip konuya geçmemizi talep ediyor.”

Bir an için sessizlik oldu. “Anlaşıldı,” dedi ses bir dakika sonra. “Lütfen beklemede kalın.”

Blinnikka, Kiva Lagos’a döndü. “Hazırlıklar ne alemde?”

“Siktiğimin arıları gibi çalışıyoruz,” dedi Kiva.

Blinnikka başını salladı, Marce’a baktı, sonra emir ekranına döndü.

Her şeye rağmen Marce’ın içi kıpır kıpırdı. İlk defa

bir emir güvertesinde bulunuyordu, üstüne bir de *Evet, Efendim*'in köprü mürettebatının resmen bir düşman saldırısı karşısında bu kadar sakin bir şekilde profesyoneliğini koruyabilmesi büyüleyiciydi. Bunların iyi insanlar olduğuna karar verdi Marce. Belki Kiva Lagos hariç. Onu henüz tam çözemişti.

Leydi Kiva'ya döndü; kadının yüz ifadesinde, bakan kişinin de eğilimlerine bağlı olarak ya kararlılık ya da küçümseyici bir memnuniyet görülebiliyordu. Marce bu kadının her davranışında insanın bulaşmak istemeyeceği birini görmüştü. O açıdan Vrenna'yı andırıyordu aslında, gerçek bir vicdan sahibi olmaması hariç.

“Neye sırtıyorsun öyle?” diye sordu Kiva. Onu kendisine bakarken yakalamıştı.

“Sizi Chat'i uzaya fırlatırken hayal ediyordum da,” diye yalan söyledi Marce.

“Ee?”

“Konuşmasaydı geri almamak üzere atar mıydınız acaba diye düşündüm.”

“Deli misin, tabii atardım. Orospu çocuğu gemime bomba koyacaktı,” dedi Kiva. “Gemimi kimseye siktirtmem. Adamlarımı da.”

“Ben de mürettebattanım artık,” dedi Marce. “Yani sizin adamlarınızdanım ben de.”

“Biz de seni teslim etmiyoruz işte, öyle değil mi?”

“Umarım öyledir.”

Kiva onaylar gibi başını salladı. “O zaman göt göt konuşup durma, Claremont.”

Marce gülümsedi.

İki gemi arasındaki iletişim ağı cızırdayıp açıldı. “Kırmızı Gül'den Kaptan Wimson konuşuyor. *Evet, Efendim*'den Kaptan Blinnikka ile doğrudan görüşme talep ediyorum.”

Blinnikka kişisel ağını açtı. “Blinnikka konuşuyor.”

“Oyunu siktir etmemizi istemişsiniz, Kaptan.”

“Sizin için de sorun yoksa, Kaptan.”

“Kesinlikle yok. Medeni insanlar gibi konuşalım. Kim olduğumuzu şimdiye anlamışsınızdır.”

“Korsansınız. Yaklaşık bir gündür bizi takip ediyorsunuz.”

“Evet. Iř arkadaşlarımızdan biri de Akım’a girme yetinizi engellemiş durumda.”

“Doğru.”

“Neyse ki şanslı g n n zdesiniz, Kaptan. Y k n ze dokunmamaya ve geminizi tamir edene ya da İmparatorluk İstasyonu’na geri dönene kadar sizden uzak durmaya razıyız. Sizden tek istediğimiz bize iki kişiye teslim etmeniz.”

“Kimmiş bu iki kişi?”

“Birincisi iş arkadaşımız, bombayı yerleştiren. Eminim şu an hapislane bölümünde tutuyorsunuzdur kendisini. İkincisi de bir yolcu; Lord Marce Claremont.”

“Kaptan, iş arkadaşınızı size vermemiz mümkün değil.”

“ ‘Mümkün değil’ çok kesin bir tabir, Kaptan.”

“D zelteyim. Kendisini size vermemiz mümkün, ama küçük parçalar hâlinde. Bombasının zamanlayıcısını yanlış ayarlamış olacak ki kendisi de onunla birlikte patlamış.”

“Yazık olmuş.”

“Dilerseniz duvarlardan kazıyıp kendisini size bir torba içinde verebiliriz.”

“Teşekkürler, gerek yok. Geri alınması zorunlu değildi. Ancak Lord Marce’inki zorunlu.”

“Yolcu listemizde Marce Claremont diye ne bir lord ne de başka biri var.”

“Oyunu siktir etmekte anlaştığımızı sanıyordum, Kap-

tan. Marce Claremont şu an Kristian Jansen adı altında geminizde bulunuyor. Bu, Lagos Hanedanlığı'nın birini sistem dışı kaçırmak istediği zaman kullandığı kimlik. İsterseniz iş verenlerinize söyleyin de hanedanlık kimliklerini daha sık değiştirsinler. Geminizde Kristian Jansen diye biri var, öyle değil mi?"

"Evet, var."

"Güzel."

"Ancak bir sorun var."

"Kaptan Blinnikka, korkarım bu 'sorun' Marce Claremont'un da küçük parçalar hâlinde olduğuysa geminizi de aynı duruma sokmak zorunda kalacağım."

"Ne demek oluyor bu?"

"Bu demek oluyor ki ya Claremont'u canlı ele geçiririm ya da *Evet, Efendim*'i yok ederim. Seçenekleriniz bunlar."

"Sizi de yanımızda götürürüz," dedi Blinnikka.

"Hayır, götüremezsiniz. Claremont'la ilgili sorun ne, onu söyleyin."

"Ölü değil. Ancak sunî koma hâlinde."

"Neden?"

"Çünkü bomba patladığında 'iş arkadaşınızla' birlikte koridordaymış. Başka birkaç mürettebat görevlisiyle birlikte arkadaşınızı durdurmaya çalışmışlar. Kendisi sağ kurtuldu. İki mürettebat üyesini kaybettik."

"Kaybınız için çok üzgünüm, Kaptan."

"Az önce beni gemimi yok etmekle ve bütün mürettebatımı öldürmekle tehdit ettiniz, Kaptan. Baş sağlığınızın hiçbir önemi yok."

"Anlaşıldı. Claremont taşınabilir durumda mı?"

"Kendisini size sağ ve değerleri sabit bir durumda teslim edebiliriz. Gerisi size kalmış."

"Anlaştık. Üç buçuk saat içerisinde size yanaşacağız. Kendisini almak için bir servis aracı göndereceğiz."

“Hayır, servis aracını biz size göndeririz.”

“Kaptan–”

“Hiçbiriniz gemime ayak basamazsınız. Adamı istiyor-
sanız bana göre hava hoş, veririm. Ama o size gelir, siz
buraya değil.”

“O zaman teslimat için sizin de servis aracında olma-
nızı istiyorum. Araç büyüklüğünde bir bomba gönderme-
diğinizize dair güvence olarak.”

“Ben değil,” dedi Blinnikka. “Mal sahibinin temsilcisi-
ni göndereceğim. Amacınıza da uyar hem. Bir de tıp per-
soneli. Onlar içeride kalacak, siz adamlarınızı gönderip
Claremont’u alacaksınız. Her şey en fazla on dakika içeri-
sinde bitmiş olacak. Daha fazla uzarsa kendimizi de feda
eder sizi yok ederiz, ister inanın ister inanmayın.”

“Anlaştık. Geleceğiniz zamanı size bildireceğiz. Kırmı-
zı Gül ayrılıyor.” İletişim sona ermişti.

“Beni ortaya attığın için sağ ol, göt,” dedi Kiva iletişim
sona erer ermez.

“Gemi hareket hâlinde,” dedi Blinnikka. “Şu an ku-
manda bende, Leydi Kiva. Ve bunu yapmanız gerekiyor.
O yüzden çenenizi kapatıp yapın lütfen, efendim.”

“Aman iyi.” Marce’ı işaret etti. “Sen de benimle geliyor-
sun. Tebrikler, tıp personelliğine terfi ettin.” Blinnikka’ya
baktı. “Olur mu?”

Blinnikka onaylar gibi başını salladı.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum,” dedi
Marce.

“Senin oy hakkın yok. Ayrıca Pinton’a yardım etmek
istediğini söylemişsin. Siktiğimin çocukları gibi zırlamayı
kes artık.”

“ ‘Yardıma ihtiyacım var’ deseniz de olurdu.”

“Peki. Yardıma ihtiyacım var. Siktiğimin çocukları
gibi zırlamayı kes artık.”

“Pek bir şey fark ettiği söylenemez.”

“Kristian kostümün nerede?”

“Attım.”

“İyi, git bul o zaman. Sonra da tıp bölmesine git. Yapa-
cak işlerimiz var.”

“Baş parmağını uzat,” dedi *Kırmızı Gül* tıp teknisyeni, Kiva’ya.

“Sik kafalıya bak, emir veriyor,” dedi Kiva.

Teknisyen iç çekti, arkasını döndü ve servis aracından dışarı seslendi. *Kırmızı Gül* mürettebatından biri elinde şimşekatarla aracın rampasına çıktı.

“Parmağını uzat yoksa Sax beynini uçurur,” dedi tıp teknisyeni.

Kiva parmağını uzattı, teknisyen ucuna bir iğne batırdı. Ardından bir de retina taraması yapıldı.

“Leydi Kiva Lagos’sun,” dedi kadın.

“Personel veritabanımıza nasıl ulaştınız?” diye sordu Kiva teknisyene.

Teknisyen bu soruyu umursamadan Marce’a yöneldi. “Parmağını uzat,” dedi, Marce da uzattı.

“Gusteen Obrecht,” dedi kadın. Sonra dönüp sedye-
deki adama yöneldi. Adamın parmağına iğne batırdı, reti-
nasını taradı ve sağ kolundan kan aldı. Marce son testi de
izledi ve sonucunu bekledi.

“Marce Claremont,” diye doğruladı kadın. Sax *Kırmızı Gül* mürettebatından başka birini çağırdı. Adam araca binip sedyeyi götürdü. Tıp teknisyeni Kiva ve Marce’a başıyla selam verdi ve gitmek üzere arkasını döndü.

“Hey,” dedi Kiva. Teknisyen arkasını dönünce Kiva küçük bir sırt çantasına uzandı –Marce’ın *Evet, Efendim’e* binerken sırtında olan çantaydı bu– ve alıp adam uzattı.

“Bu ne?” diye sordu teknisyen.

“Gemiye binerken yanında getirdikleri. İçinde tuvalet malzemeleri ve başka ıvır zıvırlar var.”

“Bilinci yerine geldiğinde belki tıraş olmak ister,” diye ekledi Marce.

Teknisyen sırt çantasını aldı, yine başıyla selam verdi ve servis aracından indi.

“Şu işi bitirip buradan siktirip gidelim hadi,” dedi Kiva.

“Katılıyorum,” dedi Marce. Kiva, transferin yapıldığını belirtmek için pilot kompartmanının kapısına vurdu.

“Gerildiniz mi?” diye sordu Marce, Kiva’ya. Servis aracı Evet, *Efendim*’e dönmek üzere havalanmıştı.

“Niye gerildim mi?”

“Transferde Chat’in vücudunda benim genetik özelliklerimi bulamazlar falan diye?”

“Hayır,” dedi Kiva. “Senden sıyırdıklarımızla yaptığımız parmak kalıbı ve lensler bütün sahte kimliklerimiz için aldıklarımız gibi kaliteliydi. Tıbbi tesislerimiz birinci sınıftır bizim.”

Marce başını sallarken bir an için yüzü buruştu; Chat’in gözleri için yapılan lenslere ana madde olsun diye korneasından alınan parça sırasında çektiği acıyı hatırladı. Lensler de parmak kalıpları da hemen büyüyordu, bu da genetik anormalliklerin görülmesini engellemişti. Şanslılardı. “Ben kan kısmından bahsediyordum.”

Kiva omuzlarını silkti. “Senin kanındı işte. Senden çektik, onun kolundaki ana damarı kestik, kanını boşalttık, seninkini doldurduk. Çok da karmaşık bir şey değil.”

“Şantlar tutar mı bilemedim.”

“Yakında erirler, kendi kanı geri gelir. Eğer şansı yaver giderse kasları çürümez de kollarını kurtarır.”

“Şansı yaver gitmezse?”

“Gitmezse gitmez, sıkılmışım şansını. Gemime bomba koymaya çalıştı o benim.”

“Beni de öldürmeye çalıştı,” diye hatırlattı Marce.

“Aynen,” dedi Kiva.

“Peki ya işe yaramasaydı?”

“Biz oradayken sedyedekinin Chat olduğunu anlasalardı mı diyorsun yani?”

“Evet.”

“Yedek planım vardı.”

“Ne planı? Kaçmak mı?”

“Hayır. Seni verirdim onlara.”

“Ne?” Marce şok olmuş gibi Kiva’ya baktı.

Kiva da ona baktı. “Ne bakıyorsun öyle? Neden seni de yanımda getirdim zannediyorsun? Yanımda olmandan falan hoşlandığım için mi?”

“Hani ben de senin adamlarındandım artık?”

“Öylesin, ama yenisin,” dedi Kiva. “Düşünmem gereken bir sürü insan var.”

Marce kısa yolculuklarının geri kalanında Kiva’ya hiçbir şey söylemedi.

Evet, Efendim’de servis aracından inmelerinden ve geminin Kırmızı Gül’den ayrılmasından hemen sonra Marce’ın tableti öttü: Vrenna’dan bir mesaj vardı.

Sorduğun şeyi araştırdım. Sjo Tinnuin o söylentiye Nohamapetan Hanedanlığı için çalışan bir arkadaşından duymuş. Dediğine göre Nohamapetanlar son birkaç yıldır para karşılığı gemilerden navigasyon verilerini alıyormuş.

Görünüşe bakılırsa bizim gördüğümüz şeyleri görmüş olabilirler. Bunun bizim için ne ifade ettiğini bilmiyorum ama iyi bir şey ifade ettiğini sanmıyorum.

Oralarda kendine dikkat et. Seni şimdiden özledim.

—V

Kiva, Marce'ın omzuna dokununca Marce başını table-
tinden kaldırdı. "Benimle gel," dedi kadın.

"Yorgunum," dedi Marce tabletini kenara koyarken.

"Akım'a girene kadar, bir de bu siktüğimin korsanları
peşimizdeyken uyuyabileceğini mi zannediyorsun ger-
çekten?" Servis aracı bölmesinden çıktı. Marce bir an için
arkasından baktı, sonra kadını takip etti.

Kiva'nın kamarasına gelmişlerdi. Marce içeri girer
girmez kadını kıskandı. "Oda büyüklüğünde bir odan
var resmen," dedi arkasından içeri giren Kiva'ya. Marce
önündeki duvarın genişliğine bakakaldı; üzerinde prog-
ramlar, notlar ve kişisel fotoğraflar asılıydı.

"Tabii ki var," dedi Kiva. "Gemi ailemin. Ben de mal
sahibinin temsilcisiyim. Beni lanet olası bir ranzada yatı-
racaklarını mı sanıyorsun?"

"Sanmıyorum sanırım. Sadece komik geldi."

"Komik bir yanı yok bence."

"Dedi tabut büyüklüğünde bir ranzada yatmak zorun-
da olmayan kadın."

"Neyse, en azından bugün orada yatmayacaksın."

"Ne?" Marce ona döndüğünde Kiva çırılçıplaktı.

"Hadi düzüşelim," dedi Marce'a.

"Ee...peki," dedi Marce ve bir an durdu. "Hayır, dur bir
dakika. Kafam karıştı."

"Daha önce seks yaptın, değil mi?" Marce onaylar gibi
başını salladı. "Kadınlarla?" Yine onayladı. "Hoşuna da
gitti?"

"Evet de--"

"Ne diye kafan karıştı o zaman?" diye sordu kadın
Marce'a doğru yürürken.

"Benden hoşlandığını pek sanmıyorum," dedi Marce.

"Gayet de hoşlanıyorum." Marce'ın kemerine uzanıp
üniformanın kayışını açtı.

“Zorunda kalsaydın beni korsanlara verecektin. Daha on dakika önce oldu bu.”

“Doğru. Ee?”

“Neredeyse ne zaman konuşsak bana lanet çenemi kapatmamı söylüyorsun.”

“Herkes söyleyebilir onu.”

“Ama—”

“Bak, ikimiz de stresli bir gün geçirdik,” dedi Kiva ve adamın üniforma pantolonunu indirdi. “Bir köşede durup bana yaşanmamış şeyler yüzünden yakınabilirsin, ki bu durumda kışına tekme yiyip o sık kadar ranzanda yatmaya gider, kendi osuruklarını koklaya koklaya uyuymaya çalışırsın. Ya da çeneni kapar üstünü çıkarırsın, yorgunluktan bitap düşene kadar düzüşürüz. Seçim senin tabii ama ben olsam ikincisini yapardım. Ee, sikişecek miyiz sikişmeyecek miyiz?”

“Senin romantizm anlayışın bu mu?” diye sordu Marce.

“Aynen öyle,” dedi Kiva ve adamı yatağa çekti.

Birkaç saat sonra Marce da yanma sokulup yatan Kiva da uyuklarken uzun, boğuk bir sinyal sesi bütün gemide yankılandı.

“Mmmmm,” dedi Kiva gözlerini açarken.

“O neydi?” diye sordu Marce.

“Akım’a girdik sinyali.”

“Güvendeyiz yani.”

“Akım’da kimse güvende olmaz. Baloncuğumuz patlarsa anında yok oluruz.”

“Yani korsanlar ya da Ghreni Nohamapetan hakkında endişelenmeme gerek yok artık demek istemiştin,” dedi Marce. Kiva’nın vücudunu teninde hissedince neredeyse anında erekte oldu.

Kiva da bunu fark etti. Marce’nın üzerine çıktı, uzanıp

Marce'ı istediği konuma getirdi ve kendini ona doğru itti. "Hayır, korsanlar ya da siktüğimin Nohamapetanları hakkında endişelenmene gerek yok," dedi üzerinde hareket ederken. "Benim hakkımda endişelenebilirsin ama."

Marce gülümsedi. "Endişelenmem gereken şey buysa sanırım idare edebilirim."

"Endişelenmen gereken şey bu değil."

"Neden bahsediyorsun o zaman?"

"Ghreni Nohamapetan'ın uğruna seni öldürmeyi göze aldığı şeyden bahsediyorum, Marce."

"Dur bir dakika," dedi Marce. "Ciddi bir konuşma mı yapıyoruz? Şu an?" Doğrulamaya yeltendi.

Kiva adamı geri itti. "Evet, ciddi bir konuşma yapıyoruz şu an," dedi hızını arttırırken. "İkisini de yapabilirim. Olay şu. Bana söylemediğin her neyse söyleyeceksin. Neden gemide olduğunu söyleyeceksin. Neden Kavşak'a gittiğini söyleyeceksin. Neden Ghreni Nohamapetan'ın seni öldürmek istediğini söyleyeceksin. Ya söyleyeceksin ya da lanet olası kalbini söküp alacağım."

"Ne zaman söylememi istersin?" diye sordu Marce.

"Bir dakika sonra," dedi Kiva.

ARA

Ghreni Nohamapetan pek hoş bir gün geçirmiyordu.

Birinci sebep: *Evet, Efendim, O Benim Bebeğim*, alınan raporlara göre Chat Ubdal'ın başarıyla yerleştirdiği ve söylentiye göre kendini de birlikte patlattığı bomba yüzünden mühendislik sistemlerinde hasar olduğunu bildirmesine rağmen Akım'a girmeyi başarmıştı. Chat'in vefatı Ghreni'yi karışık duygulara itmişti. Bir yandan Chat onun gerçekten bir işe yarayan adamlarındandı, zaten Ghreni de bu yüzden bu hassas görev için onu tercih etmişti. Öte yandan Ghreni, Chat'e ödeyeceği son derece yüksek bir miktar olan bonusunu artık ödemek zorunda değildi; bütün bu keşmekeşin içinde bir iyi sonuç varsa o da buydu.

İkinci sebep: Zaten Chat istese de o bonusu alamazdı aslında çünkü asıl görevi olan Marce Claremont'u getir-

me ya da öldürme işlemini yerine getirememişti. Aslında Ghreni adamın bu ikinciye başardığını sanmıştı, her ne kadar arada kendini de öldürmüş de olsa. Kırmızı Gül'den gelen bir mesajda Claremont'u yaralı olarak teslim aldıklarını, yaptıkları bütün testlerin Claremont'un kimliğini doğruladığını yazmışlardı.

Fakat bir saat kadar sonra Kırmızı Gül'den bir mesaj daha gelmişti:

Claremont komadan uyandı. Claremont olmadığını, yüzbaşınız Chat Ubdal olduğunu söyleyip bağılıyor. Acı içinde, özellikle kolları.

Ardından bir tane daha:

Claremont'un Claremont değil Ubdal olduğu kanıtlandı. Lens ve parmak kalıplarıyla taramalarımız atlatılmış. Kollundaki kan değiştirilmiş. Durum ciddi, kalıcı hasar olabilir.

Ve bir tane daha:

Ubdal'ın akli pek yerinde değil ama bombayı yerleştirmediğini söylüyor. Evet, Efendim hasar almamış. Yetişip tabii ki yok edeceğiz.

Ve bir tane daha:

hassiktir siktiğimin götleri lanet bombanı bizim lanet gemimize koymuşlar siki tuttuk napıcaz

Ve kısa bir süre sonra bir tane daha:

Ubdal'ın Evet, Efendim'e koyacağı bomba bizim gemimizde patladı, işlevsel hasar aldık. Yetişip yok edemiyoruz.

Kaptan Wimson, Ubdal'ın bombasının bizde patlamasından hoşnut değil. Ubdal'ı sedyesiyle birlikte hava kilidinden attı. Kaptandan size özel mesaj: Artık hasar için iki, silahlar için üç katı borçlusun bize. Önce hasarı ödeyeceksin. Bir de seni de sikeyim beceriksiz uşaklarını da diyor.

Üçüncü sebep: Ghreni'nin elinde istediği silahlar da yoktu artık ve bu onu sinirlendiriyordu.

Silahlar, isyana karşı savaşabilmesi için parlamento ve imparatorluk tarafından düke verilmesi emredilen sevkiyatın bir parçasıydı. Nohamapetan Hanedanlığı bu yasa tasarısının parlamentodan geçmesinde, Ghreni de bu silahların korsanlar tarafından kaçırılmasında önemli bir rol oynamıştı. En azından bu kısım planlandığı gibi gidebilmişti.

Ancak Kaptan Wimson silahları rehin tutmaya karar vermiş, almak istiyorsa daha fazla para ödemesini söylemişti Ghreni'ye. Elbette bu Ghreni'yi çok sinirlendirmişti; işin ahlak yanı bir tarafa, bir de silahların alınması için zaten Nohamapetan Hanedanlığı'nın mal varlığından harcamaya yaptığı için elinde kullanabileceği bir para da kalmamıştı. Silahları imparatorluk parasıyla geri alma fikri de önce Claremont Kontu'nun ahlak sahibi olmaya karar vermesiyle, sonra da Marce Claremont'u kaçırmayı becerememeleriyle suya düşmüştü.

Yeni planı ya Marce Claremont'u geri almak ya da Evet, Efendim'i yok etmektir. Birincisi muhtemelen Claremont Kontu'nun işbirliğine yanaşmasını sağlardı; ikincisi de, gerçi Ghreni'nin bu işte parmağı olduğu öğrenilirse Nohamapetan ve Lagos Hanedanlıkları arasındaki düşmanlığı daha da körüklerdi ama en azından Ghreni, Lagos Hanedanlığı'nın sigorta tekeli elinde tutan Aiello Hanedanlığı'nın yerel ofislerinden alınacak yüklü miktar-

daki paraya el koymak üzere dükü ikna edebilirdi. O paranın da zaten kaymağını bile sıyrırsa silahları geri almaya yeterdi.

Derken *Evet, Efendim* gitmiş, Marce Claremont'u da yanında götürmüştü. Üstelik şimdi hem silahların borcu artmış hem de kapatması gereken başka bir borç daha çıkmıştı.

Dördüncü sebep: Belki Ghreni silah konusunda Kırımızı Gül'e kazık atabilirdi, sonuçta asıl sözleşmeden cayan onlardı, ama korsan gemisinin aldığı hasarların borcunu kesinlikle ödemesi gerekiyordu. Yoksa öldürürlerdi onu, hem de ağır ağır yaparlardı bunu. Ne soylu unvanı ne düke yakınlığı ne de güvenlik görevlileri kâr ederdi. Yani en azından o parayı bulması lazımdı. Bir an evvel.

Ghreni bir an Vrenna Claremont'u fidyeye için kaçırmayı düşündü ama sonra hemen bu seçenekten de vazgeçti çünkü

Beşinci sebep: Vrenna Claremont'u bulmak kesinlikle imkânsızdı. Sanki yer yarılmıştı da kadın yerin dibine girmişti, ama tabii önce kişisel adresinden Ghreni'ye bir not göndermişti. Notta tam olarak şöyle yazıyordu:

İki gün üst üste aynı yatakta uyuma.

Ghreni, Vrenna Claremont'un görev geçmişini okumuştı; bunun gelişigüzel bir tehdit olmadığını biliyordu.

Ki bunun sonu da şöyle olmuştu

Altıncı sebep: Son'un İmparatorluk İstasyonu harekât şefi Sör Ontain Mount, Ghreni'yi aramış, konuşmaya da şöyle başlamıştı: "Duyduklarıma inanamıyorum! Marce Claremont'u kaçırmak da ne demek?!"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, efendim," dedi Ghreni.

“Öyle mi?”

“Evet. Çok ciddi bir suçlama bu. Bana kimin iftira attığını bilmek isterim.”

“Güvenilir kaynaklar, Lord Ghreni.”

“Saçmalık. Birincisi, duyduğum kadarıyla Marce Claremont Son’dan ayrılmış. *Evet, Efendim, O Benim Bebeğim’le.*”

“Uzay kuvvetlerimin söylediğine göre daha birkaç saat önce bir korsan gemisi tarafından takip edilip neredeyse saldırıya uğrayacak olan gemi olsa gerek bu,” dedi Mount.

“Bilemiyorum,” dedi Ghreni. “Bu konularda pek bilgim yok. Burada yeteri kadar meşgulüz, efendim.”

“Sizin dükün işleri pek yolunda gitmiyor galiba, değil mi?”

“Bazı engellerle karşılaştığımız doğru, ancak üstesinden gelemeyeceğimiz şeyler değil.”

“Bu son dediğinizi kanıtlayabildiğiniz pek söylene-
mez, Lord Ghreni,” dedi Mount.

“İmparatorsun uzay kuvvetleri desteğine minnettar olurduk doğrusu,” dedi Ghreni.

“Bunu her ima edişinizde söylediğimi söyleyeceğim yine; Bağlılık bunu yerel bir sorun olarak görüyor.”

“Parlamentonun yetki verdiği silah takviyesi hariç.”

“Dükün birlikleri kullanacak sonuçta, benim değil.”

“Pek bir şey fark etmeyen bir ayrım bana sorarsanız.”

“Bana göre öyle değil, önemli olan da bu. Ya sizin dük sorununu çözer, ya da bütün bu saçmalıklarınız sona erdiğinde isyankârlardan biri yeni dük olmak için çalar kapımı.”

“O zaman ne yapacaksınız peki?”

“Sanırım mevcut dükün kafasının hâlâ bedeninde olup olmamasına bağlı. O vakte kadar izin verin de size dostane bir tavsiyede bulunayım, Lord Ghreni. Claremont

Kontu da ailesi de toprakları da imparatorun koruması altında. Bu da demek oluyor ki benim korumam altındalar. Yani ister dükün emri ister kendi inisiyatifiniz üzerine olsun onların yoluna çıktığınızı duyarsam imparatorluk müdahalesi neymiş o zaman görürsünüz, gördüğünüze de hiç memnun kalmazsınız. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Anlıyorlardı.

Tabii bir de **yedinci sebep** vardı ki kendisi Ghreni'nin, isyan lideri General Livy Onjsten'dan aldığı şifreli mesajdı:

Silahlar nerede? Şimdiye çoktan elimizde olurlar demiştin. Son saldırıyı silahların geleceğine güvendiğimiz için yaptık. Kızımız açıkta bekliyoruz resmen. Silahlar yakında elimize geçmezse –ya da dükün eline geçerse– başımız büyük belaya girer.

Bütün bunlara senin yüzünden kalkıştığımızda sana dediğim şeyi sakın unutma. Bu işte bizimlesin. Biz yükselirsek sen de yükselirsin. Biz düşersek sen de düşersin.

Ama senin yüzünden düşersek, seni daha derine gömeriz, bilesin.

–LO

Neden bugün herkes beni tehdit ediyor? diye sordu Ghreni kendi kendine.

Bunun cevabı kendini, ailesini ve Son'daki bütün mal varlıklarını ödeyebileceklerinden fazla borcun altına sokmuş olmasıydı; hepsini de dükü alaşağı edip kendini Son Dükü ilan edebilmek için yapmıştı. Bütün bu borçların altına girmişti işte ve şimdi o özenle zamanladığı, özenle ayarladığı planları suya düşmek, hatta başına yıkılmak üzereydi.

Her şeyi riske atarsan olacağı bu işte, diye düşündü Ghreni. *Asla her şey sorunsuz hallolmaz.*

Haklıydı da. Ama *bu* kadar da zor olmamalıydı. Şimdi değil en azından. Birdenbire her şey böyle mahvolmamalıydı.

En azından Son Dükü kendisine bağırıp çağırmıyordu.

O sırada tableti öttü. Dük arıyordu. “Şimdi de soyluları mı kaçırmaya başladın??”

Ghreni elinde olmadan acı acı gülümsedi. “Tam olarak öyle olmadı, Majesteleri.”

“ ‘Majesteleri’ falan deme bana, Ghreni. Sör Ontain başımın etini yedi az önce. Genç Lord Marce Claremont’u evinin önünden kaçırmışsın diyor.”

“Bu biraz abartılı bir tabir. Son’u savunma konusunda babasını daha aktif olmaya ikna etmemde yardımcı olabilir mi diye Lord Marce’dan benimle buluşmasını rica ettim.”

“Ne dedi peki?”

“Birkaç saat içinde gezegenden ayrıldığını, bize yardımcı olamayacağını söyledi.”

“Sör Ontain *kaçırmayı* nereden çıkarmış?”

“Lord Marce’ı bize yardımcı olmaya ikna etmek için biraz ısrarcı davranmış olabilirim. Konuşma da hâliyle biraz hararetlendi. Eminim düşmanlarımız bunu abartmıştır, olay bu abartılı hâliyle Claremont Kontu’nun kulağına girdince o da Sör Ontain’e şikayette bulunmuştur, o da size gelmiştir. Kendisi aynı şeyi birkaç dakika önce bana da yaptı, efendim.”

“Ne söyledin ona?”

“Size söylediklerimi. Tabii daha az ayrıntı vererek ve daha az onay alarak.”

“Soyluları kızdırmamalıyız, Ghreni. Hele de şimdi. Özellikle de Claremont’u. Ontain ve uzay kuvvetleri kontun yakın korumaları gibi âdeta. Kaldı ki kontun gözünü korkutmaya çalıştığımız ya da çocuklarını tehdit ettiği-

miz diğerk soyluların kulağına giderse... yani. Demek istediğim, şu an onların desteğıne ihtiyacımız var.”

“Kesinlikle anlıyorum, efendim. Ancak dediğim gibi, bütün bunlar yanlış anlaşılma dan ve söylentiden ibaret.”

“O hâlde Claremont Kontu’ndan kişisel olarak özür dilemekte bir sakınca görmezsin.”

“Anlayamadım, efendim?”

“Kontu bu sabah küçük bir toplantı için çağırdım. Weatherfair’de bir şeyler içip laflayacağız daha doğrusu.” Burası dükün “kaçamak” sarayıydı ve şehrin çok uzağında sayılmazdı. “Sen ve ben olacağız. Orada bütün olanları açıklar, kendisinden özür dilersin.”

“Efendim, ne için özür dileyeceğim? Dediğim gibi bunlar yalnızca yanlış anlaşılma.”

“Yanlış anlaşılma için özür dilersin o zaman. Ghreni, özür dileycek bir şey yapıp yapmadığının bir önemi yok. Önemli olan özrün kendisi. Şimdiye öğrenmiş olmalısın. Diplomasinin birinci kuralıdır bu.”

“Toplantıda yalnızca üçümüz mü olacağız?”

“Evet. Böyle daha iyi olacağını düşünüyorum. Olayı gösteriye çevirmenin bir manası yok. Laf kendiliğinden yayılır zaten.”

“Leydi Vrenna katılmayacak mı?”

“Kontun kızı mı? Hayır. Neden ki?”

“Sordum.”

“Dilersen davet edebiliriz.”

“Etmesek daha iyi.”

“O hâlde birkaç saate görüşürüz. Serbest kıyafetle gel. Yaltaklanmaya da çalış biraz.” Dük telefonu kapattı.

Sekizinci sebep de buydu işte.

Yani özetlemek gerekirse: İnsanlar Ghreni’yi ya öldürmek ya da ciddi olarak sakatlamak istiyordu; devrimi kışkırtarak kendini düklüğe getirme planları giderek hızlı

bir şekilde suya düşüyordu; üstüne bir de asla yaşanmadığında ısrar etmesi gereken bir olay için pişmanlığını göstermesi gerekiyordu ama aslında olay hem yaşanmıştı hem de Ghreni bu konuda hiç pişmanlık duymuyordu, yani planladığı sonucu elde edememesi hariç. Kısa sürede bir mucize olmazsa Ghreni ya ölecekti ya da hapse girecekti ve onun davranışları yüzünden Nohamapetan Hanedanlığı'nın başı da yasayla derde girecekti.

İşin en kötü yanıysa bunların hiçbirinin kendi fikri olmamasıydı.

Ergenlik çağına geldiklerinde, bakma zahmetine giren herkes Nohamapetan çocuklarının her birinde ayrı bir liderlik özelliği bulunduğunu görebilirdi. Amit geleneksel olandı; sıradandı, tehlike arz etmezdi ama ailesi ve hanedanlığı için her zaman kendini öne atardı. Günün birinde Nohamapetan Hanedanlığı'nın dizginlerini resmî olarak eline alacak uysal bir sembolik başkandı yani. Ghreni ise işe yarayan kardeşti; insanlarla arası iyi olan, "tüccar" ya da özgüven adamı denebilecek biriydi; bir fikirle aklınızı çeler, ne satın aldığınızı bile anlamadan altına imzanızı atırmayı başarırdı.

Ama harekâtın beyni kız kardeşleri Nadashe'ydi. Sembolik başkana ne söylemesi gerektiğini söyleyen, iş adamlarına hedefini gösteren, meyve vermesi belki uzun yıllar sürecek planları hayata geçiren oydu.

Tıpkı o ilk gece yaptığı gibi. Üç kardeş, Nadashe'nin evlilik konusunda yeni görüşmelere başladığı taht prensi Rennered Wu'nun doğum gününü kutlamak üzere Xi'an'da toplanmışlardı.

"Pezevegin teki," demişti Ghreni kız kardeşine, kutlamalardan ayrılıp imparatorluk sarayına çok da uzak olmayan Nohamapetan dairelerine çekildiklerinde.

“Ben sevdim aslında,” demişti Amit. Elinde bir kadeh Nohamapetan şirazıyla bir koltuğa uzanmıştı. Şiraz kaçak maldı aslında, ya da Nohamapetanlardan başkası içse öyle sayılırdı en azından. Bağlılık kurulduğunda ve tekeller dağıtıldığında mevcut Nohamapetan üzüm stokları ailenin özel kullanımı için korunmuştu. Hanedanlığın şirazı, yakın zamanda kaybedilen Dünya’dakiler hariç en ünlü şiraz olarak biliniyordu ve yalnızca Nohamapetan’lar tarafından içilebiliyordu, ya da küçük toplanmalarda veya romantik buluşmalarda misafirleri tarafından tabii. Özellikle şevkli şarap uzmanlarının Nohamapetanlara kaliteli bir şişe tatma şansları olup olmadığını sorması da görülmemiş şey değildi.

“Seversin tabii,” dedi Ghreni. Ona kalırsa Rennered Wu ve kendi kardeşi aynı sıkıcı, zamparamsı tiplerdendi. Ghreni’nin Amit’ten hoşlanmaması gibi bir durum yoktu gerçi, ya da Amit’in Ghreni’den, ama yetişkin zamanlarında pek fazla vakit geçirmemişlerdi. Her ikisinin de arkadaş grubu kendilerine göre idi.

Gerçi Ghreni kız kardeşiyle de pek vakit geçirmiyordu ama istemediğinden değil. Nadashe’nin *planları* olurdu hep. Ghreni, bu planlarda yer aldığı zaman görürdü kız kardeşini. Yer almadığı zaman da görmezdi. O gün Nadashe’nin ikisini de kendi dairesine getirmesi, üstelik akşam için ayarladıkları partnerlerini de ektirmesi, planlarında kardeşlerinin de bir şekilde yer aldığı anlamına geliyordu.

Fakat elbette bu planların ne olduğunu söylemediğinden Ghreni onu eğlencesine iğnelemeye karar vermişti. “Hele senin bahanen ne, Nada? Neden o kasıntı Rennered’la evleniyorsun?”

Amit’in oturduğu koltuğun arkasında duran Nadashe kardeşinin elindeki şarap kadehine uzandı ve bir yudum

aldı. Amit kısa bir an söylense de kadeh kendisine geri dönünce sustu. “Neden derken, günün birinde imparatoroks olacak olması ve imparatorluk hanedanlığıyla müttefik olmanın ailemize birlikler arasında sarsılmaz bir yer verecek olması, ayrıca çocuklarımdan birinin bir sonraki imparatoroks olacak olması ve çıkarlarımızı Bağlılık’ın temeli hâline getirebilecek olması dışında mı?”

“Aynen,” dedi Ghreni. “Onun dışında.”

“İyi dans ediyor denebilir.”

“Eh,” dedi Ghreni gözlerini deviren kardeşine bakarak, “Bu da bir şeydir.”

“Başka bir sebep daha var tabii, sizi de bu gece buraya bunun için getirdim.” Kadehi yine Amit’in elinden aldı.

“Kes şunu,” dedi Amit.

“Olmaz,” dedi Nadashe elinde kadehle bara doğru yürürken. “Bu kısmı dinlerken ayık olman gerekiyor. İşim bitince kadehini alırsın geri.”

“Bu her neyse şimdiden hoşlanmadım ben,” dedi Amit.

“Neler oluyor, Nada?” diye sordu Ghreni.

“Gelecek,” dedi Nadashe ve ev bilgisayarına ışıkları karaltıp ekranda bir sunum açmasını söyledi. Sunumda Bağlılık’ın haritası vardı; Kavşak’ta birleşen bütün büyük Akım nehirleri ışıltı aldı.

“Gelecek bu mu?” diye sordu Amit.

“Bu şimdiki zaman,” dedi Nadashe ve parmağını şaklattı; harita birdenbire değişti. Değişen Bağlılık’ın yıldız sistemleri değil Akım nehirleriydi; bazıları ciddi bir şekilde olmak üzere hepsi değişmişti. Özellikle de Kavşak’ın önceden Akım’ın giriş ve çıkış vektörleriyle dolu olan etrafında şimdi yalnızca üç nehir vardı; üçü giriş, biri çıkış nehriydi. Şimdi Akım nehirlerinin çoğu için kavşak görevi gören başka bir sistem vardı; etrafı giriş ve çıkış trafiğiyle doluydu.

Bu sistem Son'du.

"Gelecek bu işte," dedi Nadashe.

Ghreni ayağa kalkıp ekrana doğru yürüdü; haritayı inceliyordu. "Nereden buldun bunu?"

"Üniversiteden bir arkadaşım Akım fizikçisi oldu," dedi kadın. "Doktora tezini yapacak bir konu ararken Akım'daki uzun süreli muhtemel değişiklikler üzerine bir monograf bulmuş. Monografi yazan adam başka bir inceleme yapmamış. Arkadaşım adamın bilgilerini takip edince Bağlılık için vergi tahsildarlığı yaptığını görmüş. Bu yüzden verileri kendi incelemeye koyulmuş ve nihayet, bin yıllık göreceli durağanlıktan sonra Akım nehirlerinin muhtemelen bu haritadaki gibi değişeceğini gözlemlemiş."

"Ne zaman olacakmış peki bu?" diye sordu Amit.

"Verilere göre değişimin çoktan başladığını söylüyor arkadaşım. Önce yavaş başlayacak, ardından giderek hızlanacakmış. Muhtemelen önümüzdeki on yıl içerisinde başlar." Nadashe ekranı işaret etti. "Arkadaşımın dediğine göre Bağlılık önümüzdeki otuz yıl içinde muhtemelen böyle olacakmış."

Ghreni kaşlarını çattı. "Muhtemelen mi? O ne demek?"

"Veri gruplarından yola çıkarak gördüğü en olası çöküş ve değişimleri modelliyor. Dediğine göre bu harita yüzde seksen beş ihtimalle Akım nehirlerinin değişimi bittiğinde geleceği noktayı gösteriyormuş. Nehirler sabitlendiğinde de yine bin yıl kadar aynı kalması muhtemelmış."

Ghreni haritaya işaret etti. "Son'un da bütün o nehirlerin toplanacağı yer olduğundan emin yani?"

Nadashe onay verir gibi başını salladı. "Değişimin en öngörülebilir kısmının bu olduğunu söylüyor hatta. An-

laşılan bu daha önce de yaşanmış. Akım nehirleri daha önce de değişmiş yani. Elindeki verilere göre Akım faaliyeti her bin ya da iki bin yılda bir Kavşak ile Son arasında değişiyormuş. Akım nehirlerinin başka bir sistemde toplanması ihtimali yüz binde birden bile az yani.”

“Tamam da, yani?” dedi Amit sorarcasına.

“Yani Akım nehirlerinin toplandığı sistemi kontrol eden Bağlılık'ı da kontrol eder,” dedi Ghreni.”

“En azından kardeşlerimden biri dinliyor beni,” dedi Nadashe gülümseyerek.

“Ama o sistemi biz kontrol etmiyoruz,” dedi Amit. “Biz Tertathum sistemindeyiz.”

“şimdiki zamandan bahsediyorsun sen,” dedi Nadashe ve tekrar ekranı gösterdi. “Gelecek burası.”

“Son'da bir dük var zaten,” dedi Ghreni kız kardeşine.

“Var, evet,” diye onayladı Nadashe. “Ama tarihe barksan çok uzun süre kalamıyorlar. O kadar sıklıkla devriliyorlar ki ne zaman yeni bir isyan patlak verse Bağlılık, ilkesi gereği savaşmalarına izin veriyor, dükalığı da kim ayakta kalırsa ona veriyor.”

“Mevcut dükü devirmek mi istiyorsun?”

“Hayır, *senin* onu devirmeni istiyorum, Ghreni.”

“Ne? Neden ben?”

“Çünkü Amit aile işlerini üstlenmekle meşgul, ben de soyumuzu imparatorun soyuyla birleştirmekle meşgulüm. şu an için meşgul olmayan tek kişi sensin.”

“Ben de gayet meşgulüm,” dedi Ghreni, ve öyleydi de. Ailesinin pazarlama alanında bir yöneticiydi, ki yaşi ve tecrübeleri göz önünde bulundurulursa bu onun için oldukça uygun bir mevkiydi. Bir süre sonra o mevkiyi bırakıp ailesinin yönetim kuruluna girecekti ve böylece sorumsuzca yaşayabilecekti, tıpkı her ailenin en küçük çocuğu gibi.

“O kadar da meşgul değilsin. Hem seni Son’daki çıkarlarımızı gözetmek üzere görevlendirsek bu senin için bir terfi sayılır. Ki hem sana yakışır hem de kariyerin için mantıklı bir ilerleme olur.”

“Ama Son’dan bahsediyoruz.”

“Ee?”

“Son’da hiçbir şey yok. O yüzden oraya Son diyorlar.”

“Son’da gelecek var, Ghreni. Senin orada olman gerekiyor ki değişim yaşandığında hazır olabilelim.”

“Evlenip imparatorluk ailesine gireceksin zaten, Nada,” dedi Amit. “Neden bir de Ghreni’nin Son’da olmasına ihtiyacımız var ki?”

“Buna sen cevap vermek ister misin?” diye sordu Nadashe, Ghreni’ye.

“Çünkü Son’u kim yönetiyorsa imparatorla güç mücadelesine girebilecek konumda olacak,” dedi Ghreni kardeşine. “Wu Hanedanlığı’nın imparatorluk hanedanlığı olmasının tek sebebi Kavşak’ın etrafındaki bölgeyi yönetiyor olmaları. O alana vergi vermeden adımını atman mümkün değil. Eğer bu durum Son’a kayarsa imparatorun en büyük gelir kaynağından biri de kurur.”

“Wu Hanedanlığı’na giriyoruz ki şu an güçlü olalım,” diye devam etti Nadashe. “Son’u emniyete almamızın sebebi de işler değiştiğinde de güçlü kalabilmek. Ailelerimiz hem Kavşak’a hem de Son’a hâkim olursa Bağlılık’ı iç savaş yüzünden çökmekten kurtarıyoruz.”

“İç savaş ticarete yaramaz tabii,” dedi Amit. “Ne bize yarar ne de bir başkasına.”

Ghreni yeniden ekrana baktı. “Bir doktora tezi uğruna fazla şeyi tehlikeye atmıyor muyuz, kardeşim?”

Nadashe omuzlarını silkti. “En kötü ihtimalle değişim hakkında yanılmış oluruz, ama sen Son Dükü olmuş olursun ben de imparatorluk eşi.”

“Aslına bakarsan en kötü ihtimalle sen Rennered’la evlenemezsin Ghreni de ihanetten tutuklanır, değişim de her türlü gerçekleşir,” diye belirtti Amit.

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” dedi Ghreni kardeşine.

“Başarısızlık durumunda neler olacağından haberdar olmamızı sağlamaya çalışıyorum yalnızca,” dedi Amit. “Sizin kadar akıllı olmadığımı düşündüğünüzü biliyorum. Haklısınız da; değilim. Ama bu planının çok riskli olduğunu ve başarısız olma ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu anlayacak kadar aklım var. Eğer işler yolunda giderse hanedanlık heyetini sakinleştirmem için bana ihtiyacınız olacak.”

“Onlara söylersek tabii,” dedi Nadashe.

Amit alay eder gibi güldü. “Gezegen çapında bir darbeyi el altından, Nohamapetan Hanedanlığı’nı işin içine katmadan yürütmeyi mi planlıyorsun?”

“Neden olmasın? Yerel fonları kullanırız. Son’dan bahsediyoruz sonuçta; istersek masrafları yıllar boyu kayıt dışı tutabiliriz. Eğer işi halletmeyi başarırırsak her şey bittikten sonra söyleriz heyete.”

“Ah, Tanrım,” dedi Amit ve oturduğu koltuktan kalktı. “Bir içkiye ihtiyacım var gerçekten.” Bara doğru gitti.

“Sessizce halledeceğiz bu işi. Her şey aramızda kalacak.”

“Yerel fonları kullanabilirsek bile bu işi sessizce halletmemizin imkanı yok,” dedi Ghreni. “Hele de isyanı yöneteceksek.”

“Şu ya da bu grubun birkaç yılda bir düke karşı isyan başlattığı bir yerden bahsediyoruz,” dedi Nadashe. “İsyanı senin yönetmene gerek yok. Çoktan yönetilen bir isyan bul, yeter.”

“Dükün de bu sırada eli armut toplayacaktı diye düşünüyorsun herhalde?”

“Senin de işin içinde olduğunu bilip bilmemesine bağlı. Eğer onun işine yararsan fark etmeyebilir bile.”

“Çok fazla belirsizlik var,” dedi Amit barın oradan.

“Haksız değil,” dedi Ghreni kardeşine katılarak. Hari-tayı gösteren ekranı işaret etti yine. “Ayrıca fizikçi arkadaşının sahtekârın teki olmadığından da emin değiliz. Neden bu haber her yere yayılmış değil, Nadashe? İnsanları ilgilendirecek bir konu değil mi bu? Daha önce hiç böyle bir şey duymamış olmam bu işin aslı astarı olmadığını düşünmeme sebep oluyor.”

“Arkadaşım bana özel olarak geldi,” dedi Nadashe.

“Neden böyle bir şey yaptı ki?”

“Paraya ihtiyacı varmış, bu bilginin de para karşılığında verebileceği bir şey olduğunu düşünmüş. Doktora tezinin geri kalanı boyunca ödeme yaptım ona. Bu konuyu işlemedi tabii; bunun üzerinde özel olarak benim için çalıştı.”

“Kim bu kadın?”

“Üniversiteden bir arkadaşım dedim ya.”

“Bir adı var mı?”

“Hatide Roynold.”

“Ben tanıştım mı hiç onunla?”

Nadashe alay eder gibi güldü. “Hayır. Kabullenmesi biraz zor olabilir ama bütün üniversite arkadaşlarımla tanışıp yatmayı başaramadın, Ghreni.”

“Bu elindeki veri başkası tarafından incelenmemiş mi?” diye sordu Amit. Kadehini yine şirazla doldurmuştu.

“Hayır. Haberin yayılmasını istemedik tabii ki. Sanırım bir ara çalışmasını devam ettirdiği vergi tahsildarıyla irtibat kurmaya çalışmış ama bir şey çıkmamış diye biliyorum.”

“Yani bu konu hakkında bir şey bilse de bilmese de konuyla belli ki ilgilenmeyen, önemsiz bir imparatorluk

bürokrati haricinde kimse bu konu hakkında bir şey bilmiyor yani?" Nadashe onaylar gibi başını salladı. "Eh," dedi Amit. "En azından kimse ne yapmaya çalıştığımızı anlayamayacak."

"Bunu yapmak istiyorsun yani gerçekten?" diye sordu Ghreni kardeşine.

"Yapmak istediğimi söylemedim," dedi Amit. "Bu fazla riskli ama aynı zamanda fazla kârlı bir yatırım; bu çılgın dalavereyi tanımlayacak daha kibar bir söz bulamıyorum doğrusu. Risk almayı sevmem ben. Kaldı ki tekel imtiyazımız var, yani *zaten* kârlıyız." Ekranı işaret etti. "Ancak *bunun* ufacık da olsa bir doğruluk payı varsa biz hiçbir şey yapmasak bile Bağlılık'ın çökme tehlikesi söz konusu. Ki bu da az riskli ve yüksek cezalı bir senaryo. *Planı* bu *senaryonun* gerçekleşmesinden daha mı çok istiyorum, ona karar vermeliyim."

"Başarabiliriz," dedi Nadashe.

"Benim başarmam gerektiğini söylemeye çalışıyorsun sanırım," dedi Ghreni. "Aramızda aylar olacak."

"Sen gitmeden planlayabiliriz her şeyi."

"Bu planları gerçek hayatta uygulamaya başlayınca hiçbir anlamları kalmayacak."

"Doğaçla sen de. İnsanların güvenini kazan. Gerçek niyetini bilmelerine izin verme. İyisindir sen bu konuda."

"Orası öyle," dedi Ghreni. "Ama bununla çok ileri gidemem."

"Gerisini bir şekilde halledersin." Nadashe kardeşine doğru gidip teşvik edercesine yanağına hafifçe vurdu. "Ne yapacağını bilemezsen de saldır. Bir zararı dokunmaz."

"Çok fazla zararı dokunabilir aslına bakarsan," dedi Amit. Kadehine biraz daha şiraz doldurdu.

"Cesur ol," dedi Nadashe kardeşini duymazlıktan gelerek. "Cesur ol, Ghreni, ki Son Dükü olabilesin."

Nadashe o gece ne Amit'i ne de Ghreni'yi ikna edebildi. Hem kafalarında çok fazla soru işareti hem de hepsinin ihanet, sahtekârlık ve terörden minicik hücrelere tıklılma ihtimali vardı. Ama asıl soru Nadashe'nin onları planlarına ikna edip edemeyeceği değil, ne zaman edecekti. Bir ay içinde iki kardeşini de bu fikre inandırmayı başarmıştı. Ondan sonraki ay ise bu aptalca plana katıldığına hâlâ inanamayan Ghreni, Nohamapetan beşlisi *Bu Ne Cûret!*'e binmiş Son'a doğru ilerliyordu.

Şimdi dönüp bakınca planın kendi kısmı şaşırtıcı derecede iyi gitmişti aslında. Gerçekten de Son Dükü'nü devirmek isteyen bir grup mevcuttu; Ghreni onlara para ve silah desteğinde bulunacak, onlar da işin asıl isyan kısmını üstleneceklerdi. Ghreni kısa sürede Son Dükü'nün yakın çevresine kendini sevdirmeyi başarmıştı. Son Dükü, azametli unvanına rağmen aslında babası mevcut dükü devirerek iktidara gelmiş dar görüşlü bir taşralıydı ve soylu kökleri Bağlılık'ın kuruluşundan öncesine dayanan ailesinden ötürü Ghreni'ye âdeta hayranlık duyuyordu.

Birkaç ay içerisinde isyan alevlenmeye başlamıştı. Dükün sırdaşı ve siyasi infazcısı hâline gelen Ghreni, bir yandan patronunun kuyusunu sessizce kazarken bir yandan da onun kellesi uçtuğunda kaçınılmaz olarak yerine geçmesinin yolunu yapabilecek bir pozisyona gelmişti. Onun, kız kardeşinden çok daha başarılı olduğuna şüphe yoktu. Gerçi bu pek de Nadashe'nin suçu sayılmazdı. Ghreni'nin bildiği kadarıyla Rennered'in o duvara toslamasında kardeşinin bir payı yoktu. Yani varsa bile en azından onu bu işin dışında tutmuştu.

Ama şimdi her şey başına yıkılıyordu. Saatler değilse bile günler sonra enselenip rezil olacağını hissediyordu Ghreni, ki bu yalnızca onu değil bütün Nohamapetan

Hanedanlığı'nı tehlikeye atardı. Kendi kendine sıçmak başkaydı, sıçarken bütün ailenin de içine sıçmak başka.

Cesur ol, demişti Nadashe ona. Ki Son Dükü olabilesin. Ghreni bu anı hatırlayınca gülümsedi ve kız kardeşinin onun yerinde olsa ne yapacağını düşündü. Sonra kendini Son Dükü ve Claremont Kontu'na sunmadan yaklaşık iki saat önce tam da bunu yapmaya başladı.

Dük, kont ve Ghreni, Weatherfair'in doğu tarafındaki, şehir manzarası en güzel görünen balkonunda bir yandan çay eşliğinde yemek yiyip bir yandan son derece alakasız şeylerden konuşarak bir saat kadar geçirdi. Ghreni kontun oldukça zorlandığını fark etmişti; belli ki adam Ghreni'nin gerçekten de oğlunu kaçırdığına ve ona işkence etmeye niyetlendiğine inanıyordu. Ardından yalnız konuşabilmek üzere üçü birlikte dükün özel ofisine gittiler ve burada da Ghreni'nin kontun oğlunu kaçırıp ona işkence etmeye niyetlenmesi dışında bir sürü alakasız şeyden konuşarak bir saat kadar daha geçirdiler.

Derken dük, özür dileme faslına geçilmesi gerektiğini işaret etti. Ghreni onaylar gibi başını salladı, ayağa kalktı ve çalışma masasının ardında oturan dük ile sandalyedeki kontun arasında durdu. Az sonra söyleyeceği sözlerin ağzından ne kadar zor çıkacağını işaret eden derin bir nefes aldı, ardından ceketinin sağ iç cebine uzandı, oraya gizlediği küçük şimşekatarı çekti ve kontu vurdu. Adam şok etkisiyle bilincini yitirmişti.

"Ghreni, ne yaptığını sanıy—" diyordu dük fakat cümlesi yarıda kaldı çünkü ciğerlerinde bir delik açılmıştı; Ghreni şimşekatarı yere atıp elini boşa çıkardıktan sonra ceketinin sol iç cebinden küçük bir tabanca çıkarmış, adama ateş etmişti. Dük, Ghreni'nin yüzüne sıkıdığı kur-

şundan ölmeden önce yarasına, ardından şaşkın bir ifadeyle Ghreni'ye bakabilmişti yalnızca. Kurşun dükün sağ gözünün hemen altına girmiş, beynine doğru ilerlerken hızını kaybetmiş ve kafatasının çok yakınında durmuştu.

Ghreni hemen bir peçete çıkartıp silahın üzerindeki parmak izlerini sildi, ardından silahı yerde bilinçsizce yatan kontun eline tutuşturdu. Adamın parmaklarını özellikle kabzaya ve tetiğe dokundurup iz kaldığından emin oldu. Ardından yerden şimşekatarı aldı, onu da bir güzel sildi, üzerine dükün parmak izlerini bastırdı ve normalde düşeceği yere bıraktı, dönüp bir soylunun korunma amaçlı şimşekatar saklamasının mantıklı olacağı çekme-celerden birini açıp öylece bıraktı.

Sonra tam da silah seslerini duyan personel ve güvenlik görevlileri ofis kapısına vardığı sırada aceleyle kapıyı açtı.

“Birbirlerini vurdular!” diye bağırdı Ghreni personel ve güvenlik görevlileri ofise dalarken. Şok içindeymiş gibi kapının önüne yığıldı ve hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Gerçi bunun hiçbir önemi yoktu; kimse onunla ilgilenmiyordu çünkü yerde ölü yatan dük çok daha ciddi bir meseleydi onlar için.

Ki Ghreni'ye göre hava hoştu. Kimsenin kendisiyle ilgilenmesini istemiyordu zaten. Herkesin dük ve kontla ilgilenmesini, bariz olanı görmesini istiyordu: Kont küçük bir silah çekmiş, dük de buna karşılık şok vermeye ayarlı bir şimşekatar çekmiş, ardından biri ateş etmiş ve her şey cehennemi boylamıştı, şimdi de aralarından biri ölmüştü diğeri de pili bitmiş bir oyuncak gibi yatıyordu. Diğerleri ne kadar çok şey görürse –ki şu an ofis personelle doluydu– beyinleri Ghreni'nin anlattığı hikâyeye o kadar çok inanırdı.

“Dük beni konttan özür dilemem için çağırmıştı,” dedi

Ghreni bir süre sonra Sör Ontain'e. İmparatorluk bürokrati da bu işe dahil olmuştu çünkü mevcut kontun mevcut düke suikast düzenlemesi bütün imparatorluğu ilgilendiren bir meseleydi. Her ne kadar bu dük Son Dükü de olsa, zira Sör Ontain'in daha önce burada bir dük isyancıların eline düştüğünde asılmasına memnuniyetle göz yummuşluğu vardı. İkisi hastanenin morgunda yalnızdı; önlerindeki sedyede dükün cansız bedeni yatıyordu.

"Oğlunun kaçırılmasının bedeli olsa gerek," dedi Mont.

"Sözde kaçırılmasının," diye düzeltti Ghreni. "Özür diledim de, ama Marce Claremont'un kaçırılması için değil, çünkü böyle bir şey yaşanmadı. Kontun oğluyla tartıştığım için özür diledim, bu yanlış anlaşılmalarda o tartışmadan çıkmıştı zaten."

"Kont bunu nasıl karşıladı?"

Ghreni morg sedyesini işaret etti. "Pek ikna olmamış."

"Kont neden sizi vurmadı, Lord Ghreni?"

"Efendim?"

"Oğlunu kaçırdığı iddia edilen sizsiniz. Öfkesinin en mantıklı hedefi de sizsiniz yani. Üstelik tam karşısındaydınız."

"Kont bunu dükün emriyle yaptığımı düşünüyordu. Yani birbirlerine ateş etmeye başlamadan önce öyle dedi en azından."

"Neden böyle düşünüyormuş peki?"

"Çünkü birkaç gün önce dük beni kontu görmeye göndermişti, imparatorluk parasını yasadışı yollarla kendisine aktarmaya ikna etmem için. Korsanların çalıp rehin tuttuğu silahların parasını ödeyecekti. Kont olmaz dedi -ki öyle demesi gerekirdi zaten- durum böyle olunca kendisine baskı yapmak için oğlunu kaçırma emri aldığı düşünmüş olmalı."

“Ama dükün emriyle genç Claremont’la gerçekten de konuştunuz.”

“Evet.” Ghreni, Mount’un bu kaçırma olayını yediğini fark etti ama tabii bir şey söylemedi. “Dük, bu paraları ‘ödünç alma’ planını tasvip etmediğimin farkındaydı ama yine de konta sormak durumundaydım çünkü dükün emrindeydim.”

“Yine de sizi de öldürmeye çalışmamış olması garip.”

“Belki de öldürmeyi planlamıştır. Ama dükün de şimşekatarı vardı. Sanırım kont böyle bir şeyi hesaba katmamıştı.”

“Evet,” dedi Mount. “Dükün güvenlik timi amiri de şimşekatarın varlığına şaşırды. Dükün genel olarak silahlardan hoşlanmadığını, yanında da hiçbir şey taşımadığını söyledi. O işi yakın korumalarına bırakmış.”

“Herhalde dük tedbirli davranmak istemiştir. Kontun kendisine karşı öfkeli olduğunu biliyordu sonuçta.”

“Evet ama şimşekatarı nereden bulmuş? Güvenlik görevlileri silahı daha önce hiç görmediklerini söylüyor.”

Ghreni bilerek rahatsız olmuş gibi yaptı.

“Ne oldu, Lord Ghreni?” diye sordu Mount.

“Silah benimdi, düke ben ödünç vermiştim,” dedi Ghreni. “Bir süre önce isyan iyice kızışınca almıştım.”

“Kendinize ait güvenlik görevlileriniz var ama.”

“Her zaman yanımda değiller sonuçta. Dük silahım olduğunu biliyordu, tabii ki bariz sebeplerden ötürü asla yanımdayken taşımadım, ama toplantıya gelirken getirmemi istedi. Kendini korumak için.”

“Güvenlik görevlilerinin de toplantıya katılmasını isteyebilirdi. Ya da kont geldiği zaman adamlarına üstünü aratabilirdi.”

“Sanırım bunun kontu iyice sinirlendireceğini düşün-

dü. Toplantının amacı aralarındaki gerginliği tatlıya bağlamak. Zaten bu yüzden resmî bir ofiste değil özel konutu Weatherfair'de buluştuk. Ciddi değil de samimi bir buluşma olsun diye.”

Mount sedyeye baktı. “Dük yanlış hesap yapmış anlaşılan.”

“Claremont Kontu'na ne olacak?” diye sordu Ghreni.

“Şu an üst katta özel bir odada, uzay askerlerimden altısı da yanında. Hâlâ kendine gelmiş değil. Uyanınca sizin anlattığınız hikâyenin aynısı anlatmayacak sanırım, öyle değil mi?”

“Bilemiyorum,” dedi Ghreni. “Bana karşı hâlâ öfkeli olduğunu biliyorum. Olanlarla bir şekilde benim de alakam olduğunu iddia ederse şaşırmam. Düke şimşekatarımı ödünç vermek dışında yani. Ki bu da onun bileceği bir şey değil. Ofisten alınan herhangi bir kayıt var mı?”

Mount başını iki yana salladı. “Güvenliğin dediğine göre Weatherfair'de o tarz şeylerden yokmuş. ‘Sığınak yerim’ diyormuş oraya, her ne demekse artık.”

Ghreni başını salladı sanki Weatherfair'de hiçbir güvenlik önlemi alınmadığını bilmiyormuş gibi. “Bir sonraki dük daha tedbirli davranır.”

“Kim olursa artık,” Mount sedyeyi işaret etti. “Ne varisi ne de yakın akrabası vardı, düşesle yaptığı evlenme sözleşmesine göre de kadın mirasta hak iddia edemeyecek. Güven sorunları varmış anlaşılan.”

“Bir protokol falan yok mu? İmparatorsun temsilcisi olarak unvanı üstlenen kişiyi onaylamanız gerekir, öyle değil mi?”

“Doğrudan bir varisin olmaması durumunda temsili dükü benim atamam gerekiyor, evet. Tabii benim önerimin imparatorun tarafından da onaylanması gerekiyor.

Normal şartlarda unvanı bir sonraki en soylu kişiye aktarmak daha mantıklı olurdu aslında, ki bu da Claremont Kontu oluyor.”

“Ama bu şartlar altında çok isabetli bir karar olmaz tabii,” dedi Ghreni.

“Evet, olmaz. Aslında unvan için düşünebileceğim birkaç kont ve baron daha vardı ama bazıları gezegeni terk etti, diğerleri de ya bir yerlerde saklanıyor ya da isyancılarla işbirliği yapıyor, ki bu durumda zaten onların dük olması söz konusu bile değil. En azından şimdilik yani.”

“Ya isyan lideri kendini sunarsa? Generalleri Livy Onjsten yani?”

Mount alay eder gibi güldü. “Sırf dük öldü, artık onu devirmeye çalışması *gerekmiyor* diye kadına mevki verecek değilim. Ortada hâlâ bir isyan var. Hükmen isyan kazanma diye bir şey olmaz.”

Ghreni sessizleşip bir şey düşünür gibi yaptı ve Mount’un bunu fark etmesini bekledi.

“Ne oldu?” diye sordu Mount nihayet.

“Aslında bu konuyu kimseyle konuşmamam gerekiyordu.” Ghreni bilerek duraklaya duraklaya konuştu. “Son birkaç aydır dük beni isyancılarla gizli görüşmelere gönderiyordu; bu kaostan kurtulmanın bir yolunu bulabilir miyiz diye. Onların da kaynakları tükeniyor bizim de. İki taraf da kabul edilebilir bir çözüm arıyor. Ama şimdi dük öldüğüne göre yerini isyancılar almak isteyeceklerdir. Eğer hızlı hareket etmezsek isyanın yerini dükalık için savaşılan liderler alacaktır. Ki bu da Son’daki herkes için işleri kötüleştirir.”

“Ne öneriyorsunuz o zaman? Şu Onjsten denen kadını dük mü yapayım?”

Ghreni başını iki yana salladı. “Dükün ölümü haberlere çıktı mı?”

“Hayır,” dedi Mount. “Şu an için insanların tek bildiği Claremont Kontu’nun yukarıda olduğu. Onun,” dedi Mount dükü işaret ederek “aşağıda olduğunu bilen yok. Ama tabii çok uzun sürmez bu.”

“Konuşmamız biter bitmez Onjsten’le irtibata geçebilirim. Ona ateşkes teklifinde bulunayım, isyancıların siyasi amaçlarından bazılarının kabul edildiğini söyleyeyim ve kendisine bir unvan sunayım.”

“Ne unvanı?”

“Konteslik unvanı.”

“Claremont Kontesliği mi?” diye sordu Mount alay eder gibi.

“Neden olmasın? Duruşmadan sonra boşalırsa yani. Birkaç kontun kaçtığını söylemişsiniz, o unvanlardan birini verirsiniz. Yüzbaşılar için de daha düşük birer unvan. Savaşçılara da genel af uygulandı mı bu olayı tek bir telefonla sona erdirebiliriz.”

“Tek bir telefon görüşmesinin çözemeyeceği kadar çok iş değil mi bu,” dedi Mount.

“İş telefon görüşmesi değil aylardır yapılan görüşmeler çözecek,” dedi Ghreni. “Adamlarıyla bütün bu konuları temelde şekillendirdik sayılır zaten. Telefon görüşmesiyle uygulamaya geçmiş olacağız yalnızca.”

“Ya Onjsten kabul etmezse?”

“O zaman İmparatorluk Uzay Kuvvetleri’nin müdahale edeceğini söylerim.”

Mount ciddileşti. “Böyle bir niyetimiz yok, Lord Ghreni.”

“Elbette yok, ama bunu onun bilmesi gerekmiyor. İyi bir koz elde etmiş oluruz böylece. ‘Ya istediğin her şeye sahip ol ya da Bağlılık seni mahvedecek’ demiş gibi olacağım yani. Bu da bir motivasyon olur kendisine.”

“Bunu başarabileceğinizden emin misiniz?”

“Şu an elimizdeki en iyi fırsat bu. Uzun bir süre elimize başka bir fırsat geçeceğini de sanmıyorum.”

Mount onaylar gibi başını salladı. “Hadi o zaman.”

“Sorun şu ki, Sör Ontain, bunların hiçbirini yapacak resmî yetkim yok. Henüz yani.” Ghreni, ima ettiği şeyi Mount’un anlamasını bekledi, ki bu da çok sürmedi çünkü Mount aptal bir adam değildi. Ardından Ghreni, Mount’un bütün bu yaşananları zihninde tartmasını beklerken yüzünde belirip kaybolan mikroifadeleri seyretti; Ghreni’nin istediği şeye ulaşmak için kendisini resmen tuzağa düşürdüğünü fark edişini, bu kadar kolay yönlendirilebilmesine sinirlenişini, Ghreni’nin bütün bu suikastı sırf bu âna ulaşabilmek için düzenlemiş olabileceğine dair şüpheyi, bu ihtimal karşısında gizli bir hayranlık duymasını, bu isyanın lanet olası bir saçmalık olduğunu ve her ne şekilde olursa olsun ne kadar çabuk sona ererse herkes için o kadar iyi olacağını fark edişini, ve bu baktan durumdan bir an evvel kurtulabilmesi için bu sinsi Nohamapetan’ın muhtemelen en iyi şansı olduğunu kabullenişini gördü.

Ghreni adamın ona dükalığı teklif edeceğini muhtemelen kendisinden birkaç saniye kadar önce fark etti.

“Pekâlâ, Lord Ghreni,” dedi Mount. “Bir saat içinde ateşkesi, önümüzdeki yirmi dört saat içinde de barışı sağlarsanız temsili düklüğe terfi edeceksiniz. Kalıcı olması için de tavsiye işlemlerini başlatacağım. Yalnız bu konuda anlaşalım, arkadaşım. Eğer düke düzenlenen suikastın anlattığından en ufak bir şekilde farklı olduğunu öğrenirsem dükalığının yerine üçe üç metre hücre alır, ölene kadar orada yaşarsın, haberin olsun. Ve olabildiğinde uzun yaşamayı sağlamayı da kendime görev edinin, elimden geleni ardıma koymam. Anlaşıldı mı?”

“Elbette, Sör Ontain.”

“O hâlde tebrik ederim, Lord Ghreni, Son’un geçici dükü oldunuz. Şimdi işe koyulun.”

Mount uzun adımlarla morgdan çıktı. Ghreni sevinçten havayı yumruklamamak için kendini zor tuttu.

Bir saat sonra ateşkesi sağlamış, barış anlaşmasında çalışmak üzere insanları görevlendirmişti. General Onjsten’i İmparatorluk Uzay Kuvvetleri’yle falan tehdit etmesi gerekmemişti tabii; kadın zaten onun için çalışıyordu.

İki saat sonra Kırmızı Gül’ün kaptanı Kaptan Wimson’a haber vermiş, resmî olarak temsili düklüğe atandığında silahlar ve hasar için ödeme yapacağını bildirmiş, o zamana kadar sabırlı olmasını ve kendisini öldürmemesini talep etmişti.

Üç saat sonra Son’un yeni dükü Claremont Kontu’nun uyandığının ve bilincinin yerinde olduğunun haberini aldı. Onu ziyaret etmeye karar verdi ve İmparatorluk Uzay Kuvvetleri’nden altı asker de dahil herkesin kapının dışında beklemesini emretti. Askerler pek memnun olmasalar da emre itaat ettiler. Ghreni odanın köşesinde duran sandalyeyi alıp hastane yatağının yakınına yerleştirdi ki kontla sessizce konuşabilsin.

“Son Dükü artık benim,” dedi kont.

“Tebrikler,” dedi kont bir an sonra. Sesinde bariz bir hoşnutsuzluk vardı.

Ghreni yine de başını salladı. “Teşekkür ederim. Şimdi, olay şu. Hikâyelerimizi birbirine uydurmamız gerekiyor. Hikâyeye göre oğlunuzu kaçırma emri verdiği için dükü öldürdünüz. Tartıştınız, siz silah çektiniz, o da şimşekatarı çekti, gerisini hatırlamıyorsunuz çünkü şok şimşeği hafızanızı bozdu.”

“Cinayeti üstlenmemi istiyorsunuz yani.”

“Evet, aynen onu istiyorum.”

“Pek harika bir plan yapamamışsınız, Lord Ghreni.”

Ghreni, kontun yeni unvanını reddedişini duymazlıktan geldi. “Karşılığında şunları sunuyorum size. Cınayetten hüküm giyeceksiniz ama cezanızı Claremont’ta ev hapsinde çekmenizi sağlayacağım. Unvanınızdan vazgeçeceksiniz ama rezilliğiniz yüzünden ailenizden alınmayacak, kızınıza verilmesini sağlayacağım. İmparatorluk denetmenliğini de bırakacaksınız; görev için ben uygun bulduğum birini seçeceğim. Ama emekliliğiniz sürecektir, bir de maaş vereceğim size ki mülkünüzü elinizde tutabilirsiniz. Kızınız da dahil kimseye hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Ha bir de gecenin bir yarısı beni öldürmemesini tembihleyeceksiniz ona.”

Kont bunun üzerine alay eder gibi güldü. Ghreni konuşmaya devam etti.

“Her şeyi kabul ederseniz beş yıl içinde sizi affedeceğim. Rahmetli dükün sizi ve ailenizi korkunç derecede tehdit ettiğini, başka şansınız olmadığını düşündüğünüzü söyleyeceğim. Size şantaj yapmıştı diyeceğim. Bütün bunlar olurken ben de orada bulunduğumdan hepsini doğrulayabilirim. Bu kadar. İtiraf edeceksiniz, beş yıl evde geçireceksiniz, sonra affedileceksiniz.”

Kont zar zor gülü.

“Neden gülüyorsunuz?” diye sordu Ghreni.

“Lord Ghreni, önümüzdeki beş yıl içinde neler olacağından haberinizi bile yok,” dedi kont.

“Aksine, Claremont, her şeyden haberim var. Her şey değişecek. Son, Bağlılık’ın kalbi olacak. Bütün yollar bu-
raya çıkacak.”

“Hayır. Hiçbir yol çıkmayacak buraya. Beş yıl içinde yapayalnız olacağız. Fiziksel bir kesinlik bu.”

Ghreni birden rahatsız hissetmişti; bunun sebebinin kontun son cümlesi olduğunu fark etti. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Oğlumu neden gönderdim sanıyorsunuz, Lord Ghreni? Tam da bu sırada?”

“Savaştan kaçması için. Bir de imparatoraksa onu kışkırdığımı şikayet etmek için.” Ghreni eğer ele geçirilemezse Marce’ın öldürülmesini bu ikinci sebep yüzünden istemişti. Claremont Kontu’nun imparatorluk sarayında ne kadar ağırlığı olduğunu bilmiyordu ama Nadashe ve Amit’in, davranışlarıyla ilgili Son’dan gelecek bir rapor yüzünden yaşamlarının daha da zorlaşmasını istemeyeceklerinden emindi.

Kont başını iki yana salladı. “Onu şimdi gönderdim çünkü gitmeseydi bir daha asla gidemeyecekti.”

Ghreni’nin kafası karışmıştı. “Akım nehrinden mi bahsediyorsunuz?” Bir imparatorluk denetmeni Akım nehirlerinden ne anlardı ki? Kont vergilerden anlardı, fizikten değil—

“Tanrım,” dedi Ghreni ve konta bakakaldı. “Siz o’sunuz.”

Bu sefer Claremont Kontu’nun kafası karışmıştı ama yine de hâlimden memnun duruyordu. “Kimim, Lord Ghreni?”

“O’sunuz işte! Akım fizikçisi; Hatide Roynold’un çalışmalarını devam ettirdiği adam!”

Claremont bir an için yine kafası karışmış gibi baktı, fakat Ghreni bir an sonra adamın yüzünde beliren idrak parıltısını gördü. “Duymuştum bu ismi. Hatırlıyorum, evet. Birkaç yıl önce çalışmasını ve sorularından bir liste göndermişti.”

“Siz de cevap vermediniz.”

“Hayır, vermedim. İmparatoks, görevimi kimseyle konuşmamamı emretmişti.” O anda Claremont’un yüzünde bir ifade daha belirdi: Endişe. “Çalışmasının doğru olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Akım nehirlerinin Son’a

kayacağını düşünüyorsun. Bütün bunların sebebi bu, değil mi?”

Ghreni'nin dudakları şaşkınlık içinde aralandı.

Claremont yatağının kenarına vurdu. “Evet işte! *Resmen* bu yüzden!”

Claremont gülmeye başladı; yüksek, ama âdeta endişeli bir kahkahaydı bu. Uzay askerlerinden biri kapıyı aralayıp durumu kontrol etmek için başını içeri uzattı. Ghreni sinirli bir hareketle adamın çıkmasını emretti.

Claremont bir süre sonra kendine hâkim olabildi, gözünden akan yaşı sildi ve Ghreni'ye döndü. “Ah seni zavallı, seni hırslı aptal,” dedi.

“Siz ne biliyorsunuz?” diye sordu Ghreni.

“Hatide Roynold'ın matematiğinin pek iyi olmadığını biliyorum. Temel varsayımlarından bazılarını kontrol etmediyse şu an hiçbir gerçekliği olmayan bir yolda çılgınca ilerlediğini de biliyorum. Gördüğün çalışmalarından herhangi biri meslektaşları tarafından değerlendirilmiş miydi?”

“Hayır,” dedi Ghreni.

Claremont başını salladı. “Tabii değerlendirilmemiştir. O da benim gibi; patronu tarafından satın alınmış ve yalnız çalışıyor. Meslektaş değerlendirmesi önemlidir, Lord Ghreni. Marce çalışmalarımı gözden geçirebilecek kadar büyüyene kadar ben de kör gibiydim. Fark bile etmediğim bir sürü hata yapmıştım. Roynold da yapmıştı bu hataları. Biliyorum, çünkü gördüm. Ama o muhtemelen bu hataları hiç düzeltemedi.” Claremont güçsüzce öne eğildi ve Ghreni'yi göğsünden dürttü.

“Ama sen, cahil, açgözlü korkak; senin de bir şey bildiğin yoktu.”

Ghreni adamın parmağından âdeta kaçtı. “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

Claremont gülümseyip yatağına geri uzandı. “Bir şey demek istemiyorum, Lord Ghreni. Sen ailene, aniden dükalığa yükseldiğini haber veren bir rapor göndermeye karar verene kadar yani. *Göndereceksin*, öyle değil mi?”

“Öyle.” Rapor, Akım sığılığının hemen dışındaki uzayda uçan küçük, insansız bir mektup aracıyla gönderilecekti. Bu araca kişisel mektuplar ve fotoğraflar, ticaret konuşmaları, raporlar ve dijitalleştirilebilen fikri mülkler gibi elektronik haberleşmeler kaydediliyordu. Her gün içinde bilgilerle dolu bir araç Akım’a gönderilir ve her gün Akım’dan, Son’a aktarılmak üzere mektuplarla, fikri mülklerle vesaireyle dolu bir araç gelirdi. Mektuplar her zaman geç gelirdi çünkü Son her yerden çok uzaktaydı. Ama ne yapıp edip gelirdi yine de.

Claremont yeniden başını salladı. “Raporunu hazırla, gönder. Olanlar *olunca* gelirsin, ben de sana *kendi şartlarımdan* bahsederim.”

“Ne *olunca*?”

“*Olunca* anlarsın.”

“Ne gibi şartlar koşabileceğinizi sanıyorsunuz acaba?”

“Öncelikle sabıka kaydında cinayet olsun istemem. Sonrasını düşünürüz. Ama sana şunu söyleyeyim, Lord Ghreni; bu olayı çok yanlış anlamışsın. *Benim* sana ihtiyacım falan yok. Ama senin bana ihtiyacın olabilir. Tahmin ettiğinden bile çok. Git yaz hadi raporunu. Sen geri gelene kadar hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Claremont, Ghreni’nin çıkmasını işaret ederken silah çekmiş de adamı vuruyormuş gibi bir hareket yaptı. Ghreni odadan çıkarken her şeyden ziyade şaşkınlık içindeydi.

Ghreni, Nohamapetan Hanedanlığı binasındaki ofisine gitti –tüm eşyalarını dükalık sarayına taşıması biraz za-

man alacaktı, bu düşünce içini ürpertti- ve Nadashe'ye rapor yazmaya başladı. Bu rapor hem kodlanarak yazılmıştı hem de şifreliydi. Raporu tamamladıktan sonra güvenli bir sinyalle mektup uçağına gönderdi ve alındığını belirten makbuzu bekledi. Makbuz birkaç dakika sonra geldi; üzerinde uçağın yarım saatten kısa bir süre içinde yola çıkacağı da yazıyordu. Ghreni makbuzu inceledi, ardından isyancılarla yapılacak barış anlaşmasını hazırlayan ekibin saha raporları gibi işlerle kendini meşgul etmeye koyuldu.

Kendini işe o kadar kaptırmıştı ki mektup servisinden, mektubunun zamanında teslim edilemeyeceğini bildiren bir not daha geldiğini üç saat sonra fark etti. Bunun sebebi “başarısız uçak” olarak belirtilmişti ve uçağın bir şekilde bozulduğu anlamına geliyordu. Yazdığı rapor da dahil uçaktaki bütün bilgiler başka bir uçağı aktarılabilecek (Akım sığılığının yakınında onlarca insansız uçak bekliyordu), ardından doğru yola çıkacaktı.

Ghreni notu okuduktan sonra tam kapatacaktı ki madde başarısızlığı sebebiyle gecikmelere dair iki rapor daha geldiğini fark etti. Üçüncüyü okuduğı sırada dördüncü bir rapor daha geldi.

Ghreni yardımcısını aradı. “Mektup uçaklarına ne oluyor böyle?” diye sordu.

“Bilmiyorum, efendim,” cevabını aldı. “Herkes aynı durumdan şikayetçi. Mektuplar bir uçaktan diğerine aktarılıp duruyor.”

Ghreni daha buna cevap veremeden Sör Ontain Mount'un kendisini aradığına dair bir çağrı geldi. Bir şey söylemeden asistanıyla konuştuğı hattan çıkıp hemen Mount'a bağlandı.

“Bir sorunumuz var gibi duruyor,” dedi Mount.

“Barış müzakereleriyle mi ilgili?” diye sordu Ghreni.

“Hayır, konu başka. *Çünkü Ben Öyle İstiyorum* isimli bir beşli İmparatorluk İstasyonu’na rapor gönderdi. Akım’a girmek üzerelermiş.”

“Gemide bir sorun mu çıkmış?”

“Sorun gemide değil. Akım sığılığında.”

“Ne olmuş sığığa?”

“Yok olmuş, Lord Ghreni. Sığık ortadan kaybolmuş resmen.”

Birkaç saat ve birkaç yarı-telaşlı toplantıdan sonra Ghreni hastaneye dönüp Claremont Kontu’nun odasına girdi.

“Heh, iyi bari, geri döndün,” dedi Claremont. İmparatorluk uzay askerlerini işaret etti. “İyi olduğumu söylediler, beni serbest bırakacaklarmış. Yerel yetkililere teslim edilecekmişim, ki onlar da artık senin adamlarıdır herhalde. Anlaşılan hapse giriyorum.”

“Yalnız kalmamız gerek,” dedi Ghreni kont hariç odadaki herkese. Onlar dışarı çıktıktan sonra Claremont’a döndü. “Biliyordunuz. Akım’a olacakları biliyordunuz.”

Claremont onaylar gibi başını salladı. “Sen raporunu gönderdiğinde henüz çökmemiş olabilirdi gerçi, o zaman bu çok farklı bir konuşma olurdu. En azından şimdilik. Ama bugün çökmese yarın çökerdi, ya da öbür gün. Her durumda bir hafta içinde çökecekti, bu konuşmayı o zaman yapacaktık seninle.”

“Akım nehri çöktüyse oğlunuzu ölüme gönderdiniz demektir.”

“Hayır. Bu nehrin giriş sığığından çökmeye başladığını fark ettim. Çıkış sığığı daha aylarca açık kalacak. Bir önemi de olmayacak gerçi bunun. Kimse içine giremeyeceğine göre şu an içinde olan gemiler çıktıktan sonra tamamen yok olmuş sayılacak. Son’da olan herkes de bu süre boyunca burada kalacak.”

“Ne kadar yani? ‘Bu süre’ dediğiniz ne?”

“Sonsuz tabii ki, Lord Ghreni.”

Ghreni söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

“Bir şey daha var,” dedi Claremont.

“Ne?”

“Son’dan çıkan Akım nehri kapandı. Ama Son’a gelen Akım nehrinin birkaç yıl boyunca açık kalacağını düşünüyorum. Şimdiden çürüme belirtileri gösteriyor aslında ama bir süre daha idare eder sanırım. Hatta Bağlılık içerisinde tamamen çöken en son Akım nehri bile olabilir.”

“Ne demek yani bu?” diye sordu Ghreni.

“Ziyaretçilere hazırlıklı olmamız gerekiyor demek.”

“Ziyaretçilere mi?”

“Evet.”

“Ne kadar ziyaretçiden bahsediyoruz?”

“Buraya sağ salım varabilen ne kadar olursa sanırım,” dedi Claremont ve yeni bir konuya geçmiş gibi ellerini çırpıtı. “Şimdi, Lord Ghreni. Sen bir katil ve gaspçısın, ve oğlumun canını yakmak istedin. Normal bir dünyada olsa son birkaç yıldır yaptıkların için ya öldürülmüştün ya da hapiste çürüyordun. İki türlü de bana uyardı açıkçası. Ama şu an öyle ya da böyle Son Dükü’sün. Düklüğe erişebildiğine göre mucizevi bir şekilde isyanı sona erdirmeyi de başarmışsındır, öyle değil mi?”

Ghreni onaylar gibi başını salladı.

“Yani korkunç bir şekilde bu isyanda senin de parmağın vardı, doğru mu?”

Ghreni bu cümlelerin üzerine yalnızca omuzlarını değil bütün vücudunu silkti resmen.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse, şu an barışı sağladık, ki yaşayacaklarımız göz önünde bulundurulduğunda bu barışa gerçekten ihtiyacımız var ve sen, ne yazık ki, bu barışı korumada önemli bir rol oynuyorsun.

Yani şu noktada seni elden çıkarmanın bize faydası değil zararı dokunur. Konuyu tekrar alevlendirebilirim aslında; Sör Ontain'i arayıp ortalığı ayağa kaldırabilirim, ama artık Akım nehrinin çöktüğünü bildiğine göre isyanlardan ve darbelerden daha büyük sorunlarımız olduğunu da biliyorsun. Bu yüzden sana desteğimi sunacağım.”

“Öyle mi?” Ghreni şaşırmıştı. “Kusura bakmayın efendim ama burada kimin kimin desteğine ihtiyacı olduğunu karıştırdınız galiba.”

“Karıştırmadım. İnsanlığın –şu an burada olanların ve sonradan geleceklerin yani– bu çöküşten sağ çıkıp çıkma-yacağını belirleyecek seçimler yapman gerekecek. Hırs-lısın, açęözlüsün ve muhtemelen Bağlılık'ın kontrolünü almak için ailenin tasarladığı daha büyük bir planın bir parçasıydın. Ve bu çok güzel bir şey.”

“Güzel mi?”

“Son kısmı gayet güzel. Demek oluyor ki hırsın ve açęözlülüğün yalnızca kendin için değil. Tamahkâr bir sosyopattan daha fazlası olabilirsin yani. Hakikaten Bağlılık'a, içindeki insanlara ve onlara ne olacağına önem verebilirsin. Eğer veriyorsan, ya da en azından vermeyi öğrenirsen sana yardım edeceğim. Vermiyorsan da kapıda bekleyen askerlere beni şimdi vurmalarını söyleyebilirsin. şu noktada benim için hiçbir farkı yok. Ama eğer beni kullanacaksan, ki bence kullanmalısın, bazı şartlarım ve taleplerim olacak. Bazı şeyler isteyeceğim senden ki bu zamana kadar olduğun sığ, benmerkezci dolandırıcıdan daha fazlası olabileceğine güveneyim. Dünyayı gerçekten kurtarabileceğine inanmalıyım.”

Ghreni ağzını açıp tek kelime edemedi. Resmen dili ve beyni –ki bunlar en önemli iki parçasıydı– büzüşüp kurumuş gibi ydi.

Claremont, Ghreni'ye yaklaşıp dikkatle baktı. “Böyle

olacağını düşünmemiştin, değil mi? Dük olmanın? Planladığın her şeye sahip olmanın?”

Ghreni cevap vermek üzere ağzını açınca yalnızca boğuk bir ses çıktı. Utanarak yutkundu ve tekrar denedi. “Hayır.”

“Eh, sürpriz diyelim o zaman, Lord Ghreni,” dedi Claremont. “Şimdi, söyle bakalım: Ne yapıyoruz? Beni kullanacak mısın, kullanmayacak mısın?”

ÜÇÜNCÜ KISIM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evet, Efendim, O Benim Bebeğim'in, Kavşak sistemindeki Akım'dan çıkıp Kavşak imparatorluk istasyonuna doğru yapacağı otuz yedi saatlik gerçek uzay yolculuğuna başlamasının üzerinden on dakika geçmemişti ki Kavşak'ın Chadwick şehrindeki bir eğlence bölgesinde bomba patladı. Bir lokantaya yerleştirilen bomba tam öğle yemeği kalabalığı geçtikten sonra patlamış, lokantadaki on kişinin, sokaktaki ise iki kişinin ölümüne sebep olmuştu. Lokanta enkaz hâlindeydi.

Müdahale çok gecikmedi. Otomatik yangın söndürme ekipleri gizlendikleri yerlerden fırlayıp tehlikeyi en aza indirdi; bölgedeki kamu hava sistemleri de yakın çevredeki havanın solunabilir kalmasını sağlamak için parçacık filtreleme moduna geçti. Chadwick'in bu bölümüne açılan, çok nadir etkinleştirilen devasa kapılar, yangının yayılmasını engellemek üzere kapatılmıştı, aksi takdir-

de alevler yer altındaki bu kapalı bölgede korkunç bir hasara sebep olabilirdi. Chadwick giriş ve çıkış kanalları da kullanıma kapatılıp kilitlenmişti. Yerel yetkililer ve imparatorluk yetkilileri kanalları yeniden açana kadar Chadwick giriş veya çıkışları yalnızca yüzeyden, uzay boşluğu açıklığından yapılabiliyordu. Ancak yüzeye çıkan erişim tünelleri de kapatılmış, polis koruması altına alınmıştı.

Bunun hiçbir önemi yoktu gerçi. “Hem lokantanın hem de etrafındaki sokağın patlamadan bir hafta önceki güvenlik kamera kayıtlarına baktılar,” dedi olay yerindeki imparatorluk dedektifi Gjiven Lobland. Bomba saldırısından üç saat sonra imparatorluk sarayındaki idari komite toplantı odasına görüntülü aramayla bağlanmıştı. “Hiçbir şey bulamadılar. Ne bir şey bırakılmış, ne bir müşteri bir şeyini unutmuş. Şüpheli eylem de yok. Orada yemek yiyen ya da çalışan bütün iş verenleri ve çalışanları inceliyoruz. Öncelikle sabıka kayıtlarına bakıyoruz ama şu âna kadar hepsi temiz çıktı.”

“Bombayı nasıl yerleştirdiler oraya o zaman?” diye sordu parlamento temsilcisi Upeksha Ranatunga.

“Araştırmıyoruz. Elimizdeki görüntülerde patlamanın lokantanın arka bölümünde, depoların olduğu tarafta gerçekleştiği görülüyor. Adli tıp ekipleri şu an orayı inceliyor.”

“Depo bölümünde patladıysa belki mallarla birlikte teslim edilmiştir,” dedi Başpiskopos Korbijn. “Eğer öyleyse günlerdir hatta haftalardır orada duruyor bile olabilir.”

“Haklısınız, Majesteleri,” dedi Lobland. “Dedektiflerimiz teslimat kayıtlarını inceliyor. Bulacağız.”

“Kimse sorumluluğu üstlenmedi mi?” diye sordu Cardenia.

“Hayır, Majesteleri. Henüz kimse üstlenmedi. Gezegen

apındaki bütün konuşmaları denetliyoruz. Öğrendiğimiz an size bildireceğiz.”

Cardenia başını sallayıp görüntünün durdurulmasını ister gibi bir hareket yaptı.

“Sanırım bunu kimin yaptığını biliyoruz aslında,” dedi masanın ucundan bir ses.

Cardenia başını kaldırıncı Nadashe Nohamapetan’ı gördü; kendisi idari komitenin yeni atanan üyesiydi. Kendisi maalesef ölüp koltuğunun boşalmasına sebep olan Samman Temamenan’ın yerini almıştı. Bu, Cardenia’nın birçok açıdan üzüldüğü bir lmd.

“Son’daki ayrılık yanlıları diyeceksiniz sanırım,” dedi Cardenia.

“Bu son iki aydır Kavşak’ta gerçekleşen ikinci bomba saldırısı,” dedi Nadashe. “Hepsinin de işleyişi aynı. Başka  sistemde daha bu tarz olayların gerçekleştiğine dair raporlar geçti elimize. Hepsi de sizin taç giyme treninizin ve o gün gerçekleşen bombalı saldırının haberi bu sistemlere ulaştıktan sonra başlamış.”

“Diğerkleri taklitçi olabilir,” dedi Ranatunga. “Kaldı ki ta törenindeki saldırganları yakaladık.”

“Ta törenindeki saldırganları öldürdük,” diye düzeltti Korbijn.

“Sözde saldırganları,” dedi Cardenia. Bu iki bombacı gerçekten de Son’dan gelmişti ama haklarında başka hiçbir şey bilinmiyordu. Tek bilinen, imparatorluk kuvvetleri kapılarını kırmadan hemen önce küçük bir bombayla kendilerini patlattıkları ve Kavşak’ta yaşadıkları evde onları ta törenindeki bomba saldırısına bağlayan fiziksel delillerin bulunduğuydu:

“İki bireyi öldürdük sadece,” dedi Nadashe. “Bütün ağlarını yok edip etmediğimizi bilmiyoruz.”

“Ne yapmamızı öneriyorsunuz, Leydi Nadashe?” diye

sordu Korbijn. “Hâlihazırda yaptığımız onca şey dışında yani?”

“Başpiskopos, yerel ve imparatorluk dedektiflerimizin ellerinden geleni yaptığında hemfikirim. Sorun orada değil zaten. Sorun Son’da. Bağlılık’ın duruma müdahale ederek gezegenin kontrolüne ele geçirmesinin, isyanı sonlandırmasının vakti geldi artık.”

“Bunu daha önce siz de söylemiştiniz, parlamento üyelerinize de söylemiştiniz,” dedi Ranatunga.

“Bunun yapılması gerektiğini düşünenler yalnızca Terhathum’daki parlamento üyeleri değil, Bakan Ranatunga.”

“‘Parlamento üyeleriniz’ derken yalnızca sizin sisteminizdekilerden bahsetmiyordum, Leydi Nadashe. Kafanıza koyduğunuz bu mücadele uğruna satın aldığınız diğer sistem üyelerinden de bahsediyordum.”

Nadashe belirgin bir şekilde sinirlendi. “Nohamapetan Hanedanlığı’nın uygunsuzca hareket ettiği imaları hoşuma gitmiyor. Herhangi bir hanedan ya da birliğin, menfaatine olan durumlarda davranacağından farklı davrandığımız söylenemez.”

“Sizin menfaatinize olan nedir, Leydi Nadashe?” diye sordu Cardenia.

“Bizim menfaatimize olan, ticaretin bozulmasının önlenmesi ve Bağlılık vatandaşlarının yaşamının korunması elbette. Ayrıca imparatorksa saldıran kişilerin de hak ettikleri cezayı almasının sağlanması. Zayıf ya da savunmasız görülen bir imparatorks yalnızca kaosa sebep olur.”

“Bağlılık’ın kurucu sistemlerinden birini sırf halka oynamak için zorla ele geçirmemizi mi öneriyorsunuz yani?” diye sordu Cardenia.

“Sadece halka oynamak için değil,” dedi Nadashe. “Öncelikle halk için de değil. Ama onlara da oynamış olur muyuz bu sırada? Elbette.”

Cardenia, Ranatunga'ya döndü. "Parlamentonun bu konudaki görüşü nedir?"

Ranatunga cevap vermeden önce bir an Nadashe'ye baktı. "Parlamento taç giyme töreninizdeki saldırıya son derece öfkelenmişti, efendim. Sanırım sözde saldırganların ölümünü de tatmin edici bulmadılar. Bu yeni saldırı haberlerinden sonra daha sert bir tepki verilmesi için kendilerinden önemli derecede destek geldi."

"Son'daki parlamento üyeleri ne diyor?"

"Kendileriyle konuştuğumda düklerinden herhangi bir bilgi ya da talimat gelmediğini söylemişlerdi. Ancak mevcut isyanın Bağlılık'ın kalanına yayılacak imkânı ya da parası olduğundan şüpheli olduklarını söylemişlerdi, ayr—"

"Tabii öyle söylerler," diye araya girdi Nadashe.

"Ayrıca buna niyetleri olduğunu da düşünmüyorlardı," diye devam etti Ranatunga. "Son'da daha önce sayısız isyan yaşandı. Bağlılık'taki bütün belalı insanlar oraya gönderildiğinden gezegenin doğası bu artık. Ama bütün bu isyanları kendi içlerinde halletmişlerdi hep. O nedenle parlamento üyeleri isyanın yayılması konusunda şüpheliler."

"Ölenlerin yakınları için avuntudan başka bir şey değil bu," dedi Nadashe.

"Şüpheli yaklaşımlarına rağmen eğer Son'un imparatorluk tarafından ele geçirilmesiyle ilgili bir yasa tasarısı getirilirse parlamento üyelerinden destek gelebilir. Hele de saldırılar hızla artarken."

"Birlikler de bu tasarını destekler," dedi Nadashe.

"Ticaret alt üst olur," diye belirtti Cardenia.

"Son'daki ticaret geçici olarak alt üst olur. Ki bu bütün Bağlılık'ta ticaretin süresiz olarak alt üst olmasından daha iyidir. Hem Son'dan bahsediyoruz. Çoğu hanedanlık ve

birlik için önemli bir gelir kaynağı bile değil orası. Benim ailemin gayri safi gelirinin yalnızca yüzde birini karşılıyor mesela. Sanırım çoğu aile için durum aynıdır.”

Cardenia, Korbijn'e döndü. “Kilise bu duruma ne diyor?”

“Kilisenin insani sebeplerden ötürü endişeleri var,” dedi Korbijn, “böyle zorlu zamanlarda her zaman olduğu gibi. Ancak farkındaysanız taç giyme törenindeki saldırı yalnızca size karşı yapılmadı, efendim. Aynı zamanda kiliseye ve katedralimize de bir saldırıydı bu. Geniş anlamda bakarsak kilise Bağlılık'taki tüm ruhların emniyeti için endişeleniyor. Eğer bu saldırılar gerçekten de Son'daki isyanla bağlantılıysa onlar için bir eylemde bulunmamız gerekebilir.”

Cardenia bir an için düşünceli düşünceli başpiskoposa baktı. “Teşekkürler.”

“Sizin bu konudaki düşünceleriniz nedir, Majesteleri?” diye sordu Nadashe.

“Bu bombalamaların ardında kimlerin olduğunu ve amaçlarını kesin olarak öğrenmeden Son üzerinde bir baskı kurmamamız gerektiğini düşünüyoruz.” Cardenia, bir şey söylemeye yeltenen Nadashe'yi susturmak için elini kaldırdı. “Bu olayların Son'daki teröristlerin eylemleri olabileceğine dair değerlendirmelere karşı çıkmıyoruz. Ancak herhangi bir kanıt olmadan böylesine ehemmiyetli bir işe kalkışmak akılsızlık olur. Araştırmaların sonuçlanmasını bekleyeceğiz.”

“Bu konuda parlamento önceliği size bırakmayabilir, efendim,” dedi Ranatunga.

“Özellikle de saldırılar devam ederse.”

“Birliklerden de baskı gelecektir,” diye ekledi Nadashe.

“İsrarlarını anlıyoruz,” dedi Cardenia. “*Rachela'nın*

Kehanetleri adlı asker gemisi şu an Kavşak'ta bulunuyor. Gerekirse Son'a derhal on bin askerlik bir grup günde-rebiliriz. Ancak umuyoruz ki komite, parlamentoya da birliklere de bu saldırıların ilk hedefinin *biz* olduğumuzu hatırlatır. İnsanlarını ilk kaybeden *bizdik*. İlk acı çeken *bizdik*. Hala da çekiyoruz. Bu nedenle sabırlı olmalarını öneriyoruz. Bağımsızlıklarına el koyarsak Son'daki insanlar da öyle ya da böyle acı çekecekler. Emin olmadan hareket etmeyelim."

"Peki, efendim," dedi Ranatunga. Nadashe hiçbir şey söylemedi. Cardenia çıkmalarına izin verir gibi bir hareket yaptı.

"Leydi Nadashe, sizinle özel olarak konuşmak istiyoruz," dedi Cardenia idari komitenin diğer yeleri odadan çıkarken.

"Elbette efendim," dedi Nadashe ve bekledi.

"İdari komiteye atanmanız konusunda bir şikayet mektubu aldım," dedi Cardenia nihayet yalnız kaldıklarında kraliyet "*biz*"ini bir kenara bırakarak. Bu Nadashe'ye konuşmalarının samimi ve gizli olacağı mesajını veriyordu.

"Durun tahmin edeyim," dedi Nadashe. "Lagos Hanedanlığı'ndan mı?"

"Lagos Hanedanlığı da imzalayanlar arasında ancak yalnız değil."

"Sorun nedir?"

"Nohamapetan Hanedanlığı'nın bana çok yakın olmasından endişeliler; hem sizin komitede bulunmanız, hem Rennered'la olan geçmiş bağlantınız hem de abiniz Amit'in faal olarak benimle evlenmeye çalışması sebebiyle."

Nadashe belli belirsiz gülümsedi. "Saygıda kusur etmek istemem, efendim, ancak 'faal'in doğru bir kelime olduğunu düşünmüyorum. Daha doğrusu Amit faal olabilir ancak sizin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

“Naffa Dolg için bir yıl boyunca yasta olacağımı Amit’e söyledim.”

“Evet, söylemişsiniz. Bu yas tutmak için fazla uzun bir zaman değil mi, efendim?”

“Kendisi kardeşim gibiydi, Leydi Nohamapetan. Ayrıca yas süresi bomba saldırılarının diğer kurbanlarını da kapıyor. Yasın şu ara kısaltılması hepsinin anısına saygısızlık olur.” Üçüncü sebep ise tabii ki Amit Nohamapetan’ı koca olarak düşünmeden önce zaman kazanmak istemeydi. Bu cümle yüksek sesle söylenmese bile Cardenia da Nadashe de bir altmetin olarak varlığından haberdardı. “Her neyse, birçok hanedanlık, sizin hanedanlığınızın gereğinden fazla nüfuz sahibi olduğunda hemfikir.”

“Bu komiteye birliklerin oyları tarafından atandığımı hatırlatmak isterim kendilerine. Bütün hanedanlıklar da kendi birliklerini kontrol ettiğine göre hanedanlıkların çoğu tarafından seçilmiş bulunuyorum.”

“Doğru. Ancak son dediğinizin bana anımsattığı üzere her ne kadar imparatorusun kilisenin, birliklerin ve parlamentonun idari komite için yaptığı seçimleri kabul etmesi gelenekten de olsa imparatorun uygun bulmadığı üye önerilerini gerçi çevirebilir ya da üyeleri azledebilir. Azletme durumlarının daha önce yaşandığına dair birçok örnek de mevcut.”

“Beni görevden almayı mı planlıyorsunuz, efendim?” diye sordu Nadashe. Cardenia, kadının bastırmaya çalıştığı gerginliğini sesinde duyabiliyordu.

“Herhangi bir sebep olmaksızın birliklere bu şekilde saygısızlık etmek istemem,” dedi Cardenia. “Ancak şu an özellikle belirtildiği üzere Nohamapetan Hanedanlığı’nın hayatımda sürekli ve bariz bir rolü olduğunu idrak etmiş bulunuyorum. Böyle yoğun bir nüfuzunuz olduğunun düşünülmesi bile bir sorun teşkil ediyor. Bu nedenle hane-

danlığınızın idari komitede bir koltuğu mu yoksa imparatorluk eşi sıfatını alma şansını mı tercih ettiğine karar vermesi uygun olacaktır.”

“Açıkça konuşabilir miyim, efendim?” diye sordu Nadashe bir an sonra.

“Lütfen.”

“Bana çok fazla seçenek sunmuyorsunuz şu an. Eğer idari komitede kalmak istersem kardeşimin evlilik talebini reddetme bahaneniz olacak, ancak sorun çıkartırsam dilerseniz beni de komiteden atabileceksiniz. Öte yandan komiteden çekilsem bile kardeşimin teklifini kabul etmeme ihtimaliniz var. Hatta açık konuşmaya devam edeceksem eğer bu seçeneği göz önünde bulundurduğunuzu ya da bulundurmaya planladığınızı da sanmıyorum. Eğer beni ya da kardeşimi reddetmek istiyorsanız, buyurun. İmparatoks olarak bu sizin hakkınız ve ayrıcalığınızdır. Ama bahane diye bu saçmalığı öne sürmeyin.”

Cardenia gülümsedi; bir an için hem cinsel hem romantik açıdan baskın olarak karşı cinsi çekici bulduğuna biraz üzüldü. Kardeşinin aksine Nadashe hiç de sıkıcı değildi.

Seni çiğ çiğ yerd ama, dedi beyninin bir bölümü. Eh, doğrudu muhtemelen. Nadashe'nin sessiz bir eş olmaya hiç niyeti olmazdı; hükmetmek isterdi o. Ki dürüst olması gerekirse bu Cardenia için hiç fena bir seçenek değildi aslında. Kendisi imparatoroks olmayı hiç istememişti zaten. Tek istediği küçük bir sanat destekçisi falan olmaktı. İmparatorluk yönetmenin bütün sıkıcı işlerini seve seve üstlenecek hırslı bir eşe sahip olmak kulağa hoş geliyordu aslında.

O eş de senin amaçlarını paylaştığı sürece tabii, diye ekledi beyni. Bu da Nadashe Nohamapetan konusundaki en önemli sorundu. Kadın her ne plan yaptıysa hepsi

Cardenia'nın tahta çıkmasından önce tasarlanmıştı. Bu da Nadashe'nin diskalifiye olması için yeterli bir sebepti. Tabii Cardenia'nın onunla sevişmek istememesi vardı bir de. Yas falan bir kenara, Cardenia en son biriyle sevişeli fazla uzun zaman olmuştu.

Ama Amit'le de sevişmek istemiyorsun, dedi beyni. Ve bu da doğrudu. Adamın cinsiyeti doğru ama karakteri yanlış; bir de kız kardeşinin çevirdiği dolaplara oyuncak olduğu o kadar barizdi ki Cardenia ne zaman kendini yanında bulsa tek düşünebildiği *Ne zaman kaçabilirim buradan* oluyordu. Bunun dışında Amit'in kendisini çekici bulduğunu fark etmişti Cardenia, ya da yeterince çekici bulmuştu işte. Her durumda bu, adamın onunla sevişmek isteyeceği anlamına geliyordu.

İkisiyle de sevişmek istemiyorsan bari zaten seninle sevişmek istemeyenle evlen, sonucuna vardı beyni. Harika bir çıkarımdı bu. Tek sorun Cardenia'nın, Nadashe'nin cinsel özelliklerine "hırslı"dan başka bir yorum getiremeyecek olmasıydı. Nadashe, teklif edilse Cardenia'yla evlenmeyi kabul ederdi aslında. Ama bu evliliğe dahil olması gereken diğer şeyleri de talep eder miydi acaba? Cardenia'nın istediği bu değildi.

İstesen herhangi biriyle sevişemeyecek değilsin ki zaten. Böyle bir durum da vardı tabii. Siyasi evlilikler bir yana, seks işçiliği birliğini kontrol eden Murn Hanedanlığı'nın Xi'an'da harika bir temsilciliği vardı. Cardenia istese dilediği kadar hizmet alabilirdi oradan. Bunu yapan ilk imparator da olmazdı hem. Bunu Hafıza Odası'nda öğrenmişti; aptallık edip babasının simülasyonuna imparatorluk evliliği hakkında sorular sormuş, VI. Attavio da müfredat dışı etkinlikleri hakkında fazla ayrıntılı bilgiler vermişti.

Düşüncesi bile Cardenia'nın midasını bulandırdı. Seks kısmı sorun değildi de, her insan gibi o da anne

veya babasını işi pişirirken düşünmemeyi tercih ediyordu. Cardenia seks işçiliğine ya da birileriyle bu şekilde yatma fikrine karşı değildi; birisi sekse ihtiyaç duyuyorsa ve ihtiyacını karşılamamanın en basit yolu buysa ona göre hava hoştu. Ama bunun kendisi için *yegâne seçenek* olmasını istemiyordu. Ya da bir eşin görevlerini yapan sevgililer bulmayı. Eğer biriyle evlenecekse bütün bu ihtiyaçlarını karşılayabilecek biriyle evlenmek istiyordu o. Eski kafalı gelebilir biraz size, evet. Bütün bu saçmalık bir kenara, konu zaten seks bile değildi, çocuklardı: bu sorun geleneksel yollara başvurularak Amit'le çözülebilirdi, teknik olarak Nadashe'yle de bir şekilde çözülebilirdi, ama asıl soru Cardenia'nın herhangi biriyle çocuk yapmak isteyip istemediği idi. Nohamapetanları pek sevdiği söylenemezdi. Kiminle olursa olsun çocuğunu çok seveceğinden şüphesi yoktu; onu korkutan, Nohamapetan genleri baskın çıkarsa kendi çocuğundan *hoşlanmama* ihtimaliydi.

Tabii *bütün* bunlar bir kenara, Cardenia ne Amit ne de Nadashe Nohamapetan'la evlenmek istiyordu aslında. Bunun sebebi ikisini de çekici bulmaması değil, siyasi bir evliliğe zorlanma fikrine kızmasıydı. Nohamapetanların, bir parçası bile olmadığı bir anlaşmadan dolayı kendisine baskı kurmasına kızıyordu. İdari komitenin bu taleplerini gizliden ya da doğrudan desteklemesine kızıyordu. Birlik siyasetine göre bir Nohamapetan'la evlenmesinin, imparatoroks olarak gücünü elde tutması ve kullanması açısından akıllıca bir hareket olarak görülmesine kızıyordu. Öldüğü için abisine kızıyordu, ve diğer herkes, içinde yaşadıkları gerçekliğin ta kendisi bile aksini savunurken babasının, bir Nohamapetan'la evlenmese de olacağını söylemiş olmasına kızıyordu.

Boktan bir hayatım var, diye düşündü Cardenia ken-

di kendine. *Bütün insanlığın imparatorksuyum ama resmen baktan bir hayatım var.* Kendi kendine güldü.

“Efendim?” dedi Nadashe kadını hayal dünyasından çekip alarak.

“Pardon,” dedi Cardenia. “İçinde bulunduğumuz çıkmazı düşünüyordum.”

“Bir öneride bulunabilir miyim?” diye sordu Nadashe.

“Elbette.”

“Ailem ve kardeşim için komitedeki yerimden vazgeçmeye razı olurum, ancak *yalnızca* evliliği kabul ederseniz. Size şöyle bir şey önermek istiyorum. Yas sürecinizde Amit’le biraz vakit geçirin. Yalnızca resmî davetlerde değil, yalnız kalıp kendiniz olabileceğiniz ortamlarda da. Böylece onu bir partner olarak görmeye başlayabilirsiniz. Bir yoldaş, bir eş olarak yani. Taç giyme yıldönümünüzde ona kendisini kabul edip etmediğinizi bildirin. Eğer kabul ederseniz idari komiteden ayrılacağım. Etmezseniz komitede kalacağım, ve en azından hem Amit hem de ailem bir cevap almış olacak. Ancak bu durumda beni komiteden atmayacağınıza dair söz vermenizi istiyorum. Bu mümkün mü sizce?”

Cardenia düşündü, “Sanırım,” dedi sonra.

“Güzel,” dedi Nadashe. “O hâlde Amit’ten bir davetiyem var. Tersanenizde inşası süren, Nohamapetan Hanedanlığı’nın son onlusu *İstiyorsan Söyle Şarkını Bağıra Çağıra* tamamlandı. Amit sizi gemide düzenlenecek özel bir tura davet ediyor.”

“Ne zaman yapılacak bu tur?”

“İki gün içinde.”

“Peki kardeşiniz bu daveti ne zaman planladı?”

“Dün. Aslında doğrudan size gönderecekti ancak komitede olduğum için sizi göreceğimi biliyordu.”

“Siz de bu konuşmayı zaten yapacağımız öngördünüz, öyle mi, Nadashe?”

Nadashe gülümsedi. “Hayır, efendim. Lagos Hanedanlığı’nın beni görevden aldirmek için diğer hanedanlıkları ikna edeceği aklıma bile gelmezdi, gerçi şaşırdığımı da söyleyemem. Sizinle bu konuda bir anlaşmaya varacağımızı da düşünmemiştim tabii ki. Durum şu ki, efendim, Amit sizden gerçekten hoşlanıyor sanırım. Bu nedenle kendine aracı olmamı talep etti.”

“İyi bir kardeşsiniz.”

“Müsait bir kardeşim,” dedi Nadashe. “Yani, sizi zaten görecektim. Ayrıca bir çaba sarf etmiş değilim.”

Bunun üzerine ikisi de güldü.

Bir süre sonra Cardenia özel kanadında Gell Deng’le birlikteydi. “Bugün yaşanan patlama konusunda beni sürekli olarak bilgilendirmeni istiyorum,” dedi kadın. “Yalnızca haberdekileri söyleme.”

“Elbette, efendim,” dedi Deng.

“Ayrıca iki gün içinde Amit Nohamapetan’la yeni bir gemi turuna katılmayı kabul ettim. Lütfen çalışanlarıyla iletişime geçip gerekli düzenlemeleri yapın. İki saat ayrılabilirsiniz kendisine, bir de yol var tabii. Akşama doğru olsun.”

Deng bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. “İmparatorluk Muhafızları planınızı ve tur güzergâhınızı talep edecektir.”

“Belirli bir güzergâh olduğunu sanmıyorum. Resmî bir etkinlik olmayacak.”

“İmparatorluk Muhafızları bundan pek memnun kalmayacaktır.”

“O zaman Nohamapetan çalışanlarını arayıp bir tur planı yapmaları gerektiğini bildir, ama bana söyleme. Sürpriz olsun.”

“Peki, efendim. Bir de Son’daki Claremont Kontu’yla ilgili bir haber olursa bildirmemi istemiştiniz.”

“Evet?” Cardenia, saltanatının ilk haftasında konta bir mektup gönderip VI. Attavio’nun vefatını bildirmiş, araştırmasındaki son gelişmelere dair rapor vermesini istemişti. Ama kontun bu mektuba cevap verebilmesi için henüz çok erkendi.

“Claremont Kontu’yla ilgili bir gelişme yok. Konu oğlu Marce Claremont. Kendisi bir Lagos beşlisiyle buraya gelmiş; yaklaşık otuz saat içerisinde İmparatorluk İstasyonu’nda olacak. Sizinle görüşme talep ediyor.”

“Oğlu mu?”

“Evet, efendim.”

“Aralarında böyle bir bağ olduğundan emin miyiz?”

“Not Claremont Kontu’nun yazışmalarını gönderdiği şifreyle gönderilmiş. Eminiz.”

“Konta bir şey mi olmuş?”

“Talepte böyle bir şey belirtilmemiş. Kendisini programa almak ister misiniz yoksa geçiştireyim mi?” İmparatorluk Ofisi’nde otuzdan fazla protokol memuru vardı; düşük kıdemli memurlarla, aparatçiklerle ve uşaklarla onlar görüşür, herhangi biri yeteri kadar önemliyse Deng bir rapor çıkartır, onları imparatorun huzuruna çıkarıp çıkarmayacağına karar verirdi.

“Programa al.”

“Amit Nohamapetan’la görüşmeniz her ne zaman olursa ondan on beş dakika öncesini ayırabilirim kendisine. Lord Claremont’un gemiden inip Xi’an servisine binmesi için yeterli bir süre olsa gerek.”

“Karşılacak birini gönderin. Muhtemelen Son’dan ilk defa çıkmıştır. Kaybolsun istemem.”

“Elbette, efendim.”

“Günün geri kalanı için bir programım var mı?”

“Yalnızca ufak tefek şeyler. Çok acele değiller.”

Cardenia başını salladı. “O hâlde biraz atalarımınla konuşacağım. Şu siyasi evlilikler konusunda.”

“Tam ustası oldukları konular, efendim.”

“Aynen öyle.” Cardenia başını salladı ve Hafıza Odası'na gitmek üzere yanından ayrıldı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“İki tane son derece gerçek sorunumuz var,” dedi Kiva, hem annesi hem de Lagos Hanedanlığı’nın reisi Kontes Huma Lagos’a. “Biri diğerinden daha büyük bir sorun.”

“Küçük olanla başlayalım,” diye önerdi Huma.

“Siktiğimin Nohamapetanları,” dedi Kiva.

Huma güldü.

Kavşak’taki en büyük ticari bina olan Birlik Evi’nin Lagos Hanedanlığı için ayrılan ofisindelerdi. Birlik Evi yedi yüz yıllık ve içerisinde Bağlılık’ın en eski ve en nüfuzlu hanedanlıkları bulunuyordu. Binanın etrafına dilenci gibi dizilmiş daha küçük holdinglerde ise daha az nüfuzlu hanedanlıklar bulunuyordu. Bir hanedanlığın Birlik Evi’ndeki karargâhının genişliği, o hanedanlığın siyasi gücünün haritası gibiydi. Lagos, aşağı katlardaydı ve üç kata sahipti. Birkaç kat yukarıda bulunan Nohamapetan

Hanedanlığı'nın ise yalnızca bir katı, başka bir katta da yarı hissesi vardı. İmparatorluk soyu olan Wu Hanedanlığı ise çatı katı da dahil üstteki on iki kata sahipti. Çatı o kadar yüksektydi ki insan uzansa Birlik Evi'nin etrafını saran Kavşakkent yerleşke kubbesine dokunabilirdi.

Kontes Lagos genellikle Birlik Evi'nde bulunmazdı. İşleri Lagos Hanedanlığının yaşadığı sistem olan Ikoyi'den yönetir, Kavşak ve Xi'an'a müdür olarak kuzenini bırakırdı. Kontes, Jemisin Hanedanlığı'yla yapılacak karşılıklı-ruhsatlama anlaşmasının nihai müzakerelerinde bulunmak üzere Kavşak'a bir hafta önce gelmişti. Kont Jemisin'in gelmesine daha iki gün olduğundan Kiva kafasındakileri Kavşak'taki Lagos kıdemli müdürü Lord Pretar'a danışmaktansa annesine açmayı yeğlemişti, zira adamın işgüzar sık kafalının teki olduğunu düşünmüştü her zaman.

"Nohamapetanlarla sorunumuz nedir?" diye sordu Huma. "Her zamanki şeyler hariç yani?"

"Birincisi, Nohamapetanların Son'daki mallarımıza virüs bulaştırıp dükün bize yasak koymasına, bir de üstüne paramıza el koymasına sebep olduklarından eminim. İkincisi, dükü paramıza el koymaya, sonra da bu parayla isyançılara karşı başlattıkları iç savaşı desteklemeye *ikna* edenin de Ghreni Nohamapetan olduğundan eminim. Üçüncüsü, Nohamapetanların, özellikle de Ghreni Nohamapetan'ın Son'daki isyanın arkasında olduğundan neredeyse eminim ama bunu kanıtlayacak bir şey yok elimde. Dördüncüsü, ki bu en önemlisi, siktiğimin Ghreni Nohamapetan'ı gemimize bomba yerleştirmeye çalıştı, bu da yetmezmiş gibi peşimize siktiğimin *korsanlarını* taktı."

Huma Lagos kızının söylediklerini sessizce düşündü. Ardından, "Küçük sorun dediğin bunlarsa büyük neymiş merak ettim."

“Akım’ın çöküşü, Bağlılık’ın sonu, bir de tabii insan ırkının muhtemelen yok oluşu.”

Huma şaşkın gözlerle kızına baktı. “Ne zaman?”

“Önümüzdeki birkaç yıl içinde.”

“Nereden aldın bu bilgiyi?”

“Evet, *Efendim*’deki bir yolcudan. Kendisi Akım fizikçisi olur.”

“Bunu sana neden söyledi peki?”

“Sikip aldım ağzından diyelim.”

“Ona inanıyor musun yani?”

“Evet, inanıyorum. Anlattıklarının hepsini anlamıyorum tabii ama en azından bir kısmının doğru olduğundan şüphem yok. Hepimiz şahane bir şekilde siki tuttuk yani, Anne.”

“Bu yolcu şimdi nerede?”

“İmparatorla bu konuyu konuşmaya gidiyor.”

“Himm,” diye bir ses çıkardı Huma, sonra yeniden sessizliğe bürünüp düşünmeye başladı. “Ben iki gün sonra Jemisin Hanedanlığı’yla anlaşma imzalamadan önce bu ‘Bağlılık’ın sonu’ saçmalığıyla ilgili yapabileceğimiz bir şey var mı bari?”

“Pek sayılmaz.”

Huma başını salladı. “O zaman şimdilik sadece Nohamapetanlara odaklanalım. Hadi bakalım, her şeyi anlat bana.”

Kiva, *Evet, Efendim*’in Son’da kaldığı sürece yaşananların hepsini uzun uzun anlattı; hem uzun uzun hem de bağıra bağıra anlattı, üzerine bir ton da yorum ekledi. Yalnızca bir ara Lord Pretar içeri girdiğinde konuşmaları bölündü, ki orası aslında zaten adamın ofisiydi. Kont Lagos adamın yüzüne bile bakmadan dışarı çıkmasını söyleyince adam hemen dışarı çıkıp kendi bekleme salonunda

beklemeye başladı. Bir saat kadar bekledikten sonra niha-yet kalkıp kendine bir kahve koydu.

“Birlik Şikayet Mahkemesi’ne çıkıp Ghreni Nohamapetan’ın *Evet, Efendim’e* bomba yerleştirilmesini emrettiğine ve korsan saldırısını planladığına dair tanıklık eder misin?” diye sordu Huma, Kiva’nın anlattıkları bitince.

“Tabii ki.”

“Bütün bunların arkasında da Nohamapetan Hanedanlığı’nın olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Ghreni Nohamapetan kendi kendine değil hanedanlığı’nın emirleriyle hareket ediyor yani?”

“Ghreni Nohamapetan’ı tanıyorum, Anne. Ben üniversitedeyken o Nadashe’yi ziyarete geldiğinde takılmıştık birkaç kere. Ailesindeki en hırslı çocuk değil o, emin ol. Son’da çevirdiği bokların ne kadar Nohamapetan Hanedanlığı tarafından resmî olarak destekleniyor bilmiyorum ama bu planın beyninin o olmadığından eminim.”

“Nadashe’den bahsediyorsun o hâlde.”

Kiva onaylar gibi başını salladı. “Onunla gittik üniversiteye işte.”

“Arkadaş mısınız?”

“ ‘Arkadaş’ biraz abartılı olur. Ben kardeşini sikerken bana tahammül ederdi, onun dışında birbirimizin işine burnumuzu sokmamanın ikimiz için de en iyisi olduğu konusunda hemfikirdik. Aşırı zekidir; seni çukura iter, sonra da sen atlamışsın gibi yapar. Ortada bir plan varsa tasarlayan kesinlikle odur.”

Huma yeniden sessizleşti, ardından “Son birkaç aydır Son’daki isyancıların hem burada hem de başka sistemlerde etrafı bombaladıklarını biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, nereden bilebilirim ki? İki yıldan fazla zamandır burada değildim, Anne.”

“İlk saldırıyı, yani ilk olduğu düşünülüyor, impara-toksun taç giyme töreninde yaptılar. Grayland’in en yakın arkadaşını havaya uçurdular, neredeyse onu da haklayacaklardı. Şimdi ne zaman yeni bir saldırı olsa Nadashe birlikleri de parlamentoyu da askeri müdahale için kışkırtmaya çalışıyor. Başarılı oluyor da. Bir asker taşıma uçağı Son’a giden Akım nehrine doğru yola çıkmak üzere hazır.”

“Taşlar yerine oturdu,” dedi Kiva. “Oraya asker gönderilmesini istiyorsa askerler oraya varacağı zaman için de bir planı var demektir.”

“Eğer askerler giderse dükü desteklemek için gidecekler. Ghreni Nohamapetan’ın gizliden gizliye isyanı desteklediğini düşünmüyor muydun sen?”

“Evet, niye? Ya askerlerin kendisi için çalışmasını sağlayacaktır bir şekilde ya da gözden kaçırdığımız bir şeyler var. Ya da ikisi birden. Kesin ikisi birdendir.”

Huma başını salladı, ayağa kalktı ve ellerini çırpı. “Eh, hadi gidip öğrenelim o zaman, ne dersin?” Ofisten çıkıp ortak asansöre doğru gitti. Kiva da kalkıp onu izledi.

İki dakika sonra Nohamapetan Hanedanlığı’nın giriş holündelerdi. “Amit Nohamapetan’ı görmek istiyorum,” dedi Huma danışma görevlisine.

“Randevunuz var mıydı?” diye sordu görevli. Kiva güldü; görevliye acıdı.

“Kontes Huma Lagos’um ben, tatlım, randevuya ihtiyacım yok benim.”

“Üzgünüm ancak randevunuz yoksa—”

“Yavrum, bir şeyi açıklığa kavuşturalım.” Danışma bölümüyle katın kalanını ayıran, üzerinde muhtemelen manyetik kilit olan cam kapıyı gösterdi. “Şimdi gidip o ka-

pıyı açacağım, kapıdan geçince de Amit Nohamapetan'ın ofisine gidip bir de oradaki kapıyı açacağım. Eğer bu iki kapı da açılmazsa iki şey yapacağım. Birincisi, denetime engel olmadan ötürü Nohamapetan Hanedanlığı'na Birlik Şikayet Mahkemesi'nde dava açacağım, ki muhtemelen bilmiyoursundur, bu çok ciddi bir suçtur ve Nohamapetan Hanedanlığına sırf kendilerine savunmak için bile binlerce marka mâl olur. Mahkemeyi kaybederler, onların hesabından benimkine milyonlarca mark aktarılır, sen de normalde kolaylıkla çözülebilecek bir olayı iki hanedanlığın arasında bir çatışmaya döndürdüğün için kovulursun. İkincisi, seni de mahkemeye veririm, Nohamapetan Hanedanlığı'na da seni kovarlarsa şikayetimi geri çekmekten mutluluk duyacağımı bildiririm. Sonra iki hanedanlık el ele verir senin bir daha hiçbir yerde iş bulamamanı, hayatın boyunca eline Bağlılık'taki en düşük maaştan daha fazlasının geçmemesini ve kazandığın her ekstra paranın elinden alınıp bana gönderilmesini sağlamak için elimizden geleni yaparız. Ben de o parayla şampanya söyler, kadehimi senin sefilliğine kaldırırm. Birbirimizi iyice anladık, değil mi?"

Danışma görevlisinin ağzı açık kalmıştı; düğmeye basıp kapıyı açtı.

"Teşekkürler," dedi Huma ve içeri girdi. Kiva yine kadını izledi.

Amit'in ofisi en uç köşede, geniş pencereleri Kavşak-kent ticaret bölgesine bakan, mükemmel döşeli bir ofisti. O ve iki kişi bir masanın etrafında harika derecede rahat görünen koltuklarda oturmuşlardı; Huma'yla Kiva birden aralarına girince hepsi şaşkınlığa uğradı.

Huma, Amit olmayan iki kişiye baktı. "Sen ve sen. Derhal siktirip gidin buradan."

Adamlar kendisine dönünce Amit onaylar gibi başını

salladı, onlar da siktirip gittiler. Huma'yla Kiva onlardan boşalan yerlere oturdu.

Amit bu iki kadına baktı, sonra üzerinde mesaj ışığı yanıp sönen tableti eline aldı. Mesajı okudu. “Anlaşılan danışma görevlimi tehdit etmişsiniz, Kontes Lagos,” dedi. “Ayrıca denetime engel olma davasının öyle yürümediğini siz de biliyorsunuz.” Tableti masaya bırakıp misafirlerini inceledi. “Bu gerçekten sürpriz varlığınızı neye borçluyum acaba?”

“Birincisi, ailen Son’daki ürünlerimizi sabote etti,” dedi Huma.

“Bu konu hakkında hiçbir bilgim yok,” diye cevap verdi Amit.

“Benim var ama. Avukatlarımızın bu konu hakkında sizinkilerle görüşeceğinden emin olabilirsiniz. İkincisi, ailen dükü gelirlerimize yasadışı olarak el koyma ve kullanmaya ikna ederek kızımın Son’daki ticari işlerini engelledi.”

Amit, Kiva'ya baktı. “Ah, Leydi Kiva. Gözüm sizi bir yerden ısınyordu zaten. Yanılmıyorsam bir zamanlar iki kardeşimle de arkadaşlığınız vardı.”

“ ‘Arkadaş’ kelimesini kullanmazdım ben,” dedi Kiva.

“Muhtemelen,” dedi Amit kadına hak verir gibi, ardından tekrar Huma'ya döndü. “Ticaretin engellenmesi son derece ciddi bir suçlama, efendim. Avukatlarımız bu konuyu da tartışacak anlaşılan. Yalnız Şikayet Mahkemesi’nin, bir hanedanlık tarafından diğerinin gözünü korkutmak üzere kullanılma konusunda son derece hassas olduğunu hatırlatmalıyım. Yani bir şikayette bulunup kaybederseniz Nohamapetan Hanedanlığı hem avukat ücretini hem de onun üç katı bir miktarı tazminat olarak alır. Ve bilin ki avukatlarımız çok iyi olduğundan çok da pahalıdır.”

“Kaybetmeyeceğiz. Aynı zamanda kardeşiniz Ghreni’ye

cinayete teşebbüs, adam kaçırmaya teşebbüs, ikisi için de komplo düzenleme, bir birlik aracının sabote edilmesi, korsanlık ve şantaj için de dava açacağız.”

“Ne?” dedi Amit hiç de nazik olmayan bir şekilde.

“O sik kafalı, gemime bomba yerleştirip bir de yolcularımdan biri için peşimden korsan gemisi gönderdi,” dedi Kiva.

“Ayrıca hemen belirtiyim, Amit, bu şikayetleri doğrulayacak kanıtlarımız da var,” dedi Huma. “Kiva da, adam kaçırmaya ve cinayete teşebbüse maruz kalan yolcu da, bütün *Evet, Efendim* mürettebatı da olanlara tanık.”

“Ayrıca cinayete teşebbüsün, kiralık katilin itiraflarının, ve *Evet, Efendim* ile korsan gemisinin arasındaki konuşmaların kayıtları da var elimizde,” diye ekledi Kiva yardımsever bir edayla.

Huma onaylar gibi başını salladı. “Tabii Ghreni’nin en az bir buçuk yıl uzakta olmasından ötürü gelip hâkim karşısına çıkamaması gibi ufak bir sorun var ortada ama elimizdeki delillerle sanırım hem birliği hem de parlamentoyu mahkemesiz yargılama konusunda ikna edebiliriz.”

“Ayrıca o göt, Nohamapetan Hanedanlığı’nın Son’daki resmî temsilcisi olduğundan bütün masrafları da size faturalarız,” dedi Kiva. Aslında annesinin dediklerine göre atıp tutuyordu ama zaten kadının kafasındakilerden de eninde sonunda onun da olayı buraya bağlayacağından da emindi. O yüzden ne sikime susacaktı ki?

“Nohamapetan Hanedanlığı’nın gemilerinizden herhangi birini yok etme gibi bir planla kesinlikle bağlantısı olmadığına dair sizi temin ederim,” dedi Amit.

“Hiç deneme bile, Lord Amit,” dedi Huma. “Kardeşinin girişken bir tip olmadığını hepimiz biliyoruz. Sen de pek öyle sayılmazsın hatta. Eğer Ghreni bir şeyler ya-

pıyorsa bir talimat üzerine yapıyordur. Bu talimatlar da Nohamapetan Hanedanlığı'ndan gelmiyorsa bile hanedanlık içinde birinden geliyordu, ki bu bize göre aynı kapağa çıkıyor. Açıkçası Birlik ve Bağlılık mahkemelerinden komplo araştırmasını genişletmelerini ve seni, kız kardeşini, hatta siktüğimin bütün Nohamapetan Hanedanlığı'nı incelemelerini talep etmekte hiçbir sakınca görmüyoruz.”

“Bu sandığınızdan daha zor olabilir,” dedi Amit.

Huma alay eder gibi güldü. “Sırf imparatoruksu karın yapmaya çalışıyorsun diye senin de ailenin de adaletten muaf tutulacağını sanıyorsan yanılıyorsun, Lord Amit. Bu arada o işler nasıl gidiyor? Söylentilere göre kadın cazibene bayağı bir dayanıklıymış. Hem senin hem bütün ailenin denetlendiğini duyunca sevinir bile belki.”

“Bu arada cinayet teşebbüsü kurbanı da babasının, yani eski imparatoruksun çok yakın bir arkadaşının oğlu,” diye ekledi Kiva.

“Eh, senin gibi bir suçluyla yan yana görölmek istemesi için bir sebep daha çıktı.”

“Aslına bakarsanız kendisini bugün göreceğim,” dedi Amit âdeta hırçınlaşarak. “Yeni onlumuzu benimle birlikte gezecek.”

“Ah ne hoş,” dedi Huma, sonra aklına bir şey gelmiş gibi ellerini çırpıttı. “Belki Xi'an'daki adamlarımızdan birine şikayetimizin bir özetini göndertirim ona. Yeni oyuncağınızı gezerken iki aşk kuşu konuşacak bir şeyleriniz olsun bari.”

Kiva şimdi annesine bariz bir hayranlıkla bakıyordu. Huma Lagos her zaman insanların asla karşı karşıya kalmak istemediği biri olmuştu; Kiva da yıllar boyu annesinin tartışmalarını ve müzakerelerini izlemiş, kendi yeteneklerini bu şekilde geliştirmişti. Ama annesinin Amit Nohamapetan gibi pezevenkleri böyle ustaca ve saygısız-

ca duvardan duvara vurmasını, sonra bir de üstüne iyice basa basa ezmesini (ya da duruma göre bir de yerin dibine sokup çıkarmasını) izlemek ona her zaman ayrı bir zevk veriyordu. İnsanın yetişkinken bile annesine ya da babasına bakıp *Hassiktir, ben de büyüyünce böyle olmak istiyorum* diyebilmesi harika bir duyguydu.

Amit iç çekti, eliyle yüzünü ovdu. “Pekâlâ, Kontes Lagos. İstedığınız şey ne?”

“Üstüme iyilik sağlık, Lord Amit, o da ne demek?”

“Bizi Şikayet Mahkemesi’ne ya da Bağlılık mahkemelerine şikayet edecek olsaydınız çoktan eder, hepimizi açtığınız davayla şaşırtırdınız demek. Onun yerine ofisime gelmiş olmanız bu sorunu başka bir şekilde çözmek istediğiniz anlamına geliyor. Pekâlâ diyorum ben de. İstedğiniz nedir, söyleyin.”

“Nohamapetan Hanedanlığı’nı saç tıraşı etmek istiyorum.”

“Bunun ne demek olduğunu bildiğimden bile emin değilim,” dedi Amit.

“Senden üç şey isteyeceğim demek oluyor, üçü de acıtacak.”

“Nedir bu üç şey?”

“Birincisi, ticaretimizi siktiniz resmen. Bu işi mahkeme halledebiliriz ama sonuçlarından pek hoşlanmazsınız.” Huma, Kiva’ya döndü. “Yolculuğundan ne kadar gelir bekliyorduk?”

“Yüz milyon mark,” dedi Kiva.

“Yüz milyon mark istiyorsunuz yani bizden,” dedi Amit.

“İki yüz milyon mark istiyorum.”

“Saçmalık bu.”

“Ürünümüzü bok ettiğiniz yetmiyormuş gibi itibarımızı da beş paralık ettiniz. Bu da itibarımızı sikmenin

bedeli. Üç gün içinde hesabımıza iki yüz milyon mark yatıracaksınız.”

Amit bir an başka bir şey söyleyecek gibi dursa da aklı başına gelmiş olacak ki “İkincisi ne?” diye sordu.

“Kız kardeşinin idari komitede bulunmasına karşı şikayet mektubu imzaladığımızı biliyordur,” dedi Huma.

“Buna benzer bir şeyler söylemişti, evet.”

“Komiteden ayrılmasını istememize şaşırmazsın o zaman.”

“Yerine bir Lagos geçsin diyedir kesin?”

Huma başını iki yana salladı. “Hayır. Herhangi biri kız kardeşinden iyidir zaten.”

“Bunu kendisine iletirim.”

“Lütfen ilet. Üçüncüsü, İmparator Grayland’e evlilik konusunda fikrini değiştirdiğini söyleyeceksin.”

“Hadi ama,” diye karşı çıktı Amit. “Kız kardeşimin kellesini alıyorsunuz zaten, bari benimki kalsın.”

“Müzakere yapmıyoruz burada,” dedi Huma’yla Kiva aynı anda ve birbirlerine bakıp sırtıldılar. Huma, tekrar Amit’e döndü. “İmparatorsun eşi olunca kızkardeşinin kuklası olmayı bırakacakmışsın gibi birbirimizi kandırmayalım.”

“Haklısınız,” dedi Amit imalı imalı. “Benim kendi iradem yok çünkü.”

“Hayır, yok,” diye onayladı Huma hiç de imaya gerek duymadan. “İstersen o kısmı bir terapistle halledersen sonra. Ama şimdilik imparatorluk ailesine damat gitmeye çalışmaktan vazgeçeceksin.”

“Ya Grayland benimle evlenmek isterse?”

Huma kahkaha attı. “Vah zavallım. Hiç düşünme bile.”

Amit’in biraz gururu kırılmıştı. “Bizim kazancımız ne olacak peki?”

“Hiçbir şey,” dedi Huma. “Yani, Son’da yaptıklarınız hakkında ağzımızı açmayacağız, Son’da yapmayı *planladıklarınıza* da karışmayacağız.”

“Sahi mi?” diye sordu Amit ve Kiva beynine âdeta kan sıçradığını hissetti. Nohamapetanların Son’da bir boklar karıştırdığına dair en ufak bir şüphesi varsa bile o anda yok olmuştu. Elinin üzerinde bir el hissedince annesinin, az sonra patlamak üzere olan öfkesine hâkim olması için onu uyardığını fark etti. Ve kendini tuttu.

“Sahi,” dedi Huma.

“Bir güvence verebilir misiniz peki?”

“Yazılı anlaşma falan mı istiyorsun, Amit? O kadar mankafa mısın gerçekten? Bir şeyi anla artık. Elinde hiçbir koz yok. Korkunç derecede özensiz kardeşin sağ olsun seni de, kız kardeşini de, bütün siktiğimin hanedanlığını da gömmeye yetecek kadar kanıt var elimizde. En azından on yılını davalarla ve incelemelerle boğuşarak harcarsın. En kötüsü hapse girersin, ailenin de tekeli açık arttırmayla uçar gider. İki durumda da ticaret hayatın bitter, Amit. Kız kardeşin zaten komitedeki yerini kaybeder, imparatorla da zaten evlenemezsin. Hiç değilse şimdi elinden *sadece* para çıkacak, bir de egona sağlam bir yumruk yiyeceksin, o kadar. Ama ikisinden de sağ çıkabilirsin, eminim.”

Amit bir an düşündü. “Size cevabımı yarın bildiririm.”

“Ya da şimdi bildirirsin,” dedi Huma.

“Kontes Lagos, lütfen,” dedi Amit. “Konuşma boyunca defalarca yüzüme vurduğunuz üzere bu karar gerçekten de tam olarak bana ait değil. Ayrıca imparatorla gerçekten görüşmem var bugün, iptal edemem.”

“Şöyle yapalım o zaman. Şu andan itibaren tam yirmi dört saat bir dakika içerisinde senden haber almazsam idari komite sekreterine ve imparatorun kendisine ye-

minli ifade göndereceğim. Kız kardeşinle birlikte halletmeye çalışırsınız artık gerisini. Makul mü?”

“ ‘Makul’ demezdim ben buna, Kontes.”

“Bu saçmalıklara başlamadan önce düşünseydiniz bunu, Lord Amit,” dedi Huma Lagos ayağa kalkarken. Kiva da onunla birlikte kalktı. “Ailemizi de bu saçmalığa karıştırmadan önce ya da.” Başını selam verir gibi salladı ve başka hiçbir şey söylemeden ofisten çıktı. Kiva da peşinden gitti. Amit Nohamapetan’a son baktığında tabletine uzanmış arama yapmak üzereydi.

“Ya seviyorum seni,” dedi Kiva annesine danışmanın önünden geçerlerken. Danışma görevlisi onlar geçerken bilerek kafasını kaldırmadı.

“Hıı.” Huma asasörü beklerlerken başka hiçbir şey söylemedi.

“Nadashe’nin bu şartları kabul edeceğini düşünüyor musun?” diye sordu Kiva asansöre binip yalnız kaldıklarında.

“Ne fark eder?” dedi Huma.

“İki yüz milyon mark fark eder.”

“Bu konuşmanın amacı Nohamapetanlara şantaj yapmak değildi. Şantaj sadece işin kârı. Asıl amaç planlarını öğrenmek ve onlara engel olmaktı. Artık planlarını biliyoruz. Son’u ele geçirmeye çalışıyorlar.”

“Hu,” dedi Kiva. “İyi de niye?”

Asansör kapısı açıldı. “Çünkü başka kimsenin bilmediği bir şeyi bildiklerini zannediyorlar,” dedi Huma asansörden çıkarken.

Yürürlerken Kiva bunun üzerine düşündü. “Bildiklerini düşünüyorsun,” dedi sonra annesine. “Akım olayını bildiklerini düşünüyorsun.”

“Biliyorlar, ya da aynı büyüklükte başka bir şey bildiklerini sanıyorlar,” dedi Huma. “Uzayın götünde bir yere

kurulabilmek için çok fazla fedakarlıkta bulunuyorlar ve bence bunun duyulmaması için daha da fazlasını feda etmeye hazırlar.”

“Yani bize parayı *vereceklerini* düşünüyorsun sen de.”

Huma onaylar gibi başını salladı. Lord Pretar’ın ofis kapısına varmışlardı. İçeri girdiklerinde Pretar ayağa kalkıp onları karşıladı.

“Çık dışarı,” dedi Huma. Pretar karşılaması içinde kalarak dışarı çıktı. Kiva kapıyı kapattı. “Para da bunu iyice doğruluyor,” diye devam etti kadın kızına bakarak.

“Ya parayı vermezlerse?”

“Vermezlerse yüksek bir yerlerde dolanmasak iyi ederiz, neme lazım. Her ne olursa olsun planlarına da programlarına da taş koymuş olduk. Önümüzdeki birkaç gün içinde neler yapacaklarını izlemek eğlenceli olacak.” Huma, Pretar’ın masasına kuruldu. “Şu arkadaşın, Akım fizikçisi...”

“Marce Claremont,” diye belirtti Kiva.

“İdare eder bir ilişkiniz var mı hâlâ?”

“Var denebilir.” Kiva kısa süre önce yaptıkları seks oturumu gözünün önüne gelince gülümsedi.

“Onunla tanışmak istiyorum. Senin ona inandığını biliyorum ama benim de inanmam gerek. Eğer inanırsam her şey bok yoluna gitmeden önce ne kadar vaktimiz olduğunu bilmem lazım. Sonra da Nohamapetanların bundan ne çıkarı olduğunu, bizim de nasıl siki tutacağımızı öğrenmemiz gerek. Herkesten önce bilmek istiyorum.”

Kiva başını iki yana salladı. “Bugün imparatorla görüşecek,” dedi. “Kadının olayı saklayacağını sanmıyorum zaten.”

“Sorun onun söyleyip söylememesi değil,” dedi Huma. “Sorun insanların ona inanıp inanmayacağı.”

“Gerçek bu ama.”

“Ah, yavrum,” dedi Huma gülümseyerek. “Bunun aslında ne kadar önemsiz bir ayrıntı olduğunu bilmediğini söyleme bana.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Marce Claremont, aslında ne denli bir ahmak olduğunu Kavşak'a varana kadar fark etmemişti.

İçerisinde aynı isimli gezegeni, devasa imparatorluk istasyonunu, aynı devasalıktaki özerk bölge Xi'an'ı ve daha onlarca birleşik yerleşim alanını içinde barındıran Kavşak'ın, Bağlılık'taki en kalabalık ve gelişmiş ulus olduğunu bilmek başka bir şeydi, *Evet, Efendim*'den inip kendini Son imparatorluk istasyonundan kat kat büyük olan Kavşak imparatorluk istasyonunda bulmak, gelen ya da giden bütün yolcuların oradan oraya koşturmasına tanık olmak, aşağıdaki gezegende ise bundan daha kalabalık yerleşim alanlarında, sıkış tepiş yeraltı kubbelerinde ya da teknolojik olarak geliştirilmiş kilometrelerce uzunluktaki döner çarklarda çok daha fazla insanın olduğunu, ve bütün bu insanların kendilerini dakikalar içerisinde öldüre-

bilecek uzay boşluğunun ya da yeryüzünün ya da yakıcı radyasyonun bu kadar yakınında olduklarından bihaber ya da umursamazca yaşadıklarını bilmek bambaşka bir şeydi.

Bu insanlar çıldırmış, diye düşündü Marce ve kendi kendine sıırttı. İnsanların kendi kendilerini böyle zor durumlara sokmalarına rağmen yine de gelişmeyi başarmaları nefes kesiciydi. Hem dini hem de ahlaki bağlılığı, birlik merkezli ve tekele dayalı bir ekonomiyle birleştiren Bağlılık, herhalde insan türünün hayatta kalmasını sağlamak için mümkün olan en karmaşık yöntemi yaratmıştı. Soylulardan oluşan resmî kast sistemi tüccar sınıfıyla birbirine geçmiş, bir de altına sıradan işçiler eklenince işler daha da karmaşılaşmıştı.

Yine de işe yaramıştı işte. Çünkü sosyal olarak yeteri kadar insan bunun işe yaramasına çabalamıştı, ayrıca her ne olursa olsun milyarlarca insanın yaşadığı, mekanik ve çevresel arızalara ve yıkımlara açık, sınırlı doğal kaynakların bulunduğu bu kırılğan yaşam alanlarında birbirine bağlı olmak, insanın tek başına hayatta kalmaya çalışmasından daha iyiydi.

Tabii şimdi hayatta kalacak başka bir yol bulmamız gerekecek, dedi Marce kendi kendine. Başını kaldırıp Kavşak imparatorluk istasyonuna, içindeki insanlara baktı; belki de on yıldan daha az bir sürede hepsi ölmüş ya da ölmek üzere olacaktı. Kendisi de dahil.

“Lord Marce?” Marce başını kaldırıncı üzerinde koyu yeşil imparatorluk üniforması, elinde “Lord Marce Claremont” yazan bir kartonla genç bir adamın kendisine baktığını gördü.

“Evet, benim,” dedi Marce.

“Sizi Xi’an’a götürmekle görevlendirildim.” Genç adam etrafına bakındı. “Valiziniz var mı? Sanırım Lagos beşlisinden inmişsiniz. Kalacak yeriniz belirlendi m?”

“Valizim istasyondaki Moreland Otel’e götürülecek.”

“Harika bir tercih, efendim.”

“Teşekkürler.” Moreland’i kendisine Kiva önermişti, “paran yeterse tabii,” diye de eklemişti kadın. Şu an veri hesap cihazında sekiz milyon mark bulunan Marce, herhalde yeter diye düşünmüştü.

Genç adam eliyle yolu gösterdi. “Bu taraftan, efendim.”

Marce, Verson Sohne isimli bu genç adamı imparatorluk istasyonunun Xi’an yolcuları için ayrılan terminal bölümüne kadar takip etti. Burada iki ayrı denetmen tarafından belgeleri kontrol edildi, yeniden kontrol edildi, vücudu tarandı, yine iki kere, ve Xi’an’a ne sebeple gittiği soruldu, tabii ki yine iki kere. Her defasında da Marce imparatorla görüşmesi olduğunu belirtip tabletindeki resmî görüşme bildirisini ve güvenlik onayı gösterdi. Marce, görüşmenin hangi konu hakkında olduğunu sormamalarına sevinmişti; “Bağlılık’ın sonu ve muhtemelen insan ırkının yok oluşu” cevabının fazla dikkat çekici olacağından korkuyordu.

Verson güvenlik önlemlerinden ötürü özür diledi. “Son’dan gelen isyancılar taç giyme törenini bombaladıklarından beri önlemler daha sıkılaştırıldı,” dedi ve kendini duyar duymaz sustu; yanındaki adamın da Son’dan geldiğini unutmuştu. “Sizinle ilgili bir imada bulunmak istemedim elbette, lordum,” dedi bir an sonra.

Marce gülümsedi. VI. Attavio’nun ölümünden, kızı Cardenia’nın II. Grayland adıyla tahta çıktığından ve taç törenindeki bombalı saldırıdan son bir saat içinde haberdar olmuştu. Son’dan herhangi birinin bu olaylarla ilgisi olduğundan da şüpheliydi zaten. “Sorun değil,” dedi Verson’a; çocuk bunun üzerine bariz bir şekilde rahatladı.

İmparatorluk İstasyonu’ndan Xi’an’a yolculuğu sorunsuz geçse de Marce yine de tabletini açıp servis aracı ara

hattan ilerler, ekvatordaki İmparatorluk İstasyonu'ndan on derece kuzeyde süzölen Xi'an'a yaklaşıırken Kavşak yüzeyini izledi. Ardından Xi'an'ın tabletinde giderek büyümesini, geliş ve gidiş trafiğini gösteren nehir noktalarının belirginleşmesini seyretti. Kavşak'tan uzayan bu arhat üzerinde, yakınlardaki yüzer rıhtımlarda yıldız gemisi inşa eden işçilerin yaşadığı daha küçük yerleşim alanları vardı. Marce tabletinde bunlardan hiçbirini görememişti.

Servis aracı iniş yaptıktan sonra Marce ve Verson, Xi'an'ın tam ortasından geçen trene bindiler. Marce bir kez daha dışarıdaki manzaraya kilitlenmişti; arazi yukarı doğru üzerinden uzuyor, silindirik şeklindeki istasyonun iç yüzeyi, diğer tarafta trenle birleşmek üzere bir çember gibi dönüyordu.

"İlk defa mı Xi'an'da bulunuyorsunuz, efendim?" diye sordu Verson.

"İlk defa böyle bir yerleşim yerinde bulunuyorum," dedi Marce. "Hayatım boyunca Son'da yaşadım. Bir gezegenin yüzeyinde yani. Buraya hiç benzemiyor bizim oralar."

"Sizin oralar nasıl, efendim?"

"Düz." Marce üzerine doğru yükselir gibi duran zemine baktı. "Bununla karşılaştınca dağ eteklerimiz bile düzmüş meğer. İnsan burada yukarı bakıp da nasıl istasyonun diğer tarafına düşmediğini merak etmez, anlamıyorum."

"Xi'an da dönüyor çünkü," diye anlatmaya başladı Verson.

Marce güldü. "Fiziğini anlıyorum tabii ki. Demek istediğim o değil. Bir şeyi bilmek başka, bu bilgiye rağmen beyninin hayvani kısmının bir yerlere tutunma ihtiyacı hissetmesi başka." Yüzünde samimi bir gülümsemeyle duran Verson'a baktı. "Böyle bir ortamda mı büyüdün sen?"

Verson başını salladı. “Anconalıyım. Kavşak sistemindeki birleşik uluslardan biri.”

“Yani sen alışkınsın buna.” Marce pencereden baktı. “Ben... pek alışkın sayılmam.”

“Sizce bir gün alışır mısınız, efendim?”

“Umarım alışırım,” dedi Marce. “Ve umarım alışmam da.”

Saray istasyonunda trenden indiklerinde Verson, Marce’ı imparatorluk sarayında işi olanların bindiği bir uçağa yönlendirdi. Marce’in gerçekten de imparatorla randevusu olduğu için de onu sıranın en başına alıp önceden bekleyenlerin kendisine sinir olmasına sebep oldu. Verson onu sıranın önüne götürürken Marce etrafına kısık sesli özürler dağıtıyordu. Yeniden belge kontrolü, vücut taraması ve kısa süreli bir sorgudan sonra kapıdan geçmişler, Marce saray görevlilerinden biri olan Obelees Atek isimli genç kadına teslim edilmişti. Kadın Marce’a gömleğine takması için bir geçiş belgesi vermiş, ardından yürümeye başlamış ve Marce’in kendisini takip etmesini işaret etmişti. Marce, Verson’a el sallayıp Obelees’in peşinden yürüdü.

On dakika sonra Marce İmparator II. Grayland’in ofisinin bekleme salonunda oturuyordu; buraya gelene kadar geçtiği birkaç halka açık alan bile hayatında görmediği kadar servetle doluydu. O âna kadar Son’daki dükalık sarayının iğrenç bir servet örneği olduğunu düşünmüştü ama imparatorluk sarayının yanında orası bir sonradan görmenin derme çatma evi, köşk olarak bilinen kendi evi ise ahırdan bozma bir ev gibi kalmıştı. İmparatorluk sarayında binlerce altın kaplamalı biblo vardı ve her biri de burada yaşayan ailenin bencilliğinin ve bu bencilliği destekleyen siyasi sistemin kanıtıydı. Bekleme salonu da aynı şekilde hazinelerle döşenmişti; aralarında heykelti-

raş Meis Fujimoro'nun Kâhin-İmparatoks I. Rachela heykeli de bulunuyordu. Tüm Bağlılık'a ün salmış bu heykel muhtemelen bazı yerleşim bölgelerinin bütün gelirlerinden bile fazla para ediyordu.

Marce etrafına bakındı ve bir imparatoroksun, Bağlılık gibi bir sistemin korunması için böylesine derinlemesine yetkilendirilmiş birinin ona vereceği haber karşısında nasıl gerektiği gibi davranabileceğini merak etti.

Sen de bir lordsun, diye hatırlattı beyni Marce'a. Sen de yetkilendirilmiştin. Ve sen kalkıp buraya kadar gelebildin.

Evet ama ben imparatoroks değilim. Ben sistemden yararlanana biriyim sadece. Ama o sistemin ta kendisi.

Bunu araştırması için babanı Son'a gönderen de bir imparatorokstu.

O imparatoroks öldü.

"Lord Marce." Marce başını kaldırıncı Obelees'in ona işaret ettiğini gördü. İmparatoksla tanışma vakti gelmişti. Marce ayağa kalkıp ofise yürüdü.

İmparatoksla ilk kez tanışacağınızda yalnızca selam vermeniz yeterlidir, demişti Obelees ofise doğru yürürlerken. Bazıları diz çöküyor, isterseniz siz de öyle yapabilirsiniz. Ancak kendisiyle görüşmek için az bir süreniz var, selamınızın da bu süreye dahil olduğunu unutmayın. Takdim edilmenizin ardından imparatoroks konuşmayı başlatacak ve yönlendirecektir. Yalnızca size bir şey söylendiği zaman konuşun; sorulan sorulara cevap verin. Görüşme süreniz bittiğinde ya da imparatoroks sizi erkenden gönderirse selam verin ve odadan çıkın. Her zaman saygılı ve mesafeli olun. İmparatoksunuz bunu hak ediyor.

Marce imparatoroksun ofisine girdi, etrafına şöyle bir baktı ve sesli bir kahkaha attı. Obelees Atek'in kaşları çatıldı.

"Komik bir şey mi var, Lord Marce?" diye sordu ma-

sanın önünde duran genç kadın. Üzerinde imparatorluk yeşili bir kıyafet vardı. Bu imparatoks olmalıydı; Marce daha girişte sıçmıştı demek.

Hemen selam verdi. “Özür dilerim, Majesteleri,” dedi. “Ofisiniz beni gafıl avladı.”

“Niçin?”

“Ben... şey. Efendim. İçinde bir müze patlamış gibi duruyor.”

Obeles Atek nefesini tuttu; imparatoksun adamın kellesinin vurulmasını emretmesini bekliyor gibiydi.

Ama kadın bunun üzerine kahkahayla güldü. “*Teşekkür ederim*,” dedi imalı bir vurguyla. “Son dokuz aydır ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bazen burada yürümekten bile çekiniyorum. Bir şeye çarpıp paha biçilemez bir tarihi eseri falan kırarım diye korkuyorum. Kendi çalışma alanım beni ürkütüyor, Lord Marce. Ama yeni bir dekor emri vermek için cesaretimi toplamaya başladım.”

“İmpartoks sizsiniz, efendim. Eminim ne isterseniz yapmanıza izin verirler.”

“Sorun izin kısmında değil. Yapmalı mıyım, onu bilmiyorum.” İmparatoks, Obeles’e başıyla işaret edip çıkmasını söyledi. Obeles eğilerek selam verdi, Marce’a ciddi bir bakış atarak düzgün davranması için uyardı ve çıktı. O çıktığı gibi Marce imparatoksle bir odada yalnız olduğunu fark etti; yanında ne yardımcı, ne bakan ne de bir sekreter vardı.

“Az önce aklınızdan geçenleri söyleyin bana, Lord Marce,” dedi imparatoks ve masanın önündeki koltuğa oturmasını işaret etti.

“Beklediğimden daha az personeliniz olduğunu düşünüyordum, efendim.” Marce koltuğa oturdu. Kadın masasına yaslanmış bir şekilde ayakta durmaya devam etti.

“Beklediğinizden bile daha çok personelim var sanı-

rım,” dedi kadın. “Ve genellikle toplantılarda yanımda olurlar. Çok fazla toplantım oluyor, Lord Marce. Kaç tane olduğunu söylesem inanmazsınız. Yardım almadan hiçbirle başa çıkamazdım. Bu yüzden personelim yanımda oluyor,” imparatoroks masasını işaret etti, “ben de bu masanın ardında oturup imparatorluk ‘biz’ini kullanıyorum, herkes saygıda ve kibarlıkta kusur etmiyor ve inanın içeri giren kimse bu rezalet ofise gülmüyor. Ama siz güldünüz.”

“Öyle oldu, efendim. Üzgünüm.”

“Ben değilim. Aksine, gülmenize sevindim. Ancak sizin için de sorun değilse *neden* güldüğünüzü bilmek isterim, Lord Marce.”

“Sanırım çok fazla şeye maruz kaldığımdan, efendim.”

“Eline kocaman bir şeker verilmiş sekiz yaşında bir çocukmuşsunuz gibi konuşuyorsunuz,” dedi imparatoroks gülümseyerek.

Marce da gülümsedi. “Kötü bir benzetme olmadı aslına bakarsanız,” dedi. “Bütün hayatımı Son’da geçirdim, efendim. Herkesin bahsettiği gibi ıssız bir yer değil aslında ama... *burası* gibi de değil. Ne Kavşak, ne Xi’an ne de saray gibi bir yer orası.”

İmparatoroks tiksinişmiş bir ifadeyle yüzünü buruşturunca Marce bir şeyi fark etti; bu toplantının kesinlikle böyle geçmesini beklememişti. “Korkunç, değil mi?”

“Şey,” dedi Marce.

İmparatoroks yeniden gülmeye başladı. “Özür dilerim, Lord Marce. Sizi köşeye sıkıştırmaya çalışıyormuşum gibi hissetmenizi istememiştim. Ancak şunu bilmenizi isterim. Ben imparatoroks olmak için yetiştirilmedim. Yani çocukluğum bütün... bütün bu bahsettiğiniz şeylerle geçmedi. Size ne kadar yabancı geliyorsa emin olun bana da o kadar yabancı geliyorlar.”

“Ben de soylu bir aileden geliyorum, efendim. Bütün bunlar yabancı değil çok fazla geldi sadece.”

“Evet, elbette. Yeniden teşekkür ederim size. Geçtiğimiz yıl boyunca hayatım hakkında duyduğum hisleri mükemmel şekilde özetlediniz.”

“Sizi memnun edebildiysem ne mutlu, efendim.

“Ettiniz,” dedi imparator. “Şu ana kadar yaptığım gizli görüşmeler arasında en memnun kaldığım bu olabilir.” Yeniden gülümsedi, ardından başını yana yatırdı. “Bu yüzden medeniyetin sonunu konuşarak bunu berbat edeceğimiz için üzgünüm.”

Marce başını salladı. “Biliyorsunuz demek.”

“Bu görüşmeyi sırf azınlık soyluları ağırlamaktan memnun olduğum için kabul ettiğimi düşünmediniz herhalde, öyle değil mi, Lord Marce? Alınmayın ama.”

“Alınmadım,” dedi Marce. “Yalnızca ne kadarını bildiğinizi ve ne kadarını size açıklamam gerektiğini bilmiyordum.”

“Babanızın Son’da yaptığı çalışmalar, neden oraya gönderildiği ve araştırmasının sonuçları hakkında babamın bildiği her şeyi bildiğimi varsayabilirsiniz.”

“Pekâlâ.”

“Bu kısmı da geçtiğimize göre bir sorum var: Akım nehirleri çökecek mi?”

“Evet.”

İmparator derin bir nefes verdi. “Ne zaman?”

“Çoktan başladı bile. Hesaplamalarımıza göre Son’dan Kavşak’a giden Akım nehri çoktan çökmüş olmalı. Benim bindiğim *Evet, Efendim* gemisi muhtemelen geçen son gemiydi.”

“Bunun doğru olduğunu nereden bileceğiz?”

“Kavşak’a varması beklenen gemiler varmadığında bileceksiniz.”

“Gemilerin kalkışı sık sık ertelenebiliyor, dolayısıyla varışları da.”

Marce başını salladı. “İnsanların gemilerin kaybolduğunu fark etmesi birkaç hafta sürecek. Muhtemelen o zaman bile başka bir şeyi bahane edeceklerdir.”

“Sizin şu iç savaş gibi.”

“Benim iç savaşım değil o,” dedi Marce alaycı bir şekilde gülerek. Ardından kiminle konuştuğunu hatırladı. “Efendim.”

İmparator bu önemi önemsemedi. “Bu Akım nehrinin çöküşünü kullanabilir miyiz peki? Son’dan buraya gelenin yani?”

“Çalışmamı sunup temelindeki matematiği açıklayabilirim,” dedi Marce. “Ancak sizi şimdiden uyarmalıyım; Akım fizikçisi olmayan kimse bu çalışmayı anlayamayacak ve anlamamalarına rağmen herkes çalışma sonuçlarına karşı çıkacaktır. Babamın çalışmasını ve tahmini modelini incelemeleri de bir hayli sürer. Ama o zaman bunun bir önemi de olmayacak zaten.”

“Çünkü daha fazla Akım nehri çökmüş olacak, bu da durumu kanıtlayacak.”

Marce onaylar gibi başını salladı. “Aynen öyle.”

“Son’dan Kavşak’a gelen Akım nehrinin çoktan çöktüğünü söylediniz.”

“Çökmüş olma ihtimali çok yüksek, evet.”

“Yani hangi nehirlerin çökeceğini öngörebiliyorsunuz.”

“Hangilerinin ne zaman çökeceğine dair ihtimaller sunabiliriz tabii, ama buna öngörmek denemez. Verilere bakıp en muhtemel sonuçları söylüyoruz.”

“Hangi akımın sırada olduğunu biliyor musunuz? Yani hangisinin çökme ihtimalinin daha yüksek olduğunu?”

“Evet. Muhtemelen buradan Terhathum’a giden Akım

nehri. Modele göre önümüzdeki altı hafta içerisinde çöküş gerçekleşecek.”

“Emin misiniz?”

“Hayır. Fakat olasılıklar bunu gösteriyor.”

“Ne kadar olasılıktan bahsediyoruz? Oran verin bana.”

“Kavşak-Terhathum nehri yüzde seksen ihtimalle altı hafta içinde çökecek diyebilirim. Ondan sonrası kesin değil ancak yüzde yüz olarak bir yıl içinde çökecektir.”

“Terhathum’a giden ve oradan gelen nehirlerden mi bahsediyorsunuz?”

Marce başını iki yana salladı. “Hayır. Bir sisteme giden ve o sistemden gelen Akım nehirleri aslında bağlantılı değil.” İmparatorun yüz ifadesinin değiştiğini gördü. “Biliyorum, bu herkesin beyninin rahatlıkla kabullendiği bir şey değil ama gerçek bu. Modelimizde Terhathum’dan Kavşak’a giden nehir ile ilgili bir bilgi de var ancak zaman olarak daha uzakta olduğu için kesin değil. Otuz sekiz ay içinde de gerçekleşebilir seksen yedi ay içinde de. Bu arada seksen yedi ay, son nehirlerin de çökeceğini öngördüğümüz tarih.”

“En son hangi nehir kapanacak?”

“Şu an için tahmini modelimiz Son’a giden nehrin seksen ya da seksen yedi ay sonra kapanacağını gösteriyor.”

“Bütün bu sayıları kafanızda mı tutuyorsunuz?” diye sordu imparator.

“Hepsini değil,” dedi Marce itiraf eder gibi. “Sadece bana soracağınızı düşündüklerimi. Sizinle konuşmak için yalnızca on beş dakikam var, efendim. Bu süreyi faydalı şekilde kullanmak istedim.”

“Son’un çöken hem ilk hem de muhtemelen son Akım nehrine sahip olması size de ironik geliyor mu?”

“Bu ironik bir durum değil, efendim, tesadüfi bir durum. Ancak böyle olmasına sevindiğimi söylemeliyim. Eve dönebilmek istiyorum.”

İmparatoks, Marce'ı süzdü. "Neredeyse bir yıl boyunca seyahat ettiniz, benimle görüşebileceğinizi bile bilmeden."

"Yanlış anlamayın ancak sizinle görüşmeyi beklemiyordum da zaten. Babanızla görüşmeyi bekliyordum. Bu arada kaybınız için çok üzgünüm, efendim."

"Teşekkür ederim. Sizinle görüşmeyi kabul etmeseydim ne yapacaktınız?"

"Sanırım elimizdeki verileri Kavşakkent Üniversitesi'deki fizikçilere sunar, bu bilgiyi onları her kim dinleyecekse ona ulaştırmakla sorumlu olduklarını söyledim. Sonra birkaç gün etrafı gezer, ardından Son'a giden ilk gemiye atlardım."

"Şu anki planınız bu mu? Hemen Son'a dönmek?"

"Planımı gerçekleştirdim, efendim. Sizinle konuştum sonuçta. Babanızın verdiği görev üzerine babamın hazırladığı, benim de kontrol ettiğim bütün raporları vermeye hazırım size. Dilerseniz bu verileri onay almak için her kime isterseniz ona aktarabilir, önlem alma konusunda da dilediğinizi yapabilirsiniz. Sizi verilerin gerçekliği konusunda ikna etmem gerektiğini sanmıyorum. İnsanların size inanıp inanmayacağı meçhul olsa da bu bilgiyi akıllıca kullanacağınıza güvenim tam."

Kapı açılıp Obeles Atek içeri girince Marce ayağa kalktı.

"Lord Marce, planınızı gerçekleştirdiniz, ancak size hâlâ ihtiyacım olabilir. Kalacak mısınız?"

"Efendim, imparatoroks sizsiniz," dedi Marce.

"Hayır," dedi imparatoroks ve Marce ilk defa kadının sesinde öfke duydu. "Lord Marce, siz dekore edilmesi gereken bir ofis değilsiniz. Sizden kalmanızı istiyorum ki bu durumu bana iyice açıklayın ve diğerlerine açıklamamda yardımcı olun. Bir risk alacağınızı ve bu durum uzadıkça

bu riskin de artacağını bilerek kalmanızı istiyorum. Bana yardım etmenizi *emredebilirim* elbette, ancak ben bunu sizden rica ediyorum.”

Marce impartoksa baktı ve aynı şeyi yine fark etti; bu toplantının kesinlikle böyle geçmesini beklememişti. “Efendim, size elimden geldiğince yardımcı olmaktan onur duyarım,” dedi.

İmparatoks bunun üzerine sırtıttı. “Teşekkür ederim, Lord Marce. Şimdi yeni onlulardan birini gezmeye gideceğim ancak akşam geç vakitte dönmüş olurum. Benimle geç akşam yemeği yemeye ne dersiniz? Size soracaklarım var.”

“Elbette,” dedi Marce ve birden duraksadı.

İmparatoks bunu fark etti. “Ne oldu?”

“Eşyalarımın nereye götürüldüğünü düşündüm de. İmparatorluk İstasyonu’nda bir otelde kalıyorum. Akşam yemeği için giyebileceğim her şey orada.”

“Birincisi, bu lanet gemiyi gezmekten yorgun düşmüş olacağım zaten, yemek resmî olmayacak yani. İkincisi, artık personeldensiniz.” İmparatoks Obeles’e döndü. “Lord Marce’ı bilim politikası için özel yardımcım olarak işe aldım. Lütfen personel kanadında kendisine yakışır bir yer ayarlayın.” Marce’a bir bakış attı. “İçinde müze patlamış gibi olmamasına dikkat edin. Bir de biri oryantasyon ayarlasın.”

“Peki, efendim,” dedi Obeles.

“Görüşmek üzere,” dedi impartoks Marce’a.

“Efendim,” dedi Marce ve eğilerek selam verdi. İmparatoks ofisinden çıkmak üzere eşikten dışarı adımını atar atmaz üç yardımcı ve bir yakın koruma kadına âdeta yapışarak bekleme odası boyunca yanından yürüdü.

Marce kadının gidişini izledi, sonra Obeles’e döndü. “Az önce ne oldu gerçekten bilmiyorum,” dedi.

Obelees gülümsedi. “Görünen o ki son derece başarılı bir toplantı olmuş, Lord Marce. Beni takip edin lütfen, sizin için nasıl bir daire ayarlayabileceğimize bakalım.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Cardenia, Marce Claremont'la yaptığı görüşmeden sonra çok mutlu hissettiği için neredeyse kendinden utanacaktı.

Utanacaktı çünkü bu konuşma her ne kadar kısa sürmüş de olsa babasının kendisine miras bıraktığı bütün endişelerini haklı çıkarmıştı: insan soyu tükenme tehdidi altındaydı ve bu tehdit öyle belli belirsiz, uzak bir gelecekte gerçekleşebilecek bir şey de değildi; on yıldan daha kısa bir süre içinde kesin olarak gerçekleşecekti. On yıl içerisinde insanların yaşadığı bütün sistemler yalnız kalacak, sistemlerinde bulunan kaynaklarla, bu kaynakları ellerinde bulunan yöntemlerle değerlendirerek hayatta kalmaya çalışacaktı. Aslında bu yerleşim alanları teori- de onlarca hatta belki yüzlerce yıl hiçbir sorun çıkma- dan varlığını sürdürebilirdi, fakat ortada insan unsuru da vardı. İnsanlar hiçbir yardım alamayacakları ve yerleşim

alanlarının çöküşüne bağlı yavaş bir ölümle lanetlendikleri bilgisi karşısında sakin kalabilen varlıklar değillerdi. Cardenia, Dalasýsla'nın çöküşü hakkında bildiklerini hatırladı: İnsanlar, yerleşim alanlarından çok daha önce arıza çıkarmıştı.

Kırk sekiz insan sisteminin ve milyarlarca insanın kaderinin onaylanmasına sevinmek gurur duyulacak bir şey değildi.

Ama Cardenia'nın elinde değildi bu. Kaderci ya da insanlardan nefret eden biri değildi ama yine de mutluydu çünkü insanlık *nihayet* hak ettiğini bulacaktı. Mutluydu çünkü şu âna kadarki tek başarısı parlamentonun ve birliklerin hiçbir şeyden haberi olmayan Son'u akın akın askerle çiğnemesini engellemek olan bu belirsiz saltanatı nihayet şekillenmişti. Cardenia üç şeyin farkına varmıştı:

Bir, Bağlılık'ın son imparatorluğu olma ihtimali vardı.

İki, saltanatını her ne şekilde olursa olsun olabildiğince çok insanın hayatını kurtarmak için kullanacaktı.

Üç, bu da Bağlılık yalanına bir son verebileceği anlamına geliyordu.

Bağlılık bir yalandan ibaretti çünkü o gün Hafıza Odası'nda I. Rachela'yı çağırıp her şeyi açıklattığında öğrendiği buydu işte: Akım'la ulaşılabilen yıldız sistemlerinin büyük çoğunluğu insanların barınamayacağı yerlerdi ama onlar yılmadan devam etmişlerdi. Bu bağımsız sistemler ticaret yapmaya başlamış, kaynak bulabilmek için birbirlerine bağımlı olmuşlardı. Banyamun Wu önderliğindeki bir grup tüccar, asıl gücün ticaretle değil Akım'a erişimi elde tutmakta olduğunu fark etmiş, Kavşak'a yerleşip silahlı vergi tahsildarlığı yapmaya başlamıştı.

Bu kaynak planlarını "Bağlılık" adı altında bir inançlar sistemiyle süsleyerek satmış, Banyamun'un kızı Rachela'yı da yeni kilisenin ve imparatorluğun tek yöneticisi ilan et-

mişlerdi. Wu'lar ve müttefikleri kendilerine karşı çıkan-ları soylu unvanlar ve ticaret tekelleriyle kandırmış, “ha-nedanlık ve birlik” ekonomi sistemini oluşturarak hem kalıcı bir kast sisteminin varlığını garantilemiş hem de şu an olsa insanlığın hayatta kalmasına yardımcı olabilecek sistem içi ekonomik çeşitliliği ortadan kaldırmıştı.

Yani Bağlılık insanlığın sistem içi ticaret ve iş birliği ih-tiyacını sırf baştakilerin yararına düzenlemiş ve manipüle etmişti. Başta da Wu Hanedanlığı vardı. Kendi ailesi.

Cardenia, I. Rachela'nın bu Bağlılık yalanını nasıl da pişmanlık belirtisi bile göstermeden, rahat rahat an-lattığına şaşır kalmıştı. Derken Hafıza Odası'ndaki I. Rachela'nın egosu olmayan bir bilgisayar simülasyonu olduğunu hatırlamıştı. Bu I. Rachela'nın kendini övmek ya da kendisinin, babasının, Wu hanedanlığının ataları-nın ve müttefiklerinin yaptıklarını haklı çıkarmak gibi bir ihtiyacı yoktu. Bir bilgisayar simülasyonuydu o ve hiçbir şeyden utanması yoktu.

Cardenia o anda I. Rachela'dan sonraki bütün impa-ratokların kendi yaşadığı bu ânı yaşamış olduğunu fark etmişti; onlar da Hafıza Odası'na girip Bağlılık'm doğası hakkında atalarından bilgi almak istemiş, bütün Bağlılık vatandaşlarına anlatılan ve öğretilen kuruluş hikâyesinin aslında bir yalan olduğu onların da yüzüne dosdoğru söy-lenmişti. Cardenia çoğunun bundan şüphelendiğinden emindi –sonuçta Naffa'nın rüyasına girip bütün bunların bir oyun olduğunu söylemesi gerçekten ruhani bir ziyaret değil, kendi bilinç altının dışavurumuydu– ama bir şey-den şüphelenmek başkaydı, bunu atanın simülasyon da olsa doğrulanmış suretinden duymak bambaşkaydı.

Cardenia merak ettiğinden Ji'yi'ye rastgele imparatoroksları çağırtmış, Bağlılık'ın yalnızca Wu ailesini ve mütte-fiklerini kalkındırmak için kurulan bir yalan olduğunu

öğrendiklerinde –ya da birisi bunu doğruladığında– ne düşündüklerini öğrenmek istemişti. Bu bilginin onların saltanatını nasıl etkilediğini bilmek istiyordu. Kimisi atalarının ikiyüzlülüğüne şaşırmış, bunu Bağlılık vatandaşlarının hayatını iyileştirmek için bir kamçı olarak kullanmıştı; kimisi atalarının bu güç atılımına hayran kalmış, Wu ailesinin gelecek nesilleri için de sistemin aynı şekilde kalmasını sağlamaya çalışmıştı; ikisi bu durumdan o kadar iğrenmişti ki istifa etmişti; bir tanesi kendini Son'a sürüp çiftçilik yapmaya başlamıştı; başka bir tanesi de hiçliğe kapılmış, kendini simülasuyonunun tabiriyle “iç-kiden ve sikişten” ibaret bir hayata kaptırmıştı.

Yine de sonuç olarak çoğu imparatoroks omuzlarını silkip Bağlılık'ı her zamanki gibi yönetmeye devam etmişti. Bağlılık'ın neden yaratıldığının ve bundan kimin faydalandığının bir önemi yoktu; önemli olan *yaratılmış* olduğuydu ve birinin onu yürütmesinin gerektiği, ve bunu kimse değiştiremezdi, bir imparatoroks bile. Bağlılık imparatoroksları hiçbir siyasi görüşün köktencileri olamazdı; olanlar da yerlerini kendilerinden daha uysal olan çocuklarına ya da (gerekirse) kuzenlerine kaptırırdı.

Cardenia da saltanatının ilk dokuz ayını imparatoroksun ofisinin eylemsizliğiyle karşı karşıya kalarak, gelenek ve zorunluluğun üzerinde kurduğu baskıyı hissederek geçirmişti. Şu an bile hiç hoşlanmadığı ama siyasi açıdan bağlı olduğu bir ailenin talebi üzerine, kendisi hariç herkesin evlenmesini istediği bir adamla, aslında hiç umurunda olmayan bir uzay gemisini gezmek üzere servis aracında değil miydi? Bu da aslında tüm hayatı için yapılacak en uygun benzetme değil miydi?

Ama *şimdi* işler değişmişti. Bağlılık'm sonu fizik açısından kaçınılmaz olduğu gibi ırkların hayatta kalması için son derece cazipti de. Her sistem kendi kaynakları-

nı toplayacağından ve kendi yalnızlığı için hazırlık yapacağından bütün tekeller ortadan kalkacaktı. Birlik ve soyluluk yapıları insanlığın devamına engel olacağından çökecekti. Bağlılık yalanı –yani gerekli ve istenilen bir yapı olduğu yalanı– sona erecekti ve zaten hiçbir zaman imparatoroks olmak istemeyen Cardenia, imparatorluğu bitiren kişi olacaktı. Bu kişi olmak *zorunda* kalacaktı.

Bu düşünce resmen sersemlemesine sebep oldu.

“Söyle *Şarkını*’ya inmek üzereyiz,” dedi imparatorluk servis aracının pilotu hoparlörden. Cardenia başını salladı. Şu an yanında bir sürü yardımcı ve koruma vardı ama en azından turun bir kısmında Amit’le yalnız kalacaklardı. Bu sırada da anlaştıkları üzere her neyden bahsetmek istiyorlarsa ondan bahsedecek mahremiyete sahip olacaklardı. Cardenia, Amit’in beceriksiz ilgi gösterilerinde bulunmayı tercih edeceğini düşünüyordu.

Artık onunla evlenme ihtimalin varmış gibi yapmak zorunda değilsin, dedi Cardenia’nın beyninde bir ses, ve bu ses bütün bedeninde mutlu bir şaşkınlık yarattı. Doğruydum! Amit’le ya da herhangi bir Nohamapetan’la evlenmenin tek amacı imparatorluk hanedanlığının birlikler ve parlamento açısından konumunu sağlamlaştırmak ve bu hırslı hanedanlığı en azından teoride hizaya sokmaktır.

Ama şimdi Bağlılık söz konusu olduğunda planlanacak bir gelecek yoktu ki. Cardenia başka bir nesil için imparatorluk hakimiyeti kurmak ya da birliklere ya da parlamento ya yalalaklık yapmak zorunda değildi. Bütün bunlar sona ermişti artık. Şu an geriye kalan tek şey çöküşten sonra insanlığı hayatta tutmaya çalışmaktır. Cardenia bunun için Amit’e de başka bir Nohamapetan’a ihtiyacı olmadığından emindi. Marce Claremont haklıysa, ki Cardenia onun haklı olduğuna yürekten inanıyordu, birkaç hafta içinde herkes evrenin değiştiğini kesin olarak görecekti.

Cardenia bir an için Marce Claremont'u düşündü. Adam ofisine girip güldüğü andan itibaren onun yanında kendini çok rahat hissetmişti. Aslında toplantılarının gizli fakat resmî olmasını planlamıştı ama adamdaki bir şeyler fikrini değiştirmesine sebep olmuştu. Resmî hitabı bir kenara bırakmış, konuşurlarken resmen adamın tepesine çökmüştü, sonra da konuyu ustaca akşam yemeğine bağlamıştı.

Resmen çekici buldun onu, dedi beyni. Cardenia bunu inkâr edemezdi. Marce Claremont zeki, kibar, tatlı bir adamdı ve Cardenia o kadar uzun zamandır herhangi bir ilişkiden mahrum kalmıştı ki kendi yaşının on yaş yakınında herhangi bir adamda bu özelliklerin bulunması elbette ki sistemini harekete geçirmişti. Ama Cardenia'nın hissettiği yalnızca cinsel çekimden fazlasıydı. Servis aracı limana indiği sırada Cardenia bir şeyi fark etti: Claremont ona azıcık da olsa Naffa'yı anımsatmıştı. Biraz akademik, biraz alaycı ve onu İmparator II. Grayland olarak değil, Cardenia olarak görebilecek biriydi çünkü. Ya da en azından hem imparator hem Cardenia olarak görebilecek biriydi.

Belki de sadece bir arkadaşla ihtiyacım vardır, diye düşündü kadın. Yüzünde özlem dolu bir gülümsemeyle servis aracından inerek *İstiyorsan Söyle Şarkını Bağıra Çağıra* bölmesine girdi. Amit Nohamapetan, gemiyi inşa eden en az iki yüz işçiyle beraber onu bekliyordu.

Kadın bölmeye girerken hepsi eğilerek selam verdi. "Majesteleri," dedi Amit Nohamapetan doğrulurken. "Sizi yeniden görmek ne harika." Tam o anda Cardenia adamın yüzündeki ifadeyi gördü: gergin ama cana yakın bir maske vardı sanki yüzünde. Kendisini endişelendiren bir şeyi saklamaya çalıştığı çok belliydi. Cardenia o an istemsiz de olsa Amit'e üzüldü. Şu an içinde bulunduğu durum kesinlikle hoş değildi.

Cardenia selamlarını karşıladıktan sonra gemi yapımcılarıyla tanıştı, denetmenlerin ellerini sıkı ve sıradan işçileri selamladı. İşinin bu kısmına çoktan alışmıştı; sükreli birilerini selamlıyor, birilerine el sallıyordu, hayatı boyunca da böyle yapacaktı.

O öncedendi, dedi beyni.

Cardenia beynini susturdu ve Amit'e döndü. "Tura hazır mısınız, Lord Amit?" diye sordu.

"Elbette, efendim," dedi adam. Cardenia elini resmî ama çok da kaba olmayacak şekilde uzattı, Amit kadının elini tuttu ve arkalarında kadının kortejiyle bölmeden çıktılar.

Onlular son derece büyük gemilerdi, bu nedenle programda bol bol yürüme mevcuttu. Önce geminin ana gövdesindeki köprü ve mühendislik kapsülleri, ardından hal-kadaki yük ambarları ve tesisler gezilecekti. Plana göre Amit ile Cardenia ambar bölümünde yalnız kalacak, kadının korumaları da önlerindeki ve arkalarındaki halka bölmelerinde pozisyon alacaktı. Cardenia'nın adamları tabii ki saatlerdir gemidelerdi zaten; o içeri adımını atmadan her yerin güvenli olduğundan emin olmuşlardı. Amit'le tek başına yüz metre kadar yürümesinde hiçbir tehlike yoktu.

Gemi turu toplam iki saatten az sürecek, ardından çay içilecekti. Bu da yalnızca Amit ile Cardenia arasında olacaktı tabii. Cardenia o sırada Amit'e evlilik konusunu unutması gerektiğini söyleyecekti. Bu kararı çoktan verdiğinden tur boyunca tuhaf bir sessizliğe gömülmemeyi umuyordu.

Ancak tura başlayalı on dakika olmasına rağmen aralarından biri tuhaf bir sessizliğe gömülecekse bunun Amit Nohamapetan olacağı belli olmuştu. Kendi tur noktalarında geminin işlevlerini anlatmak üzere bekleyen mü-

rettebat üyelerine sözü vermeden önce olabilecek en az şekilde konuşuyordu. Ayrıca hiçbir şey sormuyordu da, ki bu kibarlık olarak kabul edilebilirdi ancak son derece dalgın da görünüyordu; mürettebat üyelerinin istasyonları ve görevleri hakkında hiçbir dediğini dinlemiyordu sanki. Öyle ki bir ara bir mürettebat üyesine, vakit ayırdığı için teşekkür etsin diye Cardenia'nın adamı hafifçe dürtmesi gerekmişti.

Yük ambarının kapısından girdikleri sırada, ki alanın genişliğine bakılırsa buranın tur planına tamamen yalnız kalabilmeleri için eklendiği belliydi, Cardenia daha fazla dayanamayacağına karar verdi. "Lord Amit, eğer bu turun amacı sizin samimi yanınızı bana göstermektiyse korkarım fena şekilde başarısız oldunuz," dedi yürürlerken.

Amit yüzünde pişman bir ifadeyle gülümsedi. "Haklısınız, Majesteleri. İnanın bu durumun farkındayım."

"Bu davranışınızın bir sebebi var mı?"

"Korkarım bugün çok fazla kötü haber aldım."

"Bunu duyduğuma üzuldüm. Kişisel bir şey miydi?"

"Bir nevi. Aslında çoğunlukla işle alakalı şeyler, ama siz de bilirsiniz ki işler çoğu zaman kişisel oluyor."

"Bunu çoğu kişiden daha iyi anladığımı söylemeliyim."

"Anladığınıza hiç şüphem yok," dedi Amit ve bir süre sessizce ambarda yürüdüler.

Cardenia'nın yük ambarının tam merkezi olduğunu düşündüğü noktaya geldiklerinde Amit durup kadına döndü. "Benimle evlenmek istemiyorsunuz, öyle değil mi, Majesteleri?"

Cardenia sakın bir cevap vermek üzere ağzını açmıştı ki "Hayır, gerçekten de hiç istemiyorum," dedi birden. Eh, olan olmuştu artık.

"Pekâlâ, güzel," dedi Amit.

"Ne, nasıl yani?" dedi Cardenia şaşkınlıkla. "Yanlış

anlamayın, Lord Amit, ama özellikle de kız kardeşinizle konuştuktan sonra buraya tarafınızdan baştan çıkarılmaya çalışılacağını düşünerek gelmişim. Şimdi ise sizinle evlenmek istemediğimi duymanın sizi böyle bariz bir şekilde rahatlatmasının... *beklenmedik* olduğunu itiraf etmeliyim.

“Üzgünüm, Majesteleri.”

“Ben değilim,” dedi Cardenia. Şimdi Amit’in şaşırma sırasıydı. “Bu iğrenç siyaset olayının bitmesine sevindim. Çayımızı nihayet zevkle içebileceğiz demek oluyor bu.”

Amit güldü.

“Ama bir yıldan fazla bir süredir hem ailenizin hem sizin ısrarlarınızdan sonra, şimdi sizinle evlenmek istemeyişime neden rahatladığınızı anlamış değilim.”

“Karmaşık bir durum bu,” dedi Amit.

Cardenia *Tamamen yalnızız; şimdi tam sırası* dercesine etrafını gösterdi.

“Özetlemek gerekirse diğer ailelerin sizin üzerinizde çok fazla etkimiz olmasından rahatsız olduğunu öğrendik. Yani size yaklaşarak nüfuz kazanacağımıza nüfuzumuzu yitirecek noktaya geldik.”

“Bu açıklamaya ne desem bilemiyorum, Lord Amit.”

“Anlıyorum, Majesteleri. Şu an için birlik ve parlamento siyasetinin yeteri kadar karmaşık olduğunu söylemek yeterli olur sanırım; ve kısa süre içinde hepsinin çok daha karmaşıklaşacağını düşündüren şeyler var bize.”

Cardenia’nın beyninde bir alarm yanıp sönmeye başladı. “Ne gibi?”

“Kısa vadede Son’daki olaylar mesela.”

“Peki ya uzun vadede?”

“Uzun vadede ne olacağını kim bilebilir,” dedi Amit ve yeniden yürümeye başladı.

“Hayır,” dedi Cardenia yerinden kıpırdamadan;

Amit'in de durmasını emrediyordu. "Affedersiniz, Lord Amit, ama yalnızca Son'daki isyan yüzünden tahta giden yoldan ayrılacağınızı düşünmüyorum. Kız kardeşinizin de böyle bir şey yapacağını sanmıyorum ayrıca. Başka bir sebep daha var, değil mi?"

Amit Nohamapetan şeker kavanozundan şeker çalar-ken yakalanmış bir çocuk gibi kalakalmıştı.

"Bu evlilikten cayma işi de sizin istediğiniz bir şey de-ğil, değil mi?" diye sordu Cardenia. "Yani bu sizin fikriniz değildi. Birisi sizi buna zorlamış. Kız kardeşiniz mi?"

"Hayır, değil," dedi Amit.

"Bu işten siz tek başınıza vazgeçmezsiniz," dedi Car- denia. "Yani her ne sebepten vazgeçtiyseniz, *kız kardeşiniz* de bunu onaylamış olalı. Eğer sizinle evlenmeyi seçersem idari komitedeki yerinden feragat edeceğini söylemişti bana. Çünkü Nohapametan Hanedanlığı'nın idari komi- tede olması tabii ki Nohamapetan Hanedanlığı'nın krallı- yet ailesine girip tahta varis getirmesinden daha önemli değil. O hâlde kardeşinizle konuşmamla şu an arasında bir şeyler olmuş olmalı. Ne oldu, Lord Amit, söyleyin."

Amit sessiz kaldı.

"Son'la mı ilgili?" diye ısrar etti Cardenia.

"Majesteleri..."

"Siz de bir şekilde içindesiniz, değil mi? Son'daki is- yanda parmağınız var."

Amit usanmış gibi duruyordu. "Majesteleri, neden böyle bir şey yapalım?"

Cardenia bu usanmışlıktaki küçümsemeyi önemseme- di çünkü aklı şu an daha önemli bir soruya cevap bulmak- la meşguldü: Nohamapetanlar Son'daki isyandan nasıl faydalanabilirlerdi? Eğer herhangi bir şekilde bu isyanda parmakları varsa ya mevcut dükün gözüne girmeye, ya yeni bir dük getirmeye ya da aile üyelerinden birini, muh-

temelen en gençleri Ghreni Nohamapetan'ı dük yapmaya çalışıyor olmalıydı.

Ama neden? Eğer mevcut dük devrilir ve bu isyanı Nohamapetanların düzenlediği ortaya çıkarsa dük (ya da daha ziyade varisleri) Bağlılık mahkemelerinde dava açabilir, bu dava sonuçlanana kadar hanedanlığın bütün gelirlerinin askıya alınmasını talep edebilirdi. Bu da işleri için hiç iyi olmazdı. Eğer Nohamapetanlar kendilerinden birini Son Dükü yaparsa o zaman Amit'in annesi Jedna'nın mevcut kontes olduğu evleri Terhathum'dan vazgeçmek zorunda kalırlardı—

Terhathum.

Cardenia'nın beyninin bütünlükten sorumlu kısmı bütün parçaları bir anda birleştirip bilincine gönderiverdi.

“Aman Tanrım,” dedi kadın Amit'e bakarak. “Biliyorsunuz. Akım'a olanları biliyorsunuz.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedi Amit, ama Cardenia Akım'dan bahsettiği anda yüzünde beliren ifade onu yalancı çıkarmıştı bile.

“Çökmek üzere olduğunu biliyorsunuz. Terhathum'un sırada olduğunu biliyorsunuz. O yüzden Son'a karşılık onu feda ediyorsunuz.” Cardenia bir an durdu, sonra anlam veremeyen bir ifadeyle Amit'e baktı. “Çökeceğini biliyordunuz ama *insanlarınızı kurtarmak için hiçbir şey yapmadınız. Neden?*”

“Çökmüyor ki, yalnızca değişiyor,” demeye başlamıştı Amit ama hemen çenesini kapattı.

Cardenia adama bakakalmaya devam ediyordu, derken bir anda dedikleri beyninde yankılandı. “Hayır, Lord Amit. Ah, hayır değiştikleri falan yok. Tamamen kapanıyorlar. Beni dinleyin. Bugün derhal Terhathum'a bir mesaj gönderin. Derhal. Hazırlıklı olmalılar. Hazırlanmalılar.”

“Neye hazırlanmalılar?”

“Çöküşe, Amit. Akım'ın çöküşüne.”

O anda alarmlar çalmaya başladı; karşılarından ve arkalarından korumalar koşarak etraflarını sardı.

Amit şaşkınlık içinde etrafına baktı. “Yapmaz bunu, hayır,” diye fısıldadı. “Yapmaz. Bana yapmaz bunu. Şu an olmaz, hayır.”

“Ne oluyor, Amit?” diye sordu Cardenia.

Adam, kadına baktı. “Üzgünüm, Cardenia,” dedi ve o anda korumalar ikisini de çekmeye başladı; Cardenia geldikleri, Amit gidecekleri tarafa doğru sürükleniyordu.

İki taraf da yük ambarının kapılarına varmıştı ki geminin yüzeyine çarpan bir şey duvarı delip ambara girdi. Cardenia bir yandan koşar bir yandan birileri tarafından çekilirken arkasını döndü ve bir servis aracının gövdesiyle karşılaştı; araç baş aşağı hâlde Amit ve korumalarının koştuğu tarafa doğru iniyordu. Cardenia adamın adını haykırdı ama sesi ezilen servis aracının korkunç gürültüsüyle ambar çatısındaki devasa delikten çekilen havanın sesi arasında kaybolup gitmişti. Bir an için adamın başının arkasını gördü; yanındaki korumalar tarafından eğilmişti, koşuyorlardı. Derken hepsi servis aracının enkazı altında kaldı.

Atmosfer kaybını hisseden gemi, basınç kapılarını kapatmaya başladı. Cardenia ve korumaları kapanan kapılara doğru var güçleriyle koştular ama geminin delikten çekilen atmosferinin yarattığı rüzgâr onları yavaşlatmıştı. Kapılar inerken Cardenia çığlık attı; başaramayacaklarından emindi.

Başaramadılar da. En azından hepsi başaramadı. Cardenia'nın korumaları onu kapıya doğru itince kadın kolları ileri uzanmış hâlde yere düştü. Kapının diğer tarafından bir kol uzanıp elini tuttu ve arta kalan açıklıktan onu öyle bir hızla çekti ki kadın acıdan çığlık attı; nere-

deyse omzu yerinden çıkacaktı. Derken kendini diğer tarafta buldu; kapı kapanmadan ayağını aralıktan çekmeye çalışıyordu. O arada bir yerlerde bir ayakkabısını yitirdi.

Cardenia koridor boyunca sürüklendi; geminin ana bölümüne çıkmalarını sağlayacak halka çubuğuna dönmeye çalışıyorlardı. Bir tane buldukları sırada Cardenia yanındaki üç korumaya baktı, tam ne olduğunu soracaktı ki bir çatlama sesi ile bir anda yere yapıştı; bileği kırılmış, yerde sürüklenirken kolları ve yüzü soyulmuştu. Rüzgâr yeniden uğuldadı. Düşükten sonra hemen ayağa kalkan korumalarından biri diğer basınç kapıları da kapanmaya başlamadan halka bölümünden dışarı çekiliverdi.

Yerdelerken Cardenia ona kadar saydı. Çaresizce nefes almaya çalışıyordu; gemi yüzeyindeki iki çatlak halkanın atmosferini o kadar düşürmüştü ki Cardenia boğulduğunu hissediyordu. Geriye kalan korumalardan biri, ki kendi de aynı şekilde boğuluyordu, duvara monte edilmiş bir acil durum kiti bulunca camı kırdığı gibi içindeki iki küçük basınçlı oksijen konteynirini kaptı. Birini Cardenia'ya uzatıp nasıl kullanacağını gösterdi. Cardenia koca bir nefes oksijeni içine çekti ve o anda öyle minnettar hissetti ki ağlamaya başladı.

Koruma, ayağa kalkmayan diğer korumayı kontrol etti. Cardenia onlara bakınca yerdeki korumanın başının etrafında bir kan gölcüğü oluştuğunu gördü. Güverteye öyle şiddetli itilmişti ki kafası patlamıştı.

Halka bölmesinin her yanında gıcırtilar ve patlama sesleri uğulduyor, giderek azalan havayı dolduruyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu Cardenia.

“Halka, yerçekimine yardımcı olmak için dönüyordu,” dedi koruma. “Ama şimdi yırtıldığı için kendi kendini yok ediyor.” Cardenia'ya eğilip elini uzattı. “Hadi, efendim, sizi o çubuğa çıkarmamız lazım.”

Çubuklar içlerinde itici alanla tasarlanmıştı; ana zeminden genişçe bir patika uzayıp halka bölümünün duvarı boyunca yükseliyor, oradan da çubuğa giriyordu. Çubukta, oraya ulaşmak için “duvarda” yürümesi gereken mürettebata yardımcı olan itici alanlar vardı. Çubuklar yine aynı şekilde itici alanlarla diğer taraftaki yolu da güvence altına alarak geminin ana bölgesine ulaşıyordu.

“Önden siz, efendim,” dedi koruma. Cardenia bir elinde oksijen tüpüyle topallayarak duvarda yürüdü ve çubuğa girdi, sonra dönüp korumaya baktı. “Devam edin!” diye bağırdı kadın yukarıya; ilerlemesini işaret ediyordu. O sırada uğultu daha da arttı; Cardenia korumanın hemen ardında halka bölümünün ezilip paramparça olduğunu gördü. Çubuğu kilitleyen basınç kapısı göz taramasıyla kilitlenmişti. Cardenia korumaya son kez baktığında kadın ona koşmasını haykırıyordu.

Cardenia’nın bu teşvike ihtiyacı yoktu. Çubuktan aşağı var gücüyle koşmaya başladı. İtici alan sona erdikten sonra yerçekimsiz alanda yan yürümeye başladı; duvara çarptıkça tutunarak kendini sürüklüyor, ana geminin kapısına varmaya çalışıyordu.

Yalpalaya yalpalaya ilerlerken bir ara çubuğun saydam bölmeli bir kısmından geçti. Dışarı bakınca geminin halka bölümünün enkazını, karşısında kalan bölmenin parçalanarak gemiden ayrıldığını, çubuğun kırıldığını ve gemi parçalarının etrafa saçıldığını gördü. Bütün bunları havada süzülürken gördü ve sonra hepsi ardında kaldı. Şimdi önünde ana gemiye açılan kapı vardı.

Ve o an fark ettiği üzere kapı kilitliydi.

Keskin, sarsıcı bir çarpma sesi Cardenia’nın etrafındaki çubuğu sarstı; kadın duvara çarpıp olduğu yerde döndü. Dönerken yüksek sesli, koroyu andıran bir düdük sesi duydu; çubuğun sonundaki duvarda yırtık var-

dı; neredeyse üç metre uzunluğunda, gelişigüzel dağılmış gibi duran küçük iğne delikleri açılmıştı duvarda. Çubuk, atmosferini yitiriyordu.

Cardenia oksijen tüpüne sıkıca sarıldı, ana gemiyle arasındaki kapıya doğru kendini itti, kapının kenarındaki tutamağı yakaladı ve tüple kapıya vurmaya başladı. Hava hızla azalır, hızla soğurken o, kapıya vurmaya devam etti; arada bir bilincini yitirmemek için tüpten biraz oksijen çekiyor, sonra yine vuruyordu. Kapının diğer tarafından birinin karşılık verir gibi vurduğunu duyana ya da duyduğunu hayal edene kadar devam etti.

Soğuk onu sarana kadar devam etti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İmparatorluk korumaları Birlik Evi'ndeki Lagos Hanedanlığı ofislerine daldı, ki yaşananlar göz önünde bulundurulunca verilecek en mantıklı tepkinin bu olduğunu düşünmüştü Kiva zaten.

“Ne bok yiyorsunuz?” diye sordu Lord Pretar’a. Korumalar ve denetmenler hem onun dosyalarını ve tabletini hem de ofislerdeki diğer herkesinkileri incelerken adam ofisinin ortasında durmuş bekliyordu.

“İmparatorlukla karşı bir suikast girişimi yaşandı,” dedi Pretar.

“Bunun bizimle ne sikim ilgisi var acaba?” diye sordu Kiva.

“Leydi Kiva, *lütfe*,” dedi Pretar etrafındaki korumalara bakarak. “Saygılı konuşmaya çalışsanız biraz.”

“Sikerim saygısını,” dedi Kiva. “Lanet soruma cevap ver sen.”

Kiva, Kavşak’taki Lagos Hanedanlığı kıdemli yöneticisi olan bu adamın, hanedanlık reisinin kızının ağzına bir tane patlatsa bir şey olur mu acaba diye düşündüğünü fark etti. Adam bir an sonra bunu yapmamaya karar verdi, ki bu Kiva’nın beklediği sonucu zaten ama yine de biraz hayal kırıklığına uğramıştı çünkü tam da şu an adamı siktiğimin halısına yapıştırmaya yer arıyordu. “İmparatorun inşası yeni tamamlanmış bir gemiyi geziyordu,” dedi adam. “Birisi imparatorun bulunduğu halka bölümüne bir servis aracı çarptırdı.”

“Peki. Ee?”

“Servis aracı da bizim gemilerimizden birine ait.”

“Ne? Hangi gemi?”

“Evet, Efendim.”

“Benimle taşak geçiyorsun herhalde?” dedi Kiva.

Pretar etrafına bakarak kaşlarını çattı, ki Kiva bunu aşırı derecede sinir bozucu bulmuştu. *Taşak geçiyor olsam bu insanlar burada olmazdı herhalde*, der gibiydi adam.

“Leydi Kiva,” dedi arkasından bir ses. Arkasını dönünce fazla resmî görünümlü bir piçin kendisine baktığını gördü.

“Sen kimsin?”

“Hibert Limbar. İmparatorluk Muhafızları amiri. Sizinle konuşmak istiyorum.”

“İyi, ben de seninle konuşmak istiyorum çünkü.” Kiva, Pretar’a döndü. “Dışarı.”

“Burası benim ofisim,” diye karşı çıktı Pretar. “Siz de anneniz değilsiniz, Leydi Kiva.”

“Hayır, değilim,” dedi Kiva. “Arayıp beni şikayet et is-

tersen. Etmeyeceksen de bir zahmet siktir git lütfen. Ofisin bana lazım şu an.”

Pretar bir an için kadına baktı, sonra dışarı çıktı. Ofisteki korumalar ve denetmenler adamın gidişini izlediler.

Kiva onları işaret etti. “Bunların da siktirip gitmesini söyler misin?” dedi Limbar’a.

“Herkes siktirip gitsin,” dedi Limbar. “On beş dakika sonra dönersiniz.”

Herkes siktirip gitti, Limbar da arkalarından kapıyı kapattı.

“Hizmet uçaklarımızdan biri nasıl oldu da bu sikim iş için kaçırıldı?” diye sordu Kiva, Pretar’ın koltuğuna yürüyüp üzerine yığılırken.

“Bunu bana sormanız biraz komik değil mi, Leydi Kiva?” dedi Limbar. “Aynı soruyu ben de size soracaktım. Muhtemelen daha az ‘sik’ kelimesi kullanarak tabii.”

“Hiçbir fikrim yok tabii ki.”

“Evet, *Efendim*’deki mal temsilcisi sizdiniz.”

“Evet.”

“Son’dan Kavşak’a dönerken de oradaki iç savaştan kaçtığını iddia ettiğiniz bir sürü mülteciyle doldurdunuz geminizi.”

“Evet. Ne olmuş?”

“O mültecilerden bazıları buraya gelince bazı şeyler yapmayı planlamış olabilir.”

Kiva alaycı bir ifadeyle güldü. “Kavşak’a getirdiğimiz o pezevenklerden biri imparatorusun, yeni imparatorusun hatta, çünkü biz daha yola çıktığımız sıralarda taç giymişti, ne zaman hangi gemide olacağını biliyordu da bir de üstüne gidip kadına suikast düzenlemek için servis araçlarımızdan birini *ödünç* aldı mı demek istiyorsunuz?”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa buraya vardıkları zaman buradan biri onlara talimat ver-

miş. Hem o kişinin siyasi durumu da iyice değerlendirmiş olması daha mümkün.”

“Bu ne demek yani?” diye sordu Kiva.

“Leydi Kiva, saldırıya uğrayanın hangi gemi olduğundan haberiniz var mı?”

“Hayır.”

“Nohamapetan Hanedanlığı tarafından yaptırılan yeni onlu *Istiyorsan Söyle Şarkını Bağıra Çağır*.”

Kiva hiçbir şey söylemedi.

“Leydi Nohamapetan’ın dediğine göre gemilerine saldırı düzenlenmeden hemen önce anneniz kontes, Amit Nohamapetan’ı işle ilgili bir tartışma sırasında tehdit etmiş.”

“Onu tehdit falan etmedik. Yalnızca ailesinin Son’da bize karşı yaptığı bazı şeylerden hoşnut olmadığımızı belirtip sorunlarımızı mahkemede çözmeyi önerdik. İsterse-niz kendisine sorabilirsiniz.”

“Sorabilmeyi çok isterdim ancak kendisi saldırı sırasında imparatorksla birlikteydi. İmparatorks kurtuldu. Amit Nohamapetan ise maalesef kurtulamadı.”

“Hassiktir,” dedi Kiva bir dakika sessiz kaldıktan sonra.

Limbar başını salladı. “İsterseniz size resimleri gösterebilirim. Geriye pek bir şey kalmamış gerçi. Geminin güvertesine yapışmayan her şey uzaya çekilmiş.”

“Bunu bizim yaptığımızı düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Siz söyleyin, Leydi Kiva. Son’dan Nohamapetanlarla görülecek bir hesapla geliyorsunuz, üstelik geminizde de isyancılarının Bağlılık’ın her yerinde terör estirdiği, ayrıca imparatorksa daha önce de suikast girişimine bulunduğu bir gezegenden mülteciler getiriyorsunuz. Şimdi hem imparatorksu hedefleyen hem de Nohamapetan Hanedanlığı’nın başına geçecek varisi ortadan kaldıran

bir suikast girişimi yaşıyor, üstelik bu suikast sırasında henüz hizmete bile başlayamamış yeni onluyu paramparça ederek Nohamapetan ailesine yüklü miktarda masraf da çıkartıyor. Yani Son'dan getirdiğiniz teröristlerle birlikte bir taşla iki kuş vurmaya karar vermiş olabileceğinizi neden düşündüğümü anlıyorsunuzdur sanırım?”

“İstedığınızı düşünebilirsiniz,” dedi Kiva. “Bu gerçek oldukları anlamına gelmez. Ayrıca bunu yapmamız çok anlamsız olmaz mıydı sizce de? Sonuçta Lord Amit hayatta olmazsa ondan istediklerimizi de yerine getiremez. Şimdi bizimle bir sikim iş yapmayacaklar, hele de bütün bunların bizim başımızın altından çıktığını düşünüyorsa.”

Limbar gülümsedi. “O konuda haklısınız sanırım. Leydi Nadashe çok öfkeli. Neyse ki Son’a askeri nakliye aracı göndermekle meşgul ediyor kendini de bütün öfkesini Lagos Hanedanlığı’na yöneltmemeyi başarıyor.”

Kiva, Nohamapetanların Son’daki isyanla alakasını anlatıp ve neden Limbar’ın siktirip gidip o konuyu incelemediğini sormak üzere ağzını açmıştı ki vazgeçip ağzını öyle hızlı kapattı ki dişleri birbirine çarpıp çatırdadı.

“Ne oldu, Leydi Kiva?” diye sordu bunu fark eden Limbar. “Aklınıza bir şey mi geldi?”

“Bu şüphelerinizi haklı çıkaracak kanıtınız falan var mı diye merak ettim de.”

Limbar etrafını gösterdi. “Burada olmamızın bir sebebi var elbette. Eğer bu işle bir ilginiz vardıysa bile sizin de annenizin de böyle bir planı kaydedilebilir ortamda tutacak kadar aptal olduğunuzu sanmıyorum elbette. Ama çalışanlarınız arasında sizin kadar tedbirli olmayanlar bulunabilir. O durumda kanıtları ele geçireceğimizden emin olabilirsiniz. Bu esnada, Leydi Kiva, şu an için Kavşakkent’e gidişinizi kısıtladığımı ve her hareketinizin

saygılı bir şekilde izleneceğini bilmenizi isterim. Elbette yalnız değilsiniz; anneniz, Lord Pretar ve hem Kavşak hem de Xi'an'daki çoğu yöneticiniz de aynı şekilde takip edilecek.”

“Annemin bunu pek hoş karşılayacağını sanmıyorum.”

“O durumda kontese sözlerimi kelimesi kelimesine iletip sikimde bile olmadığını söyleyin lütfen. Birisi imparatorsumu ikinci defa öldürmeye kalktı, hem de ben görev başındayken. Bunun kim olduğunu bulacağımın emin olabilirsiniz. Ve eğer bu kişinin siz, anneniz, ya da Lagos Hanedanlığı'yla uzaktan yakından alakalı herhangi biri olduğunu öğrenirsem ne kadar soylu ya da yüce olduğunuz, emrinizdekilerin sizden ne kadar korktuğu falan umurumda bile olmaz. Eğer gerekirse sizi de hanedanlığınızı da yerle bir ederim.”

“Kendisine iletirim.”

“İletin lütfen. Şimdi izninizle çalışanlarımın işlerinin başına dönmesi gerekiyor, Leydi Kiva.” Gidip kapıyı açtı ve korumalarla denetmenleri ofise aldı. Kiva çalışanların girmesini izledi, yerinden kalktı, ofisten çıktı ve asansöre yöneldi. Bu sırada korumalardan bir kadın da işini bırakıp onun peşinden gitti.

“Hadi ama,” dedi Kiva korumaya. “Patronun saygılı olacağınızı söylemişti.”

“Saygılıyım zaten,” dedi koruma, kadının yanında durarak.

Kiva gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. “Adın ne senin?”

“Çavuş Brenja Pitof.”

“Pekâlâ, Çavuş, şu andan itibaren bu saçmalık bitene kadar hiç yalnız kalabilecek miyim acaba?”

“Sanmıyorum.”

“Sıçarken de izleyeceksin beni yani?”

“Hayır.”

“İyi bari.”

“Tuvalette pencere ya da ikinci bir çıkış kapısı olmadığı sürece tabii.”

Asansör kapısı açılınca Kiva içeri girdi. Çavuş Pitof da onu izledi.

“ ‘Zemin’e bas,” dedi Kiva.

“Bana sizi izlemem emredildi, Leydi Kiva, size hizmet etmem değil,” dedi Pitof. Sonra yine de zemin kata bastı.

“Neredesin?” diye sordu Kaptan Blinnikka, Kiva’ya. İmparatorluk Muhafızları’nın el koymadığı tek tabletinden konuşuyorlardı.

“Otel odasının tuvaletindeyim,” dedi Kiva.

“O ses ne?”

“Duşun sesi.”

“Beni duştan mı arıyorsun?”

“Hayır, duşu açtım ki seninle konuşabileyim. Odamda siktigimin korumalarından biri var resmen.”

“Koruma ne yapıyor şimdi?”

Yorucu bir sevişmeden sonra yatakta uzanmış yatıyor, diye düşündü Kiva ama söylememeyi tercih etti. Madem o kadar yakından izlenecek bari bir faydasını da görsün diye düşünmüştü. “Benim duştan çıkmamı bekliyor, o yüzden hemen konuya geçsek iyi olacak. Servis aracımıza ne bok oldu?”

“İmparatorluk İstasyonu’ndan geri gelirken iletişim ağları kesildi. Sonra da kendi kendini *Söyle Şarkımı*’nın bulunduğu limana yönlendirip lanet gemiye daldı resmen. İmparatorluk Muhafızları yaklaşıırken ateş açmışlar

ama gemiye çarpmadan önce etkisiz hâle getirmeyi başaramamışlar.”

“Pilot kimdi?”

“Ling Xi.”

Kiva’nın yüzü buruştu. Xi son derece yetkin, hiçbir ilginç yanı olmayan, Kiva’nın bildiği kadarıyla siyasi görüşü de olmayan bir kadındı. “Bir servis aracını neden bir gemiye çarptırmak istesin ki?”

“Onun çarptırdığını sanmıyorum,” dedi Blinnikka. “Servis aracının kontrol panelinden veriler var elimizde. Yolculuk sırasında bir sürü aktivite gösteriyor ama pilot verileri yok; daha doğrusu yolculukla örtüşen bir pilot verisi yok. Bütün veriler bir servis aracının kontrolünü ele geçirmeye çalışan bir pilotun yapacaklarını gösteriyor, etkin olarak o aracı süren bir pilotun yapacaklarını değil.”

“Aracın kaçırıldığını düşünüyorsun yani?”

“Evet. Bir şekilde kontrolü ele geçirilmiş, sonra da ya otomatik pilota alınmış ya da uzaktan kumandayla doğrudan *Söyle Şarkını*’ya sürülmüş.”

“Bunu İmparatorluk Muhafızları’na da söyledin mi?”

“Sormadılar, ben de bırakayım kendileri bulsunlar dedim. Gemiye daldılar, indirebilecekleri bütün verileri indirdiler, kargo ambarlarından birine yerleştiler zaten. Hâlâ buradalar. Beni de kıdemli mürettebatı da sorguladılar ama saatler önceydi bu. Gitmemize izin vermiyorlar. Şu an ne yaptıklarını bile bilmiyorum.”

“Servis aracında Xi’den başka kimse yok muydu?”

“Hayır.”

“Ya daha öncesinde? Servis aracıyla İmparatorluk İstasyonu’na gitmiş dememiş miydin? O sırada yanında biri var mıymış?”

“Bir saniye,” dedi Blinnikka. Kiva beklemeye başladı, beklerken de aslında gerçekten de düş almaya ihtiyacı

olduğuna karar verdi; Çavuş Pitof'la işi iyi pişirmişlerdi. Kiva soyundu, tabletini hoparlöre aldı ve duşa girdi.

“Birkaç yolcu daha varmış,” dedi Blinnikka bir süre sonra. “Üç hatta. Lewyyn soyadlı bir karı-koca, bir de Broshning adında bir adam. *Evet, Efendim*’den ayrılıyorlarmış.”

“Nereye gittiklerini biliyor muyuz?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Olan biri vardır ama, değil mi?”

“Bilmiyorum. Kaptanım ben, özel dedektif falan değilim.”

“Gazson Magnut’a sor. Kargo bölümünde servis aracına alamadıkları eşyaları falan varsa bir yere gönderilmesini isteyeceklerdir herhalde.”

“Yükle bizim işimiz yok ki; biz boşaltıyoruz, gerisiyle İmparatorluk İstasyonu ilgileniyor.”

“Birine sordur o zaman.”

“Söylemesi kolay tabii.”

“Siktiğimin İmparatorluk Muhafızları imparatorksu öldürmeye çalıştığımızı sanıyor,” dedi Kiva, “*biraz çabala-sak fena olmaz, ne dersin?*”

Blinnikka bir an sessiz kaldı. “Hoparlöre mi aldın beni?”

“Belki almışımdır.”

“Duyulmamaya çalışıyorum dememiş miydin?”

“Gerçekten duş almaya ihtiyacım olduğuna varar verdim.”

“Bunu bana söylemeseydin iyiydi.”

“O insanları bul bana lütfen, nerede olduklarını öğren.”

“Söz vermiyorum.”

“İyi, hapiste görüşürüz o zaman.”

Kiva, Blinnikka’nın iç çektiğini duydu. “Bir daha ara-

mam yalnız seni. Kim bilir telefon elinde neler yapıyor olursun. Mesaj gönderirim.”

“Şifrele.”

“Tabii ki,” dedi Blinnikka ve hattan ayrıldı.

Kiva temizlendikten sonra duşu kapattı, havluya sarındı ve kapıyı açtığı gibi önünde dikilen Çavuş Pitof’la burun buruna geldi.

“O insanları bulmanın daha kolay bir yolu olduğunu biliyorsunuz, değil mi?” dedi Pitof.

“Hay sikeyim, kapıyı mı dinledin?” dedi Kiva şaşkın bir ifadeyle.

“Evet.”

“Ne duydun?”

“Hoparlörü açmanızdan sonraki neredeyse her şeyi.”

“İnanılmazsın.”

“Seks yaptık diye işimi yapmayı bırakacak değilim, Leydi Kiva.”

Kiva bir şey demek üzere ağzını açtı, ardından vazgeçip kapattı. “Buna verecek güzel bir cevabım yok sanırım,” dedi sonra. “O insanları bulmanın daha kolay bir yolu var ne demek onu söyle sen.”

“Kalıcı göçmenlik için herhangi bir imparatorluk istasyonuna gelen herkes gümrüğe kalacakları yeri bildirmek zorundadır. Kalıcı oturma izinleri gelene kadar göçmenlik bürosu onları takip eder.”

“Yani gümrük onların nerede olduğunu biliyor?”

“Muhtemelen.”

“İnsanlar bazen gidecekleri yer hakkında yalan söyleyebilir ama.”

Pitof başını iki yana salladı. “Otel rezervasyonunuzu ya da yanınızda kalacağınız kişinin adını ve adresini gümrüğe bildirmeden gidemiyorsunuz. Oraya vardığınızda da giriş yaptığınızı bildiriyorsunuz.”

“Sonra da kapıdan çıkıp kayıplara karışılırsınız.”

“En azından onları bulmaya şimdi olduğunuzdan bir adım daha yaklaşmış olursunuz.”

“Gümrükle nasıl konuşacağım peki?”

“Siz konuşmayacaksınız. Ben konuşacağım.”

“Bana neden yardım edesin ki?”

“Size yardım etmemem için hiçbir sebep yok. Yaptığım her şeyi patronuma ileticeğimi bilin yeter.”

Kiva tek kaşını kaldırdı. “Her şeyi de iletmezsin herhalde.”

“Yoo, seksi de bildireceğim.”

Kiva bir an kalakaldı. “Takip etmen emredilen kişiyi sikkemek ahlak dışı sayılmıyor mu?”

Çavuş Pitof omuzlarını silktilti. “Size yakın olmam söylenmişti sonuçta.”

Kiva güldü. “Senden hoşlandım galiba, Çavuş Pitof. Tam benim tarzım bir piçliğin var.”

“Teşekkür ederim, Leydi Kiva. Şimdi şu isimleri bir daha verir misiniz lütfen? Duş sesinizden tam anlayamadım.”

Taffyd ve Chun Lewyyn, İmparatorluk İstasyonu'ndaki son derece ortalama bir otel olan Primrose'da kalıyordu. Bu Kiva'nın açısından iyi olmamıştı; Kavşak'tan çıkması yasaktı. Onlarla sonra ilgilenenecekti. Geork Broshning'le ilgili bilgi gelmesini beklerken otelin giriş salonundan bir gürültü geldi, ardından bir çığlık duyuldu. Kiva hemen dolaptan bir sabahlık alıp üstüne geçirdi, kapıyı açıp üç kat yukarıdan otelin avlusuna baktı. İki büküm olmuş bir beden, yüzü on altı katlık otelin çatısına dönük yatıyordu.

“Buldum adamı,” diye seslendi Çavuş Pitof odadan.

O da üzerine bir sabahlık geçirerek Kiva'nın yanına gitti ve tabletini kadına uzattı; ekranda Broshning'in bir resmi vardı.

Kiva resme baktı. "Sanırım ben de buldum," dedi ve avluda yatan adamı gösterdi; adamın etrafı şimdi insanlarla çevrilmiş, vücudundan kan sızıyordu. O sırada bir şey fark edip üzerinde sabahlığıyla asansörlere doğru koştu. Pitof da arkasından gitti.

Giriş salonuna indiklerinde Kiva avluya yürüdü, ölü adamı ve etrafındaki kalabalığı geçti, içine güzel yapay bitkiler yerleştirilmiş saksılara yöneldi. Saksılardan birinde, kocaman yapay bir sukulentin yapraklarının arasına sıkıştırılmış bir kart anahtar vardı. Kiva anahtarı kaptı, ölü adamı ve etrafındaki hayran kitlesini geçti, danışmaya doğru yürüdü. Oldukça sarsılmış gibi duran otel yöneticisi asistanının dikkatini zar zor çekebildi.

"Canım, bana Geork Broshning'i arayabilir misin lütfen? Kendisi beni bekliyor ama oda numarasını unuttum."

"Ta-tabii," dedi otel yöneticisi yardımcısı, ekranını etkinleştirdi, iletişim paneline giriş yapıp oda kodunu yazdı. "Cevap yok, efendim," dedi bir dakika kadar sonra.

"Bana oda numarasını veremezsin sanırım?"

"Üzgünüm, efendim, buna yetkim yok."

"Anlıyorum," dedi Kiva ve tam Pitof yanına geldiği sırada arkasını döndü. Muhafızını umursamadan yanından geçip asansöre yöneldi, Pitof da içeri girdiği sırada on ikinci kata bastı. Kadın farklı kata gittiklerini fark etse de bir şey söylemedi.

On ikinci kata geldiklerinde Kiva indi, yönetici asistanının ekrana girdiği oda numarası olan 1245 numaralı odaya yürüdü, elindeki kart anahtarı okutucuya gösterdi ve kapı açıldı.

“Beni içeri kadar takip etmesen iyi olur sanırım,” dedi Pitof’a. “Delille oynamakla falan suçlanabilirsin. Sabahlıkla bir de.”

“Susun da açın şu kapıyı,” dedi Pitof. Kiva omuzlarını silkip içeri girdi.

Odadaki yatak bozulmuş gibiydi ama çarşaf lar dağınık değildi; birisi yatakta uzanmış ama içine girmemişti. Onun dışında odada dağınık hiçbir şey yoktu; valizler ve diğer eşyalar açılmamış hâlde duruyordu. Kiva masada bir not defteri ile bir kalem gördü; not defterinin en üst sayfasında bir şeyler yazılıydı. Masaya yaklaşıp hiçbir şeye dokunmadan bu bitişik, küçük el yazısıyla yazılmış kelimeleri okudu.

Son’da mısır ve banu yetiştiriyordum. Mantar yüzünden bütün banular öldü. Turunçgiller yüzünden olduğunu söylediler ama bence mısır yüzündendi. Sonra o da öldü. Her şeyimi kaybettim, savaş da başlayınca gezegeni terk etmekten başka çarem kalmadı. Ama param yoktu. Sonra Ghreni Nohamapetan benimle görüşmek istediğini söyledi. Seyahat paramı ödeyecekmiş, banularım öldüğü için kendini sorumlu hissediyormuş. Çok iyi bir satışıçları olduğumu söyledi.

Kavşak’a vardığımda Che Isolt adında bir gümrük görevlisiyle irtibata geçmemi söyledi, o ne yapacağımı söylermiş bana. Isolt gemiye gelip bana bir verici teslim etti. Gemiden indiğim zaman servis aracında bırakmamı söyledi. Bıraktım. Otele döndüğümde ekranı açınca servis aracına olanları gördüm.

Nasıl olduğunu öğrenecekler, biliyorum. Beni bulacaklarını biliyorum. Kimsenin bana inanmayacağını biliyorum. Her şeyimi kaybettim zaten, bir de aptal yerine kondum. Kavşak’ta yeni bir hayata başlayabileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım.

Her şey için üzgünüm.

“Siktiğimin Nohamapetanları,” dedi Kiva ve Pitof’a döndü. “Tabletin yanında mı?” Pitof tabletini havaya kaldırdı. “Patronunu ara.”

“Ona ne söylememi istiyorsunuz?”

“Beni de lanet ailemi de kurtaracak bir şey bulduğumu söyle.”

“Bir intihar notuyla ikna olacağını sanmıyorum,” dedi Pitof.

“Sadece bir intihar notu değil bu,” dedi Kiva.

“Yine de kanıtlanması zaman alacaktır.”

Kiva başını salladı. “İyi. İşin bitince tabletini kullanmam gerekecek.”

“Neden?”

“Kaptanımı arayıp Broshning’i aramayı bırakmasını söyleyeceğim çünkü. Sonra da başka birini aramam lazım.”

“Kimi?”

“Ailemi ipin ucundan kurtarma işlemini bayağı bir hızlandırabileceğini düşündüğüm birini.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İmparatorluk muhafızı kapıyı itip açtı ve Marce Claremont içeri girdi; idari komite bu mağaramsı, süslü odada sabahın ilk toplantısını yapmaktaydı. Marce elinde bir dosya, gözleri faltaşı gibi açılmış hâldeydi; bu devasa odanın barok tasarımına maruz kaldığı anda imparatorluk sarayında ne kadar uzun kalırsa kalsın bu saçma süslülüğe asla alışamayacağını fark etti. Bütün bunlar çok, nasıl derler, aşırıydı.

Marce idari komitenin oturduğu masaya doğru gitti. İmparatorluk orada değildi; suikast girişiminden sonra tedavisi hâlâ sürüyordu. Masanın başında oturan komite üyesi, ki II. Grayland bunun Başpiskopos Korbijn olacağını söylemişti, Marce'ı şöyle bir süzdü. Marce kadına eğilerek selam verdi, ardından masayı kısaca taradı; bir başkasını, Nadashe Nohamapetan'ı da arıyordu. Her ne

kadar onu daha önce hiç görmemiş olsa da gördüğü gibi tanıdı; diğer komite üyelerinden daha gençti ve kardeşi Ghreni'yi oldukça andırıyordu. Kadın da son derece nötr bir ifadeyle ona baktı; zaten başka türlü bakması da gerekmiyordu çünkü onun kim olduğunu da ne için orada bulunduğunu da bilmiyordu.

“Yenisiniz,” dedi Başpiskopos Korbijn, adama.

Marce onaylar gibi başını salladı. “Evet, Majesteleri. Adım Marce Claremont, imparatorusun yeni bilim politikası yardımcısıyım. Dün Son'dan buraya vardıktan hemen sonra görevlendirildim.”

Bu cümle Nadashe'nin dikkatini çekmişti ama saklamayı iyi başardı; Marce zaten kadının bir tepki vermesini bekliyor olmasaydı bu tepkiyi gözden kaçırabilirdi bile.

Korbijn gülümseyerek komiteyi gösterdi. “İkinci gününüz için bu biraz fazla gelebilir.”

“Öyle, Majesteleri. Gerçekten de çok fazla. Tahmin ettiğinizden bile çok.”

“Anladığımı kadarıyla imparatorusun durumu hakkında bize vereceğiniz yeni bir haber var,” dedi Korbijn.

“Evet. Ayrıca imparatorusun komiteye sunmamı istediği başka bir konu daha var, kabul ederseniz şayet.”

“Elbette.”

“İmparatorusun durumu iyiye gidiyor,” dedi Marce. “Sızdırma yapan onlu çubuğunda uzun süre kaldığından soğuk ve oksijen yetmezliğinin etkilerini henüz tam olarak atlatabilmiş değil. Neyse ki korumaları –daha doğrusu onlardan geriye kalanlar– kendisini çok daha ciddi yaralar almadan kurtarmayı başarmış. Şanslıymış. Kendisini korumaya çalışırken kaybettiğimiz beş korumadan daha şanslı olduğu kesin en azından, ya da Lord Amit Nohamapetan'ı kurtarmaya çalışırken ölen dört korumadan.” Dönüp Nadashe'ye başını salladı.

“Kaybınız için çok üzgünüm, Leydi Nadashe.”

“Teşekkür ederim,” dedi kadın.

“Elbette.” Marce tekrar Korbijn’e döndü. “Dr. Drinin vücudunun tamamen iyileşebilmesi için kendisine birkaç gün daha yatak istirahati yapması gerektiğini söyledi, bu süreçte de idari komitenin işleri yürütmesini önerdi. Sanırım Son’a ve oradaki isyancılara müdahale konusunda parlamenter izni idari komitenin üstlenmesi gerektiğini ima ediyordu.”

“İmparatoks bunun üzerine ne dedi?” diye sordu Korbijn.

“Yokluğunda komitenin bu onayı verme yetkisini üstlenebileceğini–”

“Eh, bugünün işini yarına bırakma,” dedi Upeksha Ranatunga; kendisi parlamento seçiminde *Rachela’nın Kehânetleri* asker birliğini Son’a göndermekten yana oy kullanmıştı.

“–ama önce sizinle paylaşmak istediği ikinci konuyu komiteye sunmam gerektiğini söyledi.”

“Nedir bu konu?” diye sordu Korbijn.

“Bu,” dedi Marce elinde tuttuğu dosyayı açarak. İçinde dokuz adet belge vardı; her biri ayrı ayrı zımbalanmıştı ve bir sürü sayfadan oluşuyordu. Marce belgeleri idari komiteye dağıtmaya başladı.

“Bu ne?” diye sordu Ranatunga.

“Babamın Hatide Roynold isimli bir doktora adayından yıllar önce aldığı bilimsel bir makalenin ilk taslağı. Bunu babama göndermiş çünkü her ne kadar babam Son’da imparatorluk denetmeni olarak görev yapsa da aslında kendisine İmparatoks VI. Attavio tarafından verilen bir görevi yürütüyordu. Babam bir Akım fizikçisiydi, benim gibi, bu nedenle rahmetli imparatoroks babamdan Bağlılık içerisindeki Akım nehirlerinin sağlığı hakkında

veri toplamasını istemişti. Neredeyse bütün saygın Akım fizikçilerinin teminatlarına rağmen VI. Attavio, bu önemli ticaret yollarının çökeceğinden endişeleniyordu.”

“Çökecekler mi peki gerçekten?” diye sordu Ranatunga.

“Daha önce böyle çöküşler yaşandı zaten,” dedi Marce. “En bariz olarak neredeyse bin yılı aşkın süre önce ilk evimiz olan Dünya’ya giden Akım nehrini kaybettik. Birkaç yüzyıl sonra başka bir nehir daha çöktü, Dalasýsla sistemini de yanında götürdü. Fakat o zamandan beri Akım nehirleri son derece sağlam kaldı, bu da Bağlılık’ın gelişip güçlenmesini sağladı.”

Korbijn elindeki raporu sallıyor, sayfalarını karıştırmaya bile tenezzül etiyordu; komitenin diğer üyeleri de raporlarını bir kenara bırakmışlardı; Nadashe Nohamapetan da kendi dosyasını kenara koymuş, tabletinde bir şey not alıyordu. “Yani bu makaleye göre Akım nehirleri çöküyor mu?”

“Hayır,” dedi Marce. “Aslında bakılırsa makaleye göre nehirlerde köklü değişimler olacak; önümüzdeki birkaç sene içerisinde tamamen değişecekler. Şu an sahip olduğumuz çoğu Akım sistemi yok olacak, fakat yerine gelen yeni nehirler sayesinde Bağlılık’ta ticaret devam edebilecek. Yalnızca bu yeni Akım nehri ağının bağlantı noktası Kavşak değil, Son olacak.”

“Doğru mu bu?” diye sordu Korbijn.

“Roynold da bunu bilmek istiyordu, bu nedenle taslağını babama gönderdi. Babam da buna benzer bir makale yazmış, bulgularını da arkadaşı olan VI. Attavio’yla paylaşmıştı. Zaten bu konuyu açık bir şekilde araştırmasına da Attavio’nun talebiyle son verdi. Ancak makalesi çoktan ortaya düşmüştü. Bu nedenle Roynold, kendisini bu konuda ciddiye alacak tek kişinin babam olduğunu düşünmüştü.”

“Babanız ne dedi peki?”

“Hiçbir şey. Araştırmasını yalnızca imparatoroks için yürütüyordu. Sanırım bu taslağı paylaştığı tek kişi bendim çünkü ben de araştırmasında onunla birlikte çalışıyordum. En nihayetinde Hatide Roynold da bu konuyu araştırmayı bıraktı, en azından açık olarak. Doktorasında tamamen farklı bir araştırma sundu. Ancak imparatorluk muhafızları gece boyunca konuştu kendisiyle. Anlaşılan babam gibi onun da Akım nehirlerinin değişimi konusunu incelemesine yardımcı olan bir işvereni varmış. Nadashe Nohamapetan.”

Bütün gözler Nadashe’ye döndü; kadın gülümsüyordu. “Bunun olacağını *biliyordum*,” dedi doğrudan Korbijn’e bakarak. “Hatide benim üniversiteden arkadaşım. Bana gelip paraya ihtiyacı olduğunu söyledi ancak yardım kabul etmedi. Ben de bunun yerine araştırmasına destek oldum. Hem bunu hem de diğer araştırmasını bitirmesi için onu maaşa bağladım, o da bana gelişmeleri gönderdi. Ama hiçbirini okumadım çünkü amacım o değildi zaten.”

“Üzgünüm, Leydi Nohamapetan, fakat aksine inanmak için sebebimiz var,” dedi Marce.

Nadashe, Marce’a döndü; yapabilse adamın göğsünü deler geçerdi. “Neymiş bu sebep, Bay Claremont?”

“Lord Claremont, Leydi Nadashe,” dedi Marce. “Sebep, kardeşinizin aksini söylemiş olması.”

“Kime söylemiş?”

“Bize,” dedi İmparatoks II. Grayland kapının eşiğinden. Herkes ayağa kalktı; Marce hariç, çünkü o zaten ayakta idi. Grayland’in aniden ortaya çıkmasına sevinmişti. Önceden konuştuklarında böyle bir şey planlamamışlardı ama Kiva Lagos’un kendisine söylediklerini ve kendi bildiklerini kadına aktardığında iyice rahatsız olduğunu fark etmişti. İmparatoks da kendi bildiklerini ona anlatın-

ca her şey korkunç bir şekilde yerli yerine oturmuştu. Kadın birkaç arama yapıp boşlukları doldurmuş, ardından da Marce'in yapacağı bu sunumu planlamışlardı.

Ama bir şey daha vardı; kadın bütün konuşmayı duyabilmek için Marce'a mikrofon taktırmıştı. Bu yüzden kapıdan girdiği sırada Nadashe Nohamapetan'ın ne dediğini duyamayacak kadar uzakta olmasına rağmen kendisine cevap verebilmişti. Marce, bunun da olaya ayrı bir psikolojik nüans kattığını düşündü.

Grayland ağır ağır masaya doğru yürüdü ve herkesin oturmasını işaret etti. Başpiskopos Korbijn masanın başından kalkıp başka bir yere geçmeye yeltenmişti ki Grayland kadının olduğu yerde kalmasını işaret etti, Marce'in yanına yürüyüp ona yaslandı.

"Kardeşiniz, Leyni Nadashe, bize ailenizin Dr. Roynold'un çalışmasından haberdar olduğunu söyledi," dedi Grayland. "Ölmeden, yeni onlunuza çakılan servis aracı tarafından parçalanmadan önce söyledi bunu. O sırada neden bahsettiğini anlamamıştık. Fakat sonra Lord Claremont'la konuştuk; kendisi Roynold'ı taslağını gördüğünden kardeşinizin neden bahsettiğini iyi biliyordu. Taslakta ne olduğunu bildiği gibi neyin yanlış olduğunu da biliyordu."

"Hepsi yanlış," dedi Marce. "Matematigi yanlış yapılmış. Son çalışmalarını görmedim ama eğer hâlâ Akım nehirlerinin değişeceğini savunuyorsa hatalarının hiçbirini düzeltmemiş demektir."

"Fakat siz bunu bilmiyordunuz," diye devam etti Grayland, Nadashe'ye bakarak. "Bu yüzden ailenizle birlikte Son'un Bağlılık'ın yeni merkezi olacağı tahmini üzerine hareket ettiniz. Bu değişim gerçekleştiğinde Akım'a erişim kontrolünün Wu Hanedanlığı'nda değil sizde olması için çalıştınız. Son'da bir isyan kışkırtıp kardeşiniz Ghreni'yi

bu isyanı yönetmesi için oraya gönderdiniz. Durumu iyice kızıştırması için tarımsal bir virüs geliştirip suçu Lagos Hanedanlığı'na attınız. Böylece hem izinizi kaybettirmek hem de düşmanınızdan intikam almak istediniz.”

“Kavşak'ta Son düküne askeri yardımda bulunulması için baskı kurup ardından bu silahları korsanlara çaldırıp aileniz için kullanmak, dükü daha zor duruma düşürmek istediniz,” dedi Marce. “Burada ve Bağlılık'ın geri kalanında da terör saldırıları planlayarak ve düzenleyerek askeri müdahale için daha fazla baskı yaptınız.”

“Yalan bunlar,” dedi Nadashe.

“Che Isolt şu an Muhafız gözetiminde, Leydi Nohamapetan,” dedi Grayland. “Gümrük ve göçmenlik bürosundaki adamınız hani. Sizi neredeyse anında ele verdi. Sizinle Son'dan gelen göçmenler arasında aracılık yaptığını söyledi bize. Onları terör saldırıları için kullandığınızı ya da suçu üstlerine attığınızı anlattı. Dünkü saldırıdan bile bahsetti bize. Hiçbir şeyden haberi olmayan bir mülteciye, servis aracına bir verici bıraktırdığını, sonra da bakım programı aracılığıyla aracı geminize sürdüğünü söyledi. Neden sizi bu kadar kolay sattığını biliyor musunuz?”

“Çünkü Nohamapetanlara saldırılmış izlenimi vermek için bile bile kardeşinizi öldürdüğünüzü öğrendi,” dedi Marce.

Grayland onaylar gibi başını salladı. “Anlaşılan kardeş katli ona bile fazla gelmiş. Gerçi bütün bunlar için Lagos Hanedanlığı'nı suçlamaya çalışmanızı takdir etti. Zekice bir hamle olduğunu söyledi.”

“Tabii bu Lagos Hanedanlığı'nı pek mutlu etmedi,” diye ekledi Marce.

“Maalesef,” diye onayladı Grayland. “Hiç etmedi. Bunlar bizi de mutlu etmedi, Leydi Nadashe.”

Odaya ölüm sessizliği hâkimdi; bütün idari komite üyeleri Nadashe Nohamapetan'a bakıyordu.

"Bunların herhangi birine inanmanız beni üzdü, Majesteleri," diye konuşmaya başladı Nadashe.

"Of, bırak artık şu boktan oyunu, Nadashe," dedi Grayland sinirle. "Bitti artık."

"Hayır, Cardenia," dedi Nadashe ve kadının bile bile nezaket kuralını çiğneyip imparatorusun gerçek adını kullanması etrafındakilerin nefeslerini tutmasına sebep oldu. "Bittiği falan yok. Belki benim için bitti ama Nohamapetan Hanedanlığı için biten bir şey yok." Bu süre boyunca elinden düşürmediği tabletini masaya fırlatıp ekranı işaret etti. "Bu uşağın Hatide'nin raporunu elime verdiği anda *Rachela'nın Kehânetleri*'ne bir mesaj gönderdim. On bin asker ve bütün silahları, düşün. Sen gelip de tiradını atmaya başladığın sırada köprü mürettebatı kilitlenip gemiyi Akım sığılığına sürmeye başlamıştı bile. Zaten derhal nakliye edilmek üzere hazırды gemi. On beş dakika içerisinde Son'a doğru yola çıkmış olacak. Artık durdurmanın imkânı yok."

Grayland, Korbijn'e baktı; o da masadan fırlayıp kendi tabletine sarılmış, aramalar yapmaya başlamıştı. Derken Nadashe'ye döndü. "Köprü mürettebatın sonsuza kadar orada kalamaz."

"Aptal olma," dedi Nadashe. "Yanımızda sadece onlar yok. Ben bunun için yıllardır çalışıyorum. Rachela, Son'a vardığında sistemi biz kontrol edeceğiz. Önce imparatorluk istasyonunu kontrol edeceğiz, kardeşim o zamana kadar gezegen yüzeyinin kontrolünü ele geçirmemişse bile kısa sürede onu da başaracağız. Ardından yalnızca beklemek kalacak, öyle değil mi? O zaman Son'a giden çıkış sığılığını da kolaylıkla koruyabiliriz. Bunu da planladık. Akım nehirleri değişince de müzakerelere başlayacağız."

“Anlamıyorsun,” dedi Marce. “Roynold yanılmıştı. Hiçbir şeyin değışeceğı yok. Her şey *çökecek*. Önümüzdeki on yıl içinde bütün Akım nehirleri yok olacak.”

“Affedersiniz, ne olacak??” diye sordu Upeksha Rana-tunga.

“Bunun için geldim buraya,” dedi Marce. “Babam bunu doğruladı. Son’a gelen gemilerden alınan veriler sayesinde doğruladık bunu. Hepsi kapanıyor. Bütün nehirler. Son da diğer bütün sistemler gibi yapayalnız kalmak üzere.”

“Siz veriyi böyle yorumlamışsınız,” dedi Nadashe.

“Başladı bile,” dedi Grayland. “Son’dan Kavşak’a gelen nehir çoktan kapandı. Sırada Kavşak’tan Terhathum’a giden nehir var. Hanedanlığınızın sistemi, Nadashe. Sizin sisteminiz.”

Nadashe başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Hayır. Bir önemi yok ki zaten.” Marce’ı işaret etti. “Eğer haklıysa milyarlarca insan ölmek üzeredir. Son, Bağlılık’taki yaşanabilir *tek* gezegen. Diğer bütün sistemler insanlar tarafından inşa edildi. Yıllarca da dayansalar sonunda bozulacaklar. Hepsi bozulacak. Son hariç. Onu da Nohamapetan Hanedanlığı kontrol edecek, zaten etmiyorsa tabii.”

Odanın kapısı açıldı ve içeri giren dört imparatorluk muhafızı idari komite masasına doğru yürüdü. Arkalarından Hibert Limbar geliyordu.

Nadashe önce onlara, ardından imparatora baktı. “Benim için mi geldiler?”

“Evet,” dedi Grayland.

“Sana bir tavsiyede bulunayım, Cardenia,” dedi Nadashe korumalar etrafını sararken. “Beni canlı tut ve bana iyi bak. Bağlılık’ın sonu öyle ya da böyle geliyor. Her ne şekilde gelirse gelsin Nohamapetan Hanedanlığı orada olacak, hakkını almak için. Bana bir şey olursa sana iyi davranacaklarını sanmıyorum.”

“Aklımda tutarım,” dedi Grayland. “İdari komitedeki hizmetlerin için teşekkür ederim. Çekilebilirsin.”

Nadashe güldü, ayağa kalktı ve etrafında muhafızlarla ofisten çıktı. Bütün idari komite kadının gidişini izledi.

Kadın gözden kaybolduğunda Upeksha Ranatunga boğazını temizledi. “Akım nehirlerinin on yıl içinde çökmesi konusuna dönmek istiyorum izninizle.” Marce ve Grayland’e baktı. “Doğru mu bu?”

“Doğru,” dedi Marce.

“Bize şimdi mi söylüyorsunuz bunu?” dedi Ranatunga inanamayarak.

Marce, Grayland’in ofladığını duydu, sonra bir an için adama bakıp ardından masaya geri gelen Korbijn’e dönüşünü izledi.

“*Rachela’nın Kehânetleri* gitmiş,” dedi Korbijn. “Akım sığılığından geçmiş. Son’a gidiyor.”

“Yalnızca on bin asker var,” dedi Marce. “Oradaki imparatorluk istasyonunda da ondan fazlası olamaz. Sizin yüzlerce geminiz ve yüz binlerce askeriniz var.”

“Ve hepsinin Akım sığılığının dar boğazından geçmesi gerekecek,” dedi Grayland adama. “Sığılığı korumaları için birkaç gemi ve birkaç silah yeter de artar bile.”

“Bundan emin görünüyorsunuz.”

Grayland acı acı güldü. “Wu Hanedanlığı bundan bin yıl önce nasıl imparatorluk hanedanlığı oldu sanıyorsunuz, Lord Claremont? Aynı şeyi burada da biz yaptık. Kavşak’ın üzerindeki uzay alanında. Sığılıkları kontrol altına aldık, geçmek isteyen herkesten de bir bedel talep ettik. Para aldık onlardan, Lord Claremont. Tıpkı Nohamapetanların Son’a giden herkesten alacağı gibi. Bunun sonucunda da yeni imparatorluklar onlar olacak, ya da öyle olacağını sanıyorlar.”

“Son’u tamamen kapatın o hâlde,” dedi Korbijn. “No-

hamapetanlar kendi kendilerini sürgün etmek istiyorlarsa bırakın etsinler.”

“O kadar kolay değil bu.”

“Neden?”

“Çünkü Nadashe haklıydı,” dedi Grayland. “Akım çöktüğü zaman insan hayatını kendi başına destekleyebilecek yalnızca bir sistem var, o da Son. Bütün sistemleri çöküşe hazırlayabiliriz. Olabildiğince dayanmak için ihtiyaçları olan her şeyi sağlayabiliriz onlara. Ama her yere karanlık çöktüğünde insanların hayatta kalacağı tek yer Son olacak. O gezegene ihtiyacımız var. Bağlılık’taki her sistemden olabildiğince insanı oraya ulaştırmamız gerekiyor.”

“Ve yolumuzda Nohamapetanlar var,” dedi Marce.

“Evet,” dedi Grayland başını sallayarak.

“Ne yapıyoruz o hâlde?” diye sordu Upeksha Ranatunga bir dakika kadar sonra. “Şimdi ne yapıyoruz?”

KAPANIŞ

“Burada oturmaktan daha önemli bir işin yok mu senin?” diye sordu VI. Attavio, Hafıza Odası’nda oturan Cardenia’ya.

“Az önce bir yargıda mı bulundun sen?” diye sordu Cardenia.

“Ölüm döşeğinde sen benim yanımdayken sana bu soruyu sorduğumu hatırlıyorum. Şu an sormam bir yansıma gibi yani sadece. Seni düşündüğüm izlenimini veriyor. Ki şu an buna ihtiyacın var.”

“Böyle söyleyince bütün büyüsünü bozduğunun farkındasıdır umarım.”

“Özür dilerim. Sorum hâlâ geçerli.”

“Daha önemli işlerim var tabii,” dedi kadın. “Ama yine de burada oturacağım.”

VI. Attavio’nun simülasyonu başını sallayıp kadı-

nın yanına oturdu, yani daha doğrusu simülasyon sanki adam yanına oturuyormuş gibi gösterdi. “Ben de buraya gelirdim,” dedi adam. “Ne zaman bıksam, yorulsam ya da insanlardan uzaklaşmaya ihtiyaç duysam buraya gelir annemle, büyükbabamla ya da diğer imparatorokslardan biriyle konuşurdum.”

“İşe yarar mıydı peki?”

“Senin için şu an ne kadar yarıyorsa o kadar yarıyordu işte,” dedi adam. “Ama o kadarının bile yeterli olduğunu düşünmüştüm hep.”

Cardenia gülümsedi. “Gerçekten de yeterli,” dedi.

“Son zamanlarda Hafıza Odası’na eskisi kadar sık gelmiyorsun.”

“Gelmeyince özlüyor musun beni?”

“Sen gelmeyince ben de var olmuyorum, o yüzden hayır, özlemiyorum,” dedi VI. Attavio.

“Her şeyin sona ermesiyle meşgulüm şu sıralar,” dedi Cardenia. “Lord Marce’a parlamentoda bir sunum yaptır-dım. Askeriyeye Son’u geri almak üzere bir plan yapması emrini verdim. Nohamapetan Hanedanlığı’nın bütün iş-letmelerini ve tekellerini askıya alarak hepsinin yönetimi-ni Lagos Hanedanlığı’na verdim.”

“Eminim iyi geçmiştir.”

“En azından Lagos Hanedanlığı kısmı iyi geçti.” Cardenia, Kontes Lagos ile kızı Kiva’yla görüşmesini anımsadı. İkisi de Nohamapetanların çöküşünden ve kendi talihlerinin dönüşünden son derece memnundu. Kontes, Cardenia’nın da izniyle Nohamapetanların tekellerinin sorumluluğunu Leydi Kiva’ya vermişti. “Marce’ın sunumu o kadar başarılı geçmedi tabii. Her şeyi olabildiğince basit ve doğrudan anlattı ama parlamentonun çoğunluğu elimizde kanıt olmasına rağmen bunun saçmalıktan ibaret olduğunu düşünüyor.”

“Ama şu an elinizde kanıt yok,” dedi Attavio. “Lord Claremont geleli iki haftadan fazla olmadı. Son’dan gelen gemiler gerçekten de iç savaş yüzünden gecikmiş olabilir. Terhathum’a giden Akım nehri de hâlâ açık.”

“O zaman bile kanıtın bir işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi Cardenia. “İnsanların son âna kadar gerçekleri göz ardı ya da inkâr etme eğilimiyle sık sık karşılaşır oldum. Son andan sonra bile birkaç gün daha inat ediyorlar bir de.”

VI. Attavio başını salladı. “Bu yüzden bu konuyla ilgili hiçbir şey söylemedim.”

“Evet, bu yüzden de sayende bir ton küfür daha yiyorum sevgili babacığım,” dedi Cardenia. “Parlamentonun yüzde yetmişi Akım’ın çökeceğine falan inanmadığı için, yüzde kırkı da bunu daha önce söylemediğim için kızgın bana.”

“O nasıl matematik öyle?” dedi VI. Attavio.

Cardenia başını iki yana salladı. “Hayır, bazıları her iki grupta da var diye öyle dedim. Tabii bir de Nohamape-tanların müttefikleri var; kimisi Nadashe’nin ya ben ya da Lagos Hanedanlığı tarafından tuzadı düşürüldüğüne inanıyor, kimisi de azıcık hainlikle birazcık isyanın o kadar da abartılacak suçlar olmadığını savunuyor. Ha, sana bunun için de ayrıca teşekkür etmeliyim tabii; o ailenin bu kadar nüfuz sahibi olmasına izin verdiğin için.”

“Bunun suçunu bana yükleyemezsin.”

“Tabii ki yükleyebilirim. Az önce yükledim bile. Sürekli bir şeyler için suçlanıyorum, birazını da sana aktarıyorum, ne var? Umarım biraz olsun kötü hissedersin.”

“Ölüyüm ben. Hiçbir şey için kötü hissetmiyorum artık.”

“Güzel olmalı.”

“Değil,” dedi VI. Attavio.

Cardenia bir an için gözlerini kapatıp Hafıza Odası'nın duvarına yaslandı. "İmparatoks olmayı istemediğimi biliyorsun," dedi.

"Evet," dedi Attavio. "Hatırlıyorum."

"Sen de benim imparatoroks olmamı istememiştin."

"Onu da hatırlıyorum. Her ne istediyssek isteyelim, ortada bir gerçek var. İmparatoks sensin artık. Muhtemelen Bağlılık'ın son imparatoroksusun hatta. Kendine asıl sorman gereken soru şu; herhangi birinin bu kişi olmak zorunda kalmasını ister miydin?"

"Hayır," dedi Cardenia. "İstemezdim."

Attavio başını salladı. "Sana Grayland adını önermemin bir sebebi vardı, unutma. Bu isim yapılması gerekeni hatırlatacaktı sana, ve bunu yapabilecek insan olmaya teşvik edecekti seni."

"İşe yarıyor mu sence?"

"Artık fikirlerim yok benim," dedi VI. Attavio.

"Varmış gibi yap o zaman."

"Sezgisel bir bilgisayar ağına fikrini mi soruyorsun gerçekten?"

"Evet, soruyorum. Sence işe yarıyor mu?"

Bir an için sessizlik oldu; Cardenia, VI. Attavio'nun görüntüsünün bir saniye bile sürmeyen bir anda titrediğine yemin edebilirdi. Ardından, "Evet, bence işe yarıyor," dedi görüntü.

Cardenia gülümsedi. "İşte. Çok zor değilmiş, değil mi?"

"Aslına bakarsan oldukça zormuş."

Cardenia kahkaha attı, sonra yeniden sessizliğe büründü. "Bağlılık bir yalan üstüne kurulmuştu, biliyorsun değil mi?" dedi VI. Attavio'ya.

"Evet, biliyorum. Yalan olmasa bile asıl amacının kötücül bir yansıması üzerine kurulmuştu diyelim."

“Hayır, bir yalan,” dedi Cardenia. “Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Bütün imparatorluklar biliyor. Bağlılık’ın kuruluşundan beri varlığını sürdüren bütün büyük hanedanlıklar da biliyor, küçük olanlar da yalan olduğundan son derece emin. Hepimiz bu yalanla yaşamak ve yalanı sürdürmek üzere anlaşmışız resmen. Yüzyıllar boyunca hem de.”

“Evet,” dedi VI. Attavio.

“Ama bu yalanın vadesi doldu artık,” dedi Cardenia ve bir elini havaya kaldırdı. “Şunu da belirteyim, bu sadece bir his. Ardında herhangi bir mantıklı açıklama yok yani, ama içimde çok kuvvetli bir his var. Bağlılık’ı kendi çıkarlarımız için kurduğumuzu ve bundan herkes faydalanıyormuş gibi davrandığımızı bilmek... sanki bütün bu çöküş, evrenin bize bir cevabıymış gibi hissediyorum.”

“Ama değil.”

“Biliyorum. Akım’ın bizimle hiçbir alakası yok. Bizi umursadığı da yok. Var olan bir şey sadece. Ama yine de bu histen kurtulamıyorum.”

“İnsan beyni işte,” dedi VI. Attavio. “Var olmayan bağlantılar kurar, sebepler bulur, hikâyeler uydurur. Beynin tasarımımda vardır bu; yalan söylemeye kuruludur.”

“Ve kendi yalanına inanmaya.”

“Evet,” dedi VI. Attavio.

O sırada Cardenia’nın aklına bir fikir geldi.

“Aa,” dedi fikir beyrinde dallanıp budaklanırken.

“Ne oldu?” diye sordu VI. Attavio.

“Bağlılık bir yalanla başlamıştı.”

“Evet?”

Cardenia gülümsedi. “Sanırım başka bir yalanla bitmesi gerekecek.”

TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi bir kitapta içindeki kelimelerden çok daha fazlası olduğunu belirtmenin son derece önemli olduğunu düşünüyorum; benim ellerimden çıkan bir kitap size varana kadar daha birçok elden geçiyor ve bu eller o kitabı her adımda daha da iyileştiriyor. Bu nedenle izninizle sıralayacağım kişilere teşekkür etmek isterim: editörüm Patrick Nielsen Hayden (kendisi ben bunu yazarken Tor'da yardımcı yayıncılığa terfi etti-tebrik ederim Patrick); taslağın ne zaman ellerine geçeceği konusunda sürekli beni kontrol etmek durumunda kalan Miriam Weinberg; Tor sanat direktörü Irene Gallo ve bu mükemmel kapağın sanatçısı Sparth; bir sürü hatamı yakalayan redaktör Christina MacDonald; metin düzeltmeni Heather Saunders; Tor reklamdan Alexis Saarela ve Patty Garcia; ve elbette Tor'u yöneten Tom Doherty.

Kendilerine özellikle minnettarım çünkü bu kitabı planladığımdan çok daha geç teslim ettim –bunu yaptığım ikinci kitap oldu bu da– ve bu sırada sabırlarını da biraz fazla zorlamış oldum. Böyle bir hıyarlığı ikinci kez yaptığım için hepsine kalpten özürlerimi sunuyorum. Gerçekten daha erken teslim edebilmek istemiştim. Ayrıca, eğer geç teslim ettiğim üçüncü bir kitap olursa kitabın üretiminde yer alan herkesin kolumu güzel bir yumruklamaya hakkı olur sanıyorum.

(Kenar notu olsun, zira bu bir bahane değil, ama 2016 başkanlık seçimleri yüzünden kitap yazmaya bir türlü odaklanamadım; sürekli acaba kendi kendimizi lanetledik mi diye sonuçlara bakma ihtiyacı hissettim. Bu teşekkür bölümünü 2016'nın Ekim ayında yazıyorum, yani sonuçlar hâlâ belirsiz ve her şeyin yanıp kül olmasından korkuyorum. Ama en azından şimdi bir yandan endişelenirken bir yandan kitap yazmaya çalışmıyorum.)

(İkinci kenar notu olarak belirtmek isterim ki bu kitabın adı –*İmparatorluğun Çöküşü*– ne Amerika Birleşik Devletleri'nin, ne Birleşik Krallık'ın ne de genel olarak Batı Medeniyetlerinin güncel durumuna bir yorum olarak verildi. Bu isim yıllar önce gelmişti aklıma. Ama tabii bir yorum gibi gelmiş olabilir insanlara çünkü, itiraf edelim, 2016 siki tuttuğumuz sene olarak *tarihe* kazındı resmen. Umarım 2017 daha iyi olur. Çünkü eğer olmazsa gerçekten de fasulye konservelerimizi kaptığımız gibi sığınaklarımıza koşmanın vakti gelmiş demektir.)

Teşekkür kısmına geri dönecek olursak temsilcim Ethan Ellenberg'e teşekkür etmek isterim. Ethan'a her zaman teşekkür ediyorum gerçi ama şu an kendisine özel olarak dikkati çekmek isterim. Bazılarınızın bildiği üzere bu kitap, aşırı derecede mükemmel bir serinin ilk kitabını temsil ettiği gibi Tor'la yaptığımız ve beni olağanüstü

mutlu eden uzun süreli anlaşmamızı da temsil ediyor. (Hey! En az 2027'ye kadar roman yazabileceğim! Harika değil mi?!) Ve Ethan da bu müzakere sürecinde ibretlik bir kılavuzdu gerçekten. O benim temsilcim olduktan sonra şansım açıldı; yazdığım her kitapta benim için böylesine güzel işler çıkardığı için kendisine minnettarım. Ayrıca yabancı dil anlaşmalarımı yürüten Bibi Lewis'e de teşekkür etmek istiyorum; sonra sinema/televizyon temsilcim Joesl Gotler'a ve avukatım Matt Sugarman'e de. Başka bir deyişle şu an bir sürü temsilcisi ve avukatı olan bir adamım. Biliyorum, bence de çok tuhaf.

Son olarak Audible'dan, çalışmalarımın sesli modellerinden sorumlu Steve Feldberg'e kucak dolusu teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu kitabı yazarken yolumdan şaşmamamı sağlayan arkadaşlarım teşekkür bölümünde saymakla bitmez, o nedenle o bildik "siz kendinizi biliyorsunuz" cümlesine sığınarak hepinize teşekkür etmeme izin verin. (Bu cümlelerin sizi de içerdiğinden emin değilseniz içerdiğini varsayın gitsin. Teşekkür ederim size de! Harikasınız.) Ayrıca teşekkür ederim, okurlarım. Evet, size söylüyorum! Sizin sayenizde hayatımı roman yazarak kazanabiliyorum. Bundan harika bir şey var mı? Sizin sayenizde bir evim, yemeğim ve açlıktan beni kemirmeye başlamayan hayvanlarım var. Bunun değerini bilmediğimi düşünmenizi istemiyorum. Çünkü biliyorum. Gerçekten biliyorum.

Ayrıca 2016 HawaiiCon yöneticilerine ve gönüllülerine beni misafir ettikleri için teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabın şaşırtıcı şekilde büyük bir kısmını bu etkinlik için Hawaii'ye gittiğimde Big Island'da yazdım, ve sanırım anakaradan ve sürekli haber akışından olabildiğince uzaklaşmış olmak büyük fark yarattı. İnsanın kendini

resmen cennette gibi hissetmesi kısmından bahsetmiyorum bile. Hepinize teşekkürler.

Teşekkür bölümünü her zaman yaptığım gibi eşim Kristine ile kızım Athena'ya teşekkür ederek sonlandırmak istiyorum. Ben bu romanları yazarken benimle onlar yaşamak zorunda kalıyor ve emin olun yazma işleri her zaman güllük gülistanlık gitmiyor. Aksileşip öfkelenabiliyorum, özellikle de (bu kitapta da olduğu gibi) geride kaldığımda ve roman yazmanın da gerçek bir iş olduğu bana sürekli olarak hatırlatıldığında. Sevgiyi hak edip etmediğim tartışılabilirken bile seviyorlar beni; onlara sonsuz minnettarım. Onları turtta ve churrodan* bile daha çok seviyorum. Ki eminim hepiniz turtayı da churroyu da ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuzdur. Ama onlar çok daha güzel, inanın bana.

–John Scalzi
5 Ekim 2016

* (İsp.) Tulumba tatlısına benzeyen, İspanya ve Latin Amerika ülkelerine özgü atıştırmalık hamur tatlısı. –çn